DOUGLAS PRESTON & LINCOLN CHILD

NATURĂ MOARTĂ CU CIORI

AL PATRULEA VOLUM DIN SERIA
PENDERGAST

DOUGLAS PRESTON
LINCOLN CHILD

NATURĂ MOARTĂ CU CIORI

Traducere din limba engleză
ANA VERONICA MIRCEA

RAO CLASS

Lincoln Child dedică această
carte fiicei sale, Veronica.

Douglas Preston dedică această
carte lui Mario Spezi.

1

Medicine Creek, Kansas. Început de august. Amurg.

Imensa mare de porumb galben se întinde de la un orizont la altul, sub cerul furios. La fiecare pală de vânt, tulpinile unduiesc și foșnesc de parcă ar fi vii, pentru a amuți, încremenind, când adierea se stinge. Valul de căldură durează deja de trei săptămâni, și aerul stătut vibrează deasupra lanurilor în văluri licărinde.

Un drum străbate holdele de la nord la sud; un altul, de la est la vest. La răscrucea lor se află orășelul. Clădiri de un cenușiu sumbru se îngrămădesc în intersecție și se răresc treptat de-a lungul ambelor drumuri, lăsând loc unor case din ce în ce mai distanțate, apoi câtorva ferme răzlețe și apoi la nimic. Un pârâu mărginit de arbori crescuți în dezordine șerpuiește dinspre nord-vest, înconjurând orașul într-o buclă lenevoasă și dispărând apoi spre sud-est. E singura curbă în acest peisaj al liniilor drepte. Spre nord-est se înalță un grup de gorgane împrejmuite de copaci.

În sudul localității se află un abator imens, pierdut în oceanul de porumb, cu pereții metalici lustruiți de furtunile de praf din decursul anilor. Un miros vag de sânge și de dezinfectant plutește către sud într-o dâră purtată de curenții capricioși de aer. În spatele abatorului, chiar sub linia orizontului, trei silozuri mari de cereale se profilează pe cer precum o corabie cu catarge înalte, pierdută în largul mării.

Temperatura e de treizeci și opt de grade. De-a lungul îndepărtatului orizont nordic pâlpâie în tăcere fulgere de căldură[1]. Porumbul e înalt de peste doi metri și pe tulpini se îngrămădesc știuleți dolofani. Culesul începe peste două săptămâni.

Peste întregul peisaj coboară înserarea. Cerul portocaliu sângerează, căpătând nuanțe roșietice. Pe străzile orașului licăresc câteva felinare.

O mașină de poliție, negru cu alb, străbate strada principală, îndreptându-se către est, și se pierde în neantul întinderii de porumb, străpungând cu lumina farurilor întunericul tot mai dens. La vreo cinci kilometri în fața ei, un stol de uli descrie fără grabă cercuri, înălțându-se deasupra lanurilor pe o pală de aer cald. Se răsucesc, schimbându-și direcția, și încep să coboare, pentru a urca apoi iarăși, învârtindu-se la nesfârșit, neliniștiți, înălțându-se și prăvălindu-se cu o ritmicitate desăvârșită.

Șeriful Dent Hazen răsuci butoanele bordului și înjură aerul călduț care venea prin orificii. Puse dosul palmei pe orificiul de ventilație, dar acesta nu se răcea: aerul condiționat dăduse în cele din urmă ortul popii. Șeriful murmură o altă sudalmă și lăsă geamul în jos, azvârlind mucul de țigară. Aerul de cuptor năvăli înăuntru, și mașina se umplu de mirosul verii târzii în Kansas: țărână și tulpini de porumb. Șeriful vedea cum ulii se ridicau și plonjau succesiv, deasupra petei tot mai șterse de lumină de la orizont. „Urâte mai sunt nenorocitele astea de păsări", își spuse, aruncând o privire către pușca Winchester Defender, cu țeavă lungă, de pe scaunul de alături. Cu puțin noroc, avea să ajungă destul de aproape ca să le trimită pe două sau trei dintre ele pe lumea cealaltă.

Încetini și trase din nou cu ochiul la siluetele întunecate ale păsărilor, profilate pe cer. „De ce naiba nu coboară nici una?" Viră, ieșind de pe drumul principal, și pătrunse cu atenție pe unul dintre numeroasele drumuri de țară care străbăteau miile de kilometri pătrați de porumb din jurul orașului Medicine Creek. Înaintă, supraveghind cerul cu coada

[1] Fulgere prea îndepărtate pentru ca zgomotul tunetului să poată ajunge până la observator. Denumirea se datorează faptului că fenomenul se petrece mai ales în nopțile fierbinți de vară. (n.tr.)

ochiului, până ce ulii se aflară aproape direct deasupra capului său. Nu putea merge mai departe cu automobilul. De acolo trebuia s-o ia pe jos.

Puse schimbătorul în punctul mort şi, mai mult din obişnuinţă decât din necesitate, aprinse girofarul. Coborî din maşină cu băgare de seamă şi rămase o clipă în picioare, cu faţa spre zidul de porumb, trecându-şi palma aspră peste bărbia ţepoasă. Şirurile de plante erau orientate de-a curmezişul şi avea să fie un chin să treacă printre ele. Se simţi istovit numai la gândul de a-şi croi drum prin porumb şi, pentru o clipă, îi trecu prin minte să bage în marşarier şi să se-ntoarcă dracului în oraş. Dar era deja prea târziu: apelul vecinei fusese luat în evidenţă. Bătrâna Wilma Lowry nu avea nimic mai bun de făcut decât să se uite pe fereastră şi să raporteze în ce locuri se aflau animale moarte. Dar acela era ultimul telefon al zilei, şi câteva ore suplimentare într-o seară de vineri îi garantau, cel puţin, o duminică lungă, tihnită şi cu băutură din belşug, petrecută la pescuit, în Hamilton Lake State Park.

Hazen îşi aprinse o altă ţigară, tuşi şi se scărpină, cu ochii la şirurile de porumb uscat. Se întrebă dacă prin lan se alăturase vreo vacă a cuiva şi dacă murise, balonată, după ce se îndopase cu lăcomie. Şi de când era datoria şerifului să umble după vitele moarte? Ştia însă răspunsul: de când se pensionase inspectorul veterinar. Nu avea cine să-i ia locul şi oricum nu mai era nevoie de nici un inspector. Pe an ce trecea, erau tot mai puţini fermieri, tot mai puţine vite, tot mai puţini oameni. Cei mai mulţi ţineau vaci şi cai numai din nostalgie. Întregul ţinut se ducea de râpă.

Realizând că-şi amânase destul de mult îndeplinirea misiunii, Hazen oftă, îşi trase în sus centura zăngănitoare de serviciu, scoase lanterna din teaca de protecţie, agăţă puşca de umăr şi îşi tăie drum prin holdă.

Cu toate că ora era târzie, aerul înăbuşitor refuza să se ridice. Raza lanternei strălucea printre tulpinile de porumb, care i se desfăşurau înaintea ochilor ca un şir nesfârşit de gratii. Nasul i se umplu de mirosul cocenilor uscaţi, acel miros aparte, de vechi, care îi era atât de familiar încât făcea parte din însăşi fiinţa lui. Strivea sub tălpi bulgări întăriţi de pământ, împrăştiind ţărâna la fiecare pas. Avuseseră o primăvară umedă şi vara fusese blajină până în urmă cu câteva săptămâni, când îi izbise valul de căldură. Porumbul era mai înalt decât îşi amintea Hazen să-l fi

văzut vreodată, ridicându-se cu cel puțin treizeci de centimetri deasupra capului său. Era uimitor cât de repede pământul negru se transforma în țărână în lipsa ploii. Odată, pe când era copil, fugise în lan ca să scape de fratele lui mai mare și se rătăcise. Vreme de două ore. Acum se simțea la fel de dezorientat ca atunci. Aerul părea captiv între șirurile de porumb: fierbinte, fetid, iritant.

Hazen trase adânc din țigară și continuă să înainteze, dând nervos deoparte știuleții dolofani. Terenul aparținea societății Buswell Agricon din Atlanta, dar șerifului nu-i păsa nici cât negru sub unghie dacă aceasta avea să piardă câțiva porumbi din cauza trecerii lui brutale. Peste două săptămâni, enormele combine de recoltare de la Agricon aveau să-și facă apariția la orizont, tăind tulpinile, fiecare alimentându-și rezervorul cu o jumătate de fabrică de râuri de boabe. Porumbul avea să fie încărcat în camioane și transportat către grupul de silozuri uriașe de pe latura nordică a orizontului, de unde urma să fie preluat, pe calea ferată, pentru a alimenta rezervele din Nebraska și Missouri, dispărând apoi în gâtlejurile unor vite idioate, castrate, care, la rândul lor, aveau să se transforme în hălci de carne macră marmorată pentru niște bogătași grețoși din New York și Tokio. Sau poate că ăsta era unul dintre câmpurile pentru gazohol[1], de pe care recolta nu era mâncată nici de oameni, nici de animale, ci arsă în motoarele mașinilor. Ce lume!

Hazen își croia drum cu îndârjire printre șiruri. Își aruncă țigara, apoi realiză că ar fi trebuit, probabil, să o strivească mai întâi. La dracu', puțin îi păsa. O mie de pogoane din porumbul ăsta afurisit puteau să ardă fără ca Buswell Agricon să aibă măcar habar. Ar trebui să poarte de grijă propriilor ogoare și să-și adune animalele moarte din ele. Bineînțeles că șefii lor probabil nu puseseră niciodată în viață piciorul într-un lan de porumb.

Ca mai toată lumea din Medicine Creek, Hazen provenea dintr-o familie de fermieri care nu mai aveau fermă. Își vânduseră pământul unor companii precum Buswell Agricon. Populația orașului era în scădere de

[1] Amestec de benzină cu alcool etilic, care poate fi obținut și prin fermentarea porumbului. (n.red.)

mai bine de o jumătate de secol, şi imensele câmpuri de porumb industrializate erau acum punctate de case părăsite, cu ramele goale ale ferestrelor holbate ca nişte ochi morţi pe deasupra oceanului vălurit de grâne. Dar Hazen rămăsese pe loc. Nu fiindcă Medicine Creek i-ar fi plăcut peste măsură; ceea ce îi plăcea era să poarte uniformă şi să fie respectat. Îi plăcea oraşul pentru că îl cunoştea, îi cunoştea toţi oamenii, toate cotloanele întunecate, toate secretele murdare. Adevărul era că, pur şi simplu, nu se putea imagina altundeva. Făcea parte din Medicine Creek, aşa cum Medicine Creek făcea parte din el însuşi.

Hazen se opri pe neaşteptate. Strecură lumina lanternei printre tulpinile din faţa lui. Aerul plin de praf aducea acum un alt miros: mireasma descompunerii. Ridică ochii. Ulii erau acum departe, sus, exact deasupra capului său. Încă cincizeci de metri şi avea să ajungă la locul cu pricina. Aerul era neclintit, tăcerea desăvârşită. Îşi luă arma de pe umăr şi înaintă cu mai multă precauţie.

Mirosul de putreziciune plutea printre şirurile de plante, tot mai dulceag. Hazen deslușea deja o întrerupere în lanul de porumb, un gol exact în faţa lui. Ciudat. Văpăile amurgului se stinseseră şi cerul era acum întunecat.

Şeriful înalţă arma, îi trase cu degetul mare piedica şi intră în luminiş trecând prin ultimul şir de porumb. Pentru o clipă, îşi roti buimac privirea, neînţelegând. Apoi îşi dădu brusc seama ce vedea în faţa ochilor.

Arma se declanşă când atinse pământul şi cele două alice de plumb explodară trecând pe lângă urechea lui Hazen. Dar şeriful aproape că nu observă.

2

Două ore mai târziu, şeriful Dent Hazen se afla în aproximativ acelaşi loc. Însă lanul de porumb se transformase acum în scena gigantică a unei crime. Luminişul era înconjurat de lămpi cu sodiu portabile, care îl scăldau într-o lumină albă, crudă, iar undeva în porumb hârâia un generator. Oamenii legii folosiseră buldozerele ca să taie un drum de acces, şi aproape o duzină de maşini ale poliţiei statale, de camionete SOC[1], ambulanţe şi alte vehicule stăteau într-o parcare construită ad-hoc în porumb. Doi fotografi îşi făceau meseria şi bliţurile lor întrerupeau când şi când întunericul nopţii, în timp ce un specialist în prelevarea de probe se ghemuise la pământ, în apropiere, culegând câte ceva cu o pensetă.

Hazen se uita la victimă şi simţea greaţa ridicându-i-se din măruntaie. Era prima omucidere petrecută în Medicine Creek în toată viaţa lui. Ultima crimă fusese săvârşită pe vremea Prohibiţiei, când Rocker Manning fusese împuşcat pe malul pârâului în timp ce achiziţiona un transport de băuturi alcoolice de contrabandă... asta se întâmplase când oare, în 1931? Bunicul lui se ocupase de caz, îl arestase pe vinovat. Dar povestea de atunci nu semăna cu cea de acum. Acum era vorba de cu totul altceva. Era curată demenţă.

---

[1] Prescurtare de la *scene of crime,* „locul crimei"; echipele SOC, aflate în subordinea poliţiei, sunt constituite din specialişti în examinarea şi prelevarea de probe de la locul unei infracţiuni. (n.tr.)

Își luă ochii de la cadavru și-și ațintì privirea asupra drumului improvizat prin porumb ca să-i scutească pe oamenii legii de un mic urcuș de patru sute de metri. Erau mari șanse ca drumul acela să fi distrus ceva dovezi. Se întrebă dacă era una dintre procedurile standard ale poliției statale sau dacă aveau într-adevăr o procedură pentru o asemenea situație. Toată agitația avea un aer ad-hoc, de parcă polițiștii ar fi fost atât de șocați de crimă, încât încropeau totul pe parcurs.

Șeriful nu nutrea un respect deosebit pentru agenții poliției statale. Până la urmă, nu erau decât o șleahtă de nemernici furioși încălțați cu ghte strălucioase. Dar îi înțelegea. Povestea asta era dincolo de orice închipuire. Își aprinse o nouă țigară Camel de la chiștocul celei dinainte și își reaminti că, de fapt, acesta nu era primul lui caz de omucidere. Nu era cazul lui, în nici un fel. Chiar dacă el îl găsise, cadavrul se afla în afara orașului, așadar în afara jurisdicției sale. Era treaba poliției statale, și slavă Domnului pentru asta.

– Domnul șerif Hazen?

Miriștea scrâșni sub tălpile impozantului căpitan al poliției statului Kansas, care se apropie cu cizmele negre strălucind, cu mâna întinsă și cu buzele încordate în ceva ce se voia un zâmbet. Enervat de înălțimea lui, Hazen îi luă mâna și i-o scutură. Era a treia oară când i-o întindea. Șeriful se întrebă dacă tipul avea memorie proastă sau dacă era pur și simplu atât de agitat, încât căpătase un tic nervos. Probabil ultima variantă.

– Medicul legist vine din Garden City, spuse căpitanul. Ar trebui s-ajungă în zece minute.

Șeriful își dori al dracului de mult ca, de data asta, să-l fi trimis pe Tad în misiune. Ar fi renunțat bucuros la partida de pescuit din weekend – Dumnezeule mare, ar fi renunțat chiar și la băutură – ca să nu dea peste cadavrul acela. Pe de altă parte, cugetă, poate că ar fi fost prea mult pentru Tad. Era încă un puști, din multe puncte de vedere.

– Avem un artist aici, spuse căpitanul clătinând din cap. Un adevărat artist. Crezi că povestea asta o să facă prima pagină din *Kansas City Star*?

Hazen nu răspunse. Era ceva nou pentru el. Își imagină fotografia lui în ziar și ideea îi displăcu. Cineva trecu pe lângă el cu un fluoroscop

şi-l lovi din greşeală. Dumnezeule mare, la locul crimei începea să fie mai multă înghesuială decât la o nuntă!

Îşi umplu plămânii cu fum de tutun şi se sili să privească din nou scena. I se părea important s-o mai vadă o dată, înainte ca totul să fie demontat, pus în saci şi dus în altă parte. Îşi aruncă ochii peste ea, reţinând automat în memorie toate detaliile ei groteşti.

Arăta aproape ca un decor dintr-o piesă de teatru. În mijlocul lanului fusese curăţată o suprafaţă rotundă de vreo doisprezece metri în diametru, plină de bulgări de pământ, tulpinile rupte fiind stivuite cu grijă într-o parte. Până şi în atmosfera teribilă şi ireală a momentului, Hazen nu putu să nu fie uimit de precizia cu care fusese creat cercul. Într-un loc la marginea luminişului se vedea o pădure în miniatură de beţe ascuţite, de câte şaizeci până la nouăzeci de centimetri înălţime, implântate în pământ, cu vârful nemilos îndreptat spre cer. Exact în mijlocul miriştii, un cerc de ciori fuseseră înfipte în nişte ţăruşi. De fapt, nu ţăruşi, ci săgeţi indiene, cu vârfuri ascuţite de piatră. Erau vreo două duzini de păsări, dacă nu chiar mai multe, cu orbitele goale holbate şi ciocurile negre îndreptate către interior.

Iar în centrul cercului de ciori zăcea trupul unei femei.

Sau, cel puţin, şeriful aşa credea: buzele, nasul şi urechile îi lipseau.

Cadavrul era întins pe spate, cu gura larg deschisă, părând intrarea unei grote roz. Din părul blond decolorat fusese smulsă o şuviţă, care lipsea de la faţa locului; hainele fuseseră tăiate în nenumărate fâşiuţe drepte, paralele. Nimic nu fusese lăsat în dezordine. Poziţia capului faţă de umeri era nefirească: Hazen se gândi că gâtul fusese probabil rupt. Dar nu se vedea nici o vânătaie care să sugereze strangularea. Dacă era rupt, fusese pur şi simplu sucit cu o singură mişcare în forţă.

Şeriful conchise că omorul fusese săvârşit altundeva. Pe pământ se vedeau urme, care nu ajungeau chiar până marginea luminişului şi care indicau faptul că trupul fusese târât. Prelungind linia, văzu un gol în rândurile de porumb, acolo unde fusese ruptă o tulpină. Agenţii statali nu-l observaseră. De fapt, o serie de urme fuseseră şterse, exact ca urmare a vânzolelii lor. Şeriful se întoarse spre căpitan, gata să-i atragă atenţia. Pe urmă se opri. Ce se-ntâmpla cu el? Nu era cazul lui. Responsabilitatea nu-i

aparţinea. Când avea să-nceapă împroşcarea cu noroi, ventilatorul avea să-l abată în direcţia altcuiva. În clipa în care ar fi deschis gura, vântul şi-ar fi schimbat direcţia. Dacă spunea: „Domnule căpitan, aţi distrus dovezi", peste două luni avea să fie nevoit să repete acest lucru în boxa martorilor, în faţa vreunui cretin de avocat al apărării. Pentru că orice spunea acum urma să fie pus pe tapet la procesul maniacului care făcuse chestia asta. Şi un proces avea să existe cu siguranţă. Un tip atât de nebun nu putea să scape pentru prea mult timp.

Trase fumul acru în piept, umplându-şi plămânii. „Ţine-ţi gura. Lasă-i să facă greşeli. Nu e cazul tău."

Lăsă chiştocul să cadă şi îl strivi sub talpă. De-a lungul drumului improvizat sălta acum, cu băgare de seamă, o altă maşină, ale cărei faruri străpungeau în sus şi-n jos lanul de porumb. Se opri în parcarea improvizată şi din ea coborî un bărbat în alb, cu o geantă neagră. McHyde, medicul legist.

Şeriful îl urmări cum păşea prudent printre bulgării de pământ uscat, nevrând să-şi murdărească pantofii. Medicul discută cu căpitanul, apoi se aplecă deasupra cadavrului. Îl studie o vreme din mai multe unghiuri, apoi îngenunche şi legă cu grijă nişte pungi de plastic în jurul mâinilor şi al picioarelor victimei. După care scoase din geanta neagră un soi de aparat - un analizator anal, îşi amintise brusc şeriful. Iar acum umbla la zonele intime ale cadavrului. Îi lua temperatura. Dumnezeule! Ce mai meserie!

Hazen aruncă o privire în sus, spre cerul întunecat, dar ulii dispăruseră de mult. Cel puţin ei ştiau foarte bine când să plece, fără să le-o spună cineva.

Medicul legist şi paramedicii începură să împacheteze cadavrul. Un poliţist scotea săgeţile cu ciori din pământ, etichetându-le şi plasându-le apoi în lăzi frigorifice. Şeriful îşi dădu seama că trebuia să urineze. Cafelele alea afurisite. Dar nu era doar atât; aciditatea începea să-i bolborosească în stomac. La naiba, spera că nu i se redeclanşa ulcerul. În mod cert nu-şi dorea să verse în faţa tuturor personajelor ăstora.

Se uită în jur, asigurându-se că nimeni nu-i dădea atenţie, şi se furişă în lanul întunecat. Merse de-a lungul unui şir, respirând adânc, încercând

să ajungă destul de departe pentru ca urina lui să nu fie găsită și inclusă printre dovezi. Nu era nevoie să străbată cine știe ce distanță; orice nu se afla în imediata apropiere a locului faptei era prea puțin interesant pentru agenții poliției statale.

Se opri dincolo de cercul pe care-l desenau în lan luminile de la locul crimei. Acolo, în adâncul mării de porumb, murmurul vocilor, bâzâitul estompat al generatorului și violența bizară de la locul crimei păreau foarte departe. Pe lângă el trecu o adiere, doar o ușoară mișcare a aerului înăbușitor, dar porumbul din jurul său se legănă, foșnind. Hazen se opri o clipă, trăgând aerul în nări. Pe urmă își desfăcu fermoarul, și urină zgomotos. În final, cu o scuturătură care făcu să-i zornăie pistolul, cătușele, bastonul și cheile, se aranjă la loc, și-și netezi ținuta.

În timp ce se răsucea, zări ceva în strălucirea luminii reflectate. Se opri și plimbă fasciculul lanternei printre șirurile de porumb. Era acolo, în șirul următor. Se uită mai îndeaproape. O bucată de pânză, agățată în partea de sus a unei tulpini, de o pănușă uscată. Părea să fie din același material ca și hainele victimei. Hazen flutură lumina lanternei în sus și în jos, dar nu descoperi nimic altceva.

Se îndreptă de spate. Se implica din nou. Nu era cazul lui. Poate avea să pomenească despre bucata de material; poate avea să lasă poliția statală s-o descopere. Dacă avea, evident, vreo semnificație.

Când ieși înapoi în luminiș, căpitanul se grăbi să se-ndrepte spre el.

– Tocmai vă căutam, domnule șerif, spuse el.

Avea un aparat GPS portabil într-o mână, o hartă topografică a Statelor Unite în cealaltă și expresia chipului său era total diferită de cea pe care o avusese cu doar câteva minute în urmă.

– Felicitări.

– Cum adică? întrebă Hazen.

Căpitanul arătă către GPS.

– Conform aparatului, ne aflăm în perimetrul localității Medicine Creek. Mai exact, la o distanță de trei virgulă șapte metri de hotar. Ceea ce înseamnă că acest caz vă aparține, domnule șerif. Noi suntem gata să vă ajutăm, firește, dar cazul e al dumneavoastră. Așa că dați-mi voie să fiu primul care vă felicită.

Avea o figură radioasă, și-i întinse mâna.

Șeriful Dent Hazen i-o ignoră. Își scoase în schimb pachetul de țigări din buzunarul de la piept, îl scutură ca să scoată una, și-o îndesă între buze și o aprinse. Trase din ea și apoi vorbi, expirând fumul odată cu cuvintele:

– Trei virgulă șapte metri? repetă el. Dumnezeule mare!

Căpitanul își lăsă mâna să cadă pe lângă corp.

Hazen își dădu drumul.

– Victima a fost ucisă altundeva și cărată până aici. Criminalul a venit prin porumb, din partea aia, și a târât-o pe ultimii circa șase metri. Dacă urmați șirul înapoi de la tulpina aia ruptă, o să găsiți o bucată de material agățată în porumb. Se potrivește cu hainele victimei, dar e prea sus pentru ca ea să fi trecut pe-acolo pe propriile picioare, așa că, probabil, a fost cărată în spate. O să găsiți urmele mele de pași și locul unde m-am ușurat, un șir mai încolo; nu le luați în seamă. Și, pentru numele lui Dumnezeu, domnule căpitan, chiar e nevoie de toți oamenii ăștia? Suntem la locul unei crime, nu în parcarea unui supermarket. Vreau să rămână numai fotograful, medicul legist și tipul care adună probe. Spuneți-le celorlalți să plece.

– Domnule șerif, avem niște proceduri care trebuie respectate...

– Procedurile dumneavoastră sunt acum cele pe care vi le spun eu.

Căpitanul înghiți în sec.

– Vreau cât mai curând doi câini polițiști atestați la AKC[1] și bine antrenați, care să caute urmele. Și vreau să-mi aduci echipa de criminaliști din Dodge[2].

– Corect.

– Și încă un lucru.

– Ce anume?

– Vreau ca băieții tăi să-i tragă pe dreapta pe toți reprezentanții presei. Mai ales camionetele televiziunilor. Să-i țină pe loc până terminăm treaba aici.

---

[1] American Kennel Club, organizație care ține evidența câinilor de rasă pură. (n.tr.)

[2] Dodge City, oraș real, capitala distrinctul Ford din statul Kansas. (n.red.)

– Pentru ce să-i tragă pe dreapta?

– Să le dea tuturor amenzi pentru depășirea vitezei. La asta sunteți buni, nu-i așa?

Fălcile încleștate ale căpitanului se strânseră și mai tare.

– Și dacă nu depășesc viteza?

Șeriful Hazen rânji.

– Oh, o s-o depășească, nici o grijă. Îmi pun capul pentru asta.

3

Ajutorul de şerif Tad Franklin stătea aplecat deasupra biroului său, completând grămezi de formulare neobişnuite şi străduindu-se să pretindă că liota de reporteri de televiziune şi de jurnalişti aflaţi chiar de partea cealaltă a geamului blindat al biroului şerifului din Medicine Creek nu exista. Cartierul general al reprezentantului legii se afla în partea din faţă a unui fost magazin universal de produse ieftine, fapt care îi plăcuse întotdeauna lui Tad, pentru că le putea face cu mâna trecătorilor, intra în vorbă cu pietonii şi ţinea sub observaţie pe oricine venea sau pleca. Însă acum, dezavantajele poziţiei biroului deveniseră brusc evidente.

Lumina incandescentă a răsăritului de soare dintr-o nouă zi toridă de august începuse să se împrăştie de-a lungul străzii, scoţând la iveală umbrele carelor de reportaj şi poleind feţele nefericite ale reporterilor. Nu închiseseră un ochi toată noaptea şi lucrurile începeau să arate prost. Între tabăra lor şi restaurantul Maisie's Diner, aflat de partea cealaltă a străzii, era un constant du-te vino, însă meniul fără pretenţii părea doar să le sporească proasta dispoziţie.

Tad Franklin încerca să se concentreze asupra hârtiilor, dar nu era în stare să ignore bătăile în geam, întrebările şi înjurăturile zbierate când şi când. Situaţia începea să devină insuportabilă. Dacă îl trezeau pe şerif, care fura câteva clipe de somn în celula din spate, lucrurile ar fi putut lua o întorsătură şi mai urâtă. Tad se ridică, încercă să afişeze o mină cât mai severă cu putinţă şi întredeschise fereastra.

– Trebuie să vă cer încă o dată să vă îndepărtaţi de geam, zise el.

Primi drept replică un cor în surdină de comentarii ireverenţioase, câteva întrebări strigate şi un curent subteran de nemulţumire generală. Tad îşi dădea seama, după indicativele de pe tăbliţele de înmatriculare ale camionetelor, că nu avea de-a face cu presa locală; reporterii erau din Topeka, din Kansas City, din Tulsa, din Amarillo şi din Denver. Ei bine, n-aveau decât să se întoarcă acasă şi...

Auzi o uşă trântindu-se în spatele său şi o tuse. Se întoarse şi dădu cu ochii de şerif, care căsca şi-şi freca bărbia ţepoasă, cu părul de pe o parte a capului zburlit pe orizontală. Şeriful şi-l netezi, apoi îşi îndesă pălăria cu amândouă mâinile.

Tad închise fereastra.

– Scuze, domnule şerif, dar oamenii ăştia nu vor nicicum să plece...

Şeriful căscă, îşi flutură cu nepăsare mâna şi întoarse spatele mulţimii. Un reporter dintre cale-afară de furios din spatele gloatei le trimise un potop de invective, din care se desluşiră clar cuvintele „ţopârlan pitic". Hazen se apropie de cafetieră şi îşi umplu o ceaşcă. Sorbi din ea, se strâmbă, scuipă cafeaua înapoi în ceaşcă, îşi drese glasul, adăugând şi o flegmă, după care turnă totul înapoi în cafetieră.

– Vreţi s-aduc cafea proaspătă? întrebă Tad.

– Nu, Tad, mulţumesc, răspunse şeriful, bătându-l zdravăn pe umăr. Se răsuci, înfruntând iarăşi grupul de dincolo de fereastră. Băieţii ăştia au nevoie de ceva pentru ştirile de la ora şase, nu crezi? făcu el. E timpul să le ţinem o conferinţă de presă.

– O conferinţă de presă? Tad nu văzuse în viaţa lui o conferinţă de presă, necum să fi participat la vreuna. Cum se face asta?

Şeriful râse răguşit, dezvăluind pentru o clipă un şir de dinţi îngălbeniţi.

– Ieşim şi răspundem la întrebări.

Se apropie de uşa veche de sticlă, o descuie şi îşi scoase capul afară.

– Ce faceţi, băieţi?

Mulţimea tresări şi-i răspunse cu o revărsare de întrebări, o harababură indescifrabilă de strigăte.

Şeriful îşi ridică braţul, cu palma deschisă către mulţime. Purta încă uniforma cu mâneci scurte din noaptea precedentă şi gestul expuse

vederii o pată de transpirație ca o semilună, care se întindea până la jumătatea distanței către talie. Hazen era scund, dar îndesat precum un buldog și avea ceva care impunea respect. Tad îl văzuse rupându-i dinții unui suspect de două ori mai înalt decât el. „Nu te lua niciodată la bătaie cu cineva care are sub un metru șaptezeci", își zise. Mulțimea amuți.

Șeriful lăsă mâna în jos.

– Eu și ajutorul meu, Tad Franklin, vom face o declarație și vom răspunde la întrebările dumneavoastră. Haideți să ne purtăm ca niște oameni civilizați. Ce părere aveți?

Mulțimea se foi. Reflectoarele se aprinseră, microfoanele se avântară, se auziră păcănitul reportofoanelor și zgomotul obturatoarelor de la camerele de luat vederi.

– Tad, hai să le dăm acestor oameni de treabă niște cafea proaspătă.

Tad se uită la Hazen. Șeriful îi făcu cu ochiul.

Tad înhață cafetiera, se uită în ea, o agită cu o mișcare grăbită. Pe urmă întinse mâna după un set de pahare de plastic, ieși în fața ușii și începu să împartă cafeaua. Se auziră câteva sorbituri, câțiva inspirară prelung, trăgând discret aroma în nas.

– Beți! strigă Hazen, binedispus. Să nu se spună niciodată că noi, ăștia din Medicine Creek, nu suntem ospitalieri!

Urmă o fornăială generalizată, mai multe sorbituri, câteva priviri furișe în pahare. Cafeaua părea să fi atenuat, dacă nu chiar să fi anihilat însufletirea grupului. Deși soarele abia răsărise, căldura era deja înăbușitoare. Nu aveau pe ce să pună paharele, nu exista nici un coș de gunoi în care să le arunce. Iar pe un afiș de lângă ușa șerifului scria: „NU ARUNCAȚI GUNOAIE PE JOS: AMENDĂ 100$".

Hazen își aranjă pălăria, apoi ieși pe trotuar. Se uită în jur, îndreptându-și umerii în timp ce camerele rulau. Pe urmă se adresă grupului. Le povesti, într-un limbaj sec de polițist, cum descoperise cadavrul: le descrise luminișul, cadavrul, păsările trase în țeapă. Povestea era destul de șocantă, dar șeriful reuși să o redea în mod decent și la obiect, aruncând ici și colo câte un comentariu prietenesc, într-un stil care reuși să neutralizeze latura macabră. Tad se mira cât de relaxat și chiar cât de șarmant putea fi șeful lui când își dădea silința.

Hazen încheie în două minute. După discursul său urmă o avalanşă de întrebări zgomotoase.

– Întrebaţi pe rând; ridicaţi mâna, zise şeriful. Exact ca la şcoală. Oricine strigă îşi pierde rândul. Începe dumneata.

Şi arătă către un reporter numai în cămaşă, un tip enorm, de o obezitate spectaculoasă.

– Există vreo pistă sau suspecţi?

– Am descoperit câteva indicii foarte interesante, pe care le cercetăm. Nu vă pot spune mai mult.

Tad îl privi surprins. Ce indicii? Până în momentul acela, n-aveau absolut nimic.

– Dumneata, spuse Hazen, arătând către un alt ziarist.

– Victima era o localnică?

– Nu. Identificarea nu e încheiată, dar nu era localnică. Cunosc pe toată lumea de pe aici şi pot garanta asta eu însumi.

– Ştiţi cum a fost ucisă?

– Sperăm că medicul legist ne va spune cum. Cadavrul a fost trimis la Garden City. Când vom avea rezultatele autopsiei, veţi fi primii care le vor afla.

Ogarul Cenuşiu[1] de la prima oră a dimineţii, care mergea în nord venind dinspre Amarillo, apăru huruind pe strada principală şi opri în faţa restaurantului lui Maisie, cu frânele pufăind. Tad se miră: autobuzul nu oprea aici aproape niciodată. Cine venea în Medicine Creek în zilele astea sau cine pleca? Poate alţi reporteri, prea neînsemnaţi ca să-şi asigure singuri transportul.

– Doamnă, dumneata, de acolo. Care e întrebarea?

O roşcată robustă împinse spre Hazen un microfon direcţional suplu.

– Ce instituţii sunt implicate în caz?

– Poliţia statală ne-a fost de mare ajutor, însă, de vreme ce cadavrul a fost găsit în raza oraşului Medicine Creek, cazul ne aparţine.

– Dar FBI-ul?

---

[1] Greyhound, autobuz al unei companii de transport interurban care operează numeroase rute în toate statele americane. (n.red.)

– FBI-ul nu se implică în cazurile locale de omucidere și nu ne așteptăm să manifeste interes. Am convocat o serie întreagă de forțe polițienești, inclusiv laboratorul special de criminalistică și Brigada Omucideri din Dodge City, care și-a petrecut toată noaptea la locul faptei. Nu vă faceți griji, eu și Tad nu ne chinuim să rezolvăm totul singuri. Știm să ne facem auziți, și o să strigăm destul de tare ca să primim tot ce este necesar pentru rezolvarea cazului, și încă repede.

Șeriful zâmbi și făcu cu ochiul.

Se auzi un bubuit și autobuzul demară într-un nor de praf și de fum de motorină. Zgomotul acoperi pentru o vreme conferința de presă. Fumul se împrăștie apoi, dezvăluind o siluetă singuratică pe trotuarul de vizavi, cu o mică valiză de piele alături. Era un bărbat înalt și slab, îmbrăcat în negru, și, în lumina dimineții, umbra i se întindea până la jumătatea pieții centrale a localității Medicine Creek.

Tad aruncă o privire grăbită către șerif și își dădu seama că și el îl remarcase pe nou-venit.

Bărbatul îi fixa de peste drum.

Hazen se dezmetici.

– Următoarea întrebare, spuse el, cu energie. Smitty?

Arătă către figura rotofeie a lui Smit Ludwig, reporterul și proprietarul lui *Cry County Courier*, ziarul local.

– Există vreo explicație pentru, ăă, decorul acela straniu? Aveți vreo teorie despre aranjamentului cadavrului și al accesoriilor?

– Accesorii?

– Da, chestiile dimprejur.

– Încă nu.

– E posibil să fie un soi de cult satanic?

Ochii lui Tad alunecară involuntar spre trotuarul de vizavi. Personajul în negru își ridicase valiza, dar continua să rămână locului, neclintit.

– E o posibilitate pe care o studiem, zise Hazen. E evident că ne confruntăm cu un individ foarte bolnav.

Tad observă acum că bărbatul în negru coborâse de pe trotuar, îndreptându-se cu nonșalanță spre ei. Cine putea fi? Fără nici o îndoială, nu

semăna a reporter, a polițist sau a comis-voiajor. De fapt, lui Tad i se părea că seamănă cel mai mult a criminal. Poate era chiar *criminalul.*

Observă că șeriful se uita țintă în aceeași direcție, ba chiar și câțiva reporteri se întorseseră într-acolo.

Hazen pescui un pachet de țigări din buzunarul de la piept și reîncepu să vorbească:

– Indiferent că e adeptul vreunui cult, un nebun sau ce-o fi fiind, vreau să subliniez – Smitty, asta e foarte important pentru cititorii tăi – că avem de-a face cu persoane din afara orașului, ba poate chiar din afara statului.

În vocea șerifului se simți ezitarea când personajul în negru se opri la marginea mulțimii. Deși erau la jumătatea anilor nouăzeci, bărbatul purta un costum din camgarn negru, cămașă albă apretată și cravată de mătase, înnodată strâns la gât. Arăta totuși proaspăt și înviorător ca scos din frigider. Se uita drept la Hazen, străpungându-l cu privirea ochilor cenușii-argintii.

Urmă o scurtă tăcere.

După care personajul în negru începu să vorbească. Nu avea o voce puternică, dar părea să domine mulțimea.

– O afirmație fără suport, spuse el.

Se lăsă liniștea.

Hazen desfăcu fără grabă pachetul de țigări, îl scutură, scoțând în afară capătul unei țigări, și și-o strecură între buze. Nu spuse nimic.

Tad se uită lung la nou-venit. Arăta atât de slab – cu pielea aproape transparentă, cu ochii albaștri-cenușii atât de deschiși, încât păreau aproape incandescenți –, încât ar fi putut fi un cadavru reanimat, un vampir abia ieșit din mormânt. Dacă nu era sculat din morți, atunci ar fi putut trece cu ușurință drept un antreprenor de pompe funebre; oricum ar fi fost, semăna în mod cert cu un mesager al morții. Tad se simți ciudat în prezența lui.

Țigara odată aprinsă, Hazen în sfârșit, vorbi:

– Nu-mi amintesc să-ți fi cerut părerea, domnule.

Bărbatul străbătu tacticos mulțimea, care se despărți tăcută în două, și se opri la trei metri de șerif. Pe urmă i se adresă din nou, cu accentul melodios al unui sudist autentic.

– Ucigașul acționează într-o noapte foarte întunecoasă, fără lună. Apare și dispare fără urmă. Sunteți într-adevăr sigur, domnule șerif, că nu este din Medicine Creek?

Hazen trase prelung din țigară, suflă un fuior de fum albastru în direcția străinului și spuse:

– Și ce te face să fii atât de categoric?

– Asta e o întrebare la care e cel mai bine să răspund în biroul dumneavoastră, domnule șerif.

Bărbatul întinse mâna, sugerând că Hazen și Tad ar fi trebuit să intre înaintea lui în micul lor cartier general.

– Cine dracu' ești tu, ca să mă poftești în propriul meu birou? zise Hazen, începând să-și piardă cumpătul

Bărbatul îi aruncă o privire blajină și îi răspunse cu aceeași voce joasă, dulceagă:

– Domnule șerif, îmi permiteți să vă sugerez că și acestei întrebări, deopotrivă de potrivite, e mai bine să-i răspund tot între patru ochi? Desigur, pentru binele *dumneavoastră.*

Se întoarse către reporteri înainte ca șeriful să-i fi putut răspunde.

– Vă informez, cu părere de rău, că această conferință de presă s-a încheiat.

Spre desăvârșita uimire a lui Tad, reporterii se întoarseră cu spatele și se îndepărtară.

4

Şeriful luă poziţie în spatele biroului său uzat, acoperit cu melamină. Tad se aşeză pe scaunul lui obişnuit, într-o aşteptare neliniştită. Străinul în negru îşi lăsă bagajul lângă uşă şi şeriful îi oferi scaunul de lemn tare al vizitatorului, despre care pretindea că dă gata orice suspect în cinci minute. Bărbatul se instală cu mişcări lente, elegante, îşi aruncă un picior peste celălalt, se lăsă pe spătar şi se uită la şerif.

– Adu-i oaspetelui nostru o cafea, zise Hazen, cu un surâs vag.

În cafetieră mai rămăsese suficient lichid cât pentru o jumătate de ceaşcă, care îi fu imediat oferită vizitatorului.

Acesta o luă, îi aruncă o privire, o aşeză pe masă şi zâmbi.

– Sunteţi foarte amabili, dar eu sunt băutor de ceai. Ceai verde.

Tad se întrebă dacă tipul era trăsnit – sau poate homo.

Hazen îşi drese glasul, se încruntă, îşi foi trupul bondoc.

– OK, domnule, sper că-mi vei spune ceva interesant.

Bărbatul îşi scoase portofelul de piele din buzunarul hainei cu un gest aproape apatic şi îl lăsă să se desfacă sub propria greutate. Hazen se aplecă în faţă, îl studie şi se lăsă pe spate cu un oftat.

– FBI. La naiba! Ar fi trebuit să ştiu. Se uită la Tad. Facem echipă cu durii.

– Da, domnule, răspunse Tad.

Cu toate că până atunci nu întâlnise nici un agent FBI, tipul era exact opusul a ceea ce îşi imagina el.

– Foarte bine, domnule, ăă...

– Agent special Pendergast.

– Pendergast. Pendergast. Reţin greu numele. Hazen îşi aprinse o altă ţigară şi trase din ea cu sete. Eşti aici pentru crima cu ciori? Expiră cuvintele într-un nor de fum.

– Da.

– Oficial?

– Nu.

– Deci nu eşti decât dumneata.

– Deocamdată.

– De ce birou ţii?

– Teoretic, de cel din New Orleans. Dar acţionez în cadrul unui – să zicem – aranjament special. Bărbatul afişă un zâmbet plăcut.

– Cât stai aici? mormăi Hazen.

– Pe toată durata.

„Pe toată durata a ce?" se întrebă Tad.

Pendergast îşi întoarse ochii spălăciţi spre el şi îi zâmbi.

– Pe toată durata concediului.

Tad rămase fără grai. Tipul ăsta îi citea gândurile?

– A *concediului?* Hazen se foi din nou. Pendergast, chestia asta nu e în regulă. Am nevoie de o autorizaţie din partea biroului local. Aici nu e staţiune de vacanţă pentru tipii de la Quantico[1].

Urmă un moment de tăcere. După care bărbatul pe nume Pendergast întrebă:

– Sunteţi sigur că mă vreţi aici *oficial,* domnule şerif?

Neprimind alt răspuns decât tăcerea, Pendergast continuă, prietenește:

– N-am să mă amestec în cercetările dumneavoastră. O să acţionez în mod independent. Am să vă consult cu regularitate şi-o să facem schimb de informaţii când va fi cazul. Iar toţi cei prinşi vor fi trecuţi în contul dumneavoastră. Nu vreau să-mi asum vreun merit. Nu vă cer decât obişnuitele facilităţi oferite oamenilor legii.

Şeriful se încruntă, se scărpină, apoi se încruntă iarăşi.

[1] Localitate din statul Virginia unde se află Academia FBI. (n.tr.)

– Cât despre arestări, ca să fiu sincer, puțin îmi pasă cine își asumă meritul. Nu vreau decât să-l prind pe nemernic.

Pendergast dădu aprobator din cap.

Hazen trase un fum, expiră, mai trase unul. Se gândea.

– Foarte bine, Pendergast, n-ai decât să-ți petreci aici vacanța activă. Numai să nu ieși în evidență și să nu discuți cu presa.

– Bineînțeles că nu.

– Unde-o să locuiești?

– Credeam c-o să primesc un sfat de la dumneavoastră.

Hazen emise un râset scurt, ca un lătrat.

– Există un singur loc în tot târgul, și ăla e la Kraus. Cavernele lui Kraus. Ai trecut pe-acolo când ai intrat în localitate, o casă mare, în mijlocul lanului de porumb, la vreun kilometru și jumătate înspre vest de oraș. Bătrâna Winifred Kraus închiriază camerele de la etajul de sus. Nu c-ar avea prea mulți clienți zilele astea. Și-o să te convingă să faci un tur al întregii hrube. Probabil că ai să fii primul ei oaspete în ultimul an.

– Mulțumesc, spuse Pendergast, ridicându-se și luându-și bagajul.

Hazen îl urmări cu privirea.

– Ai mașină?

– Nu.

Buzele șerifului se arcuiră ușor.

– Te duc pân-acolo.

– O să-mi facă plăcere o plimbare pe jos.

– Ești sigur? Afară sunt aproape treizeci și opt de grade. Iar despre costumul dumitale nu s-ar putea spune că e îmbrăcămintea potrivită pentru locurile astea. Hazen rânjea.

– E într-adevăr chiar atât de cald?

Agentul FBI se întoarse și întinse mâna să deschidă ușa, dar Hazen mai avea o întrebare.

– Cum de-ai aflat atât de repede despre crimă?

Pendergast se opri.

– Conform aranjamentului, am pe cineva din Birou care urmărește comunicatele transmise de agențiile locale de apărare a legii prin cablu și prin e-mail. Sunt anunțat imediat ce are loc o crimă dintr-o anume

categorie. Dar, așa cum spuneam, mă aflu aici din motive personale, fiindcă am încheiat recent o anchetă destul de obositoare pe Coasta de Est. Am fost pur și simplu intrigat de natura, hm, interesantă a acestui caz.

Inflexiunile cuvântul „interesant" îi zbârlură lui Tad părul de pe ceafă.

– Și despre ce „categorie anume" e vorba aici? În vocea șerifului se strecura din nou sarcasmul.

– Crime în serie.

– Ciudat, deocamdată n-am descoperit decât o singură crimă.

Celălalt se răsuci încet. Ochii lui reci, cenușii, îl fixară pe Hazen. Cu glas foarte scăzut, spuse:

– Deocamdată.

5

Winifred Kraus se întrerupse din brodat ca să se uite îndelung la priveliştea foarte stranie care se zărea prin geamul salonului ei modest. Se simţi uşor înspăimântată. Pe mijlocul şoselei mergea un bărbat înalt, în negru, cu o valiză de piele. Era la mai multe sute de metri depărtare, dar Winifred Kraus avea ochi ageri şi îşi dădea seama că, în lumina strălucitoare a verii, părea fantomatic, subţire şi lipsit de substanţă. Era speriată fiindcă îşi amintise cum, cu mulţi ani în urmă, tatăl ei îi povestise că aşa avea să sosească moartea; că avea să se întâmple când se aştepta mai puţin: un bărbat venind cu pas agale pe drum, urcând treptele şi bătându-i la uşă. Un bărbat în negru. Şi, când te-ai fi uitat la picioarele lui, ai fi văzut, în loc de pantofi, copite despicate, şi ai fi simţit miros de foc şi de pucioasă, şi ăsta ar fi fost sfârşitul, şi ai fi fost târât, ţipând, în iad.

Bărbatul se apropia calm, cu paşi mari, şi umbra lui înghiţea drumul ce i se aşternea înainte. Winifred Kraus îşi spuse că era o bleagă, că totul nu era decât o poveste şi că, oricum, moartea nu căra după ea o valiză. Dar de ce s-ar fi îmbrăcat cineva în negru în perioada aceea a anului? Nici măcar pastorul Wilbur nu-şi punea haine negre pe o asemenea căldură. Şi bărbatul acela nu era pur şi simplu îmbrăcat în negru, ci purta un costum, cu haină şi tot restul. Oare vindea ceva? Dar atunci unde îi era maşina? Nimeni nu mergea pe jos pe Cry County Road – nimeni. Sau cel puţin nimeni n-o mai făcuse de pe vremea dinaintea războiului, când ea era copil şi când, la începutul

primăverii, treceau pe aici tot felul de vagabonzi, în drum spre câmpiile din California.[1]

Bărbatul se opri în locul unde drumeagul desfundat și prăfuit din fața casei ei se intersecta cu macadamul șoselei. Își ridică ochii, parcă uitându-se direct către salon, și Winifred își lăsă din reflex broderia deoparte. Acum intra pe drumul de acces. Venea către casă. Venea într-adevăr către casa ei. Și avea părul atât de alb, pielea atât de palidă și un costum atât de negru...

Se auzi sunetul grav al inelului care lovea în ușa de la intrare. Winifred își puse speriată mâna la gură. Să răspundă? Să-l aștepte să plece? Oare *avea să plece?*

Așteptă.

Ciocănitul se auzi iarăși, mai insistent.

Winifred se încruntă. Era o bătrână stupidă. Se ridică de pe scaun respirând adânc, traversă salonul îndreptându-se spre antreu, descuie ușa și o întredeschise.

– Domnișoara Kraus?

– Da?

Bărbatul se înclinase chiar în fața ei.

– Nu sunteți cumva domnișoara Winifred Kraus, cea care oferă găzduire călătorilor? Și, după cum mi s-a dat de înțeles, una dintre cele mai minunate bucătărese din distrinctul Cry, Kansas?

– Oh, da.

Winifred deschise ușa ceva mai mult, încântată că, în loc de moarte, avea de-a face cu un bărbat politicos.

– Mă numesc Pendergast.

Îi întinse mâna și ea i-o luă, după o clipă. Era surprinzător de rece și de uscată.

---

[1] În anii 1920–1930, după descoperirea petrolului și explozia industriei cinematografice hollywoodiene, foarte mulți americani din toate statele, îndeosebi din Vestul Mijlociu, au migrat înspre California, atrași de clima blândă, de prețul mic al pământului și de perspectiva unei vieți mai bune în varii domenii de activitate și într-un spațiu geografic foarte variat. (n.red.)

– M-aţi speriat niţeluş, umblând aşa pe drum. În zilele noastre nimeni nu mai merge pe jos.

– Am venit cu autobuzul.

Regăsindu-şi brusc bunele maniere, Winifred deschise mai larg uşa şi se dădu la o parte.

– Îmi cer scuze, intraţi, vă rog. V-ar plăcea nişte ceai cu gheaţă? Probabil că vă e înfiorător de cald în costumul ăla. Oh, iertaţi-mă, aţi avut cumva un deces în familie...?

– Un ceai cu gheaţă ar fi excelent, mulţumesc.

Într-o stare de plăcută confuzie, Winifred se repezi în cămară, turnă ceai peste gheaţă, adăugă o crenguţă proaspătă de mentă din ghiveciul de pe pervazul ferestrei, aşeză paharul pe o tavă de argint şi se întoarse.

– Poftiţi, domnule Pendergast.

– Sunteţi mult prea amabilă.

– Nu vreţi să luaţi loc?

Se instalară în salonaş. Bărbatul politicos se aşeză picior peste picior şi sorbi din ceai. Privindu-l de aproape, Winifred putu să-şi dea seama că era mai tânăr decât crezuse ea la început: părul pe care îl luase drept alb era, de fapt, neobişnuit de blond. Şi era, de asemenea, destul de chipeş şi de elegant, dacă nu te sinchiseai de culoarea atât de spălăcită a pielii şi a ochilor.

– Închiriez trei camere la etaj, îi explică ea. Din păcate, baia este comună, dar la ora actuală nu am nici un alt chiriaş...

– O să iau tot palierul. O sută de dolari pe săptămână vi se pare un preţ acceptabil?

– Oh, Doamne!

– Pentru mâncare o să plătesc în plus, bineînţeles. Nu vreau decât un mic dejun uşor şi, ocazional, ceaiul de după-amiază şi cina.

– Sunt mai mulţi bani decât cer de obicei. M-aş simţi...

Bărbatul surâse.

– S-ar putea să descoperiţi că sunt un chiriaş dificil.

– Păi, atunci...

El sorbi din ceai, puse paharul pe farfurioară şi se aplecă înainte.

– Nu vreau să vă şochez, doamnă Kraus, dar trebuie să vă spun cine sunt şi de ce mă aflu aici. M-aţi întrebat dacă a avut loc un deces. De fapt, după cum ştiţi probabil, chiar aşa a fost. Sunt agent special FBI şi investighez crima din Medicine Creek. Bărbatul îşi scoase insigna şi i-o trecu repede prin faţa ochilor.

– Crima?

– N-aţi auzit? La marginea oraşului, descoperită azi-noapte. Fără-ndoială c-o să citiţi despre asta în ziarul de mâine-dimineaţă.

– Oh, vai de mine! Winifred era năucită. O crimă? În Medicine Creek?

– Îmi pare rău. Asta vă face să vă răzgândiţi în privinţa închirierii? Dacă e aşa, vă înţeleg.

– Oh, nu, domnule Pendergast. Nicidecum. Sincer vorbind, o să mă simt mult mai în siguranţă ştiindu-vă aici. O crimă, ce îngrozitor... Se cutremură. Cine Dumnezeu...?

– Mă tem că nu pot fi o sursă de informaţii despre caz. Aş putea să văd camerele? Nu e nevoie să mă însoţiţi la etaj.

– Bineînţeles.

Winifred Kraus zâmbi, cu respiraţia uşor întretăiată, privindu-l cum urca scările. Un tânăr gentleman atât de politicos şi atât de... Pe urmă îşi aduse aminte de crimă. Se ridică şi se duse la telefon. Poate Jenny Parker ştia mai multe. Luă receptorul şi formă numărul, clătinând din cap.

După o vizionare rapidă, Pendergast alese cea mai mică dintre camere – cea din spatele casei – şi îşi puse valiza pe patul de două persoane. Pe birou se afla o oglindă care se răsucea, iar în faţa ei era aşezat un set alcătuit dintr-un lighenaş şi un ulcior, ambele de porţelan. Trase sertarul de sus, eliberând un miros vag de apă de trandafiri şi de stejar. Sertarul era căptuşit cu ziare lăcuite, de la începutul anilor 1900, care făceau reclamă unor utilaje de fermă. Într-un colţ stătea o oală de noapte, cu capacul pus de-a-ndoaselea, după moda veche. Pereţii erau înveliţi într-un tapet cu imprimeu victorian cu flori, foarte decolorat; bordurile erau vopsite în verde şi tavanul era din scânduri. Perdelele erau din dantelă brodată.

Se întoarse lângă pat și își trecu ușor mâna peste cuvertură. Avea un model cusut cu trandafiri și bujori. Îl studie cu atenție. Era lucrat de mână. Cineva – fără îndoială domnișoara Kraus însăși – muncise la el cel puțin un an.

Pendergast rămase neclintit, privind fix modelul migălit cu acul și inspirând aerul antic al dormitorului. Pe urmă se îndreptă de spate, traversă dușumeaua de lemn care scârțâi sub pașii lui, apropiindu-se de fereastra veche, cu rama numai valuri, și se uită afară.

Ceva mai jos, în dreapta lui, Pendergast văzu acoperișul metalic, scund și părăginit al magazinului de suvenire, separat de casă.[1] Dincolo de el, o alee cu cimentul crăpat cobora într-o adâncitură ce ducea către o râpă, unde se pierdea în întuneric. Alături de magazinul de suvenire era un panou jupuit.

CAVERNELE LUI KRAUS
CEA MAI MARE GROTĂ DIN DISTRINCTUL CRY, KANSAS

PUNE-ȚI O DORINȚĂ ÎN BAZINUL INFINITULUI
SUNĂ DIN CLOPOȚEII DE CLEȘTAR
PRIVEȘTE ÎN HĂUL FĂRĂ FUND
TURURILE SE ORGANIZEAZĂ ZILNIC LA 10.00 ȘI 14.00
GRUPURILE ORGANIZATE ȘI AUTOBUZELE
CU TURIȘTI SUNT BINE-VENITE

Pendergast încercă fereastra și văzu că se deschidea surprinzător de ușor. În încăpere pătrunse o revărsare de aer înăbușitor, aducând cu sine mirosul prafului și al holdelor. Perdelele de dantelă se umflară. Afară, imensa mare de porumb galben se întindea până la orizont, întreruptă doar de șirurile îndepărtate de copaci care conturau albia pârâului Medicine. Un stol de ciori se înălță din lanul nesfârșit și recăzu în

[1] Pensiunile și motelurile americane au de obicei câte un mic magazin de suvenire, cu produse locale și turistice. (n.red.)

adâncul lui, ospătându-se cu boabele de pe ştiuleţii copţi. Către vest se îngrămădeau nori ameninţători. Liniştea era nesfârşită, la fel ca peisajul.

Pe coridorul de la baza scărilor, Winifred Kraus puse receptorul la loc în furcă. Jenny Parker nu era acasă. Poate plecase în oraş, să afle noutăţi. Avea s-o caute din nou, după prânz.

Se întrebă dacă ar fi trebuit să-i ducă domnului Pendergast, bărbatul acela drăguţ, încă un pahar cu ceai. Sudiştii erau atât de manieraţi; îşi închipuia că beau o grămadă de ceai cu gheaţă, stând pe verande mari, umbroase, şi că făceau multe alte lucruri de acelaşi gen. Era o zi atât de călduroasă, iar el venise pe jos din oraş. Winifred se duse în bucătărie, umplu un alt pahar şi începu să urce scările. Şi totuşi nu – trebuia să-l lase să despacheteze, să nu-i tulbure intimitatea. Unde-i era capul? Vestea despre crimă o pusese pe jar.

Se întoarse, pregătindu-se să coboare. Dar se opri din nou. De sus se auzise o voce. Pendergast spusese ceva. Oare vorbise cu ea?

Winifred îşi lăsă capul pe o parte, ascultând. Pentru o clipă, casa rămase cufundată în tăcere. Pe urmă Pendergast vorbi din nou şi, de data asta, ea înţelese ce spunea.

– Minunat, rosti vocea melodioasă. Perfect.

6

Drumul era tot atât de drept cum fusese linia de vizare a topografului din secolul al nouăsprezecelea și flancat de două ziduri neclintite de porumb. Agentul special Pendergast mergea pe jos de-a lungul șoselei lucioase, iar pantofii lui negri cu șireturi – fabricați manual de către John Lobb de pe St James Street la Londra – imprimau un șir de amprente vagi pe asfaltul lipicios.

În față zări locul unde vehicule grele intraseră și ieșiseră din lanul de porumb, lăsând pe șosea dâre maronii și bulgări de pământ. Ajunse acolo și intră pe drumul primitiv de acces croit de buldozere până la locul crimei. Picioarele i se afundară în pământul prăfos.

În locul unde drumul se lărgea într-o parcare improvizată stătea, cu motorul pornit, o mașină a poliției statale. Apa din instalația de aer condiționat îi picura în țărână. Accesul la locul crimei era blocat cu bandă galbenă înfășurată în jurul unor pari înalți, bătuți în pământ. În mașină stătea un polițist, citind o carte în ediție de buzunar.

Pendergast se apropie și bătu ușor în geam. Omul tresări, dar își reveni imediat. Puse în grabă cartea deoparte, coborî și se postă în fața lui Pendergast, privind chiorâș în lumina fierbinte a soarelui, cu mâinile agățate de găicile curelei. Un torent de aer rece se scurse din mașină.

– Tu cine dracu' ești? întrebă el.

Avea brațele acoperite cu păr fin, roșcat, și cizmele de piele îi scârțâiau la fiecare mișcare.

Pendergast îi arătă insigna.

– Oh! FBI. Îmi cer scuze. Polițistul se uită în jur. Unde vă e mașina?

– Aș vrea să arunc o privire la fața locului, răspunse Pendergast.

– Vă rog. Însă n-a mai rămas nimic. Au luat totul.

– N-are importanță. Dă-mi voie să nu te mai deranjez în continuare.

– N-a fost nici o problemă, domnule.

Ușurat, polițistul se urcă din nou în automobil și închise ușa.

Pendergast ocoli mașina și se ghemui cu grijă pe sub banda galbenă. De luminișul inițial îl despărțeau douăzeci de metri. Acolo se opri, examinând locul. Era gol, așa cum spusese polițistul. Nimic altceva decât țărână, miriște strivită și mii de urme de pași. Chiar în centru se vedea o pată, nu foarte mare.

Pendergast rămase neclintit, sub soarele nemilos, vreme de câteva minute. Doar ochii i se mișcau în timp ce studia cu atenție luminișul. Pe urmă își duse mâna la buzunarul hainei și scoase fotografia cadavrului *in situ,* luată de la foarte mică distanță. O altă fotografie reprezenta o vedere generală, cu ciorile trase în țeapă și pădurea de bețe. Pendergast reconstitui cu repeziciune în capul său scena originală și-o fixă în minte, cercetând-o.

Rămase nemișcat vreme de un sfert de oră. Pe urmă puse în sfârșit fotografiile înapoi în buzunar și făcu un pas înainte, examinând un ciot de tulpină de porumb care zăcea la picioarele sale. Fusese ruptă, nu tăiată. Înaintă și găsi un al doilea ciot, apoi un al treilea, un al patrulea. Toate rupte. Pendergast se întoarse la marginea luminișului și alese o plantă de porumb. Îngenunche și o apucă de partea cea de jos, dar, oricât se strădui, nu reuși s-o rupă.

Intră mai spre centrul luminișului. Nu avea importanță unde punea piciorul – nu-l putea răvăși mai mult decât era deja răvășit. Înainta încet, aplecându-se uneori ca să studieze câte ceva în amestecătura de porumb și țărână. Din când în când, lua ceva cu o pensetă pe care o scosese dintr-un buzunar al costumului, îl privea și îl lăsa să cadă. Parcurse luminișul în acest mod timp de aproape o oră, încovoiat sub soarele torid.

Nu păstră nimic.

În cele din urmă, ajunse în capătul opus și intră printre șirurile dese de porumb. Câteva bucăți de material rupt fuseseră găsite agățate de unele tulpini și nu-i fu greu să descopere indicatoarele care le marcau poziția.

Pendergast merse de-a lungul rândului, dar erau atât de multe urme de pantofi şi de labe de câini, încât încercarea de a urmări ceva era lipsită de orice speranţă. Raportul preliminar spunea că două haite de câini poliţişti de rase diferite fuseseră puse să ia urma criminalului, dar refuzaseră s-o urmeze. Pendergast se opri în pădurea de porumb, scoase din buzunar un mic sul de hârtie lucioasă şi îl desfăcu. Era o fotografie făcută cândva înaintea crimei, reprezentând câmpul văzut de sus. Şirurile de porumb nu se întindeau sub forma unor linii drepte, aşa cum aveai impresia de la nivelul solului, ci erau mai degrabă curbe, urmărind configuraţia terenului şi creând elipse ciudate, ca într-un labirint. Pendergast identifică şirul pe care se afla şi îi urmări cu atenţie curba. Pe urmă trecu, anevoie, în şirul alăturat, apoi în următorul. Studie încă o dată fotografia făcută din avion, urmărind traseul şirului pe care se afla. Era mult mai bine: se desfăşura pe teren plat pe o porţiune foarte lungă, după care cobora către albia pârâului, într-un loc unde acesta făcea o buclă, îndreptându-se către oraş.

De fapt, era singurul şir de porumb care ieşea către pârâu.

Pendergast o porni în josul lui, îndepărtându-se de locul crimei. Arşiţa se înstăpânise în lan şi, în lipsa vântului, transformase câmpul într-un cuptor. Pe măsură ce terenul cobora către pârâu, peisajul monoton al holdei de porumb se dezvăluia mai deplin, răsfirându-se către un orizont încă mai îndepărtat, apăsător prin vastitatea întinderii lui. Pârâul îndepărtat, cu pâlcurile sale de plopi albi asimetrici, pe jumătate uscaţi, nu făcea decât să sporească senzaţia de dezolare. Pendergast se oprea din când în când, examinând o tulpină de porumb sau un bulgăre de pământ. Uneori prindea câte ceva cu penseta, lăsându-l apoi să cadă la loc.

În cele din urmă, şirul îl duse chiar în valea pârâului. Acolo unde tulpinile de porumb şi ţărâna făceau loc malului nisipos, Pendergast se opri şi îşi coborî privirea.

Pe nisipul întărit se zăreau urme de paşi: urme de tălpi goale, întipărite adânc. Agentul FBI îngenunche şi atinse una dintre ele. Era a unui picior de mărimea patruzeci şi patru. Ucigaşul cărase un corp greu. Pendergast se ridică şi merse pe lângă urme până în locul unde intrau în pârâu. Pe malul opus nu se vedea nici un şir de paşi care să iasă din apă. Se plimbă în susul şi în josul albiei în căutarea lui, dar nu găsi nimic.

Criminalul parcursese o distanţă mare mergând prin vad.

Pendergast se întoarse în lan şi o porni de-a lungul şirului înapoi, către luminiş. Oraşul Medicine Creek semăna cu o insulă în mijlocul oceanului; era dificil să vii sau să pleci fără să fii văzut. Toată lumea cunoştea pe toată lumea şi o sută de perechi de ochi bătrâni, dar ageri, priveau ţintă de pe verande sau de la ferestre, urmărind sosirea şi plecarea maşinilor. Singurul mod prin care un străin ar fi putut ajunge nevăzut în oraş era prin marea de porumb – şi cea mai apropiată localitate se afla la mai bine de treizeci de kilometri.

Prima intuiţie a lui Pendergast se vedea confirmată: ucigaşul era, probabil, unul dintre locuitorii din Medicine Creek.

7

Harry Hoch, al doilea cel mai iscusit vânzător de utilaje agricole din distrinctul Cry, nu mai lua decât rareori autostopişti, dar se gândi că în cazul acesta putea face o excepţie. La urma urmei, gentlemanul în haine de doliu de pe marginea drumului avea o figură atât de tristă. Moartea o răpise pe mama lui Harry cu exact un an înainte, şi fiul ei ştia foarte bine cum e în asemenea situaţii.

Opri Fordul Taurus pe pietriş, doar puţin mai departe pe şosea, şi claxonă scurt. Coborî geamul în vreme ce bărbatul se apropia fără grabă.

– Unde mergi, prietene? întrebă Hoch.

– La spitalul din Garden City, dacă deranjul nu e prea mare.

Harry se cutremură. Bietul om. Morga distrinctul se afla la subsol. Probabil că abia se întâmplase.

– Nu e nici un deranj. Urcă.

În timp ce pasagerul intra în maşină, Harry îi aruncă o privire pe furiş. Cu pielea aia palidă, avea să se-aleagă cu o insolaţie periculoasă dacă nu era atent. Şi cu siguranţă nu era de prin partea locului; nu cu un asemenea accent.

– Eu mă numesc Harry. Harry Hoch. Întinse mâna.

Bărbatul îşi strecură în palma lui mâna rece şi uscată.

– Încântat de cunoştinţă. Numele meu e Pendergast.

Hoch aşteptă şi prenumele, dar acesta nu fu rostit. Îşi eliberă mâna şi puse în funcţiune aparatul de aer condiţionat. Din orificii răbufniră

pale de aer rece. Afară era ca-n iad. Cuplă maneta de viteze şi apăsă pe acceleraţie, ţâşnind din nou pe drum şi prinzând viteză.

– Ce zici de căldura asta, Pendergast? întrebă el după o clipă.

– Ca să fiu sincer, domnule Hoch, cred că mă-mpac bine cu canicula.

– Da, foarte bine, dar treizeci şi opt de grade, cu umiditate sută la sută? râse Hoch. Cred c-ai putea coace un ou chiar aici, pe capota mea.

– N-am nici o îndoială.

Se lăsă tăcerea. „Ciudat individ", îşi spuse Hoch.

Pasagerul nu părea să aibă chef de pălăvrăgeală, aşa că Hoch se mulţumi să tacă şi să conducă. Fordul argintiu zbura pe drumul drept ca o săgeată cu o sută patruzeci şi cinci de kilometri la oră, şi, în siajul său, porumbul unduia, fremătând. Kilometrii nu se deosebeau între ei şi în zonă nu erau niciodată poliţişti. Lui Harry îi plăcea să străbată în viteză asemenea drumuri secundare, singuratice. În afară de asta, se simţea excelent: tocmai vânduse o combină Case 2388, cu şase capete de recoltare şi distribuitor de pleavă, pentru o sută douăzeci de mii de dolari. Era a treia din vara aceea şi îi adusese o excursie de weekend pe cheltuiala firmei la San Diego, unde avea de gând s-o facă lată. Ce mama dracului!

La un moment dat, drumul se lărgi pentru scurtă vreme şi trecură în goană pe lângă un grup de case dărăpănate, lăsate în paragină; pe lângă un şir de clădiri din cărămidă, cu două nivele, pustii şi fără acoperişuri; şi pe lângă un siloz de cereale, uşor aplecat asupra unor şine de cale ferată năpădite de buruieni.

– Ce-i asta? întrebă Pendergast.

– Crater, Kansas. Adică mai bine zis a fost Crater, Kansas. Acum treizeci de ani, era un oraş obişnuit. Dar a murit, pur şi simplu, ca multe altele. Lucrurile se petrec întotdeauna la fel. Întâi dispare şcoala. Pe urmă, magazinul alimentar. Pe urmă, fermierii nu te mai aprovizionează. Ultimul care rămâne e codul poştal. Nu, nu e adevărat: cârciuma e cea care dispare ultima. Asta se întâmplă în tot distrinctul Cry. Ieri, Crater. Mâine, DePew. Iar poimâine, cine ştie? Poate Medicine Creek.

– Sociologia unui oraş muribund trebuie să fie destul de complexă, zise Pendergast.

Hoch nu înțelese unde voia să ajungă pasagerul său, așa că nu răspunse.

După mai puțin de o oră, depozitele de cereale din Garden City apărură la orizont ca niște zgârie-nori bulbucați. Orașul în sine era scund, plat și invizibil.

– Te las chiar în fața spitalului, domnule Pendergast, zise Hoch. Și condoleanțele mele rău pentru oricine ți-a murit. Sper că n-a fost o moarte prematură.

– Timpul e o furtună în care ne rătăcim cu toții, domnule Hoch, răspunse Pendergast chiar când clădirea de cărămidă portocalie a spitalului le apăru înaintea ochilor, înconjurată de o mare de mașini sclipitoare.

Hoch avu nevoie de încă o jumătate de oră de mers în viteză, cu geamurile deschise, ca să-și revină din sperietură.

Echipat cu un halat chirurgical cu două numere mai mare și o bonetă de hârtie care îl făcea să se simtă ridicol, șeriful Hazen se uita în jos, la targa cu rotile. O etichetă se bălăbănea agățată de un deget al piciorului drept, dar el n-avea nevoie s-o citească. Sheila Swegg, de două ori divorțată, fără copii, în vârstă de treizeci și doi de ani, cu domiciliul în Bromide, Oklahoma, pe Whispering Meadows Trailer Estate, la numărul 40A.

O pațachină albă.

Era întinsă pe masa de oțel, ciopârțită precum o halcă de carne, cu organele interne stivuite cu grijă alături. Partea superioară a cutiei craniene fusese îndepărtată și creierul stătea alături, într-un castron. Mirosul de putreziciune îți tăia răsuflarea; înainte de a ajunge acolo, femeia zăcuse în lanul încins peste douăzeci și patru de ore. Medicul legist, un tânăr entuziast și plin de energie pe nume McHyde, era aplecat deasupra ei, tăind și secționând cu încântare și turuind în jargon medical în microfonul suspendat. „Încă cinci ani, își spuse Hazen, și realitatea acidă îi va toci o parte din aparența asta veselă."

McHyde trecuse de la trunchi la gât și tăia cu mișcări scurte, rapide, ale mâinii drepte. Unele tăieturi scoteau un pârâit care nu-i plăcea deloc lui Hazen. Se căută în buzunar, vrând să pescuiască o țigară, dar își aminti de afișul pe care scria „Fumatul interzis"; înhăță, în schimb,

cutia cu pastile mentolate de alături, ducându-și câte una sub fiecare nară, și își concentră gândurile în altă parte: Jayne Mansfield în *The Girl Can't Help It,* serile de polcă la Deeper Elks Lodge, duminicile la pescuit în Hamilton Lake State Park. Orice altceva în afară de rămășițele Sheilei Swegg.

– Hm, făcu medicul legist. Vreți să vă uitați puțin?

Gândurile plăcute dispărură tot atât de repede cum veniseră.

– La ce? întrebă Hazen.

– Așa cum am bănuit. Os hioid rupt. Mai exact, os hioid *distrus.* Pe gât are vânătăi foarte vagi, și asta o confirmă.

– Strangulată?

– Nu tocmai. Gâtul i-a fost rupt. A murit din cauza secționării coloanei vertebrale, înainte de a fi strangulată.

Nu, nu, nu!

– I-a sucit gâtul cu o forță colosală. Uitați-vă aici. Cartilajul cricoid e complet separat, atât de cel tiroid, cât și de lamină. N-am mai văzut niciodată așa ceva. Inelele traheale sunt strivite. Vertebrele cervicale sunt fisurate în, ia să văd, patru locuri. *Cinci* locuri.

– Te cred, doctore, spuse Hazen, uitându-se în altă parte.

Doctorul își ridică privirea și zâmbi.

– Prima autopsie, nu?

Hazen simți un val de iritare.

– Sigur că nu, minți el.

– E greu să te obișnuiești, știu. Mai ales când încep să se „coacă" nițel. Vara nu e bună. Nu e bună deloc.

În timp ce doctorul își relua activitatea, Hazen percepu prezența cuiva în spatele său. Se întoarse și tresări: era Pendergast, apărut ca din senin.

Doctorul se uită în sus, surprins.

– Domnule? Scuzați-mă, dar noi...

– E în regulă, zise Hazen. E de la FBI, se ocupă de caz sub coordonarea mea. Agentul special Pendergast.

– Domnule agent special Pendergast, zise doctorul, ușor iritat, n-ați vrea să vă identificați, pentru înregistrare? Și să vă puneți un halat și o mască, dacă nu vă deranjează? Le găsiți acolo.

– Sigur că da.

Hazen se întrebă cum naiba reușise Pendergast să ajungă acolo fără mașină. Dar nu-i părea rău să-l vadă. Șerifului i se părea, și nu pentru prima oară, că interesul agentului FBI față de caz îi putea fi de folos. Atâta timp cât se încadra în program.

Pendergast se întoarse o clipă mai târziu, echipat ireproșabil. Doctorul se ocupa acum de fața victimei, desprinzând bucăți groase de țesut și apăsându-le apoi la loc cu degetele. Fusese dezgustător și înainte, când nu lipseau decât nasul, buzele și urechile. Hazen se holba la fâșiile de mușchi, la albeața ligamentelor, la liniile subțiri de grăsime gălbuie. Doamne, era oribil!

– Îmi permiteți? întrebă Pendergast.

Medicul se dădu la o parte și Pendergast se aplecă la numai câțiva centimetri de chipul fără trăsături, umflat și puturos. Privi locurile sfâșiate și însângerate unde se aflaseră cândva nasul și buzele. Scalpul fusese jupuit și tras spre spate, dar Hazen deslușI totuși părul blond vopsit cu rădăcinile sale negre. Pendergast se trase înapoi.

– Amputările par să fi fost făcute cu un instrument rudimentar.

Doctorul ridică din sprâncene.

– Un instrument rudimentar?

– Aș sugera o examinare microscopică a suprafețelor și un set complet de fotografii. Iar o parte a scalpului a fost sfâșiată, așa cum ați observat, fără îndoială.

– Corect. Bine.

Sfatul părea să-l fi iritat pe doctor.

Hazen nu-și putu reține zâmbetul. Agentul îl cam făcea pe doctor de rușine. Dar, dacă Pendergast avea dreptate în privința asta... Se abținu să-l întrebe la ce fel de „instrument rudimentar" se gândea. Își simți stomacul răscolindu-se și se întoarse imediat cu gândul la Jayne Mansfield.

– Se știe ceva despre buze, urechi și nas? întrebă Pendergast.

– Poliția n-a reușit să le dea de urmă, răspunse medicul legist.

Hazen se simți enervat la auzul acestei critici implicite. Legistul se purtase așa toată după-amiaza, făcând un comentariu jignitor după altul despre deficiențele raportului lui Hazen și, prin extensie, despre munca

sa. Adevărul era că, până când ajunsese el să preia cazul, poliția statală încurcase deja de minune lucrurile.

Doctorul reluă ciopârțirea rămășițelor pământești ale Sheilei Swegg. Pendergast începu să dea ocol mesei, uitându-se, pe rând, la fiecare organ, cu mâinile la spate, de parcă ar fi admirat o sculptură dintr-un muzeu. Ajunse la eticheta legată de deget.

– Văd că ați reușit s-o identificați.

– Da, spuse Hazen, tușind. O amărâșteancă din Oklahoma. I-am găsit mașina, o vechitură coreeană, ascunsă în porumb, la opt kilometri pe malul celălalt al pârâului.

– Aveți idee ce căuta acolo?

– Am găsit în portbagaj mai multe lopeți și târnăcoape. Căutătoare de relicve – ăștia tot timpul se furișează în preajma cimitirelor și sapă. Vor să găsească obiecte vechi indiene.

– Deci așa ceva se-ntâmplă des?

– Pe aici nu prea, dar, da, există oameni care trăiesc din asta, hălăduiesc din stat în stat și jefuiesc așezările de demult, adună tot felul de chestii pe care le vând în halele de vechituri. Nici un mormânt indian, câmp de luptă sau cimitir de pistolari[1], din Dodge City până-n California, nu le-a scăpat. N-au pic de rușine.

– Avea cazier?

– Câteva mărunțișuri. Cărți de credit falsificate, vânzarea unor mărfuri contrafăcute pe internet, escrocherii minore cu asigurările.

– Ați făcut progrese reale, domnule șerif.

Hazen dădu scurt din cap.

– Mda, spuse doctorul, am cam terminat aici. Are vreunul dintre dumneavoastră vreo întrebare sau vreo dorință specială?

– Da, spuse Pendergast. Păsările și săgețile.

---

[1] În original *boothill* (de la *boot* – cizmă, și *hill* – deal) – cimitir în care erau îngropați pistolarii și, în general, toți cei care aveau o moarte violentă – care mureau cu cizmele în picioare –, plus, uneori, săracii. Asemenea cimitire (câteva zeci) sunt specifice Vestului american. Unul a fost descoperit în Dodge City. (n.tr.)

– În refrigerator. Vreți să le vedeți?

– Dacă sunteți amabil.

Doctorul dispăru și se întoarse peste o clipă, împingând o altă targă, pe care ciorile fuseseră aranjate cu grijă, în șiruri, având fiecare o etichetă de deget. „Sau poate etichetă de gheară", medită Hazen. Alături de ele era mormanul de săgeți în care fuseseră trase-n țeapă.

Pendergast se aplecă asupra lor, dădu să-ntindă mâna, apoi se opri.

– Se poate?

– Vă rog.

Agentul luă o săgeată cu mâna învelită într-o mănușă de latex și o răsuci cu încetineală.

– Poți cumpăra imitații de astea de la orice stație de benzină de aici până la Denver, zise McHyde.

Pendergast continuă să învârtă săgeata în lumină. Pe urmă spuse:

– Asta nu e o imitație. E o săgeată autentică, de trestie, a tribului Cheyenne de sud, împodobită cu o pană remige de vultur pleșuv și cu un vârf de tip Valea Cimarronului II, din cremene de Alibates. Aș zice că a fost făcută între 1850 și 1870.

Hazen se holbă la Pendergast, care lăsă săgeata jos.

– Toate sunt autentice? întrebă el.

– Toate. Este evident vorba de un singur lot. O astfel de colecție de săgeți originale, într-o asemenea stare excepțională, s-ar vinde cu cel puțin zece mii de dolari la Sotheby's.

În tăcerea care urmă, Pendergast luă o pasăre și o răsuci cu delicatețe, palpând-o.

– Pare complet zdrobită.

– Chiar așa? Vocea doctorului devenise circumspectă și iritată.

– Da. Fiecare oscior. E ca un sac cu terci. Își ridică privirea. Aveți de gând să faceți o necropsie a păsărilor, nu-i așa, doctore?

Medicul pufni.

– A tuturor? O să facem pentru una sau două.

– V-aș recomanda insistent să le cercetați pe toate.

Doctorul făcu un pas înapoi, îndepărtându-se de targă.

– Domnule agent Pendergast, nu-mi dau seama la ce-ar servi o asemenea acțiune, în afară de a irosi timpul meu și banii contribuabililor. O să examinăm una sau două.

Pendergast puse cioara înapoi, pe targă, luă o alta, o palpă, apoi cercetă încă una, și, în fine, alese o pasăre. Înainte ca medicul să apuce să obiecteze, înhăță un scalpel de pe tava cu instrumente chirurgicale și îi făcu o tăietură lungă, bine țintită, pe burtă.

Doctorul își regăsi vocea:

– O clipă! Nu aveți voie...

Hazen îl privi pe Pendergast dezvelind stomacul ciorii. Agentul se opri o clipă, cântărind în mână scalpelul.

– Puneți imediat pasărea aia jos! se înfurie doctorul.

Pendergast deschise stomacul păsării cu o tăietură rapidă. Înăuntru, ieșind la iveală dintre boabe putrezite de porumb, era un obiect diform, rozaliu, pe care Hazen îl recunoscu dintr-odată drept un nas uman. Stomacul i se răscoli din nou.

Pendergast puse cioara la loc.

– Las descoperirea buzelor și a urechilor în seama dumneavoastră, domnule doctor, sunteți un om capabil, spuse el, scoțându-și mănușile, masca și halatul. Vă rog să-mi trimiteți un exemplar din raportul dumneavoastră final, prin intermediul domnului șerif Hazen.

Și părăsi încăperea fără să se uite înapoi.

8

Smit Ludwig stătea la tejgheaua barului Maisie's Diner, având în față o farfurie cu chiftele reci, aproape neatinse, și amestecând într-o ceașcă plină cu cafea. Era ora șase și el avea de scris un articol cu care n-o scotea la capăt. Poate povestea asta e prea mult pentru el, medită. Poate nu e el în stare s-o scrie. Poate în toți acei ani în care nu se ocupase decât de târguri agricole și de accidente de mașină i se tocise pana. Poate nici nu avusese vreodată destul talent, de fapt.

Amesteca și iar amesteca.

Ludwig zărea, prin geamul de la Maisie's, ușa închisă a biroului șerifului de pe trotuarul de vizavi. Doamne, în ce hal îl scotea din sărite șeriful ăla certăreț, necioplitul ăla ignorant! Nu izbutise să-i smulgă nici o informație. Și nici poliția statală nu-i spusese nimic. Iar pe medicul legist nici măcar nu reușise să-l prindă la telefon. Cum dracu' se descurcau ăia de la *New York Times?* Fără îndoială, erau o publicație importantă, influentă, și era mai rău să nu vorbești cu ei decât să vorbești.

Își coborî privirea către cafea. Problema era că nimeni nu se temea de *Cry County Courier.* Îl considerau mai degrabă un soi de farsă locală. Cum ar fi putut să-l respecte, ca reporter, când el apărea, a doua zi, vânzând spații pentru reclamă și, peste încă o zi, era văzut la volanul camionetei ziarului, fiindcă șoferul, Pol Ketchum, trebuia să-și ducă nevasta la Dodge City pentru chimioterapie?

Dăduse peste cea mai senzațională poveste din cariera lui și el n-avea nimic pentru ediția de a doua zi. Nimic. Bineînțeles că putea recicla

reportajul din ziua precedentă, privind lucrurile dintr-un alt unghi, făcând aluzie la o serie de piste, bătând monedă pe replica „fără comentarii" şi obţinând o copie acceptabilă. Dar sălbăticia şi stranietatea crimei treziseră la viaţă apaticul Medicine Creek, şi oamenii voiau mai mult. Iar o parte din el dorea să se ridice la înălţimea situaţiei, să-i acorde poveştii toată importanţa cuvenită. O parte din el dorea – acum, când i se ivise în sfârşit ocazia – să fie un jurnalist adevărat.

Zâmbi în sinea lui şi clătină din cap. Soţia îi murise, fiica lui plecase de mult către pajiştile mai verzi de pe Coasta de Vest, ziarul îi mergea în pierdere, iar el se apropia de şaizeci şi cinci de ani. *Un jurnalist adevărat.* Era puţin cam târziu pentru asta. Oare ce-şi închipuia?

Ludwig observă că murmurul conversaţiilor din restaurant se stinsese dintr-odată. Zări, cu coada ochiului, o siluetă neagră ezitând în faţa localului. Era agentul acela FBI, studiind meniul lipit pe geam. După care silueta se apropie de uşă şi păşi înăuntru. Se auzi clinchetul clopoţelului de la intrare.

Smit Ludwig se roti încet pe taburetul lui. Poate nu era totul pierdut. Poate reuşea să scoată ceva de la agent. Era puţin probabil, dar merita o încercare. Chiar şi pentru cea mai măruntă firimitură. Smit Ludwig putea să facă minuni cu ea.

Tipul de la FBI – oare cum îl chema? – se strecură pe una dintre banchete şi Maisie ieşi să-i ia comanda. Nu-i era greu s-o audă pe ea – vocea răsunătoare îi ajungea în toate colţurile restaurantului –, dar fu nevoit să-şi încordeze auzul ca să prindă replicile rostite cu glas scăzut de agent.

– În meniul special al zilei de astăzi, tună Maisie, avem chiftele.

– Bineînţeles, zise agentul FBI. Chiftele.

– Da. Chiftele cu sos alb, piure de cartofi cu usturoi – de casă, nu din cutie – şi garnitură de fasole verde. Fasolea verde conţine fier, iar fierul v-ar face, cu siguranţă, foarte bine.

Ludwig îşi ascunse un zâmbet. Maisie îl lua deja în primire pe bietul străin. Dacă nu câştiga cinci kilograme până la plecare, motivul n-avea să fie lipsa încercărilor de intimidare.

– Văd că aveţi friptură de porc cu fasole, spuse bărbatul. Ce fel de leguminoase folosiţi, mai exact?

– Leguminoase? Nici vorbă de leguminoase în mâncarea *noastră!* Folosesc numai ingrediente proaspete. Aleg cele mai bune boabe de fasole roşie, adaug slănină sărată, melasă şi condimente, apoi le las să fiarbă peste noapte, la foc foarte mic. Ţi se topesc în gură. E unul dintre felurile noastre de mâncare cele mai apreciate. Atunci să fie porc cu fasole?

Povestea începea să devină distractivă. Ludwig se răsuci ceva mai mult, ca să vadă mai bine.

– Slănină, o, Doamne, da, ce interesant..., repetă agentul, evaziv. Dar puiul fript?

– Tăvălit printr-un sos special de porumb, rumenit bine în ulei, şi înăbuşit în sos alb. Merge grozav cu cartofii noştri dulci prăjiţi.

Bărbatul îşi mută privirea de la meniu la Maisie şi înapoi, cu o figură ciudat de inexpresivă. Pe urmă spuse:

– Prin părţile astea trebuie să aveţi carne de vită Angus[1] de calitate superioară.

– Bineînţeles c-avem. Pot să v-o fac în câte feluri vreţi dumneavoastră. Prăjită, friptă în crustă, la grătar, la cuptor, înăbuşită sau sub presiune. Cu crochete de brânză şi cu salată de conopidă cu slăninuţă. În sânge, potrivită sau pătrunsă. Spuneţi-mi cum o vreţi şi, dacă nu sunt în stare s-o fac, înseamnă că vreţi ceva care nu există.

– Se-ntâmplă să aveţi cumva o bucată de muşchi file? se interesă agentul.

Vocea străinului era dulce, aproape linguşitoare, ceea ce, remarcă Ludwig, făcea ca jumătate din restaurant să-l asculte fascinată.

– Evident. Pulpă superioară, file, vrăbioară, spuneţi ce vreţi şi vă aduc.

Urmă un lung moment de tăcere.

– Spuneaţi că sunteţi dispusă să pregătiţi orice fel de friptură?

– Întocmai. Clientul nostru, stăpânul nostru. Maisie aruncă o privire spre Smit Ludwig, care se grăbi să-i zâmbească. Nu-i aşa, Smitty?

– Chiar aşa, Maisie. Chiftelele tale sunt un deliciu.

– Atunci ai face bine să treci la treabă şi să le termini.

Ludwig dădu din cap, încă zâmbind.

---

[1] Rasă de vite originară din nord-estul Scoţiei, foarte apreciată pentru calitatea cărnii. (n.tr.)

Maisie se întoarse spre agentul federal.

– Spuneți-mi cum o vreți și vă fac pe plac.

– Ați putea să fiți atât de amabilă să-mi arătați o bucată de pulpă superioară cam de o sută șaptezeci de grame?

Maisie nici măcar nu clipi la auzul cererii. Tipul voia să vadă friptura înainte să-i fie gătită, așa că avea s-o vadă. Ludwig o privi ducându-se în spatele restaurantului și revenind cu o bucată frumoasă de file. Știa că era cea mai bună ciosvârtă și că ea i-o păstra lui Tad Franklin, pentru care avea o slăbiciune.

Maisie înclină farfuria sub nasul străinului.

– Poftiți. Și vă garantez că nu găsiți una mai bună nici dacă vă duceți până la Denver.

Bărbatul se uită la bucata de carne, apoi își luă cuțitul și furculița și îi îndepărtă grăsimea de pe margine. Pe urmă înapoie farfuria.

– V-aș rămâne îndatorat dacă ați da-o printr-o mașină de tocat, reglată pe treapta medie.

Ludwig încremeni. Să dai un file mignon prin mașina de tocat? Cum avea să reacționeze Maisie? Își ținu pur și simplu răsuflarea.

Maisie se holbă la agentul FBI. În restaurant încetase aproape orice mișcare.

– Și cum ați vrea să vă fac... ăăă, hamburgerul?

– Crud.

– Cât mai în sânge?

– Crud, dacă sunteți amabilă. Și vă rog să mi-l aduceți împreună cu un ou crud, în coajă, cu niște usturoi tocat mărunt și cu pătrunjel.

Maisie înghiți în sec.

– Chiflă cu susan sau simplă?

– Nici un fel de chiflă, mulțumesc.

Maisie dădu din cap, se întoarse, luă farfuria – aruncând o singură privire peste umăr – și dispăru în bucătărie. Ludwig o privi depărtându-se, așteptă o secundă, apoi trecu la acțiune. Respiră adânc, își luă cafeaua și se apropie tacticos de agentul FBI, oprindu-se în fața lui. Bărbatul se uită în sus, fixându-l îndelung cu privirea rece a ochilor spălăciți.

Ludwig îi întinse mâna.

– Smit Ludwig. Redactor-şef la *Cry County Courier.*

– Bună ziua, domnule Ludwig, spuse bărbatul scuturându-i mâna. Mă numesc Pendergast. Vă rog, luaţi loc. Aţi fost la conferinţa de presă de azi-dimineaţă. Trebuie să recunosc că aţi pus câteva întrebări destul de pertinente.

Ludwig se înroşi la auzul laudei neaşteptate şi îşi lăsă cu grijă trupul reumatic, şi nu tocmai tânăr, pe bancheta din partea opusă a mesei.

Maisie îşi făcu apariţia prin uşile batante ale bucătăriei. Ţinea într-o mână farfuria cu fileul proaspăt tocat, iar în cealaltă o a doua farfurie, cu restul ingredientelor şi un ou într-un pahar special. Aşeză ambele farfurii în faţa lui Pendergast.

– Mai doriţi ceva? întrebă.

Părea şocată – şi cine n-ar fi fost, observă Ludwig, după ce dăduse un muşchi file atât de frumos prin maşina de tocat?

– Asta e tot, mulţumesc foarte mult.

– Mâncaţi sănătos.

Maisie încercă să zâmbească, dar Ludwig văzu pe faţa ei că suferise o înfrângere totală. Avusese parte de o experienţă întru totul străină.

Ludwig – ca, de altfel, întregul restaurant – privi cum Pendergast împrăştie usturoiul peste carnea crudă, adăugă sare şi piper, sparse oul deasupra şi amestecă totul cu grijă. Pe urmă modelă cu furculiţa o movilă cu aspect atrăgător, pe vârful căreia presără pătrunjel, şi se lăsă pe spătarul scaunului, contemplându-şi opera.

Brusc, Ludwig înţelese.

– Biftec tartar? întrebă, arătând cu capul spre farfurie.

– Da, exact.

– Am văzut pe cineva pregătind ceva de genul ăsta la televizor. Cum e?

Pendergast duse cu delicateţe furculiţa la gură, mestecând carnea cu ochii pe jumătate închişi.

– Tot ce-i lipseşte e un Léoville Poyferré[1] din 1997.

[1] Vin roşu superior produs pe o moşie din Franţa (n.red.)

– Chiar ar trebui să gustați chiftelele, ripostă Ludwig cu vocea scăzută. Maisie are punctele ei forte și slăbiciunile ei, iar chiftelele se numără printre cele dintâi. De fapt, sunt extraordinar de bune.

– O să țin seamă de recomandarea dumneavoastră.

– De unde sunteți, domnule Pendergast? Nu vă pot identifica accentul.

– New Orleans.

– Ce coincidență! Am fost o dată acolo, de Mardi Gras[1].

– Minunat pentru dumneavoastră! Eu, unul, n-am participat niciodată.

Ludwig se opri și zâmbetul îi împietri pe chip în timp ce se gândea cum să îndrepte conversația către un subiect ceva mai relevant. În jurul lui, murmurul scăzut al conversațiilor lua din nou amploare.

– Crima asta ne-a dat peste cap, zise el, coborând și mai mult vocea. În orășelul ăsta somnolent nu s-a mai întâmplat niciodată așa ceva.

– Cazul are câteva aspecte atipice.

Se părea că Pendergast nu înghițise momeala. Ludwig își goli ceașca dintr-o sorbitură, apoi o ridică deasupra capului.

– Maisie! Încă una!

Maisie veni la masa lor, aducând cafetiera și o cană suplimentară.

– Ar trebui să-nveți câte ceva despre bunele maniere, Smit Ludwig, spuse ea, reumplându-i ceașca și turnând una și pentru Pendergast. După mama ta n-ai fi zbierat așa.

Ludwig rânji.

– Maisie mă-nvață bunele maniere de vreo douăzeci de ani.

– E o cauză pierdută, făcu ea, îndepărtându-se.

Pălăvrăgeala nu dusese nicăieri. Ludwig se decise să încerce o abordare directă. Își scoase carnetul de notițe din buzunar și îl așeză pe masă.

– Aveți timp pentru câteva întrebări?

Pendergast se opri cu furculița plină de carne la jumătatea drumului către gură.

– Șeriful preferă să nu discut cu presa.

Ludwig își coborî vocea:

---

[1] Marțea Grasă, sărbătoare (catolică) în marțea dinaintea începerii postului Paștelui, marcată la New Orleans printr-un carnaval de tradiție. (n.red.)

– *Am nevoie* de ceva pentru ziarul de mâine. Oamenii din oraș sunt chinuiți de neliniște. Sunt înspăimântați. Au dreptul să știe. *Vă rog.*

Se opri, surprins el însuși de profunzimea sentimentelor care răzbăteau din spusele sale. Ochii agentului FBI îi susținură privirea pentru un răstimp care i se păru nesfârșit. În cele din urmă, Pendergast lăsă furculița jos și i se adresă cu glas încă mai scăzut decât al lui.

– După părerea mea, asasinul e un localnic.

– Cum adică localnic? Din sud-vestul Kansasului?

– Nu. Din Medicine Creek.

Ludwig simți cum i se scurgea sângele din obraji. Era imposibil. Cunoștea pe toată lumea din oraș. Agentul FBI se înșela profund.

– De ce spuneți asta? îl întrebă, fără vlagă.

Pendergast termină de mâncat și se lăsă pe spătarul scaunului. Împinse cafeaua într-o parte și luă un meniu.

– Cum e înghețata? se interesă el, cu o speranță vagă, dar distinctă, în glas.

Ludwig își coborî vocea.

– Cumpărată din comerț.

Pendergast se cutremură.

– Prăjitura cu piersici?

– Nu e de casă.

– Plăcinta cu melasă?

– Mai bine nu încercați.

Pendergast lăsă meniul pe masă.

Ludwig se aplecă spre el.

– Deserturile nu sunt specialitatea lui Maisie. Cel mai bine să pricepe la felurile principale.

– Aha. Pendergast îl fixă din nou cu ochii săi spălăciți. Pe urmă continuă: Medicine Creek e izolat ca o insulă în largul Pacificului. Nimeni nu poate să vină sau să plece fără să fie observat și sunt mai bine de treizeci de kilometri printre lanurile de porumb până la Deeper, localitatea cu cel mai apropiat motel. Pendergast se opri, zâmbi ușor, apoi se uită spre carnet. Văd că nu luați notițe.

Ludwig râse nervos.

– Spuneţi-mi ceva pe care să-l pot tipări. În oraşul ăsta domneşte o convingere de nezdruncinat: atât ucigaşul, cât şi victima sunt „din altă parte". Avem lotul nostru de scandalagii, dar, credeţi-mă, nici un criminal.

Pendergast îl privi cu o curiozitate moderată.

– Ce se înţelege mai exact prin „scandal" în Medicine Creek?

Ludwig realiză că, dacă voia informaţii, trebuia să dea altele în schimb. Numai că el n-avea mare lucru de oferit.

– Violenţă domestică, uneori. În nopţile de sâmbătă spre duminică, porţia de huliganism, beţivăneală şi curse de maşini pe Cry Road. Anul trecut, un jaf la fabrica Gro-Bain – lucruri de genul ăsta.

Pendergast se opri. Pendergast părea să aştepte mai mult.

– Puştani care inhalează droguri şi, uneori, câte o supradoză. În plus, sarcinile nedorite au fost întotdeauna o problemă.

Pendergast arcui o sprânceană.

– De cele mai multe ori, totul se rezolvă prin căsătorie. Pe vremuri, fata era uneori trimisă să nască în altă parte, iar copilul era dat apoi spre adopţie. Ştiţi cum e într-un oraş mic ca ăsta, tinerii n-au prea multe de făcut, în afară de... Ludwig zâmbi, întorcându-se cu gândul în urmă, la vremurile când el şi soţia lui erau la liceu, la nopţile de sâmbătă, când parcau maşina lângă pârâu, cu toate geamurile aburite... Părea să fi trecut atât de mult timp de-atunci, era o lume pe de-a-ntregul dispărută. Alungă amintirea. Cam astea sunt toate scandalurile pe care le-am avut pe-aici. Până acum.

Agentul FBI zâmbi şi se aplecă spre el, vorbind atât de încet, încât Ludwig abia reuşi să-l audă.

– Victima a fost identificată drept Sheila Swegg, din Oklahoma. Infractoare măruntă şi escroacă. I-au găsit maşina ascunsă în porumb, la opt kilometri în afara oraşului, pe Cry Road. Se pare că făcea săpături în nişte cimitire indiene din zonă.

Smit Ludwig se uită la Pendergast.

– Mulţumesc, spuse el.

Ei, aşa era mult mai bine. Era mai mult decât o firimitură. Era, practic, un cozonac întreg. Simţi un val de recunoştinţă.

– Şi încă ceva. În aranjamentul din care făcea parte cadavrul, s-a găsit o serie de săgeţi vechi ale indienilor Cheyenne de sud, în stare aproape perfectă.

Ludwig avu impresia că Pendergast îl privea cu foarte mare atenţie.

– Asta-i extraordinar, răspunse el.

– Da.

Fură întrerupţi brusc de o zarvă afară, punctată de un glas care protesta zgomotos. Ludwig aruncă o privire pe partea cealaltă a străzii şi-l văzu pe şerif conducând strâns o adolescentă către biroul său. Fata se împotrivea cu îndrăzneală, înţepenindu-se pe călcâie, zbătându-se în cătuşe şi tăind aerul cu unghiile negre. Ludwig o recunoscu imediat: era inconfundabilă în fusta ei minusculă de piele neagră, cu pielea palidă, bentiţa cu ţinte la gât, părul vopsit roşu şi ineluşele sclipitoare agăţate în diferite zone ale corpului. Câteva vorbe strigate cu voce stridentă – „mâncător-de-eclere, muşcător-de-băşini, fumător-de-cancer-pe-băţ" – reuşiră să treacă prin geamurile restaurantului înainte ca şeriful s-o împingă cu grosolănie dincolo de uşa biroului său, pe care o trânti în urma lor.

Ludwig clătină din cap, amuzat şi nevenindu-i să creadă.

– Cine e fata? întrebă Pendergast.

– Corrie Swanson, scandalagioaca noastră locală. Cred că e ceea ce tinerii numesc o „ciudată" sau cam aşa ceva. Ea şi şeriful au avut întotdeauna altercaţii. Judecând după cătuşe se pare că, până la urmă, Hazen a reuşit s-o prindă cu ceva.

Pendergast lăsă o bancnotă mare pe masă şi se ridică, dând din cap către Maisie.

– Sper că ne vom revedea, domnule Ludwig.

– Cu siguranţă. Şi vă mulţumesc pentru ponturi.

Uşa se închise zdrăngănind şi Ludwig urmări silueta întunecată a agentului FBI trecând pe lângă ferestre şi luând-o apoi în josul străzii înserate, până ce se pierdu în obscuritatea amurgului.

Sorbi încet din cafea, meditând asupra spuselor lui Pendergast. Şi, în timp ce făcea asta, articolul pentru prima pagină pe care îl încropise în minte se modifică; rearanjă pagina, rescrise paragraful introductiv. Erau informaţii şocante, mai ales povestea despre săgeţi. Ca şi cum crima n-ar

fi reprezentat un rău suficient, săgeţile avea să atingă o coardă sensibilă în toţi cei care cunoşteau istoria oraşului Medicine Creek. Ludwigs se ridică de la masă imediat ce formulă paragraful. Avea peste şaizeci de ani şi, din cauza umidităţii, îl dureau toate încheieturile. Dar, chiar dacă nu mai era bărbatul care fusese, încă putea să stea treaz o jumătate de noapte, să scrie un articol sclipitor dând de dușcă două pahare de whisky, să pună cap la cap un set impecabil de printuri şi să închidă ediţia. Iar în seara aceea avea de scris o poveste.

9

Winifred Kraus umbla de colo-colo prin bucătăria ei de modă veche, prăjind pâine, pregătind un vas cu suc de portocale, fierbând ouă pentru oaspetele ei şi făcându-i ceai verde. Munca aceasta era o încercare de a-şi ţine gândurile departe de ştirile cumplite citite în *Cry County Courier* în dimineaţa aceea. Cine ar fi putut face un lucru atât de groaznice? Şi săgeţile pe care le găsiseră alături de corp, sigur că asta nu putea însemna că... Îşi alungă gândurile scuturând uşor din cap. În ciuda programului ciudat al lui Pendergast, se bucura să-l aibă sub acoperişul ei.

Era foarte pretenţios în privinţa mâncării şi a ceaiului, iar Winifred se străduia ca totul să fie perfect. Scosese până şi faţa de masă din dantelă a mamei ei şi o întinsese, proaspăt călcată, pentru micul dejun, adăugându-i un mic vas cu gălbenele abia culese, pentru ca totul să fie cât mai vesel cu putinţă. În parte pentru a se înviora pe ea însăşi.

În timp ce se foia prin bucătărie, simţi că spaima stârnită de crimă îi era înlocuită, treptat, de un sentiment de aşteptare înfrigurată. Pendergast îşi exprimase dorinţa de a face turul de dimineaţă al Cavernei. Nu, nu se putea spune că o rugase literalmente, dar păruse cu adevărat interesat când ea i-l sugerase în seara dinainte. Ultimii vizitatori veniseră cu mai bine de o lună în urmă, doi martori ai lui Iehova tineri şi cumsecade, care făcuseră turul şi avuseseră apoi amabilitatea de a-şi petrecere aproape tot restul zilei stând de vorbă cu ea.

La ora opt fix, auzi un pas uşor pe scări şi domnul Pendergast îşi făcu apariţia parcă imponderabil, îmbrăcat în obişnuitul său costum negru.

– Bună dimineaţa, domnişoară Kraus, zise el.

În timp ce îl conducea în sufragerie şi începea să servească micul dejun, Winifred se simţea cu sufletul la gură. Chiar de pe când era doar o fetiţă îi plăcuse afacerea lor de familie: oameni diferiţi, din toate colţurile ţării, parcarea plină de maşini mari, murmurele de veneraţie şi de uimire din timpul tururilor. Ajutorul pe care i-l dădea tatălui ei în grotă, ocupându-se de tururi, era unul dintre modurile în care încerca să-i câştige aprobarea. Şi, cu toate că lucrurile se schimbaseră complet după construirea autostrăzii interstatale din nord, regăsea întotdeauna acel sentiment de entuziasm de dinaintea unui tur – chiar dacă nu era vorba decât de un singur vizitator.

După micul dejun, îl lăsă pe Pendergast cu exemplarul din *Cry County Courier* din dimineaţa aceea şi se duse să inspecteze Caverna. O făcea cel puţin o dată pe zi, chiar şi atunci când nu avea nici un vizitator, doar ca să mătură frunzele şi să schimbe becurile arse. Acum, după o verificare rapidă, constată că totul era în perfectă ordine. Apoi se aşeză în spatele tejghelei magazinului cu suvenire şi aşteptă. Pendergast apăru la zece fără câteva minute. Cumpără un bilet – doi dolari – şi ea îl conduse de-a lungul aleii de ciment, coborând în deschizătura subpământeană, către uşa de fier închisă cu lacăt. Aveau parte de o altă zi caniculară, şi aerul rece care venea dinspre intrarea în peşteră era plăcut şi ademenitor. Ea descuie lacătul şi îl scoase, după care se lansă în discursul de deschidere, care nu se schimbase câtuşi de puţin de când îl învăţase de la tatăl ei, sub ameninţarea nuielei şi a riglei, cu o jumătate de secol înainte.

– Cavernele lui Kraus, începu ea, au fost descoperite de bunicul meu, Hiram Kraus, care a venit din nordul statului New York în 1888 şi s-a stabilit în Kansas, dornic să înceapă o viaţă nouă. A fost unul dintre primii pionieri din distrinctul Cry şi şi-a construit o fermă de o sută şaizeci de pogoane, chiar aici, de-a lungul pârâului Medicine.

Făcu o pauză şi se îmbujoră de plăcere văzând atenţia deosebită pe care i-o acorda auditoriul.

– Pe data de 5 iunie 1901, în timp ce căuta o junincă rătăcită, a dat peste deschiderea peşterii, ascunsă aproape complet de tufe şi de arbori pitici. S-a întors cu o lanternă şi o toporişcă şi şi-a croit drum în josul râpei, pătrunzând în grotă şi începând s-o exploreze.

– A găsit juninca? se interesă Pendergast.

Asta o descumpăni pe Winifred. Nimeni n-o mai întrebase despre junincă.

– Păi, da, a găsit-o. Intrase în cavernă şi căzuse în Hăul fără Fund. Din nefericire, murise.

– Mulţumesc.

– Aşa deci. Winifred stătea la intrarea în peşteră, încercând să reia firul prezentării. Oh, da. Exact la vremea aceea, automobilul îşi făcu apariţia pe drumurile Americii. Pe Cry Road a început traficul auto – în cea mai mare parte, familii în drum spre California. Hiram Kraus a avut nevoie de un an ca să construiască aleile podite cu scânduri – chiar cele pe care vom merge şi noi –, după care a deschis peştera publicului. Pe atunci, biletul de intrare costa cinci cenţi. Winifred se opri, aşteptând chicotitul obligatoriu, şi se tulbură puţin când nu auzi nimic. A fost un succes instantaneu. A urmat curând magazinul de suvenire, de unde vizitatorii puteau cumpăra roci, minereuri şi fosile, precum şi obiecte de artizanat şi broderii în beneficiul bisericii, totul cu zece la sută reducere pentru cei care făceau turul cavernelor. Şi acum, dacă o să aveţi amabilitatea să mă urmaţi, o să intrăm în peşteră.

Deschise larg uşa de fier şi îi făcu semn lui Pendergast s-o urmeze. Coborâră pe o scară cu trepte late şi uzate, construită pe un povârniş care conducea în măruntaiele pământului. Pe ambele părţi se înălţau pereţi de calcar, arcuiţi deasupra capetelor lor într-un tunel. De tavanul stâncos atârnau becuri fără abajur. După ce coborâră vreo şaizeci de metri, treptele cedară locul unui podeţ de lemn, care cotea în unghi ascuţit, intrând în caverna propriu-zisă.

Acolo, în adâncul pământului, aerul mirosea a apă şi a piatră umedă. Un miros pe care Winifred îl adora. Nu exista nici un curent subteran neplăcut, care să poarte vreun iz de mucegai sau de guano, iar în Cavernele lui Kraus nu trăiau nici un fel de lilieci. În faţa lor, poteca de scânduri şerpuia printr-o pădure de stalagmite. Becurile amplasate printre ele aruncau umbre groteşti pe pereţi. Plafonul se pierdea în întuneric. Winifred avansă spre centrul grotei, se opri şi se întoarse spre vizitator cu braţele deschise, exact aşa cum o învăţase tatăl ei.

– Ne aflăm în Catedrala de Cristal, prima dintre cele trei mari grote ale acestei peşteri. Stalagmitele de aici au, în medie, o înălţime de şase metri. Tavanul se află la aproape douăzeci şi şapte de metri deasupra noastră, iar grota are o lăţime de treizeci şi şapte de metri.

– Magnific, comentă Pendergast.

Winifred deveni radioasă şi continuă să vorbească despre geologia staturilor de calcar din sud-vestul Kansasului şi despre modul în care se formase peştera, în urma infiltrării lente a apei vreme de milioane de ani. Încheie recitând numele date de bunicul Hiram diverselor stalagmite: „Cei şapte Pitici", „Inorogul Alb", „Barba lui Moş Crăciun", „Acul şi Aţa". Pe urmă tăcu, aşteptând întrebări.

– Toţi locuitorii oraşului au fost aici? se interesă Pendergast.

Întrebarea o luă din nou prin surprindere.

– Păi, da, cred că da. Bineînţeles că localnicilor nu le percepem taxă de intrare, e jenant să profiţi de pe urma vecinilor.

Pentru că nu mai urmă nici o întrebare, Winifred făcu stânga împrejur şi îşi conduse oaspetele prin pădurea de stalagmite, pătrunzând într-un pasaj scund şi îngust care ducea spre următoarea grotă.

– Atenţie la cap! îl avertiză ea pe Pendergast, vorbind peste umăr.

Intră în a doua cavernă, se îndreptă spre centru şi se răsuci, fluturându-şi rochia.

– Ne aflăm acum în Biblioteca Uriaşului. Bunicul a numit-o astfel deoarece, dacă vă uitaţi în dreapta, o să vedeţi straturile de travertin care s-au depus de-a lungul a milioane de ani sub forma unor teancuri de cărţi. Iar în partea aceea, coloanele verticale de calcar de pe pereţi par să fie cărţi aranjate pe rafturi. Şi acum...

O luă din nou înainte. Erau aproape de locul ei favorit, Clopoţeii de Cleştar. Şi aici îşi dădu seama, dintr-odată, că îşi uitase ciocănelul de cauciuc. Pipăi buzunarul în care îl ascundea de obicei, gata să-l scoată pentru a-şi surprinde oaspeţii. Dar nu era acolo. Probabil că îl lăsase în magazinul cu suvenire. Şi îşi uitase şi lanterna, pe care o lua întotdeauna pentru cazul când s-ar fi întrerupt curentul electric. Winfred se simţi zdrobită. Făcea tururi de cincizeci de ani şi nu-şi uitase niciodată ciocănelul de cauciuc.

Pendergast o privea cu atenţie.

– Vă simțiți bine, domnișoară Kraus?

– Mi-am uitat ciocănelul de cauciuc cu care cântam la Clopoțeii de Cleștar. Era aproape gata să plângă.

El privi mulțimea de stalactite.

– Înțeleg. Îmi imaginez că rezonează atunci când sunt lovite.

Ea dădu din cap.

– La stalactitele astea se poate cânta *Oda bucuriei*, de Beethoven. E atracția principală a turului.

– Fascinant! Atunci va trebui să revin.

Winifred își scormoni mintea, încercând să continue discursul, dar nu reuși să găsească nimic. Simți cum intra din ce în ce mai mult în panică.

– Orașul dumneavoastră trebuie să aibă o istorie bogată, zise Pendergast, examinând în treacăt o serie de nervuri de alabastru care sclipeau în lumina reflectată.

Winifred se simți recunoscătoare pentru acest colac de salvare.

– Oh, da, așa este.

– Și probabil că dumneavoastră o cunoașteți, în cea mai mare parte.

– Cred că știu aproape totul, spuse ea.

Se simțea ceva mai bine. Acum putea pregăti un al doilea tur și n-avea să-și mai uite niciodată ciocănelul de cauciuc. Crima aceea îngrozitoare o întorsese pe dos. Probabil chiar mai mult decât își dădea seama.

Pendergast se aplecă să studieze un alt grup de cristale.

– Aseară, la restaurantul lui Maisie, s-a petrecut un incident ciudat. Șeriful a arestat o fată pe nume Corrie Swanson.

– Oh, da. Corrie e o pacoste de multă vreme. Tatăl ei a fugit, iar maică-sa e chelneriță de bar la Candlepin Castle. Se aplecă spre Pendergast și continuă în șoaptă. Cred că bea. Și... se vede cu *bărbați*.

– Ah! făcu el.

Winifred se simți încurajată.

– Da. Despre Corrie oamenii spun că se droghează. O să plece din Medicine Creek, ca mulți alții, și n-are decât să se ducă învârtindu-se. Așa e în ziua de azi, domnule Pendergast: copiii cresc, pleacă și nu se mai întorc niciodată. Cu toate că sunt unii care au rămas locului, dar *ar face bine* să plece. Jim Părosu', de exemplu.

Agentul FBI părea cufundat în studiul unui morman de stalagmite. Era plăcut să vezi pe cineva atât de interesat.

– Şeriful părea destul de încântat c-o arestase pe domnişoara Swanson.

– Nu mă miră. Totuşi şeriful nostru e un zbir. Asta e părerea mea. Şi nu mi-e frică s-o spun. Cred că singura persoană cu care se poartă frumos e Tad Franklin, ajutorul lui. Winifred tăcu, întrebându-se dacă nu mersese prea departe, dar Pendergast se uita acum la ea, dând din cap cu înţelegere. Şi băiatul ăla al lui e tot un bădăran. Îşi închipuie că, dacă taică-său e şerif, are dreptul să facă tot ce vrea. Am auzit că terorizează liceul.

– Înţeleg. Şi acel Jim Părosu' despre care vorbeaţi?

Winifred scutură din cap.

– Un tip absolut dezgustător. Scoase un cloncănit dezaprobator. Locuieşte într-un depozit de fier vechi, pe Deeper Road, la marginea oraşului. Pretinde că e descendentul singurului supravieţuitor al masacrului de pe Medicine Creek. A luptat în Vietnam şi asta l-a dat gata. I-a rătăcit minţile. Nu veţi găsi un reprezentant mai josnic al umanităţii. Ia numele Domnului în deşert. Bea. Nu pune niciodată piciorul în biserică.

– Aseară am văzut câţiva oameni ridicând un banner pe peluza din faţa bisericii.

– A, pentru profesorul de la Universitatea de Stat din Kansas.

Pendergast se uită la ea.

– Nu înţeleg.

– Vrea să planteze un nou lan de porumb. Un soi de experiment. Cei de la universitate au rămas să aleagă între noi şi Deeper. Decizia o să fie anunţată lunea viitoare. Profesorul trebuie să sosească azi şi oraşul vrea să-i facă o primire triumfală. Dar bineînţeles că nu e toată lumea încântată.

– De ce anume?

– E ceva legat de porumbul pe care vor să-l testeze. I-au făcut ceva. Ca să fiu sinceră, n-am înţeles exact ce.

– Aşa deci, făcu Pendergast, şi apoi întinse mâna. Dar v-am întrerupt cu întrebările mele.

Winifred îşi aminti unde rămăsese. Se grăbi să continue, fericită, conducându-l pe Pendergast la marginea unei găuri largi, întunecate, de unde se ridica un curent încă mai răcoros.

– Iar acesta este Hăul fără Fund. Când a ajuns prima oară aici, bunicul a aruncat în el o piatră, dar *n-a auzit-o căzând.* Winifred făcu o pauză teatrală.

– Cum și-a dat seama că juninca a căzut aici? întrebă Pendergast.

Ea intră brusc în panică. Era o altă întrebare pe care nu i-o mai pusese nimeni până atunci.

– Păi, nu știu, răspunse.

Agentul FBI zâmbi și își flutură mâna.

– Vă rog, continuați.

Merseră mai departe către Bazinul Infinitului, unde Winifred fu dezamăgită că Pendergast nu-și puse nici o dorință – strângerea monezilor aruncate fusese, pe vremuri, o sursă în plus de câștig. De la bazin, cărarea făcea o buclă, reîntorcându-se către Catedrala de Cristal, locul de unde porniseră. Winifred își încheie prelegerea, strânse mâna lui Pendergast și fu plăcut surprinsă când el îi oferi un bacșiș generos. Îl conduse fără grabă înapoi, la treptele de lemn care urcau către suprafață. Sus, căldura o izbi ca un ciocan. Se opri din nou.

– Așa cum vă spuneam, participanții la tur au, în ziua respectivă, o reducere de zece la sută în magazinul de suvenire. Se grăbi să intre în magazin și nu fu deloc dezamăgită când Pendergast o urmă.

– Aș vrea să văd broderiile, spuse el.

– Sigur că da.

Îl conduse lângă vitrină, unde el petrecu foarte mult timp studiind cu atenție exponatele, apoi alese o față de pernă foarte frumoasă, brodată cu cruciulițe. Winifred fu încântată, pentru că o lucrase ea însăși.

– Buna mea mătușă Cornelia va fi fericită, comentă Pendergast în timp ce plătea fața de pernă. E invalidă și nu se mai poate bucura decât de astfel de lucruri mărunte.

Winifred zâmbi în timp ce împacheta suvenirul. Era plăcut să ai în preajmă un gentleman ca domnul Pendergast. Și ce frumos din partea lui că se gândea la o rudă mai în vârstă. Winifred era sigură că mătușa agentului FBI avea să fie încântată de fața de pernă.

10

Corrie Swanson stătea pe priciul rabatabil din singura celulă de detenție a închisorii din Medicine Creek, holbându-se la numeroasele graffiti de pe pereții jupuiți. În ciuda diversității cernelurilor și a caligrafilor, erau remarcabil de consecvente în subiect. Corrie auzea televizorul care urla în biroul șerifului, aflat în partea din față a clădirii. Era una dintre acele telenovele grețoase pentru gospodine, completată de tremoloul muzicii de orgă și de plânsete isterice de femeie. Și îl auzea pe șerif mișcându-se gălăgios prin birou, în pantofii lui de clovn, neobosit, precum un dihor în cușcă, foșnind hârtii și vorbind la telefon. Cum era posibil ca un bărbat atât de scund să aibă picioare atât de mari? Și mai și fuma – locul duhnea a tutun. Încă patru ore și mama ei avea să fie destul de trează ca să vină s-o ia acasă. Așadar iat-o aici, „primind o lecție" – cum ar fi spus mama ei – și ascultând zgomotul mișcărilor celei mai șobolănești dintre ființele umane. O lecție remarcabilă! Ei bine, nu era mai rău decât să stea acasă, ascultând cicălelile mamei și sforăitul ei de beție. Iar priciul era cel puțin tot atât de confortabil ca și patul desfundat din dormitorul de acasă.

Auzi o ușă trântindu-se în birou, pași și saluturi înăbușite. Recunoscu una dintre voci. Era Brad Hazen, fiul șerifului și colegul ei de clasă, însoțit de prietenii lui bătăioși. Corrie înțelese din spusele lor că voiau să meargă în spate, să se uite la televizor.

Se grăbi să se întindă pe prici și se întoarse cu fața la perete.

Îi auzi mișcându-se prin biroul din spate. Unul dintre ei se apucă să schimbe posturile, cu degetul apăsat pe butonul telecomenzii, trecând

răguşit de la un canal la altul: jocuri televizate, telenovele, desene animate, toate separate între ele de paraziţi şi zgomot alb.

Căutarea nu duse la nici un rezultat, aşa că zgomotul de paşi târşâiţi şi comentariile mormăite reîncepură. Corrie îi auzi intrând pe uşa deschisă a încăperii celei mai din spate, unde se afla celula ei. Urmă o pauză bruscă, apoi Brad vorbi cu glas scăzut:

– Hei, băieţi, ia uitaţi-vă cine-i aici. Măi, măi, măi.

Îi auzi trecând pragul, chicotind şi şoptind. Erau cel puţin doi, poate trei. Unul era Chad, fără îndoială, şi probabil că se afla acolo şi Biff. Brad, Chad şi Biff. Băieţii Duri.

Cineva scoase printre buze un sunet grav, imitând zgomotul unui vânt. Urmară râsete înăbuşite.

– Ce-i cu mirosul ăsta? Era din nou vocea lui Brad. Cineva a călcat în el?

Alte râsete joase.

– Ce-ai făcut de data asta?

Corrie vorbi fără se se-ntoarcă:

– Deputy Dawg al tău John Q. Moacă-de-şobolan[1] şi-a lăsat maşina cu motorul pornit, cu cheile în contact şi geamurile lăsate, timp de o jumătate de oră, în faţă la Wagon Wheel, în timp ce-şi făcea plinul cu ecleruri. Cum aş fi putut să mă abţin?

– Cine?

– Uluitorul, incredibilul dar adevăratul fumător în lanţ şi convertizor al eclerurilor în rahat, Tăticul tău.

– Despre ce dracu' vorbeşti?

Brad ridicase vocea.

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil. Deputy Dawg *(dawg* este o transcriere a pronunţiei substandard a cuvântului englezesc dog, „câine") este un personaj comic de desene animate, un câine ajutor de şerif *(deputy* înseamnă în engleză „ajutor de şerif") *John Q.* este titlul unui film din 2002, al cărui personaj omonim este un tată dispus la orice sacrificiu pentru fiul său bolnav; iar Ratface „Moacă de şobolan" (afară de faptul că Hazen seamănă, în ochii lui Corrie, cu un şobolan) este un personaj din universul Disney al familiei lui Donald Duck, un corb, principalul sfătuitor al vrăjitoarei Magica de Spell. Aşadar, un amalgam de trimiteri sarcastice la personaje care îl pot caracteriza pe şerif. (n.red.)

– Despre *taică-tău*, idiotule.

Râsete înăbușite ale celor doi prieteni.

– Ce fofoloancă! făcu Brad. Cel puțin eu *am* un tată. Ceea ce tu nu prea poți spune despre tine. Ca să nu mai zic că n-ai nici cine știe ce mamă.

Râse pe înfundate și altcineva – probabil Chad – scoase un alt zgomot dezgustător.

– Târfa orașului. A stat în celula asta chiar luna trecută, nu-i așa, pentru beție și tulburarea ordinii. Ce naște din pisică șoareci mănâncă. Cred că aschia nu sare departe de trunchi. Sau, în cazul tău, rahatul nu pică departe de găoază.

Urmă o altă răbufnire de râsete înăbușite. Corrie stătea nemișcată, cu fața către perete.

Brad își continuă șoaptele.

– Hei, ai citit ziarul de azi? Scrie că ucigașul ar putea fi un localnic. Poate un satanist. Tu te potrivești, cu părul ăla roșu smucit și cu machiajul negru de la ochi. Asta faci noaptea? Ieși din oraș și te ții de ritualuri?

– Chiar așa, Brad, răspunse Corrie, tot fără să se clintească. În nopțile fără lună mă scald în sângele unui miel nou-născut și rostesc Blestemul Celor Nouă Porți, după care îl invoc pe Lucifer și-i cer să-ți usuce mătărânga. Dacă ai așa ceva.

Asta îi făcu pe prietenii lui Brad să râdă din nou pe înfundate, dar el nu li se alătură.

– *Cățea*, bombăni. Se apropie cu încă un pas și-și coborî vocea și mai mult. Uită-te la tine. Te crezi grozavă, îmbrăcată toată în negru. Ei bine, *nu* ești grozavă. Ești o neisprăvită. Și pun pariu că, măcar de data asta, nu minți. Pun pariu că ieși într-adevăr noaptea și ucizi animale. Sau, mai degrabă, ți-o tragi cu ele. Scoase un chicotit gutural. Pentru că nici un *bărbat* n-ar vrea vreodată să ți-o tragă ție, țicnito.

– Dac-o să văd vreun *bărbat* pe-aici, o să te-anunț, ripostă Corrie.

Auzi ușa camerei din spate deschizându-se, după care se lăsă brusc liniștea. Apoi distinse vocea șerifului joasă, calmă, amenințătoare.

– Brad? Ce faci aici?

– A, salut, tati. Stăteam doar de vorbă cu Corrie, atâta tot.

– Chiar așa?

– Da.

– Nu mă duce pe mine cu vorba. Ştiu exact ce făceai.

Urmă o tăcere încordată.

– Dacă-mi mai hărţuieşti vreodată vreun deţinut, te-arestez şi te-nchid cu mâna mea. Ai auzit?

– Da, tati.

– Acum ieşiţi dracului de-aici, tu şi amicii tăi. Întârziaţi la antrenament.

Brad şi prietenii lui părăsiră închisoarea cu paşi vinovaţi.

– Eşti bine, Swanson? făcu ţâfnos şeriful.

Corrie ignoră întrebarea. Uşa se închise repede şi ea rămase întinsă, din nou singură, ascultând zgomotele de la televizor şi vocile din biroul exterior. Încercă să-şi controleze respiraţia, încercă să uite ce spusese Brad. Încă un an, şi avea să plece din oraşul ăsta prăpădit, din târgul ăsta căcăcis. Încă un an. Pe urmă, adio şi n-am cuvinte, Medicine Rahat Creek. Îi trecu prin minte, pentru a milioana oară, că, dacă n-ar fi dat chix în clasa a zecea, ar fi fost deja plecată. Iar acum şi-o făcuse iarăşi cu mâna ei. Ei, n-avea rost să se gândească la asta.

Clopoţelul de la uşa din faţă sună încă o dată. Venise cineva. În biroul exterior începu o conversaţie. Oare era Tad, ajutorul de şerif? Sau mama ei, trează măcar o dată-n viaţa ei? Dar nu – nou-sositul, indiferent cine-o fi fost, vorbea atât de încet, încât Corrie nu reuşea să-şi dea seama dacă era bărbat sau femeie. Pe de altă parte, vocea şerifului deveni mai dură, dar ea nu-i putea înţelege cuvintele din cauză că urla televizorul.

În cele din urmă, auzi paşi în camera din spate.

– Swanson?

Era şeriful. Corrie îl auzi trăgând cu putere din ţigară şi simţi miros de fum proaspăt. Apoi zăngăniră cheile, urmă un clic şi uşa de fier ruginit a celulei fu descuiată. Şi se deschise scârţâind.

– Ai scăpat de-aici.

Corrie nu se clinti. Vocea lui Hazen era deosebit de groasă. Ceva îl scosese rău din sărite.

– Tocmai ţi-a plătit cineva cauţiunea.

Ea continuă să stea nemişcată. Pe urmă vorbi o altă voce. Era joasă şi blândă, cu un accent nefamiliar.

– Domnişoară Swanson? Eşti liberă să pleci.

– Cine eşti? întrebă ea, fără să se întoarcă. Te-a trimis mama?

– Nu. Sunt agentul special Pendergast de la FBI.

O, Doamne! Era bărbatul ăla sinistru, în haine de cioclu, pe care-l văzuse umblând prin oraş.

– N-am nevoie de ajutorul dumitale, spuse ea.

Hazen i se adresă lui Pendergast, cu vocea încă plină de resentiment:

– Poate-ar fi trebuit să-ţi economiseşti banii şi să nu te-amesteci în treburile interne ale poliţiei locale.

Dar Corrie devenise curioasă fără să vrea.

– Care-i şpilul? întrebă ea un moment mai târziu.

– O să vorbim despre asta afară, răspunse Pendergast.

– Deci *există* o şmecherie. Îmi imaginez despre ce-i vorba, perversule.

Şeriful Hazen dădu drumul unui hohot de râs, care se transformă într-o tuse tabagică.

– Pendergast, ce ţi-am spus?

Corrie rămase ghemuită pe prici. Se întrebă de ce se oferea acest Pendergast să-i plătească ei cauţiunea. Era clar că lui Hazen nu-i plăcea prea mult de Pendergast. Îşi aduse aminte de o zicătoare: duşmanul duşmanului ţi-e prieten. Se ridică în capul oaselor şi se uită în jur. Era acolo, cioclul, cu mâinile la piept, privind-o dus pe gânduri. Micul buldog Hazen stătea alături de el, cu braţele împreunate până la cot, cu scalpul strălucind sub părul rărit, tuns scurt, cu faţa iritată după bărbierit.

– Deci pot pur şi simplu să mă ridic şi să ies de-aici? întrebă ea.

– Dacă asta vrei, răspunse Pendergast.

Ea coborî de pe prici, se strecură pe lângă agentul FBI, atingându-l în treacăt, şi pe lângă şerif, apoi se îndreptă spre uşă.

– Nu uita cheile maşinii, îi strigă Hazen.

Ea se opri în prag, se întoarse şi întinse mâna. Şeriful stătea acolo, legănându-le. Nu schiţă nici o mişcare ca să i le dea. Ea se apropie cu un pas şi i le smulse dintre degete.

– Maşina ta e în parcarea din spate, zise el. Poţi să-mi trimiţi mai târziu cei şaptezeci şi cinci de dolari pentru remorcare.

Corrie deschise uşa şi ieşi. După aerul condiţionat din puşcărie, atmosfera de afară îi păru o supă fierbinte. Clipi, cu ochii în lumina orbitoare, trecu de colţul clădirii şi o luă în josul aleii care ducea spre

mica parcare din spatele biroului şerifului. Gremlinul[1] ei era acolo şi tot acolo, sprijinit de el, se afla perversul în costum negru. Când Corrie se apropie, el făcu un pas înainte şi îi deschise portiera maşinii. Corrie se urcă fără un cuvânt şi o trânti în urma ei. Puse cheia în contact şi porni motorul, care tuşi, revenind la viaţă, şi slobozi un nor uriaş de fum uleios. Bărbatul în negru se trase în lături. Ea aşteptă o clipă, apoi se aplecă prin fereastra deschisă.

– Mulţumesc, spuse în silă.

– Plăcerea a fost de partea mea.

Corrie apăsă pe acceleraţie şi motorul se opri. „Naiba să-l ia!"

Îl reporni şi îl tură de câteva ori. Maşina scoase mai mult fum. Tipul de la FBI era încă acolo. Ce naiba voia de la ea? Trebuia să admită că, de fapt, nu arăta ca un pervers. Până la urmă, curiozitatea învinse, şi Corrie se aplecă din nou pe fereastră.

– Foarte bine, domnule agent special. Care-i şpilul?

– Îţi spun în timp ce mă duci până la Winifred Klaus. Acolo locuiesc.

Corrie Swanson ezită, apoi deschise portiera.

– Urcă. Mătură cu dosul mâinii grămada de resturi de la McDonald's de pe scaunul din dreapta, aruncându-le pe podea. Sper că n-ai de gând să faci vreo tâmpenie.

Agentul FBI zâmbi şi se strecură alături de ea cu mişcările fluide ale unei pisici.

– Poţi să ai încredere în mine, domnişoară Swanson. Eu pot să am încredere în tine?

Ea îl privi.

– Nu.

Eliberă ambreiajul şi părăsi parcarea, lăsând în urmă un val de fum şi o pereche frumoasă de urme de cauciuc, de câte un sfert de metru, pe asfaltul şerifului. În timp ce automobilul se lăsa pe o parte, ieşind de pe alee şi răsucindu-se în stradă, avu satisfacţia de a-l vedea pe şeriful cel bondoc rostogolindu-se peste prag şi începând să zbiere exact în clipa când dâra neagră de condens din spatele maşinii îl ascundea vederii.

---

[1] Marcă de maşină produsă în anii 1970 de către firma AMC, American Motors Corporation. (n.red.)

11

Zona comercială din Medicine Creek, Kansas, consta dintr-o serie de prăvălii cu fațadele de cărămidă sau de lemn, înșirate pe câteva sute de metri. Corrie avu nevoie de trei sau poate patru secunde ca să ajungă la marginea ei. Când apăsă pedala de accelerație, caroseria ruginită a Gremlinului prinse să vibreze. În spațiul dintre scaunele din față era un morman de vreo trei duzini cu casetele ei preferate: dark metal, dark ambient, industrial music și grindcore music. Corrie le răscoli cu o singură mână, dând la o parte Discharge, Shinjuku Thief și Fleshcrawl, și alese, în cele din urmă, Lustmord. Acordurile învălmășite, stranii, din „Heresy, Partea întâi" umplură micul automobil. Mama ei nu-i dădea voie să-și asculte muzica tare în casă, așa încât Corrie adaptase un casetofon la vechiul ei Gremlin.

Apropo de iubita și grijulia ei mamă, întoarcerea acasă avea să fie un vis urât. La ora aceea, mama ei trebuia să fie pe jumătate beată, pe jumătate mahmură – cea mai proastă combinație posibilă. Hotărî că avea să-l lase pe acest Pendergast în fața casei bătrânei Kraus, apoi avea să parcheze sub cablurile de înaltă tensiune și să-și petreacă vreo câteva ore cu o carte.

Se uită alături, la tipul de la FBI.

– Ce-i cu costumul ăsta negru? A murit cineva?

– Ca și tine, am o slăbiciune pentru culoarea asta.

Corrie pufni.

– Despre ce șmecherie vorbeai?

– Am nevoie de o mașină și de un șofer.

Corrie nu-și putu reține râsul.

– Adică de mine și de un AMC Gremlin lung cât toate zilele?

– Am venit cu autobuzul și mi se pare incomod să mă deplasez pe jos.

– Cred că glumești. Toba de eșapament e spartă, mașina înghite un litru de ulei pe săptămână, n-are aer condiționat și în interior ajung atâtea gaze de eșapament încât trebuie să țin și iarna geamurile deschise.

– Propun o chirie de o sută de dolari pe zi pentru șofer și mașină, plus tariful obișnuit, de treizeci și unu de cenți pe kilometru, pentru combustibil și uzură.

O sută de dolari erau mai mulți bani decât văzuse Corrie vreodată la un loc. Așa ceva nu putea fi adevărat, trebuia să fie un soi de vrăjeală.

– Dacă ești agent special FBI atât de baban, unde-ți sunt mașina și șoferul?

– De vreme ce, teoretic, sunt în concediu, nu mi s-a dat o mașină.

– Bine, dar de ce eu?

– Foarte simplu. Am nevoie de cineva care cunoaște Medicine Creek, care are o mașină și nimic altceva mai bun de făcut. Dumneata îndeplinești cerințele. Nu mai ești minoră, nu-i așa?

– Tocmai am împlinit optsprezece ani. Dar mai am un an de liceu. Și pe urmă o șterg din orașul ăsta căcăcios.

– Sper să-mi termin treaba aici cu mult înainte ca școala să înceapă luna viitoare. Cel mai important lucru e că, nu-i așa, cunști Medicine Creek?

Corrie râse.

– Dacă a detesta înseamnă a cunoaște. Te-ai întrebat ce părere o să aibă șeriful despre aranjamentul ăsta?

– Mă aștept să se bucure că ți-ai găsit o slujbă lucrativă.

Corrie clătină din cap.

– Nu știi prea multe, nu-i așa?

– Această lipsă de cunoștințe e ceea ce încerc să remediez. Lasă în seama mea tratativele cu șeriful. Deci, batem palma, domnișoară Swanson?

– O sută de dolari pe zi? Sigur că batem palma. Și, te rog, ți se pare că arăt ca o „domnișoară Swanson"? Spune-mi Corrie.

– O să-ți spun domnișoară Swanson, iar dumneata o să-mi spui agent special Pendergast.

Corrie își roti ochii în toate părțile și își îndepărtă de pe față părul violet.

– OK, *agent special* Pendergast.

– Mulțumesc, domnișoară Swanson.

Bărbatul scoase un portofel din buzunarul hainei și luă din el cinci bancnote de o sută de dolari. Lui Corrie nu-i venea să-și ia ochii de la bani în timp ce el răsuci cu nonșalanță sârma cu care era închis torpedoul spart, puse bancnotele în interior și o înfășură la loc.

– Ține o evidență scrisă a kilometrajului parcurs. Pentru tot ce depășește opt ore pe zi primești câte douăzeci de dolari pe oră. Cei cinci sute de dolari reprezintă plata în avans pentru o săptămână.

Scoase încă un obiect din buzunarul hainei.

– Iar ăsta e telefonul dumitale celular. Ține-l deschis tot timpul, chiar și noaptea, când îl pui la-ncărcat. Nu-l folosi pentru convorbiri personale.

– Pe cine să sun în Rahat Creek?

– N-am nici cea mai vagă idee. Și acum, vrei să fii atât de amabilă și să-ntorci mașina, ca să facem un tur al orașului?

– Imediat. Corrie aruncă o privire în oglinda retrovizoare, ca să se asigure că drumul era liber. Pe urmă smuci violent de volan, frânând și accelerând în același timp. Gremlinul se răsuci cu o sută optzeci de grade, cu cauciucurile scârțâind, și sfârși cu botul îndreptat către oraș. Corrie se întoarse spre Pendergast cu un zâmbet larg.

– Am învățat asta jucând *Marele furt auto* pe computerele de la școală.

– Impresionant. Totuși, domnișoară Swanson, trebuie să insist asupra unui lucru.

– Anume? întrebă ea, accelerând către oraș.

– Cât ești în serviciul meu, nu-ncalci legea. Toate regulile de circulație trebuie respectate cu strictețe.

– Bine, *bine*.

– Cred că limita de viteză pe drumul ăsta e de șaptezeci la oră. Și nu ți-ai pus centura de siguranță.

Corrie se uită în jos și văzu că avea optzeci. Încetini ca să coboare la valoarea corectă, apoi încetini și mai mult când ajunseră la marginea orașului. Încercă să-și pescuiască ușor centura de siguranță din spatele

scaunului și mașina devie încoace și încolo în timp ce conducea cu genunchiul.

– Poate ar fi mai convenabil să tragi pe dreapta ca să faci asta?

Corrie scoase un oftat iritat, apoi opri pe marginea drumului, recuperă centura și și-o puse. Și demară cu un nou scârțâit de cauciucuri.

Pendergast se lăsă pe spate. Scaunul din dreapta era stricat, așa că ajunse să stea pe jumătate culcat, cu capul abia la nivelul geamului.

– Turul orașului, domnișoară Swanson, murmură el, cu pleoapele pe jumătate lăsate.

– Turul? Credeam că glumești.

– Sunt nerăbdător să admir priveliștea.

– Cred că ești drogat. Singurele priveliști de aici sunt oameni grași, clădiri urâte și porumb.

– Vorbește-mi despre ele.

Corrie rânji.

– Bine, sigur că da. Ne apropiem de fermecătorul sătuc Medicine Creek, Kansas, cu o populație de trei sute douăzeci și cinci de locuitori, în scădere vertiginoasă.

– De ce?

– Glumești? Numai un cretin ar rămâne într-un oraș ca ăsta.

Urmă o pauză.

– Domnișoară Swanson?

– Ce e?

– Constat că un proces de socializare insuficient sau poate chiar defectuos te-a condus la convingerea că vulgaritățile dau forță limbajului.

Corrie avu nevoie de câteva clipe ca să disece vorbele lui Pendergast.

– „Cretin" nu e un cuvânt vulgar.

– Depinde cum îl pronunți.

– Shakespeare, Chaucer și Joyce au folosit, toți, expresii vulgare.

– Văd că am de-a face cu o persoană citită. Dar Shakespeare a scris și:

> Într-o noapte
> Cum este-aceasta, tainicele șoapte
> Pe care vântul le rostea ușor,
> Iar arborii-și păstrau tăcerea lor,

Suia Troilus sus, pe metereze,
La Troia, ca să poată să viseze,
Privind, pierdut, spre tabăra-ntărită
Elenă, spre Cressida adormită.[1]

Corrie se uită la bărbatul tolănit pe scaunul de lângă ea, cu ochii încă pe jumătate închiși. Era trăsnit de-a binelea.

– Acum ne putem continua turul?

Corrie privi în jur. Lanurile de porumb reveniseră pe ambele părți ale drumului.

– Turul s-a încheiat. Am străbătut deja orașul.

Pendergast nu răspunse imediat și, pentru o clipă, Corrie se temu că oferta lui avea să fie anulată și că banii din torpedou vor dispărea, înghițiți din nou de buzunarul hainei lui negre.

– Ți-aș putea arăta și Gorganele.

– Gorganele?

– Gorganele indiene de lângă pârâu. Sunt singurul lucru interesant din întregul ținut. Probabil știi deja despre ele, despre „Blestemul Celor Patruzeci și Cinci" și toate aiurelile alea.

Pendergast păru să mediteze o clipă asupra spuselor ei.

– Poate c-o să vedem mai târziu Gorganele. Deocamdată întoarce, te rog, și treci încă o dată prin oraș, cât mai încet posibil. Nu vreau să-mi scape nimic.

– Nu cred că am face bine.

– De ce nu?

– Șerifului n-o să-i placă. Nu-i plac plimbările[2].

Pendergast închise complet ochii.

– Nu ți-am spus că de șerif mă ocup eu?

– În regulă, tu ești șeful.

---

[1] *Negustătorul din Veneția*, actul V, scena I, traducere de Dan Amedeu Lăzărescu, editura Pandora-M, Târgoviște, 2003 (n.tr.)

[2] E vorba de *cruising*, plimbare cu mașina prin oraș, fără țel, practicată îndeosebi de tinerii deveniți proaspăt posesori ai carnetului de conducere. (n.red.)

Corrie trase pe marginea drumului, făcu o întoarcere frumoasă, din trei mișcări, și se îndreptă din nou spre oraș, cu viteza melcului.

– În stânga noastră, spuse, se află cârciuma Wagon Wheel, ținută de Swede Cahill. E un tip cumsecade, nu prea inteligent. Fiica lui e în aceeași clasă cu mine, o adevărată Barbie. E un local unde se vând mai ales băuturi și nu prea multă mâncare, cu excepția câtorva aperitive, a alunelor, a borcanelor uriașe cu castraveți acri – și, oh, da, a eclerurilor cu ciocolată. Nu știu dacă îți vine să crezi, dar sunt vestiți pentru eclerurile lor cu ciocolată.

Pendergast stătea întins, neclintit.

– O vezi pe cucoana aia de pe trotuar, cu o coafură à la Mireasa lui Frankenstein[1]? E Klick Rasmussen, soția lui Melton Rasmussen, proprietarul magazinului local de confecții. Se întoarce acasă după ce-a luat prânzul la Castle Club, iar în sacoșa aia are resturile unui sendviș cu friptură de vacă, pe care i le duce câinelui ei, Peach. Nu mănâncă la restaurantul lui Maisie pentru că patroana a fost prietena soțului ei înainte de căsătoria lor, adică acum vreo trei sute de ani. Dacă ar ști numai că Melton e încurcat cu nevasta profesorului de gimnastică...

Pendergast păstră tăcerea.

– Iar băbătia aia urâtă și uscată care iese de la magazinul de articole casnice cu un făcăleț e doamna Bender Lang; taică-său a murit când le-a pus cineva foc casei, cu treizeci de ani în urmă. N-au descoperit niciodată cine-a făcut-o sau de ce. Corrie clătină din cap. Unii cred c-a fost mâna bătrânului Gregory Flat. Era bețivul orașului, un soi de țicnit, și într-o bună zi a intrat, pur și simplu, într-un lan de porumb, și-a dispărut. Nu i s-a găsit niciodată cadavrul. Vorbea tot timpul despre OZN-uri. Eu una cred că, până la urmă, i s-a îndeplinit dorința și-a fost răpit. În noaptea când a dispărut s-au văzut niște lumini stranii înspre nord. Corrie râse în bătaie de joc. Medicine Creek e un oraș de americani sadea, fiecare are câte un schelet ascuns în dulap.

---

[1] Adică, dată pe spate și foarte umflată, așa cum arată coafura partenerei monstrului din filmul *Mireasa lui Frankenstein* (1935). (n.red.)

Asta avu cel puțin darul de a-l însufleți pe Pendergast, care o privi cu ochi mijiți.

– Oh, da. Până și Winifred Kraus, cucoana aia zurlie la care stai. Poate că se poartă ca o femeie pioasă, dar nu e decât o aburealã. Taică-său fabrica ilegal băutură și o vindea prin contrabandă. Pe deasupra, mai era și un creștin fanatic. Și asta nu e tot. Am auzit că, în adolescență, bătrâna Winifred era cunoscută drept vampa orașului.

Pendergast clipi.

Corrie chicoti și își rostogoli ochii.

– Da, în Medicine Creek se petrec o mulțime de lucruri din astea. De exemplu, Vera Estrem, care își face de cap cu măcelarul din Deeper. Dacă află soțul ei, o să iasă scandal mare. Dale Estrem e președintele Asociației Fermierilor și e cel mai antipatic bărbat din oraș. Bunicul lui a fost imigrant german și, în al Doilea Război Mondial, s-a dus înapoi, să lupte pentru naziști. Îți dai seama ce părere a avut orașul despre asta. Bunicul nu s-a mai întors niciodată. În esență, a nenorocit întreaga familie.

– Într-adevăr.

– Avem și lotul nostru de țicniți. De pildă, tocilarul ăla care vine aici o dată pe an și-și instalează tabăra prin porumb. Sau Jim Părosu', care a stat prea mult în Vietnam. Se spune că și-a ucis locotenentul cu o grenadă. Toată lumea se așteaptă să-l apuce pandaliile zilele astea.

Pendergast se lăsase din nou pe spate în scaun. Părea adormit.

– În orice caz. Aici e farmacia. În clădirea aia goală era cândva un magazin de muzică. Acolo e biserica luterană. Ține de Sinodul din Missouri[1]. Pe pastor îl cheamă John Wilbur. O fosilă de primă mână.

Nici un răspuns din partea lui Pendergast.

–Trecem acum pe lângă benzinăria Exxon a lui Ernie. Să nu-ți aduci niciodată mașina la reparat aici. Acolo, la pompă, e Ernie în persoană. Fiul lui e cel mai vestit fumător de marijuana din distrinct și Ernie habar n-are. Iar clădirea aia veche de lemn e a lui Rasmussen, drogheria despre care ți-am vorbit. Mottoul lor e: „Dacă nu găsești ceva aici,

[1] Cult luteran important din SUA, fondat de imigranți germani la mijlocul secolului al XIX-lea. (n.red.)

înseamnă că nu-ți trebuie acolo". M-am întrebat întotdeauna unde e „acolo" ăsta. În stânga e biroul șerifului, dar cred că nu e nevoie să-ți atrag atenția asupra *lui*. Iar restaurantul lui Maisie e în dreapta. Face chiftele comestibile. Deserturile ei sunt bune de dat la porci. Aoleu, știam c-așa o să fie. Uite-l că vine.

Corrie se uită în oglinda retrovizoare, urmărind mașina șerifului, care ieșea de pe alee cu girofarul aprins.

– Hei! i se adresă ea lui Pendergast, care nu schițase nici o mișcare. Trezește-te! Trebuie să trag pe dreapta.

Dar agentul FBI părea să doarmă buștean.

Șeriful ajunse exact în spatele ei și țiui scurt din sirenă.

– Vă rog să opriți pe marginea drumului, scrâșni vocea lui în difuzorul de deasupra mașinii. Nu părăsiți vehiculul.

Același lucru i se întâmplase de cel puțin zece ori înainte, numai că, de data asta, Corrie îl avea pe Pendergast lângă ea. Își dădu seama că, probabil, șeriful nu-l văzuse, fiindcă agentul era lăsat prea pe spate. În ciuda zgomotului, ochii îi rămăseseră închiși. Poate murise, își spuse ea. În mod cert arăta ca un mort.

Portiera mașinii de poliție se deschise brusc și șeriful se apropie agale, cu bastonul de cauciuc legănându-i-se pe lângă coapsă. Își sprijini palmele cărnoase pe marginea geamului deschis din dreapta și se aplecă înăuntru. Când dădu cu ochii de Pendergast, tresări și se trase brusc înapoi.

– O, Doamne! făcu el.

Agentul FBI deschise un ochi.

– E vreo problemă, domnule șerif?

Corrie savură expresia de pe chipul lui Hazen. Toată fața i se împurpură, de la cutele de piele acoperită cu puf care i se revărsau peste guler până în vârfurile urechilor înfundate cu păr. Speră că, la bătrânețe, Brad avea să arate exact ca tatăl lui.

– Ei bine, domnule agent Pendergast, spuse Hazen, e vorba doar de faptul că nu permitem plimbările în sus și-n jos prin oraș. Iar ea trece a treia oară.

Șeriful se opri, evident, așteptând un soi de explicație, dar tăcerea îndelungată care urmă îi semnală limpede că n-avea să primească nici una.

În cele din urmă, se îndepărtă de maşină.

– Puteţi să vă continuaţi drumul, zise el.

– Pentru că v-aţi arătat interesat de mişcările noastre, spuse Pendergast, în stilul lui tărăgănat, trebuie să vă informez că o să mai trecem o dată prin oraş, şi poate chiar o a cincea oară, pe măsură ce domnişoara Swanson îmi arată toate locurile interesante. La urma urmelor, sunt în *concediu.*

Privind la expresia tot mai întunecată de pe faţa şerifului, Corrie se întrebă dacă acest aşa-numit agent special Pendergast ştia într-adevăr ce face. Să te alegi c-un duşman ca Hazen într-un oraş ca Medicine Creek nu era de glumă. Ea însăşi fusese destul de proastă ca să-l stârnească.

– Vă mulţumesc pentru interesul dumneavoastră, domnule şerif. Pendergast se întoarse spre ea. Plecăm, domnişoară Swanson?

Corrie ezită o clipă, cu ochii la Hazen. Pe urmă ridică din umeri. „Ce naiba", îşi spuse, desprinzându-se de bordură şi accelerând, cu un scârţâit uşor de cauciucuri, într-un nor proaspăt de fum negru.

12

Când agentul special Pendergast ieşi din restaurantul lui Maisie, însoţit de un bărbat suplu, în uniformă Federal Express, soarele apunea într-un petic sângerând de nor la orizont.

– Mi s-a spus că vă găsesc aici, zise omul. Mă iertaţi că v-am întrerupt cina.

– Nici o problemă, răspunse Pendergast. Nu-mi era foarte foame.

– Dacă-mi semnaţi acum de primire, las totul la uşa din spate.

Agentul FBI semnă formularul care i se întindea.

– Domnişoara Kraus o să v-arate unde să le puneţi. Vă deranjează dacă arunc o privire?

– Vă rog. Ocupă jumătate din camionetă.

Camioneta strălucitoare a FedEx era parcată în faţa restaurantului, nepotrivită cu strada prăfuită, monocromă. Pendergast aruncă o privire în interior. De-a lungul uneia dintre laturi erau înşirate cam o duzină de lăzi mari. Pe o parte dintre etichete scria: „PERISABIL – CONŢINUT ÎMPACHETAT ÎN GHEAŢĂ".

– Totul vine de la New York, zise şoferul. Deschideţi un restaurant aici sau ceva de genul ăsta?

– Mă scapă de Maisie.

– Poftim?

– Totul pare să fie în ordine, mulţumesc.

Pendergast făcu un pas înapoi şi privi camioneta care pleca, alunecând prin ceaţa subţire a înserării. Pe urmă o porni agale către est,

îndepărtându-se de strălucirea palidă de la orizont. După cinci minute, lăsase în urmă orașul Medicine Creek. Drumul se așternea înainte, prin porumb, precum linia întunecată a unei falii.

Grăbi pasul. Scopul călătoriei sale era vag, mai degrabă o intuiție decât o certitudine. Pendergast știa că intuiția reprezintă rezultatul final al celui mai sofisticat raționament.

Lumina crepusculului și ciorile se înălțau deasupra câmpului, iar în aer plutea mirosul tulpinilor de porumb și al țărânii. Pe drum se iviră niște faruri, crescură, apoi un tir imens trecu pe lângă el zgâlțâindu-se și lăsând în urmă praf și fum de motorină.

La trei kilometri distanță de oraș, Pendergast se opri. Din șosea se desprindea un drum de țară, cotind către stânga între ziduri de porumb. Agentul FBI porni pe el, mergând cu pași mari, silențioși. Drumul începu să urce mai pronunțat, îndreptându-se către un pâlc întunecat de copaci de la orizont, care înconjura trei forme negre, joase, conturate pe cerul sumbru: Gorganele. Lăsând în urmă porumbul, drumul se transformă într-o potecă. În față se zăreau copacii, niște plopi negri uriași, cu trunchiuri masive, cu scoarța grunjoasă precum sfărâmăturile de piatră. Pe pământ erau împrăștiate crengi rupte, ramificate, ca niște gheare întoarse spre cer.

Când intră în umbra pădurii, Pendergast se opri, uitându-se înapoi. Terenul cobora către oraș într-o pantă lungă, lină. Luminile îndepărtate ale străzilor conturau o cruce strălucitoare în marea întunecată de porumb. Fabrica Gro-Bain se întindea în sudul localității, ea însăși un ciorchine separat de lumini. Între fabrică și oraș curgea pârâul, conturat de un șir de plopi negri americani, șerpuind prin peisajul dominat de porumb. Oricât de plat ar fi părut la prima vedere, terenul avea ondulații domoale, movile și adâncituri. Punctul în care se afla era cel mai înalt pe o rază de mai mulți kilometri.

Bezna nopții de vară se lăsase, grea, peste pământ. Aerul devenise chiar mai înăbușitor. Pe cerul tot mai întunecat străluceau câteva stele.

Pendergast se întoarse și se afundă în bezna crângului de plopi, practic invizibil în costumul lui negru. Urmă o cărăruie care rătăcea,

nesigură, printre ierburi înalte și tufișuri de stejar. După alți patru sute de metri se opri din nou.

Gorganele erau chiar în fața lui.

Erau trei, scunde și late, aranjate în triunghi, ridicându-se cu șase metri deasupra terenului din jur. Flancurile a două dintre ele se erodaseră în timp, expunând vederii terasele de calcar și bolovanii masivi de dedesubt. Aici, plopii negri erau mai groși, iar întunericul, mai dens.

Pendergast ascultă sunetele nopții de august. Un cor de insecte cânta cu frenezie. Licurici pluteau sclipind printre trunchiurile tăcute, iar dârele lor de lumină se contopeau cu licăririle îndepărtate ale fulgerelor de căldură dinspre nord. Luna în ultimul pătrar atârna deasupra orizontului, cu coarnele în sus.

Pendergast rămase nemișcat. Pe cer înfloreau acum stelele. Începu să audă și alte zgomote: foșnetul și zgrepțănatul unor animale mărunte, păsările fâlfâind din aripi. O pereche de ochi apropiați luci scurt în beznă. În josul pârâului urlă un coiot și un câine îi răspunse lătrând, abia auzit, din direcția orașului. Felia de lună arunca numai atâta lumină cât să deslușești în jur. Greierii nopții prinseră să țârâie, mai întâi unul, apoi și alții, intonându-și cântecul din iarba înaltă.

În cele din urmă, Pendergast înaintă în direcția celor trei movile întunecate. Mergea încet, fără zgomot, și sub picior îi pârâi o singură frunză. Greierii amuțiră. El așteptă până când își reluară chemările, unul câte unul. Pe urmă porni din nou și ajunse la baza primului gorgan. Aici îngenunche tăcut, îndepărtă frunzele uscate și își afundă mâna în pământ. Luă un pumn plin, îl răsuci între palme și îl apropie de nări, inhalând.

Diverse tipuri de sol au mirosuri diferite. Acesta, se convinse el, coincidea cu pământul de pe uneltele din spatele mașinii lui Swegg. Șeriful avusese dreptate: femeia săpase în Gorgane, în căutarea relicvelor. Puse niște pământ într-o eprubetă mică, o astupă și și-o strecură în buzunarul hainei.

Se ridică în picioare. Luna dispăruse sub orizont. Licuricii nu mai clipeau; fulgerele de căldură se rărira, după care încetară cu desăvârșire. O beznă adâncă învălui încet Gorganele.

Pendergast trecu pe lângă primul, apoi pe lângă al doilea, până când ajunse să stea în mijlocul lor. Cele trei movile deveniră, încetul cu încetul, de nedeslușit. Întunericul era acum deplin.

Pendergast rămase în așteptare, nemișcat. Se scurse o jumătate de oră. O oră.

Apoi, dintr-odată greierii amuțiră.

Pendergast îi așteptă să-și reînceapă țârâitul. Mușchii i se crispară. Simțea o prezență în dreapta lui: o prezență care se apropia pe furiș. Se mișca extrem de silențios – prea silențios chiar și pentru auzul lui foarte ascuțit. Dar greierii percepeau vibrația solului pe care oamenii nu le puteau simți. Greierii știau.

Așteptă, încordat, până ce prezența ajunse la nu mai mult de un metru și jumătate. Acolo se opri. Rămase și ea în așteptare.

Greierii reîncepură să țârâie, unul după altul. Dar Pendergast nu se lăsă înșelat. Prezența era tot acolo. Așteptând.

Iar acum se clinti din nou. Se apropia, deși foarte încet. Un pas, doi pași, până când ajunse la o lungime de braț.

Dintr-o singură mișcare, Pendergast se aruncă într-o parte și-și scoase lanterna și arma, îndreptându-le pe amândouă către intrus. Fasciculul luminos dezvălui figura sălbatică a unui bărbat ghemuit la pământ, cu o carabină cu două țevi ațintită către locul unde Pendergast se aflase mai înainte. Pistolul se descărcă tunând, omul se dădu înapoi clătinându-se, răcni ceva neinteligibil, și, în clipa următoare, Pendergast se afla deja deasupra lui. Peste încă o secundă, carabina căzuse în țărână, iar bărbatul era încovrigat, cu un braț răsucit la spate și cu arma lui Pendergast lipită de tâmplă. Se împotrivi o clipă, apoi renunță.

Pendergast își slăbi strânsoarea și celălalt se prăbuși. Rămase întins – un individ bizar, îmbrăcat în haine zdrențuite de piele, cu un șirag de veverițe însângerate agățat de umăr. În centură avea îndesat un cuțit mare, artizanal. Picioarele goale aveau tălpi late, murdare. Ochii, foarte mici, erau înfipți, ca niște stafide, într-un chip atât de zbârcit, încât părea să-i aparțină unui om mai bătrân decât timpul însuși. Însă constituția sa, părul și barba negre și lucioase, extraordinar de lungi, vorbeau despre un bărbat în putere, de cel mult cincizeci de ani.

– Nu se recomandă să tragi cu pușca în grabă, spuse Pendergast, în picioare deasupra lui. Ai putea răni pe cineva.

– Cine dracu' mai ești și tu? țiui bărbatul căzut la pământ.

– Exact asta voiam și eu să te-ntreb.

Celălalt înghiți în sec, revenindu-și cu încetineală, și se ridică în capul oaselor.

– Ia afurisita aia de lumină din ochii mei.

Pendergast lăsă lanterna în jos.

– Cine naiba te crezi, să sperii de moarte oamenii cumsecade?

– Rămâne de văzut cum e cu cumsecădenia asta, zise Pendergast. Te rog să te ridici și să-mi spui cine ești.

– N-ai decât să mă rogi până nu mai poți, dom'le, mie puțin îmi pasă.

Se ridică totuși, scuturându-și frunzele și crenguțele din păr și din barbă. Apoi își adună din gât o flegmă imensă, pe care o scuipă în întuneric. Își șterse barba și gura cu o mână murdară, apoi scuipă încă o dată.

Pendergast își scoase legitimația și i-o trecu prin față.

Omul făcu ochii mari, apoi și-i îngustă iarăși. Râse.

– FBI? Nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap.

– Agent special Pendergast. Își închise cu un pocnet portofelul de piele, care dispăru în buzunarul hainei.

– Nu discut cu FBI-ul.

– Înainte de a mai face și alte declarații pripite, de care o să-ți fie rușine mai târziu, ar trebui să știi că ai de ales. Sau stăm de vorbă acum, neoficial... Pendergast făcu o pauză.

– Sau...?

Pendergast zâmbi pe neașteptate, încordându-și buzele ca să-și dezvăluie dinții de un alb desăvârșit. Dar, în lumina lanternei, efectul fu oricum, numai prietenos nu.

Celălalt scoase din buzunar un sul de frunze de tutun, rupse o parte din el și și-l îndesă în gură.

– La dracu', făcu apoi și scuipă.

– Pot să-ntreb cum te numești? zise Pendergast.

Tăcerea se prelungi un minut, apoi două.

– La naiba, spuse celălalt într-un târziu. Presupun că nu e o crimă să ai un nume, nu-i așa? Gasparilla. Lonny Gasparilla. Acum poți să-mi dai pușca înapoi?

– O să vedem. Pendergast înălță lanterna către veveriţele însângerate. Asta făceai aici? Vânai?

– Nu mă-nvârt pe lângă Gorgane de dragul peisajului.

– Reședința dumitale se află prin preajmă, domnule Gasparilla?

Bărbatul râse răgușit.

– Hai că ai haz. Pentru că Pendergast nu răspunse, zvâcni din cap, arătând într-o parte. Mi-am pus tabăra încolo.

Agentul FBI luă carabina de jos, o deschise, scoase cartușurile consumate și i-o înapoie lui Gasparilla descărcată.

– Arată-mi, dacă ești amabil.

După cinci minute de mers, ajunseră la marginea pâlcului de copaci și pătrunseră în marea de porumb. Gasparilla se lipi de un șir și porni de-a lungul unei poteci bătătorite, pline de praf. După alte câteva minute, ajunseră într-o dumbravă de plopi negri de pe malurile pârâului Medicine. Aerul avea un iz de umezeală și se auzea susurul slab al apei prin albia nisipoasă. În fața lor se zărea strălucirea roșiatică a unui foc de tabără încropit lângă un val de pământ. Deasupra focului bolborosea conținutul unei oale mari de fier, răspândind mirosuri de ceapă, de cartofi și de ardei.

Gasparilla luă câteva bucăți de lemn dintr-un morman și le așeză lângă tăciuni. Flăcările se înălțară, luminând mica tabără. Era alcătuită dintr-un cort unsuros, un buștean care ținea loc de scaun și o ușă stricată de lemn așezată pe alți bușteni, închipuind o masă.

Gasparilla trase de mănunchiul de veveriţe de pe umărul său și îl aruncă pe masa improvizată. Pe urmă își scoase cuțitul și trecu la treabă, despicând-o pe una dintre ele, scoțându-i măruntaiele și aruncându-le alături. Apoi, dintr-o singură mișcare abilă, îi smulse blana. Îi îndepărtă capul, labele și coada cu o serie de tăieturi repezi; animalul fu apoi ciopârțit și sferturile, aruncate în fiertura din oală. Operația, repetată pentru fiecare veveriță, dura mai puțin de douăzeci de secunde.

– Ce faci aici? întrebă Pendergast.

– Sunt în turneu.

– Turneu?

– Ascut unelte. Îmi parcurg teritoriul de două ori în lunile călduroase. Și iernez în sud, în Brownsville[1]. Ascut orice, de la fierăstraie cu lanț până la rotoare de combină.

– Cum te deplasezi?

– Cu camioneta.

– Unde ai parcat-o?

Gasparilla încheie ultima ciopârțire și aruncă în fiertură ultima veveriță. Apoi arătă către drum smucind din cap.

– E acolo, dacă vrei să verifici.

– Așa am de gând.

– Sunt cunoscut în oraș. N-am făcut niciodată nimic împotriva legii, poți să-l întrebi pe șerif. Îmi câștig traiul muncind, la fel ca tine. Numai că eu nu mă furișez prin beznă și nu pun lanterna în ochii oamenilor, speriindu-i de moarte.

Gasparilla aruncă în oală câteva boabe uscate de fasole de Lima.

– Dacă ești cunoscut în oraș, așa cum spuneai, de ce-ți faci tabără aici?

– Îmi place să am spațiu.

– Și picioarele goale?

– Cum?

Pendergast îndreptă lanterna către degetele murdare ale picioarelor celuilalt.

– Pantofii sunt scumpi. Gasparilla se scotoci într-un buzunar, scoase tutunul de mestecat, rupse o altă bucată și și-o vârî în gură. Ce face aici un tip de la FBI? se interesă el, împungându-se cu degetul în falcă și aducând tutunul într-o poziție mulțumitoare.

– Îmi închipui că poți ghici răspunsul, domnule Gasparilla.

Bărbatul îl privi pieziș, dar nu răspunse.

– Săpa în Gorgane, nu-i așa? întrebă Pendergast, într-un târziu.

Gasparilla scuipă.

– Da.

---

[1] Port în sudul statului Texas (n.red.)

– De când?

– Nu știu.

– A găsit ceva?

Gasparilla ridică din umeri.

– Nu era prima dată când săpa cineva în Gorgane. Eu nu prea le dau atenție. Când sunt aici, mă duc pe-acolo doar ca să vânez, nu ca să le fac vizite morților.

– E adevărat că sunt oameni îngropați în ele?

– Așa se spune. Și, cândva, aici s-a petrecut un masacru. Asta-i tot ce știu și tot ce vreau să știu. Locul ăla îmi dă fiori. Nu m-aș apropia de el, dar acolo stau toate veverițele.

– Am auzit vorbindu-se despre o legendă asociată cu movilele alea. „Blestemul Celor Patruzeci și Cinci" mi se pare.

Celălalt nu răspunse, și în tabără se înstăpâni tăcerea. Gasparilla amesteca în oală cu un băț și arunca, din când în când, priviri către Pendergast.

– Crima a fost săvârșită acum trei nopți, când era lună nouă. Ai văzut sau ai auzit ceva?

Gasparilla scuipă din nou.

– Nimic.

– Ce-ai făcut în seara aceea, domnule Gasparilla?

Celălalt continuă să amestece în oală.

– Dom'le, dacă vrei să zici că eu am omorât-o pe femeia aia, atunci cred că discuția noastră s-a terminat.

– Eu aș spune că abia a-nceput.

– Nu mă lua de sus. N-am omorât pe nimeni în viața mea.

– Atunci n-ar trebui să te deranjeze să-mi dai amănunte despre ce-ai făcut în ziua aceea.

– Era a doua zi petrecută aici, în Medicine Creek. Am fost să vânez la Gorgane după-amiaza târziu. Ea era acolo, săpa. M-am întors aici la apusul soarelui și mi-am petrecut noaptea în tabără.

– Ea te-a văzut?

– *Tu* m-ai văzut?

– În ce loc săpa, mai exact?

– Peste tot. M-am ținut departe de ea. Recunosc belelele de la o poștă.

Gasparilla amestecă energic în tocană, apoi aduse un castron de tablă emailată pe care și-l umplu cu o lingură strâmbă. Duse lingura plină la buze, suflă în ea și o afundă din nou în castron după ce luă o înghițitură. Pe urmă se opri.

– Presupun că vrei și tu o porție.

– Nu te-aș refuza.

Fără nici o vorbă, Gasparilla aduse un al doilea castron și i-l întinse lui Pendergast.

– Mulțumesc. Pendergast se servi din oală și gustă tocana. E *burgoo*[1], nu?

Gasparilla dădu din cap și își îndesă în gură o lingură zdravănă de mâncare, din care zeama i se scurse în barba neagră și încâlcită. Mestecă zgomotos, scuipă câteva oase, înghiți. Se șterse la gură cu mâna, apoi își șterse mâna de barbă.

Terminară de mâncat în tăcere. Gasparilla strânse castroanele, se lăsă pe spate și își scoase tutunul presat.

– Și acum, dom'le, dac-ai găsit ce căutai, sper c-o să-ți vezi de treabă. Mie îmi plac serile liniștite.

Pendergast se ridică.

– O să te las în pace, domnule Gasparilla. Dar, mai întâi, dacă ai ceva de adăugat, te-aș sfătui să mi-l spui acum, mai degrabă decât s-aștepți să-l descopăr singur.

Gasparilla scuipă, trasând o dâră lungă de salivă maronie în direcția pârâului.

– Nu vreau să m-amestec.

– Ești deja amestecat. Fie ești criminalul, domnule Gasparilla, fie prezența dumitale în acest loc te pune într-un mare pericol. Astea sunt opțiunile.

Gasparilla mormăi, luă o nouă priză de tutun, scuipă încă o dată. Apoi întrebă:

– Crezi în diavol?

Pendergast îl privi, cu ochii spălăciți scânteind în lumina focului.

---

[1] Tocană condimentată, preparată tradițional (în Kentucky) din carne de oaie sau de vânat și din diverse legume. (n.tr.)

– De ce mă-ntrebi, domnule Gasparilla?

– Pentru că eu nu cred. După părerea mea, diavolul e o mare minciună a preoților. Dar pe pământul ăsta *există* răul, domnule agent FBI. M-ai întrebat despre Blestemul Celor Patruzeci și Cinci. Ei bine, ai putea să pleci acasă chiar acum, pentru că n-o să descoperi niciodată dedesubturile *poveștii ăsteia*. Răul despre care vorbesc eu are de cele mai multe ori o explicație. Însă câteodată – Gasparilla scuipă sucul de tutun, apoi se aplecă în față, ca și cum ar fi vrut să-i împărtășească un secret – câteodată *pur și simplu nu are*.

13

Smit Ludwig îşi opri maşina în parcarea bisericii luterane, plină ochi de maşini cu tabla încinsă strălucind sub soarele de august. În faţa bisericii îngrijite, de cărămidă roşie, fusese fixată o pancartă imensă, deja deformată din cauza căldurii. Anunţa „CEA DE A 33-A CINĂ ANUALĂ AMICALĂ CU FRIPTURĂ DE CURCAN". Iar o alta, şi mai mare, plasată alături, declara cu entuziasm: „ORAŞUL MEDICINE CREEK ÎI UREAZĂ BUN VENIT PROFESORULUI STANTON CHAUNCY!!!" Cele trei semne de exclamare, medită Ludwig, sugerau o notă de disperare. Lăsă maşina la capătul parcării, coborî, îşi tamponă ceafa cu o batistă şi o porni către intrare.

Apoi se opri, cu palma pe mânerul uşii. În decursul anilor, oraşul se obişnuise cu poveştile lui simpatice, omenoase; cu reportajele sale împăciuitoare despre biserică şi despre şcoală, despre cluburile tinerilor agricultori, despre Cercetaşi şi despre Viitorii Fermieri ai Americii.[1] Se obişnuiseră ca infracţiunile mărunte ale copiilor lor – plimbările ocazionale în maşini furate, beţiile de la petreceri – să fie justificate sau chiar ignorate de *Courier*. Era de la sine înţeles că avea să minimalizeze, de asemenea, neregulile descoperite de inspecţiile făcute la Gro-Bain, rata în creştere a accidentelor de muncă din fabrică şi problemele cu sindicatul. Uitaseră că Ludwig conducea un ziar, nu serviciul de relaţii cu publicul al oraşului. Cu o zi în urmă, toate acestea se schimbaseră. *Courier* devenise un ziar adevărat, care scria despre fapte reale.

[1] Organizaţii de tineret populare în regiunile mai puţin urbanizate. (n.red.)

Smit Ludwig se întreba care avea să fie reacţia cititorilor.

Cu mâna liberă îşi aranjă nervos papionul. Scrisese reportaje despre cina anuală amicală cu friptură de curcan în fiecare dintre cei treizeci şi trei de ani în care se desfăşurase, dar nu o aşteptase niciodată cu atâta emoţie. În asemenea momente simţea cel mai mult lipsa soţiei sale, Sarah. Totul ar fi fost mai simplu cu ea agăţată de braţul lui.

„Fii tare, Smitty", îşi spuse, deschizând uşa.

Sala de reuniuni a bisericii era ticsită. Practic, întregul oraş se afla acolo. Unii se aşezaseră deja şi mâncau, în vreme ce alţii formaseră cozi lungi ca să-şi ia cartofi piure, sos şi fasole verde. Unii mâncau chiar curcan, deşi Smitty observă că, aşa cum se întâmpla de obicei, printre ei nu se zărea nici un muncitor de la fabrica Gro-Bain. Era unul dintre acele lucruri despre care nimeni nu vorbea vreodată: cât de puţin curcan se mânca, de fapt, la Cina Amicală cu Friptură de Curcan.

O pancartă imensă de plastic, fixată pe un perete, le mulţumea fabricii Gro-Bain şi directorului său general, Art Ridder, pentru generozitatea cu care oferiseră curcanii. Pe peretele opus, o altă pancartă îi aducea mulţumiri societăţii Buswell Agricon pentru donaţiile periodice în folosul bisericii. Şi încă o alta, cea mai mare dintre toate, trâmbiţa sosirea lui Stanton Chauncy, oaspetele de onoare al anului. Ludwig se uită în jur. Numai feţe cunoscute. Una dintre plăcerile traiului într-un orăşel american de provincie.

Privirea îi fu atrasă de Art Ridder, aflat în partea opusă a încăperii. Ridder purta un costum de poliester, maro cu alb, şi zâmbetul său obişnuit îi era lipit pe chipul nefiresc de neted. Avea trupul solid precum un calup de seu şi înainta încet prin mulţime, fără să devieze de la traiectorie. Lumea se dădea la o parte din calea lui Art Ridder, îşi spuse Smitty, niciodată invers. Poate din cauza mirosului vag de curcan sacrificat care stăruia în jurul său, în ciuda dozei masive de deodorant Old Spice; sau poate fiindcă era cel mai bogat om din oraş. Ridder îi vânduse companiei Gro-Bain Agricultural Products fabrica de prelucrare a cărnii de curcan, şi rămăsese în fotoliul de director, deşi primise un cec gras. Spusese că „îi plăcea munca". Ludwig credea că, mult mai probabil, Ridder prefera statutul de părinte al oraşului pe care i-l dădea postul de la conducerea fabricii.

Directorul se apropia, cu ochii la reporter și cu zâmbetul întipărit pe chip. Ridder apreciase, probabil, cel mai puțin articolul despre crimă din ziua precedentă. Ludwig își mobiliză toate forțele.

Salvarea se ivi ca din senin – doamna Bender Lang țâșni ca o săgeată și șopti ceva la urechea lui Ridder. Cei doi făcură brusc stânga-mprejur. „Pesemne că tipul ăla, Chauncy, e pe punctul de a-și face apariția", cugetă Ludwig. Nimic altceva nu l-ar fi făcut pe Ridder să se miște atât de repede.

Se întâmpla pentru prima oară, în întreaga istorie de treizeci și trei de ani a Cinei Amicale, ca oaspetele de onoare să nu fie selectat dintre locuitorii orașului. Ceea ce demonstra importanța pe care Medicine Creek o dădea încercării de a-l impresiona pe doctorul Stanton Chauncy de la Universitatea de Stat din Kansas. Chauncy era persoana care urma să hotărască, în lunea următoare, dacă localitatea avea sau nu să devină locul de testare a unei plantații de porumb modificat genetic, întinse pe mai multe pogoane...

Tonul ridicat al unei voci stridente îi întrerupse gândurile:

– Smit Ludwig, cum ai putut face așa ceva?

Ziaristul se întoarse și o descoperi alături de el pe Klick Rasmussen, cu coafura ei ca un stup înălțându-se cam până la nivelul umărului său.

– Cum ar putea fi unul dintre noi?

Ludwig se întoarse cu fața spre ea.

– Dar, Klick, n-am spus că eu cred...

– Dacă nu crezi, strigă ea, atunci de ce ai *tipărit* așa ceva?

– Pentru că datoria mea este să menționez toate ipotezele...

– Ce s-a-ntâmplat cu toate articolele alea drăguțe pe care obișnuiai să le publici? *Courier* era un ziar atât de *plăcut*.

– Klick, nu toate știrile sunt drăguțe...

Dar ea nu-l lăsă să termine:

– Dacă vrei să scrii toate aiurelile, atunci de ce nu scrii despre agentul ăla FBI care cutreieră prin oraș punând întrebări, vârându-se unde nu-i fierbe oala și împuindu-ne capul cu idei prostești? Să vedem cum o să-i placă asta. Și, pe deasupra, mai dezgropi și toată istoria cu războinicii fantomă, cu Blestemul Celor Patruzeci și Cinci...

– În ziar nu scrie nimic despre așa ceva.

– Nu în *cuvinte*, dar, cu toată povestea aia despre săgeţile indiene, ce *altceva* ar putea să-şi imagineze oamenii? Asta e tot ce ne mai lipsea, reînvierea istoriei ăleia.

– Te rog, hai să fim rezonabili...

Ludwig făcu un pas înapoi. O zărise, la oarecare distanţă, pe soţia lui Swede Cahill, Gladys, care se apropia pregătindu-se să se amestece în vorbă. Era mai rău decât îşi imaginase.

Maisie apăru lângă el ca din pământ, cu trupul butucănos protejat de un şorţ alb.

– Klick, zise ea, dă-i pace lui Smitty. Suntem norocoşi că-l avem. În multe distrincte de mărimea asta nu există nici măcar o gazetă, nu mai zic un cotidian.

Klick se trase înapoi. Ştiind că între cele două femei exista o relaţie incomodă, Ludwig se simţi de două ori recunoscător lui Maisie. Probabil că ea era singura persoană din încăpere care o putea pune la punct atât de repede pe Klick Rasmussen. Aceasta îi aruncă o privire sumbră lui Ludwig, apoi se întoarse spre Gladys Cahill, care se apropia, şi amândouă o porniră către mesele cu friptură de curcan, vorbind cu glasuri scăzute.

Ludwig se uită la Maisie.

– Mii de mulţumiri. M-ai salvat.

– Îţi port întotdeauna de grijă, Smitty.

Maisie îi făcu cu ochiul şi plecă spre locul unde se împărţea friptura.

În timp ce se răsucea s-o urmeze, Ludwig observă că în încăpere glasurile amuţeau. Toţi ochii se întorseseră în direcţia uşii. Făcu şi el, instinctiv, acelaşi lucru. La intrare, pe fundalul cerului auriu, se zărea un personaj în negru.

Pendergast.

Felul cum se oprise în prag, cu silueta sa austeră conturată de strălucirea soarelui, precum un pistolar pe punctul de a intra într-un salon de altă dată, avea ceva care îţi dădea fiori. Pe urmă se puse în mişcare, calm, cu paşi mari, uitându-se fără grabă în toate părţile, şi-şi fixă privirea chiar asupra lui Ludwig. Imediat îşi schimbă direcţia, alunecând prin mulţime către el.

– Domnule Ludwig, mă simt uşurat să vă văd, spuse Pendergast. Nu cunosc pe nimeni aici, cu excepţia dumneavoastră şi a şerifului, şi nu mă

pot aştepta ca un şerif care nu-şi vede capul de treburi să aibă timp pentru prezentări. Haideţi, vă rog, luaţi-o înainte.

– S-o iau înainte? repetă Ludwig.

– Am nevoie să fiu introdus în societate, domnule Ludwig. Acolo de unde vin eu, a te prezenta singur cuiva, în loc de a fi prezentat de către o terţă persoană, e o eroare de comportament. Şi, în calitate de editor, redactor-şef şi jurnalist principal la *Cry County Courier*, dumneavoastră cunoaşteţi pe toată lumea din oraş.

– Cred că da.

– Excelent. Să începem cu doamna Melton Rasmussen? Am înţeles că e una dintre primele doamne ale oraşului.

Lui Ludwig i se tăie respiraţia. Dintre toţi cei din faţă, tocmai Klick Rasmussen, de care abia scăpase. Îşi roti privirea prin încăpere, având senzaţia că se scufunda într-un abis. Klick era la una dintre mesele cu friptură de curcan, vorbind întruna cu Gladys şi cu restul găştii ei obişnuite.

– Acolo, spuse, luând-o înainte cu paşi apăsaţi.

Pe măsură ce se apropiau, discuţia animată se stinse. Ludwig o văzu pe Klick aruncând o scurtă privire către Pendergast, cu trăsăturile crispându-i-se de indignare.

– Aş vrea să ţi-l prezint..., începu Ludwig.

– Ştiu *foarte bine* cine e acest domn. Un singur lucru vreau să spun...

Se opri brusc când agentul FBI se înclină, luându-i mâna şi ridicându-i-o la un centimetru de buzele sale, după obiceiul franţuzesc.

– E o mare plăcere să vă cunosc, doamnă Rasmussen. Numele meu e Pendergast.

– Doamne, făcu Klick. Mâna i se lăsă, moale, într-a lui.

– Am înţeles, doamnă Rasmussen, că sunteţi autoarea acestor decoraţiuni.

Ludwig se întrebă de unde aflase Pendergast un asemenea detaliu. Accentul lui sudist păru să capete consistenţa melasei în timp ce o fixa pe Klick cu ochii săi stranii. Spre amuzamentul lui Ludwig, ea roşi.

– Da, aşa e, răspunse.

– Sunt încântătoare.

– Vă mulţumesc, domnule Pendergast.

Pendergast se înclină din nou, ţinându-i încă mâna într-a lui.

– Am auzit foarte multe despre dumneavoastră, iar acum sunt încântat să vă cunosc.

Klick roşi din nou, ceva mai puternic. În momentul acela îşi făcu brusc apariţia Melton Rasmussen, care urmărise schimbul de replici de la distanţă.

– Ei, ei, spuse el cu căldură, întinzând mâna şi interpunându-se între rotofeia sa soţie, acum îmbujorată, şi Pendergast, bine aţi venit în oraşul nostru. Eu sunt Mel. Melton Rasmussen. Îmi dau seama că circumstanţele nu sunt tocmai fericite, dar vă veţi convinge că, în Medicine Creek, ospitalitatea e la fel de caldă ca întotdeauna.

– M-am convins deja, domnule Rasmussen, răspunse Pendergast, strângându-i mâna.

– De unde sunteţi, domnule Pendergast? Nu reuşesc să vă localizez accentul.

– Din New Orleans.

– Ah, marea metropolă New Orleans. E adevărat că acolo se mănâncă aligatori? Am auzit că au gust de carne de pui.

– După părerea mea, gustul seamănă mai degrabă cu cel de iguană sau de şarpe decât cu cel de pui.

– Corect. Ei, eu am să rămân credincios curcanului, râse Rasmussen. Treceţi într-o zi pe la magazinul meu, să aruncaţi o privire. Sunteţi bine-venit oricând.

– Sunteţi foarte amabil.

– Aşadar, făcu Rasmussen, dându-se ceva mai aproape, care sunt noutăţile? A mai apărut vreun indiciu?

– Justiţia nu doarme niciodată, domnule Rasmussen.

– Ei bine, eu am o teorie a mea. Aţi vrea s-o auziţi?

– Aş fi încântat.

– Criminalul e tipul ăla care şi-a făcut tabăra lângă pârâu, Gasparilla. Ar trebui cercetat. E un tip ciudat, aşa a fost întotdeauna.

– Ei, Mel, îl dojeni Klick. Ştii că vine aici de ani de zile şi că nu ne-a făcut niciodată necazuri.

– Nu poți ști niciodată când o să te bage cineva în belea. De ce se instalează acolo, lângă pârâu? Orașul nostru nu e destul de bun pentru el?

Întrebarea rămase spânzurată în aer, fără răspuns. Klick își ațintise privirea dincolo de soțul ei, cu buzele închipuind un mic O desăvârșit. Ludwig auzi un murmur înăbușit străbătând asistența. Urmară câteva aplauze scurte. Se întoarse și îi văzu pe Art Ridder și pe șerif escortând prin mulțime un bărbat pe care nu-l cunoștea. Era un individ mărunțel și slab, cu o barbă tunsă scurt, purtând un costum albastru-deschis, cu dungi fine, dintr-un material subțire. În urma lui mergeau doamna Bender Lang și alte câteva doamne din elita orașului.

– Doamnelor și domnilor, dragi prieteni și vecini din Medicine Creek! tună vocea lui Art Ridder, adresându-se adunării. Am marele privilegiu de a vi-l prezenta pe oaspetele nostru de onoare din acest an, profesorul Stanton Chauncy de la Universitatea de Stat din Kansas!

Anunțul fu urmat de un ropot de aplauze și de câteva fluierături ascuțite. Chauncy își îndreptă umerii, dădu o dată din cap către mulțime, apoi îi întoarse spatele și începu să discute cu Ridder. Aplauzele se stinseră încet, lăsând loc tăcerii.

– Domnule Ludwig, spuse Pendergast. E un grup de domni în colțul acela îndepărtat...?

Ludwig se uită în direcția indicată. Patru sau cinci bărbați în salopete beau limonadă și discutau între ei cu voce scăzută. În loc să se alăture aplauzelor, se uitau la Chauncy cu ochi mijiți.

– Oh, aceia sunt Dale Estrem și ceilalți membri ai Asociației Fermierilor, răspunse Ludwig. Ultimii proprietari refractari. Sunt singurii care nu și-au vândut pământurile marilor corporații agricole. Au propriile ferme în împrejurimile orașului.

– Și de ce nu împărtășesc bunele sentimente ale celorlalți localnici?

– Asociația Fermierilor nu vrea să aibă de-a face cu porumbul modificat genetic. Se tem că va avea loc o polenizare încrucișată care le va strica recoltele.

Ridder îl prezenta acum pe bărbatul de la Universitatea de Stat din Kansas unor grupuri selecte.

– Aș vrea să-mi faceți cunoștință, dacă se poate, și cu alte persoane, zise Pendergast. Cu pastorul, de exemplu.

– Sigur că da. Ludwig îl caută în mulțime pe pastorul Wilbur și îl descoperi, în cele din urmă, stând, de unul singur, la coada pentru friptură de curcan. Pe aici.

– Dacă sunteți amabil, spuneți-mi mai întâi câte ceva despre el.

Ludwig ezită, neavând intenția să vorbească de rău pe nimeni.

– Pastorul Wilbur e aici de cel puțin patruzeci de ani. E bine intenționat. Numai că... Șovăi.

– Da? făcu Pendergast.

Ludwig se simți tulburat de privirea intensă a ochilor săi cenușii.

– Cred că am putea spune că e un pic cam prea rigid. Nu realizează cu adevărat ceea ce se întâmplă, sau *nu* se întâmplă, în Medicine Creek în zilele noastre. Ludwig se luptă o clipă să găsească formularea potrivită. Unii au impresia că un pastor mai tânăr și mai entuziast ar ajuta la revigorarea orașului și i-ar putea convinge pe tineri să nu mai plece. Ar umple vidul spiritual care s-a creat aici.

– Înțeleg.

La apropierea lor, reverendul își ridică privirea. Pe vârful nasului său stătea cocoțată obișnuita pereche de ochelari pentru citit, chit că nu avea ce să citească. Ludwig își închipuia că-i ținea acolo ca să aibă aerul unui savant.

– Domnule pastor? i se adresă el. Aș vrea să vi-l prezint pe agentul special Pendergast, de la FBI.

Wilbur luă mâna care i se întindea.

– Vă invidiez, domnule pastor, spuse Pendergast. Să vegheați asupra sufletelor dintr-o comunitate ca Medicine Creek.

Wilbur îi aruncă o privire binevoitoare.

– Să ai în grijă atâtea sute de credincioși e, uneori, o responsabilitate intimidantă, domnule Pendergast. Dar mă mângâi cu gândul că i-am păstorit așa cum se cuvine.

– Viața pare să fie plăcută aici, continuă Pendergast. Vreau să spun, pentru un slujitor al Domnului ca dumneavoastră.

– Dumnezeu a socotit că e bine să mă binecuvânteze şi să mă supună, totodată, la încercări. Ducem cu toţii, în egală măsură, blestemul lui Adam, dar poate pe un cleric îl apasă cel mai mult. Chipul lui Wilbur căpătase o expresie de om sfânt, aproape de martir.

Ludwig cunoştea privirea aceea: pastorul era gata să declame câteva mici fragmente din poeziile pe care le preţuia.

– „Vai, începu acesta, la ce bun să practici, cu grijă ne'ncetată, modesta, dispreţuita îndeletnicire de păstor?" îl privi pe Pendergast prin ochelari, cu o satisfacţie evidentă. Milton[1], desigur.

– Desigur. *Lycidas.*

Wilbur fu uşor luat prin surprindere.

– Da, cred că aveţi dreptate, da.

– Îmi vine în minte şi un alt vers al elegiei: „Oiţele flămânde privesc în sus, şi nu sunt îngrijite".

Se lăsă o scurtă tăcere. Ludwig îşi mută privirea de la Willbur la Pendergast, nesigur de ce anume se petrecuse între ei, dacă se petrecuse ceva cu adevărat.

Wilbur strânse din ochi.

– Eu...

– Aştept cu nerăbdare să ne reîntâlnim duminică, la biserică, interveni Pendergast, calm, strângând încă o dată mâna pastorului.

– Ah, da, da, şi eu de asemenea, spuse Wilbur, cu o voce în care se simţea încă surpriza.

– Vă rog frumos!

Venind din sistemul de amplificare, glasul tunător a lui Art Ridder întrerupse încă o dată murmurul conversaţiilor învălmăşite.

– Doamnelor şi domnilor, dacă aveţi amabilitatea de a asculta, oaspetele nostru de onoare doreşte să vă adreseze câteva cuvinte. Domnul profesor Stanton Chauncy!

În întreaga sală de reuniuni, oamenii îşi lăsară furculiţele deoparte şi îşi îndreptară atenţia către bărbatul mărunţel, în costum dungat.

---

[1] John Milton, mare poet englez (1608–1674) (n.tr.)

– Vă mulţumesc, spuse acesta. Stătea drept, cu mâinile îndoite la piept, de parcă ar fi fost la un priveghi. Mă numesc Stanton Chauncy. Profesor Stanton Chauncy. Reprezint Şcoala Populară de Agricultură a Universităţii de Stat din Kansas. Dar bineînţeles că toate acestea vă sunt cunoscute.

Avea o voce subţire şi vorbea atât de precis şi de răspicat, încât părea să articuleze excesiv cuvintele.

– Modificarea genetică a porumbului este un subiect complex, pe care nu-l pot explica într-un cadru ca acesta, începu el. E nevoie de o serie de cunoştinţe din domeniile chimiei organice şi al botanicii, pe care nu le putem pretinde unei asistenţe nespecializate. Inspiră zgomotos. Voi încerca totuşi astăzi să vă prezint, de o manieră grosieră, câteva dintre aspectele generale ale problemei.

Parcă într-un gând, toţi participanţii la adunare părură să se pleoştească brusc. Se auzi un oftat colectiv. Dacă speraseră cumva să audă laude la adresa oraşului lor şi a cinei amicale sau chiar – oare puteau îndrăzni să spere? – câteva cuvinte despre decizia pe care urma s-o ia Chauncy, aveau parte de o dezamăgire amară. În schimb, vorbitorul se lansă într-o explicaţie atât de detaliată a caracteristicilor soiurilor de porumb, încât până şi ochii celor mai entuziaşti cultivatori se împâcliră. Lui Ludwig i se păru că Chauncy *se străduia* să fie cât mai plictisitor cu putinţă. Conversaţiile pe ton scăzut reîncepură; furculiţele cu piure şi friptură de curcan se strecurau în guri deschise pe furiş; şiruri subţiri de oameni prinseră să se mişte, încoace şi încolo, pe lângă peretele din partea opusă. Dale Estrem şi membrii Asociaţiei Fermierilor stăteau în fundul sălii, cu braţele încrucişate şi feţele împietrite.

Smit Ludwig ignoră vocea monotonă şi îşi roti privirea prin încăpere. În ciuda a orice, îi plăcea atmosfera intimă a cinei amicale: spiritul ei domestic, provincial, şi faptul că aduna comunitatea laolaltă, ba chiar îi silea pe cei care nu se simpatizau să se accepte reciproc şi să se poarte civilizat. Era unul dintre numeroasele motive pentru care nu-şi dorise niciodată să plece – nici măcar după moartea soţiei sale. În Medicine Creek n-aveai cum să te pierzi. Oamenilor li se purta de grijă, nimeni nu era dat uitării şi fiecare avea un loc al său. Nu era ca în Los Angeles, unde

în fiecare zi mureau bătrâni singuri și lipsiți de dragoste. În ultima vreme, fiica lui îl tot sunase, îndemnându-l să se mute mai aproape de ea. Dar el nu intenționa s-o facă. Nici măcar după ce avea să-nchidă ziarul și să iasă la pensie. Voia să-și trăiască zilele, la bine și la rău, în Medicine Creek și să fie îngropat în cimitirul de pe Deeper Road, alături de soția lui.

Se uită la ceas. Ce îi stârnise toate acele gânduri despre moarte? Avea de închis o ediție, chiar dacă era vorba despre un termen pe care și-l impusese singur, și era timpul să se ducă acasă și să-și scrie articolul.

Se îndreptă, cu discreție, către ușile deschise ale sălii. Dincolo de ele, peluza verde, lată, a bisericii era scăldată în lumina după-amiezii târzii. Dogoarea zăcea încă așternută, ca o pătură sufocantă, peste iarbă, peste parcare, peste lanurile de porumb. Dar, în ciuda căldurii – și, de fapt, în ciuda a orice –, Smit Ludwig se simțea parțial ușurat. Ar fi putut să fie tratat mult mai rău de către concitadinii săi; pentru asta trebuia să-i mulțumească lui Maisie și, probabil, lui Pendergast. Și, dacă era să fie mai puțin egoist, avea să poată scrie un articol optimist despre Cina Amicală, fără să se prefacă. Simțea că întrunirea debutase cu o anumită înverșunare: cu sentimentul stoic că viața trebuia să meargă înainte, în pofida a orice. Dar tristețea și apăsarea păruseră apoi să dispară. Orașul redevenise el însuși, și nici măcar prelegerea agasantă a lui Chauncy, care continua monotonă în spatele lui, nu putea schimba asta. Cea de a treizeci și treia Cină Amicală Anuală cu Friptură de Curcan oferită de Gro-Bain era un succes.

Privind în zare de pe treptele bisericii, Ludwig respiră prelung, profund. Și apoi încremeni dintr-odată.

Rând pe rând, cei din jurul său înmărmurir ă și ei, cu ochii holbați din cadrul de lemn al ușii. Se auzi un icnet, un murmur scăzut, care trecu de la un om la altul, ca un curent electric, propagându-se în mulțimea din interiorul sălii și crescând în intensitate până când puse în pericol discursul lui Chauncy despre diversele soiuri de porumb.

– Ce este? făcu acesta, oprindu-se în mijlocul unei fraze. Ce se petrece?

Nimeni nu răspunse. Toți ochii fixau orizontul, dincolo de ușile deschise, acolo unde, pe fundalul cerului gălbui, un stol leneș de ulii se rotea în cercuri din ce în ce mai strânse deasupra nesfârșitei întinderi de porumb.

14

Când Corrie Swanson își parcă mașina în fața bisericii, oamenii stăteau pe peluza din față, strânși în grupuri și murmurând neliniștiți. Din când în când, câte unul se desprindea de ceilalți, holbându-se în direcția lanurilor de porumb. Probabil că erau vreo cincizeci de persoane, dar nu-l zări pe Pendergast printre ele. Ceea ce părea ilogic, pentru că el îi ceruse să vină imediat. De fapt, fusese cât se poate de insistent.

Era aproape o ușurare să descopere că lipsea. Pendergast avea să-i aducă necazuri și mai mari decât avea deja – simțea asta cu toată ființa ei. Era deja paria numărul unu al orașului. Se întrebă, încă o dată, în ce dracu' se vârâse. Banii aceia blestemați erau încă în torpedou. Pendergast avea s-o bage în vreo belea, după care el avea să plece, iar ea avea să rămână în Medicine Creek, neputând să plece și suportând consecințele. Dacă era deșteaptă, trebuia să-i înapoieze banii și să se spele pe mâini de toată povestea.

Tresări instinctiv când o siluetă neagră se materializă lângă mașină ca din pământ. Pendergast deschise portiera din dreapta și se strecură înăuntru cu agilitatea unei pisici. Felul în care se mișca o înfiora uneori pe Corrie.

Ea întinse mâna spre bord și opri urletele formației Nine Inch Nails din *Starfuckers, Inc.*

– Așadar, unde mergem, domnule agent special? întrebă ea cu toată nonșalanța de care se simțea în stare.

Pendergast arătă spre lanurile de porumb cu o mișcare a capului.

– Vezi păsările alea?

Ea își umbri ochii cu mâna, ferindu-i de strălucirea apusului.

– Care, ulii? Ce-i cu ei?

– Acolo mergem.

Corrie tură motorul; mașina trepidă și tuși, scoțând un fum negru.

– În direcția aia nu duce nici un drum, iar ăsta e un Gremlim, nu un Hammer, în caz că n-ai observat.

– Nu-ți face griji, domnișoară Swanson, nu te duc să te-mpotmolești într-un lan. Ia-o spre vest, te rog, pe Cry Road.

– Cum dorești. Corrie apăsă pe accelerație și Gremlinul se desprinse de bordură, vibrând de încordare. Și, cum a fost la Cina Amicală cu Friptură de Curcan? E considerată cel mai important eveniment al anului din orășelul ăsta căcăcios.

– A fost extrem de instructivă – din punct de vedere antropologic.

– Antropologic? Da, sigur. Agentul special Pendergast printre sălbatici. L-au prezentat pe tipul ăla de la universitate, ăla care vrea să planteze aici porumb radioactiv?

– Porumb modificat genetic. Da, l-au prezentat.

– Și cum arată? Are trei capete?

– Dacă a avut, două trebuie să-i fi fost extirpate cu succes în copilărie.

Corrie se uită la el. De pe scaunul desfundat din dreapta, el îi întoarse privirea cu obișnuita expresie sa calmă, blajină, nealterată de zâmbet. Corrie nu-și dădea niciodată seama dacă glumea sau nu. Probabil că era cel mai ciudat adult pe care-l întâlnise vreodată, iar asta însemna ceva, dacă te gândeai la toate personajele insolite care cutreierau prin oraș.

– Domnișoară Swanson? Viteza.

– Îmi cer scuze. Corrie frână. Credeam că voi, ăștia de la FBI, mergeți cât de tare vreți.

– Sunt în concediu.

– Șeriful merge întotdeauna cu o sută șaizeci la oră, chiar și atunci când nu e de serviciu. Și întotdeauna se știe când sunt ecleruri proaspete la Wagon Wheel. Pentru că atunci merge cu o sută nouăzeci.

Merseră o vreme în tăcere. Mașina huruia monoton pe asfaltul neted.

– Domnişoară Swanson, uită-te puţin înainte pe drum. Vezi unde e parcată maşina şerifului? Trage în spatele ei.

Corrie se uită, cu ochii mijiţi, către strălucirea tot mai intensă a amurgului. Undeva în faţă, zări maşina de poliţie, oprită neregulamentar pe partea opusă a drumului, cu luminile clipind. Deasupra ei, la vreo patru sute de metri, în lanul de porumb, văzu, de data asta mai clar, stolul de ulii.

Înţelese dintr-odată.

– Dumnezeule mare, făcu ea. Încă unul?

– Rămâne de văzut.

Corrie opri în spatele maşinii de poliţie şi aprinse luminile de avarie. Pendergast coborî.

– S-ar putea să dureze un timp.

– Nu vin cu tine?

– Mă tem că nu.

– Nici o problemă, mi-am adus o carte.

Privindu-l pe Pendergast cum îşi face loc prin porumb şi dispare, Corrie simţi o vagă nemulţumire. Pe urmă îşi îndreptă atenţia către bancheta din spate. Avea întotdeauna acolo cinci sau şase cărţi din diverse genuri – ştinţifico-fantastice, de groază, splatterpunk[1] şi, din când în când, câte o poveste romantică pentru adolescenţi, pe care o citea ferindu-se cu înverşunare de ochii lumii. Aruncă o privire către ele. Poate că, în timp ce aştepta, ar fi putut începe techno-thrillerul cel nou, *Dincolo de marginea gheţii*. Îl luă, apoi se opri din nou. Într-un fel, ideea de a sta singură în maşină, citind, nu i se părea atât de atrăgătoare ca de obicei. Nu se putea împiedica să tragă cu ochiul la stolul de păsări. Acum se avântaseră ceva mai sus. Chiar şi în lumina amurgului ce cobora treptat, se vedea că erau agitate. Poate le speriase şeriful. Corrie simţi împunsătura curiozităţii: acolo, în porumb, s-ar fi putut afla ceva mult mai interesant decât romanele ei escapiste.

---

[1] Subgen horror apărut în anii 1980 ca reacţie la comoditatea şi clişeele romanelor şi povestirilor de groază clasice şi caracterizat prin descrierea detaliată a violenţei, personaje de la marginea societăţii, cadrul urban sordid şi o atmosferă atroce. (Reprezentanţi principali: Clive Barker, John Skipp şi Craig Spector, David Schow) (n.red.)

Azvârli cartea pe bancheta din spate, pufnind cu nerăbdare. Pendergast nu putea s-o țină deoparte. Avea, ca oricine altcineva, dreptul să vadă ce se petrecuse.

Deschise avântat portiera și intră în porumb. Vedea urmele lăsate în țărână de pașii grei ai șerifului. O altă pereche de urme, mai înguste, traversa, încoace și încolo, șirul de amprente ale pantofilor de clovn ai lui Hazen; probabil urmele lui Tad, ajutorul său, un băiat bine intenționat, dar cu creierul scos din funcțiune. Și, alături de ele, pașii ușori ai lui Pendergast.

În lan era foarte cald și spațiul părea foarte strâmt. Tulpinile se înălțau cu mult deasupra capului lui Corrie și foșneau când trecea pe lângă ele, împroșcând-o cu praf și cu polen. Pe cer mai era ceva lumină, dar în porumb aveai impresia că se lăsase deja noaptea. Pe măsură ce înainta, Corrie își simțea respirația accelerându-i-se. Începu să se întrebe dacă, la urma urmelor, avusese o idee chiar atât de bună. Nu mai intrase niciodată în lan. De când se știa, detestase porumbul. Totul începea de primăvara, cu o mizerie nesfârșită, cu mașinile enorme care întorceau pe dos pământul, lăsând în urmă fuioare de praf care acopereau orașul și îi umpleau patul de nisip. Apoi plantele răsăreau și, timp de patru luni, nimeni nu mai vorbea despre nimic altceva, afară de starea vremii. Încet-încet, ziduri necruțătoare de porumb închideau drumurile de-o parte și de alta, până când aveai senzația că mergi printr-un tunel de verdeață. Acum porumbul se îngălbenise, și mașinile enorme aveau să se întoarcă în curând, lăsând apoi pământul tot atât de golaș și de hidos precum un pudel cu blana rasă.

Era cumplit: praful îi umplea nările și îi înțepa ochii, iar mirosul de hârtie mucegăită îi făcea greață. Tot porumbul ăsta, care creștea probabil nu pentru a hrăni oamenii, sau măcar animalele, ci pentru a alimenta mașini. Mașini pe porumb. Grețos. Grețos. Grețos.

Pe urmă se pomeni, dintr-odată, într-un mic luminiș, unde porumbul fusese călcat în picioare. Șeriful și Tad erau acolo, cu lanterne în mână, aplecați peste ceva. Pendergast stătea într-o parte și, când Corrie intră în luminiș, se întoarse către ea, cu ochii spălăciți, aproape luminiscenți în obscuritatea tot mai deasă a înserării.

Corrie simți o strângere de inimă. În mijlocul luminișului zăcea un cadavru. Dar, când se sili să-l privească, realiză că nu era decât un câine mort. Era maroniu și atât de umflat din cauza gazelor emanate prin putrefacție, încât părul i se zbârlise și animalul arăta oribil și bizar în același timp, ca un pește-balon cu patru picioare. În aerul neclintit plutea un miros teribil, dulceag, iar muștele roiau fără încetare.

Șeriful se răsuci pe călcâie.

– Ei, Pendergast, zise el cu glas vesel, se pare că ne-am agitat cu toții degeaba.

Pe urmă ochii îi licăriră peste umărul agentului FBI, și privirea îi căzu asupra ei. O fixă preț de câteva secunde stânjenitoare, apoi se întoarse spre Pendergast. Acesta păstră tăcerea.

Scosese din buzunar o lanternă mică și acum îi plimba fasciculul strălucitor peste leșul umflat. Corrie simți un val de greață: recunoscuse animalul. Era o corcitură de labrador, de culoarea ciocolatei care îi aparținuse băiatului lui Swede Cahill, un puști drăguț, pistruiat, de doisprezece ani.

– OK, Tad, spuse șeriful, lovind cu palma în umărul lat al ajutorului său, am văzut tot ce era de văzut. Putem considera ziua asta încheiată.

Pendergast se apropiase și acum îngenunchea, examinând cu mai multă atenție câinele. Muștele deranjate roiră deasupra hoitului într-un nor învârtejit.

Șeriful trecu pe lângă Corrie fără s-o bage în seamă, iar ajuns la marginea luminișului, se întoarse.

– Pendergast? Vii?

– Încă n-am terminat examinarea.

– Ai găsit ceva interesant?

Urmă o clipă de tăcere, după care Pendergast spuse:

– E o altă crimă.

– O altă crimă? Nu e decât un câine mort într-un lan de porumb, și ne aflăm la mai bine de trei kilometri distanță de locul unde a fost găsită Swegg.

Corrie îl urmări cu o oroare nedefinită pe agentul FBI cum saltă capul câinelui, mișcându-l cu delicatețe înainte și înapoi, îi luminează

gura și urechile, după care plimbă fasciculul lanternei în josul unei laturi a corpului. Bâzâitul furios al muștelor se înteți.

– Deci? întrebă șeriful, cu o voce mai dură.

– Are gâtul rupt cu violență, răspunse Pendergast.

– O fi fost lovit de o mașină și s-a târât aici să moară. Se-ntâmplă tot timpul.

– O mașină nu i-ar fi făcut așa ceva la coadă.

– Care coadă?

– Exact asta voiam să subliniez.

Șeriful și Tad își ațintiră lanternele către dosul câinelui. În locul cozii nu mai exista decât un ciot roz, cu margini zdrențuite și cu un os alb în centru.

Șeriful nu spuse nimic.

– Și presupun că acolo – Pendergast îndreptă lumina lanternei către porumb – veți găsi urmele ucigașului. Urme de tălpi goale, mărimea patruzeci și patru, coborând către pârâu. Exact aceleași urme descoperite la locul primei crime.

Urmă o altă tăcere. Pe urmă vorbi șeriful:

– Păi, Pendergast, nu pot să spun decât că e un fel de ușurare. Credeai că avem de-a face cu un criminal în serie. Acum știm că e doar un soi de bolnav mintal. Să omori un câine și să-i tai coada. Dumnezeule mare!

– Dar aici apar niște diferențe. Acest omor nu a inclus nici un ritual, nu creează senzația că leșul ar fi fost aranjat *într-un tablou*.

– Și?

– Nu se încadrează în tipar. Dar asta nu înseamnă, firește, decât că avem de-a face cu un *nou* tipar – de fapt, cu un tip complet nou.

– Un tip nou de ce?

– De ucigaș în serie.

Hazen își rostogoli ochii dramatic.

– Din punctul meu de vedere, nu avem încă decât o singură crimă. Un câine nu se pune la socoteală. Se întoarse spre Tad. Sună-l pe medicul legist și hai să ducem animalul la Garden City, pentru autopsie. Cheamă-i pe băieții de la SOC ca să-și facă datoria la fața locului și, mai ales, să arunce o privire asupra tuturor urmelor pe care le găsesc. Și

cheamă poliția statală, ca să posteze o santinelă. Vreau ca locul să fie sigilat. Fără persoane neautorizate. S-a-nțeles?

– Da, domnule șerif.

– Bun. Și acum, Pendergast, sper c-o să escortezi imediat persoanele *neautorizate* în afara acestui sit.

Corrie tresări când Hazen își îndreptă brusc lanterna către ea.

– Domnule șerif, sper că nu vorbiți despre asistenta mea, nu?

Se lăsă o liniște de rău augur. Corrie îi aruncă lui Pendergast o privire, întrebându-se ce joc juca acum. Asistentă? Începură să-i revină vechile suspiciuni; până când să se dezmeticească ea, următorul pas era să-i acorde asistență în chiloții ei.

– Asistentă? ripostă șeriful, un moment mai târziu. Te referi la delincventa de lângă dumneata, acuzată de furt de gradul doi, ceea ce, fiindcă veni vorba, se întâmplă să fie o infracțiune în statul Kansas?

– Da.

Șeriful dădu din cap. Pe urmă vorbi din nou, cu glas nefiresc de blând:

– Sunt un om răbdător, domnule Pendergast. N-o să-ți spun decât un singur lucru: *totul* are o limită.

În tăcerea care urmă, se auzi vocea agentului FBI:

– Domnișoară Swanson, vrei să ai amabilitatea de a ține lanterna în timp ce examinez posteriorul acestui câine?

Cu nasul în direcția opusă celei din care se ridica duhoarea, Corrie luă lanterna și o îndreptă spre locul indicat, conștientă că șeriful Hazen stătea în spatele ei, țintuindu-i ceafa cu o privire atât de intensă, încât avea impresia că-și simte părul ridicându-i-se.

Pendergast se întoarse, se ridică și își puse o mână pe umărul șerifului. Acesta își coborî ochii către ea, părând gata să o îndepărteze.

– Domnule șerif, spuse agentul FBI pe un ton dintr-odată respectuos, s-ar putea să las impresia c-am venit aici special ca să vă scot din sărite. Dar vă asigur că, în spatele tuturor faptelor mele, există un motiv bine întemeiat. Sper c-o să continuați să dați dovadă de admirabila răbdare pe care ați demonstrat-o deja și că o să mă mai suportați o vreme cu tot cu metodele mele neortodoxe – și cu asistenta mea la fel de neortodoxă.

Şeriful păru să-i rumege o clipă cuvintele. Când vorbi din nou, glasul său sună o idee mai potolit.

– Sincer nu pot spune că-mi place modul în care te ocupi de caz. Voi, băieţii ăştia de la FBI, păreţi să uitaţi întotdeauna că, după ce prindem făptaşul, trebuie *să-i dovedim vinovăţia.* Şi ştii cum e în zilele astea: dacă dovezile sunt distruse, *într-un fel sau altul,* acuzatul scapă. Se uită spre Corrie. Ar fi bine să aibă o autorizaţie de acces la locul faptei.

– Va avea.

– Şi gândeşte-te ce impresie o să facă în faţa unui juriu, cu părul ăla violet şi cu zgarda cu ţinte. Ca să nu mai vorbesc de infracţiunea din cazierul ei.

– O să ne ocupăm de asta la timpul potrivit.

Şeriful îl fixă cu o privire intensă.

– Foarte bine, atunci. Te las să termini aici. Ţine minte ce ţi-am spus. Haide, Tad, mergem să dăm telefoanele alea.

Le întoarse spatele, îşi aprinse o ţigară şi dispăru în zidul de porumb, urmat de Tad. Liniştea se lăsă treptat, pe măsură ce zgomotul paşilor celor doi se stinse.

Corrie se trase câţiva paşi înapoi, îndepărtându-se de duhoarea putreziciunii.

– Agent Pendergast?

– Da, domnişoară Swanson.

– Ce-i toată tâmpenia asta cu „asistenta"?

– Am presupus că accepţi postul fiindcă nu mi-ai ascultat ordinul şi ai venit încoace, dovedindu-ţi astfel interesul faţă de aspectele judiciare ale crimei.

Oare glumea iarăşi?

– Nu-mi place să fiu lăsată deoparte, atâta tot. Uite ce este, eu nu ştiu nimic despre munca de detectiv. Nu ştiu să dactilografiez, nu mă descurc cu telefoanele şi, la naiba, n-am de gând să stenografiez sau să fac orice altceva ţine de îndatoririle unei asistente.

– N-am să-ţi cer aşa ceva. S-ar putea să te surprindă, dar chiar am chibzuit problema şi am ajuns la concluzia că ai fi o asistentă perfectă. Am nevoie de cineva care cunoaşte oraşul, care cunoaşte oamenii şi

secretele lor, dar care se află, în același timp, în afara societății și nu e îndatorat nimănui. Cineva care să-mi spună adevărul gol-goluț, exact așa cum îl vede. Nu ești cumva întocmai o asemenea persoană?

Corrie reflectă asupra spuselor lui. În afara societății, neîndatorat nimănui... Era deprimant, dar descrierea i se potrivea.

– Promovarea implică mărirea salariului la o sută cincizeci de dolari pe zi. Am în mașină toate hârtiile, inclusiv o autorizație de acces limitat la locul faptei. Și presupune să-mi respecți ordinele în amănunt. Nu mai pleci din mașină când îți vine. O să discutăm mai târziu despre toate detaliile noii tale responsabilități.

– Cine mă plătește? FBI-ul?

– O să te plătesc din buzunarul meu.

– Ei, haide, știi că nu merită. Arunci banii pe gârlă.

Pendergast se întoarse și o privi, iar ea fu din nou șocată de forța ascunsă în privirea acelor ochi cenușii.

– Știu un lucru: avem de-a face cu un criminal extrem de periculos și n-am timp de pierdut. Ajutorul tău îmi e necesar. Nu crezi că merită, dacă e salvată măcar o singură viață?

– Ba da, dar cum aș putea eu să-ți fiu de folos? Șeriful are dreptate. Nu sunt decât o delicventă tâmpită.

– Domnișoară Swanson, nu fi absurdă. Batem palma?

– În regulă. Dar „asistentă" înseamnă atât și nimic mai mult. Ți-am mai spus, să nu-ți faci alte idei.

El o fixă cu privirea.

– Poftim?

– Ești bărbat. Știi despre ce vorbesc.

Pendergast își flutură mâna.

– Domnișoară Swanson, inferența pe care o faci e de neconceput. Venim din lumi diferite. Între noi există o diferență imensă de vârstă, temperament, educație, mediu social și poziție ierarhică – ca să nu mai vorbim despre limba ta perforată. După părerea mea, o asemenea relație, deși ne-ar putea oferi amândurora o distracție demnă de luat în seamă, ar fi cât de poate de nechibzuită.

Corrie se simți vag iritată de explicațiile lui.

– Care-i problema cu limba mea perforată?

– Poate nu-i nici o problemă. Femeile din tribul Wimbu[1] de pe Insulele Andaman își străpung labiile și agață de ele șiraguri de cochilii de melci de mare. Când merg, cochiliile le zornăie sub fuste. Bărbații găsesc obiceiul foarte atrăgător.

– Ce scârboșenie!

Pendergast zâmbi.

– Deci nu ești o adeptă a relativismului cultural, așa cum am crezut.

– Știi că ești țăcănit bine?

– Alternativa nu mă atrage câtuși de puțin, domnișoară Swanson. Pendergast încetă să o mai lumineze cu lanterna, pe care o îndreptă din nou către leș. Iar acum, în calitate de asistentă, ai putea începe prin a-mi spune al cui e câinele ăsta.

– E Jiff. A fost al lui Andy, fiul lui Swede Cahill.

– Purta zgardă?

– Da.

– De obicei, era lăsat să umble liber?

– Majoritatea câinilor din oraș umblă liberi, deși nu e voie.

Pendergast dădu din cap.

– Știam că n-o să-mi înșeli încrederea.

Corrie îl privi amuzată.

– Ești o figură, știai asta?

– Mulțumesc. Se pare c-avem ceva în comun.

În luminișul croit rudimentar se lăsă liniștea. Corrie se întrebă dacă primise o insultă sau un compliment. Dar, în timp ce urmărea cu privirea raza lanternei, se simți străbătută de un val de milă; o milă care întrecea duhoarea îngrozitoare și bâzâitul mușteloi. Vestea avea să fie cumplită pentru Andy Cahill. Cineva trebuia să-i dea de știre, și se părea că acel cineva avea să fie ea. Nu putea lăsa asta în seama șerifului sau a ajutorului său, care în mod sigur ar fi spus ce nu trebuia. Și nici Pendergast,

[1] Probabil un trib inventat de autori (deși Insulele Andaman există în Golful Bengal și sunt locuite, în parte, de triburi primitive). (n.red.)

cu toată politețea lui, nu era omul potrivit să-l anunțe pe puști. Își ridică ochii și, spre surpriza ei, descoperi că Pendergast o privea.

– Da, zise el, cred că ar fi un gest generos din partea dumitale să-i dai vestea lui Andy Cahill.

– Cum de-ai...?

– Și, în același timp, domnișoară Swanson, ai putea să afli, prin metode ad-hoc, când l-a văzut Andy ultima dată pe Jiff și unde se putea duce câinele.

– Cu alte cuvinte, vrei să mă joc de-a detectivul.

Pendergast încuviință dând din cap.

– La urma urmelor, ești noua mea asistentă.

15

Margery Tealander stătea în spatele mesei vechi de lemn din biroul spartan în care lucra, tăind cu tenacitate cupoane în timp ce urmărea *Preţul corect*. Imaginea vechiului televizor alb-negru era atât de proastă, încât fusese nevoită să dea sonorul la maximum ca să nu piardă nimic. Nu că astăzi ar fi avut ce pierde: rareori văzuse un grup de concurenţi atât de jalnici. Ofereau prea mult, prea puţin, în toate felurile posibile, numai nu aproape de preţul real al obiectelor. Marge se opri din decupat ca să privească ecranul şi să asculte cu atenţie. Toată lumea licitase pentru ultimul obiect, cu excepţia concurentului decisiv, o asiatică sfrijită care nu putea să aibă mai mult de douăzeci de ani.

– Bob, licitez o mie patru sute de dolari, zise fata, cu un zâmbet timid şi cu o înclinare a capului.

– Sfinte Sisoe! Marge scoase un cloncănit dezaprobator şi se reîntoarse la decupat. O mie patru sute de dolari pentru un frigider Maytag cu congelator? Pe ce planetă trăiau oamenii ăştia? Nu putea să coste mai mult de nouă sute cincizeci, dacă era de calitatea întâi. Şi nici spectatorii nu erau de vreun folos, pentru că strigau, încurajator, la fiecare răspuns greşit. Ei, dacă ar fi luat *ea* parte la spectacol, publicul ar fi fost martor la nişte câştiguri *serioase*. Marge părea să ghicească întotdeauna preţul corect şi să aleagă uşa potrivită. Şi nu s-ar fi mulţumit cu nici unul dintre acele premii ieftine, nici cu magazia portabilă din lemn de sequoia, nici cu dulapurile produse în serie sau cu provizia de ceară de parchet pentru un an. Ar fi ţintit la iahtul de patru metri şi jumătate; avea o

verișoară mai la nord, în apropiere de lacul Scott, ținea un debarcader. Necazul era că, la o săptămână după ce îl convinsese în sfârșit pe Rocky s-o ducă la Studio City, el descoperise că avea un emfizem. Iar ei nu-i era acum atât de simplu să plece singură, Dumnezeu să-l odihnească, ar fi fost peste puterile ei... *Asta* era interesant: douăzeci la sută reducere pentru o sticlă de Woolite[1] dacă achiziționai alimente de cel puțin treizeci de dolari. Woolite nu era aproape niciodată redus, și însemna că, punând la socoteală și cupoanele din weekend, l-ar fi putut lua la jumătate de preț. Cele mai bune prețuri erau fără îndoială la Shopper's Palace în Ulysses[2]. Desigur, magazinul Red Owl din Garden City[3] era mai aproape, dar, dacă voiai cu adevărat să economisești ceva bani, nimic nu se compara cu Palace. Iar în Sâmbetele Speciale putea obține o reducere de zece cenți la fiecare galon de benzină – adică mai mult decât suficient ca să acopere diferența de kilometraj. Firește că nu se simțea prea bine că nu îi putea fi clientă fidelă lui Ernie, dar vremurile nu erau ușoare și trebuia să fii practic... Ei, zău că asta le bătea pe toate! Nouă sute douăzeci și cinci de dolari pentru Maytag. Cu siguranță că ar fi arătat bine lângă chiuveta ei adâncă. Poate ar fi trebuit să discute cu Alice Franks despre o excursie cu autobuzul care să...

Realiză brusc că în fața biroului ei stătea un bărbat cu înfățișare stranie.

– Doamne sfinte! Marge se grăbi să dea mai încet televizorul. M-ai speriat, tinere. Era bărbatul acela în costum negru pe care îl văzuse de curând prin oraș.

– Îmi cer scuze, răspunse el, cu o voce care te ducea cu gândul la siropul de mentă, la praline și la chiparoși.

Se înclină politicos în fața ei, apoi rămase în picioare, cu mâinile pe lângă corp. Era zvelt, cu degetele îngustat către vârf și cu unghii care – observă ea, cu o oarecare surpriză – erau manichiurate discret, dar foarte elegant.

---

[1] Detergent pentru țesături fine (n.red.)

[2] Oraș din sud-vestul Kansasului (n.red.)

[3] Oraș din Kansas, cu o viață comercială bogată (n.red.)

– Nu trebuie să vă cereți scuze, zise ea. Dar nu vă mai furișați așa în preajma oamenilor. Acum, cu ce vă pot fi de folos?

El arătă către cupoane cu o mișcare a capului.

– Sper că n-am nimerit într-un moment nepotrivit.

Marge râse scurt.

– Ha! Moment nepotrivit! Mă faceți să râd. Împinse cupoanele într-o parte. Domnule Străin, aveți *toată* atenția mea.

– Trebuie să-mi cer din nou scuze, spuse el. Am neglijat să mă prezint. Mă numesc Pendergast.

Marge își aminti brusc de articolul din ziar.

– Sigur că da. Sunteți tipul din sud, care investighează crima. Mi-am dat seama că nu sunteți de-aici. După cum vorbiți, nu, nu sunteți.

Îl studie cu o nouă curiozitate. Era mai degrabă înalt, cu părul atât de blond încât părea aproape alb, și îi întoarse privirea cu ochi spălăciți, ușor iscoditori. Cu toate că era suplu, nu lăsa impresia de fragilitate; dimpotrivă, de fapt, deși costumul lui de un negru profund împiedica o apreciere corectă. Era cu adevărat atrăgător, în stilul relaxat al sudiștilor.

– Sunt încântată să vă cunosc, domnule Pendergast, zise ea. V-aș invita să luați loc, dar scaunul pivotant pe care stau e singurul din încăpere. De obicei, oamenii care vin aici nu sunt tentați să rămână prea mult. Marge emise un alt hohot de râs răgușit.

– Și de ce, doamnă Tealander?

Întrebarea fusese formulată atât de politicos, încât Marge nu observă că el îi știa deja numele.

– De ce credeți? Firește, dacă nu cumva sunteți amator să plătiți taxe și să completați formulare.

– Da, desigur. Îmi dau seama. Pendergast făcu un pas spre ea. Doamnă Tealander, am înțeles că...

– Cinci sute de dolari, îl întrerupse ea.

Bărbatul se opri.

– Scuzați-mă, ce-ați spus?

– Nimic. Marge își luă ochii de la televizorul acum fără sonor.

– Am înțeles că gestionați arhiva publică din Medicine Creek.

Ea încuviință dând din cap.

– E adevărat.

– Şi că deţineţi funcţia de administrator al oraşului.

– O slujbă cu program redus. Extrem de redus, în vremurile pe care le trăim.

– Şi că sunteţi şefa Departamentului de lucrări publice.

– Oh, asta nu înseamnă decât că ţin evidenţa cheltuielilor lui Henry Fleming, care conduce plugul de zăpadă şi schimbă becurile felinarelor.

– Şi că încasaţi taxele de proprietate imobiliară.

– Da, şi *ăsta* e motivul pentru care nu sunt invitată la partidele de canastă ale lui Klick Rasmussen.

Pendergast tăcu din nou pentru câteva clipe.

– Deci am putea concluziona că dumneavoastră conduceţi Medicine Creek.

Marge afişă un zâmbet larg.

– Tinere, nici eu n-aş fi putut s-o spun mai bine. Bineînţeles că şeriful şi Art Ridder nu împărtăşesc părerea dumneavoastră.

– Atunci o să-i lăsăm să şi-o păstreze pe-a lor.

– Sfinte Sisoe, *ştiam* eu!

Ochii lui Marge alunecaseră din nou spre televizor şi ea făcu un efort ca să-şi privească din nou oaspetele.

Pendergast îşi scoase portofelul de piele din buzunarul hainei.

– Doamnă Tealander, spuse el, deschizându-l ca să-i arate insigna aurită din interior, ştiţi că sunt unul dintre agenţii Biroului Federal de Investigaţii?

– Aşa se vorbea la coafor.

– Aş vrea să capăt o perspectivă să-i spunem *birocratică* mai bună asupra locuitorilor din Medicine Creek. Cu ce se ocupă, unde locuiesc, care e situaţia lor economică. Genul acesta de informaţii.

– Atunci vă aflaţi în locul potrivit. Ştiu tot ce se poate şti, din punct de vedere legal, despre fiecare suflet din oraş.

Pendergast îşi flutură mâna.

– Teoretic vorbind, desigur că o asemenea anchetă implică existenţa unui mandat.

– Tinere, unde credeți că vă aflați? În Great Bend[1]? Sau în Wichita[2]? Nu mă tem că-ncalc legea atunci când stau de vorbă cu un ofițer al ei. În afară de asta, aici nu avem secrete – sau, cel puțin, nici unul care v-ar putea interesa.

– Atunci nu vedeți nici o problemă în, hm, în a mă ajuta să-i cunosc mai bine pe locuitorii orașului.

– Domnule Pendergast, agenda mea de lucru e goală până la data de douăzeci și doi august, când trebuie să tipăresc formularele de impozit pe proprietate pentru trimestrul al patrulea.

Pendergast se trase ceva mai aproape de birou.

– Să sperăm că n-o să dureze atât de mult.

O altă rafală de râs.

– Să dureze atât de mult! Ei na! Sfinte Sisoe, asta-i chiar bună!

Marge își roti scaunul, întorcându-se către peretele din spate al încăperii, unde se afla un seif de modă veche. Era masiv, cu marginile împodobite cu frunze aurii, decolorate. În afară de mica bibliotecă de lângă birou, reprezenta singura mobilă din cameră. Marge învârti uriașul disc central într-o parte și într-alta, formând cifrul, după care îi apucă strâns mânerul și deschise ușa de fier. Înăuntru se afla o cutie mai mică, închisă cu lacăt. Îl descuie cu o cheie pe care o ținea agățată de gât. Căută înăuntru și scoase o a doua cutie, din lemn, încă mai mică. Își roti din nou scaunul și o așeză pe birou, între ea și Pendergast.

– Poftim, spuse, lovind satisfăcută cu palma în mica ei cutie. Cu ce vreți să-ncepem?

Pendergast se uită la cutie.

– Pardon?

– Am întrebat de unde vreți să-ncepem.

– Vreți să spuneți că... Pentru o foarte scurtă clipă, fața bărbatului păru să se golească de orice expresie, înainte de a-și recăpăta privirea de o politețe iscoditoare.

---

[1] Great Bend – oraș în Kansas, nod comercial (n.red.)

[2] Wichita – cel mai mare oraș al statului Kansas, centru al industriei aeronautice și centru cultural (n.red.)

– Doar nu credeați c-o să-mi iau un computer ca să mă ocup de-un oraș ca Medicine Creek! În cutiuța asta am tot ce-mi trebuie. Iar ce nu e acolo e aici. Își lovi tâmpla cu degetul. Uitați-vă, o să v-arăt. Deschise cutia și scoase, la întâmplare, o fișă de cartotecă. Conținea vreo douăsprezece rânduri îngrijit caligrafiate, urmate de un șir de numere, de câteva simboluri și înfloriturí și de o serie de etichete adezive de diverse culori: roșii, galbene, verzi. Vedeți? făcu ea, fluturând-o sub nasul lui Pendergast. Asta e fișa lui Dale Estrem, tânărul fermier excentric. Tatăl lui a fost un bătrân fermier excentric. Iar bunicul lui – ei bine, despre *el* n-o să vorbim. Dale și ceilalți scandalagii din Asociația Fermierilor stau mereu în calea progresului. Uitați-vă, aici se vede că are o restanță de două trimestre la plata taxelor, că băiatul lui cel mare a rămas repetent în clasa a noua, că fosa lui septică nu respectă normele în vigoare și că a primit ajutor de la stat pentru întreținerea fermei în șapte din ultimii șapte ani. Marge scoase un cloncănit dezaprobator.

Privirea lui Pendergast se plimbă de la ea la fișă, apoi se întoarse la ea.

– Înțeleg, zise el.

– Am aici nouăzeci și trei de fișe, câte una pentru fiecare familie din Medicine Creek și din zonele limitrofe. Aș putea să vă vorbesc despre fiecare câte o oră, ba chiar și două, dacă e necesar. Marge devenea din ce în ce mai entuziasmată. Nu se-ntâmpla în fiecare zi să apară un personaj oficial care să fie interesat de înregistrările ei. Și Dumnezeu știa că, de când se prăpădise Rocky, îi rămăseseră extrem de puține persoane cu care să stea de vorbă. Vă promit că, după ce-o să terminăm, o să știți tot ce e de știut despre orașul ăsta.

O tăcere profundă îi întâmpină vorbele.

– Desigur, spuse Pendergast după câteva momente, ca și cum și-ar fi venit în fire.

– Atunci repet întrebarea, domnule Pendergast. De unde vreți să-ncepem?

El se gândi o clipă.

– Cred c-ar trebui să pornim de la litera A.

– Domnule Pendergast, în Medicine Creek nu există nici un nume de familie care să-nceapă cu A. O s-o pornim de la David Barness, care

locuieşte în afara oraşului, pe Cry Road. Îmi pare atât de rău că nu vă pot oferi un scaun. Poate mâine, când o să continuăm, o să vă aduc unul din bucătăria mea.

Marge aşeză la locul său cartonaşul pe care îl ţinea în mână, îşi linse cu nerăbdare degetul, scoase prima fişă din cutie şi începu să vorbească. Televizorul continua să pâlpâie alături de ea, dar emisiunea-concurs fusese deja dată complet uitării.

16

Ajutorul de şerif Tad Franklin îşi îndreptă maşina de patrulare către locul de parcare prunduit dintre casa mare şi veche, în stil victorian, şi magazinul de suvenire. Frână cu un scrâşnet de cauciucuri, deschise portiera şi îşi făcu apariţia sub soarele fierbinte. Se opri ca să se-ntindă, ca să se scarpine, trecându-şi degetele prin părul negru, scurt, şi ca să arunce o privire prudentă înspre casă. Gardul din pari albi care o înconjura stătea să cadă, cu vopseaua jupuită, cu şipcile atârnând care-ncotro. Dincolo de el se întindea curtea năpădită de buruieni. Clădirea uriaşă, veche, cu fronton, părea să nu mai fi fost vopsită de cincizeci de ani. Furtunile de praf din Kansas o sablaseră până la lemnul bătut de vânturi şi pârjolit de soare, pe care îl cojeau acum până la coala de carton asfaltat. Firma „Cavernele lui Kraus", ajunsă într-o stare jalnică, cu dâre lungi de vopsea roşie şi albă jupuită, părea desprinsă dintr-un film de groază de mâna a doua. Locul îl deprima pe Tad. Trebuia să plece din Medicine Creek. Dar, pentru asta, era necesar să-şi facă stagiul aici, să aibă mai multă experienţă la activ. Şi îi era groază să-i spună despre asta şerifului. Tad ştia că, în felul lui aspru şi paternalist, acesta îl pregătea să-i ia locul. Lui Tad nu-i plăcea să-şi imagineze ce avea să spună şeriful când o să-l anunţe că-şi găsise o slujbă în Wichita sau în Topeka. Oriunde, dar nu în Medicine Creek.

Deschise poarta înţepenită, străbătu aleea luată în stăpânire de buruieni şi urcă treptele către veranda cu podea vălurită care înconjura casa. Ghetele lui de piele răsunară sec în vreme ce se apropia de intrare.

Aerul era neclintit şi auzea greierii ţârâind în porumb. Se opri, apoi bătu la uşă.

I se deschise atât de repede, încât tresări. Era agentul special Pendergast.

– Domnule Franklin. Intraţi, vă rog.

Tad îşi scoase pălăria şi pătrunse în camera de primire, simţindu-se nelalocul lui. Şeriful îi ceruse să verifice ca din întâmplare ce făcea Pendergast şi ce mai aflase despre câinele ucis. Dar acum, ajuns aici, Tad se simţi stingherit. Nu reuşea să-şi imagineze o modalitate de a aborda discuţia fără ca motivul vizitei sale să devină ridicol de evident.

– Aţi sosit la ţanc pentru prânz, spuse agentul, închizând uşa în urma lui.

Jaluzelele erau lăsate şi era ceva mai răcoare acolo, înăuntru, la adăpost de soare, dar, în lipsa aerului condiţionat, căldura continua să fie inconfortabilă. Nu departe de uşă stăteau două valize supradimensionate – nişte adevărate cufere –, cu etichetele din expresul de noapte încă fixate pe exteriorul confecţionat dintr-o piele ce părea foarte scumpă. După toate aparenţele, Pendergast se pregătea pentru o şedere îndelungată.

– Prânz? repetă Tad.

– O salată uşoară cu câteva aperitive. Prosciutto di San Daniele[1], brânză pecorino[2] cu miere cu gust de trufe, seminţe de bob, roşii şi frunze de voinicică. Ceva uşor, pentru o zi toridă.

– Ăă, sigur. Excelent.

Dacă meniul era italienesc, de ce nu alesese pizza? Tad mai făcu un pas înainte, neştiind ce să spună. Era ora unu. Cine ia prânzul la ora unu? El mâncase la unsprezece şi jumătate, ora obişnuită.

– Domnişoara Kraus nu se simte prea bine. S-a întins în pat. Eu îi ţin locul.

– Aha.

Tad îl urmă în bucătărie. Într-un colţ era o stivă de cutii de la Federal Express şi DHL, înălţându-se până la jumătatea peretelui. Pe masă erau

[1] Şuncă italienească fină, afumată şi condimentată. (n.tr.)

[2] Brânză italienească iute de oaie. (n.tr.)

împrăştiate cel puţin o fabrică de pachete cu alimente purtând etichete cu rezonanţă străină: Balducci's, Zabar's[1]. Tad se întrebă dacă Pendergast nu era cumva italian sau francez. În mod cert nu mânca americăneşte.

Agentul FBI îşi făcu de lucru în bucătărie, precis şi abil, aranjând cu repeziciune pe trei farfurii feluri de mâncare cu aspect straniu – salam, brânză şi ceva care semăna cu un soi de lăptuci. Ted îl urmări cu privirea, mutându-şi pălăria dintr-o mână într-alta.

– Îi duc farfuria asta domnişoarei Kraus, spuse Pendergast.

– Sigur. OK.

Agentul FBI dispăru în partea din spate a casei. Tad auzi vocea înceată a lui Winifred şi murmurul răspunsurilor lui Pendergast. O clipă mai târziu, acesta se întoarse.

– Domnişoara e bine? se interesă Tad.

– E bine, zise Pendergast, cu voce scăzută. Suferinţa ei e mai degrabă psihică decât fizică. Asemenea reacţii întârziate sunt firești în astfel de cazuri. Îţi imaginezi cam ce şoc a avut când a aflat despre crimă.

– Toţi am fost şocaţi.

– Bineînţeles c-aţi fost. Eu am încheiat recent un caz destul de neplăcut la New York, unde, din păcate, omuciderile sunt un lucru mult mai puţin ieşit din comun. M-am obişnuit cu aşa ceva, domnule Franklin, cel puţin în măsura în care se poate obişnui o fiinţă umană. Pentru dumneavoastră însă, nu mă îndoiesc că aceasta a fost – şi este – o experienţă nouă cât se poate de nedorită. Vă rog, luaţi loc.

Tad se aşeză, îşi puse pălăria pe masă, decise că locul nu era potrivit, o aşeză pe un scaun, apoi o înhăţă din nou, temându-se că ar putea s-o uite.

– O iau eu, spuse Pendergast, agăţând-o pe un suport de pălării de alături.

Tad se foi în scaun, simţindu-se tot mai penibil cu fiecare minut. În faţa lui apăru o farfurie.

– *Buon appetito,* zise Pendergast, făcându-i semn să mănânce fără sfială.

[1] Mari magazine alimentare în Manhattan, cu preţuri peste medie. (n.red.)

Tad luă o furculiță și o înfipse într-o bucată de brânză. Tăie o îmbucătură din ea și o gustă cu prudență.

– Îți recomand s-o stropești cu puțină *miele al tartufo bianco*[1], spuse Pendergast, oferindu-i un borcănaș cu o miere cu miros straniu.

– Nu, mulțumesc, o prefer simplă.

– Prostii.

Pendergast luă o linguriță de sidef și împrăștie puțină miere peste restul brânzei din farfuria lui Tad.

Acesta luă o îmbucătură și descoperi că nu era rea.

Mâncară în tăcere. Tad realiză că îi plăcea totul, dar mai ales niște feliuțe dintr-un salam.

– Ce-i asta? întrebă el.

– *Cinghiale.* Porc mistreț.

– Oh.

Pendergast își turnă ulei de măsline și un lichid negru ca smoala peste tot ce rămăsese în farfurie. Turnă și în farfuria lui Tad.

– Și acum, domnule ajutor de șerif, îmi închipui c-ați venit aici pentru o scurtă informare.

Enunțarea directă a scopului vizitei făcea, cumva, ca totul să pară mai puțin jenant.

– Păi, da. Așa e.

Pendergast se șterse la gură și se lăsă pe spătarul scaunului.

– Câinele se numea Jiff și îi aparținea lui Andy Cahill. Am înțeles că Andy e un adevărat explorator și că obișnuia să cutreiere peste tot cu câinele lui. Asistenta mea o să-mi aducă, în curând, rezultatele unei discuții.

Tad se scotoci, căutându-și carnețelul, îl scoase pe masă și începu să ia notițe.

– Se pare că animalul a fost ucis cu o noapte înainte. Poate îți aduci aminte că, după miezul nopții, cerul a fost înnorat pentru câteva ore, și se pare că atunci a fost săvârșit omorul. Am aici rezultatele autopsiei, abia le-am primit. Vertebrele cervicale doi, trei și patru au fost realmente *sfărâmate.* Nu există nici un indiciu care să sugereze folosirea vreunui soi

[1] Miere cu gust de trufe albe (în lb. italiană, în orig.)

de mașină sau a unui alt instrument, ceea ce este ciudat, deoarece, pentru a le zdrobi astfel cu mâinile goale, e nevoie de o forță considerabilă. Coada pare să fi fost retezată cu un instrument grosolan și luată de la locul faptei, împreună cu zgarda și cu medalionul de identificare.

Tad nota cu frenezie. Erau lucruri interesante. Șeriful avea să fie mulțumit. Pe de altă parte, probabil primise și el același raport. Tad continuă să ia notițe, pentru orice eventualitate.

– Am mers de-a lungul urmelor care se îndreptau spre locul faptei sau care se îndepărtau de acolo. În cazul ambelor omoruri a fost folosit același șir de porumb, care pleacă de lângă pârâul Medicine și se întoarce la el. După ce urmele au dispărut în apă, nu le-am mai putut urmări. Așa că mi-am petrecut dimineața împreună cu doamna Tealander, administratoarea orașului, obținând informații despre locuitorii lui. Mă tem că această sarcină o să-mi ia mai mult timp decât am...

Din spatele casei se auzi o voce tremurătoare.

– Domnule Pendergast?

Agentul FBI își duse degetul la buze.

– Domnișoara Kraus s-a dat jos din pat, murmură el. N-ar fi bine pentru ea să ne audă vorbind astfel. Se răsuci și răspunse cu glas mai puternic: Da, domnișoară Kraus?

Tad văzu silueta bătrânei apărând în cadrul ușii, înfofolită, în ciuda căldurii, în cămașă de noapte și halat. Se grăbi să se ridice în picioare.

– Ia te uită, bună, Tad, spuse bătrâna. Nu m-am simțit prea bine, iar domnul Pendergast a fost amabil și mi-a purtat de grijă. Nu te ridica pentru mine. Te rog, ia loc.

– Da, doamnă, zise Tad.

Winifred, trasă la față, se așeză cu greutate pe unul dintre scaunele de lângă masă.

– Trebuie să vă spun că mă simt groaznic de obosită de atâta stat în pat. Nu știu cum se descurcă invalizii. Domnule Pendergast, ai vrea să-mi torni o ceașcă din ceaiul acela verde al dumitale? Am impresia că îmi calmează nervii.

– Cu multă plăcere. Pendergast se ridică și se apropie de aragaz.

– E cumplit, nu-i așa, Tad? spuse ea.

Ajutorul de șerif nu știa ce să-i răspundă.

– Crima asta. Cine-ar fi putut s-o facă? Are *cineva* idee?

– Am descoperit niște piste pe care le cercetăm, zise Tad. Asta era formula la care apela întotdeauna șeriful.

Domnișoara Kraus își strânse mai tare halatul în jurul gâtului.

– Mi se pare îngrozitor, pur și simplu îngrozitor, când mă gândesc că un asemenea om se află în libertate. Și poate e chiar unul dintre ai noștri, dacă e să ne luăm după ce spun ziarele.

– Da, doamnă.

Pendergast servi ceaiul tuturor și la masă se lăsă liniștea. Prin perdelele de voal, Tad zărea imensele lanuri de porumb întinse către orizont, un peisaj monocrom, de un galben ruginiu. Îți obosea ochii. Îi veni pentru prima dată ideea că munca la acest caz – dacă totul avea să se încheie cu bine – putea fi exact biletul de plecare pe care și-l dorea. Discuția cu Pendergast încetă dintr-odată să i se pară o corvoadă. Părea, din contră, un lucru pe care trebuia să-l facă în mod regulat. Dar domnișoara Kraus reîncepu să vorbească și el se întoarse, politicos, s-o asculte.

– Mă tem pentru orășelul nostru, spunea Winifred Kraus. Cât timp criminalul ăsta e liber, mă tem cu adevărat pentru el.

17

Corrie Swanson opri Gremlinul făcându-l să vibreze din toate încheieturile şi stârnind o trombă de praf, care se răsuci încet în văzduh. Doamne, era atât de cald! Se uită spre scaunul din dreapta. Pendergast îi întoarse privirea, cu sprâncenele uşor ridicate.

– Ăsta e locul, zise ea. Încă nu mi-ai spus ce căutăm aici.

– O să-i facem o vizită unui anume James Draper.

– De ce?

– Am înţeles că face anumite afirmaţii despre Masacrul de pe Pârâul Medicine. Cred că e timpul să aflu mai multe despre asta.

– Jim Părosu' face o mulţime de afirmaţii.

– Nu-l crezi?

Corrie râse.

– Nu poate să dea „bună ziua" fără să mintă.

– Eu am descoperit că, până la urmă, mincinoşii spun mai multe adevăruri decât oamenii sinceri.

– Cum adică?

– Pentru că adevărul e cea mai sigură minciună.

Clătinând din cap, Corrie porni maşina şi-o luă uşor din loc. Nu avea nici un dubiu: trăsnit, trăsnit, trăsnit.

Proprietatea lui Jim Părosu' era un teren de optzeci de pogoane împrejmuite cu sârmă ghimpată, situate în afara oraşului, pe Deeper Road. Casa de lemn, cu două camere, se afla la ceva depărtare de drum, şi doar plopul negru, singuratic, din faţă, crea o senzaţie de oarecare intimitate. Locuinţa era înconjurată de o mare de automobile stricate, remorci uzate,

boilere ruginite, frigidere și mașini de spălat abandonate, stâlpi vechi de telefon, compresoare, plus două coci de barcă, ceva ce aducea a locomotivă cu abur și o serie de alte lucruri, mult prea decăzute ca să mai fie recognoscibile.

În timp ce intra pe aleea neasfaltată din fața casei, Corrie apăsă puțin prea tare pe pedala de accelerație și mașina trepidă, dădu un rateu asurzitor și se opri. Pentru o clipă, totul rămase nemișcat. Pe urmă ușa casei se deschise cu zgomot și în umbra de pe verandă apăru un bărbat. În vreme ce ei coborau din automobil, el făcu câțiva pași înainte, ieșind în lumină. Precum majoritatea locuitorilor din Medicine Creek, Corrie făcea tot posibilul să-l întâlnească pe Jim Părosu', și totuși el arăta exact așa cum și-l aducea aminte: o claie de păr roșu-deschis și o barbă care îi creștea pe toată fața, nelăsând la vedere decât doi ochi ca niște mărgele negre, două buze și un petic de frunte. Purta niște blugi groși bleumarin, cizme lungi de cowboy de culoarea ciocolatei, o cămașă albastră cu capse din perle false și o pălărie de cowboy uzată, de fetru. De gâtul lui gros atârna, prinsă cu o bucată de peruzea mare cât să crape capul unui catâr, o cravată șnur, o fâșie de piele înnodată, parțial ascunsă de barba stufoasă. Era cu mult trecut de cincizeci de ani, dar părul bogat îl făcea cu zece ani mai tânăr. Apucă în mână unul dintre parii verandei și îi studie cu suspiciune.

Pendergast se apropie de verandă cu pași mari, cu haina fâlfâind.

– Oprește-te acolo, îi strigă Jim Părosu', și zi ce cauți aici. Acum.

Corrie înghiți în sec. Dacă avea să se-ntâmple ceva rău, atunci aceasta era clipa.

Pendergast se opri.

– Am înțeles că sunteți domnul James Draper, strănepotul lui Isaiah Draper.

La auzul vorbelor sale, Jim Părosu' se îndreptă ușor de spate. Însă privirea plină de neîncredere din ochi nu-i dispăru.

– Și?

– Mă numesc Pendergast. Sunt interesat să aflu cât mai multe despre Masacrul de pe Pârâul Medicine, de pe 14 august 1865, al cărui singur supraviețuitor a fost străbunicul dumneavoastră.

Menționarea masacrului declanșă o schimbare spectaculoasă în expresia lui Jim. Privirea sa suspicioasă se înmuie întru câtva.

– Şi domnişoara, dacă asta este? Ea cine e?

– Domnişoara Corrie Swanson, răspunse Pendergast.

Asta îl făcu pe Jim să se îndrepte şi mai tare de spate.

– Micuţa Corrie? întrebă el, surprins. Ce s-a-ntâmplat cu frumosul tău păr blond?

„Am mâncat prea multe vinete", fu Corrie gata să spună. Dar Jim Părosu' era impredictibil şi extrem de irascibil, de aceea decise că o ridicare din umeri era cel mai sigur răspuns.

– Arăţi groaznic, Corrie, îmbrăcată toată în negru. Rămase neclintit o clipă, privindu-i pe amândoi. Ei, puteţi intra.

Cei doi îl urmară în interiorul sufocant al casei. Puţine ferestre şi un spaţiu întunecos, înghesuit, ticsit cu obiecte ascunse în umbră. Mirosea a mâncare învechită şi a animale împăiate mucegăite.

– Staţi jos şi serviţi o Coca-Cola.

Frigiderul deschis de Jim Părosu' aruncă un dreptunghi bine-venit de lumină. Corrie se cocoţă pe un scaun pliant, în timp ce Pendergast – după o trecere în revistă rapidă a încăperii – se aşeză pe singura porţiune neacoperită cu numere prăfuite din *Arizona Highways* a unei canapele tapiţate cu piele de vacă. Corrie nu mai intrase niciodată aici şi privi neliniştită în jur. Pereţii erau acoperiţi cu puşti vechi, cu piei de căprioară, cu cartoane pe care erau lipite vârfuri de săgeţi, cu suvenire legate de Războiul de Secesiune, cu panouri care ilustrau diverse tipuri de sârmă ghimpată. De-a lungul unui raft se întindea un şir de cărţi jerpelite, sprijinite, la capete, cu bucăţi pietrificate de lemn negeluit. Într-un colţ stătea de veghe un întreg cal împăiat, un Appaloosa[1], ponosit şi mâncat de molii. Pe podea erau împrăştiate rufe murdare, şei rupte, bucăţi de piele şi alte ciudăţenii. Întreaga încăpere era un remarcabil muzeu, plin de praf, dedicat relicvelor Vestului Sălbatic. Corrie se aşteptase să vadă amintiri din Vietnam: arme, insigne, fotografii. Dar acolo nu exista absolut nimic, nici măcar un singur vestigiu, din războiul despre care se credea că îl schimbase pe Jim Părosu' pentru totdeauna.

[1] Rasă de cai pestriţi din America de Nord obţinută iniţial de indienii din tribul Nez Perce; simbol, adesea, al Vestului Sălbatic. (n.red.)

Acesta le întinse celor doi câte o cutie de Coca-Cola.

– Acum, domnule Pendergast, ce anume vreți să știți despre masacru?

Corrie îl privi pe agentul FBI punând cutia de cola alături.

– Totul.

– Ei bine, a început în timpul Războiului de Secesiune. Jim Părosu' se lăsă să cadă într-un fotoliu uriaș și sorbi zgomotos din băutura lui. Nu mă-ndoiesc că dumneavoastră, domnule Pendergast, ca istoric, știți totul despre Kansasul însângerat[1].

– Nu sunt istoric, domnule Draper. Sunt agent special al Biroului Federal de Investigații.

Se lăsă o tăcere de moarte. Pe urmă Jim Părosu' își drese vocea.

– Foarte bine atunci, domnule Pendergast. Deci sunteți de la FBI. Pot să-ntreb ce vă aduce la Medicine Creek?

– Crima săvârșită recent.

Suspiciunile din privirea lui Jim Părosu' reapărură, intense.

– Și ce *anume* are asta de-a face cu mine?

– Victima e o femeie pe nume Sheila Swegg, care se ocupa cu vânătoarea de relicve. Făcea săpături în Gorgane.

Jim Părosu' scuipă pe podea și își strivi flegma cu talpa, amestecând-o în praf.

– Blestemații ăștia de vânători de relicve! De ce nu lasă lucrurile în pământ? Pe urmă se grăbi să-și îndrepte din nou privirea spre Pendergast. Tot nu mi-ați spus ce legătură are crima cu mine.

– Am înțeles că istoria Gorganelor e nemijlocit legată de Masacrul de pe Pârâul Medicine. Și de încă un lucru, pe care localnicii îl numesc „Blestemul Celor Patruzeci și Cinci". După cum poate știți, în jurul cadavrului au fost găsite aranjate un mare număr de săgeți cheyenne.

Se scurse un răstimp îndelungat, în care Jim Părosu' păru să mediteze la cele auzite.

– Ce fel de săgeți? întrebă el în cele din urmă.

– Erau din trestie, cu pene remige de vultur pleșuv și vârfuri de tip Valea Cimarronului II, din cremene de Alibates și jasp roșu din zona

[1] Perioadă, la mijlocul anilor 1850, când în regiunea actualului Kansas au avut înfruntări sângeroase între susținătorii sclaviei și aboliționiști. (n.tr.)

râului Bighorn. Apropo, par să facă parte dintr-un singur set și se află în stare aproape perfectă. Datează din vremea masacrului.

Jim Părosu' emise un fluierat jos prelung, apoi căzu în mutenie, meditând cu fruntea încreţită.

– Domnule Draper? interveni Pendergast într-un târziu.

Părosu' rămase neclintit încă o clipă. Pe urmă clătină încet din cap și își începu povestea.

– Înainte de Războiul de Secesiune, partea de sud-vest a Kansasului era complet necolonizată, aici nu locuiau decât indienii Cheyenne și Arapaho, Pawnee și Sioux. Singurii albi erau cei aflaţi în trecere pe Drumul către Santa Fe[1]. Dar coloniștii de graniță, care pe atunci era în Kansasul de est, puseseră ochii pe locurile acestea. Îi atrăgeau îndeosebi ţinuturile mănoase din văile Cimarronului și Arkansasului și de-a lungul pâraielor Crooked și Medicine. Când a izbucnit Războiul de Secesiune, toţi soldaţii au plecat, lăsând teritoriul fără apărare. Coloniștii îi brutalizaseră pe indieni și acum sosise ziua răzbunării. De-a lungul frontierei a avut loc o serie întreagă de atacuri indiene. Apoi, după încheierea războiului, soldaţii s-au întors, înarmaţi și înverșunaţi. Văzuseră războiul, domnule Pendergast. Un *război* în toată puterea cuvântului. Acest gen de violență îl poate afecta pe un bărbat. Îl poate deregla la cap.

Făcu o pauză și își drese glasul.

– Așa că s-au întors și-au început să formeze un fel de miliţii care să-i împingă pe indieni spre vest, luându-le astfel pământurile. Numeau asta „a curăţi ţara". Unul dintre grupuri s-a format în Dodge și se numea Cei Patruzeci și Cinci. Bineînţeles că pe atunci nu exista Dodge, exista doar ranch-ul fraţilor Hickson. Patruzeci și cinci de bărbaţi, drojdia societăţii, criminali și escroci alungaţi din oraşele coloniștilor. Străbunicul meu, Isaiah Draper, avea abia șaisprezece ani, abia îmbrăcase prima pereche de pantaloni lungi, și a fost prins în vârtejul ăsta. Bănuiesc că s-a gândit că dacă scăpase ocazia războiului, trebuia să se grăbească să-și dovedească bărbăţia cât mai putea.

[1] Santa Fe Trail, rută comercială folosită în secolul al XIX-lea în sud-vestul Statelor Unite. (n.red.)

Jim Părosu' sorbi din nou cu zgomot din cola.

– Oricum, în iunie 1865, Cei Patruzeci și Cinci, puși pe fapte mari, au pornit-o în josul pâraielor la sud de râurile Canadian și Cimarron, către Oklahoma. Erau veterani din Războiul de Secesiune, care știau totul despre lupta cu un inamic aflat în șa. Erau bărbați duri, neînduplecați, supraviețuitori de cea mai cumplită speță. Trecuseră prin focurile iadului, domnule Pendergast. Dar erau, totodată, niște lași. Dacă vrei să supraviețuiești unui război, cel mai bun lucru e să fii un fricos în toată legea, un poltron nenorocit. Așteptau ca războinicii să plece la vânătoare și atacau așezările indiene noaptea, ucigând mai ales femei și copii. Fără nici un strop de milă, domnule Pendergast. Aveau o vorbă: păduchii ies din lindini. Omorau până și bebelușii. Cu baioneta, ca să-și economisească muniția.

Încă o sorbitură. În încăperea întunecată și răcoroasă, vocea gravă, bolovănoasă, avea ceva hipnotic. Lui Corrie i se părea că Jim Părosu' descrie ceva ce văzuse el însuși. Poate că, într-un fel, așa și era... Își întoarse privirea.

– Străbunicul era îngrețoșat de ceea ce vedea. Violurile, uciderea femeilor și ciopârțirea pruncilor nu se potriveau cu ceea ce-și imagina el că trebuie să fie un bărbat. Voia să părăsească grupul, dar, cum indienii erau puși pe jăratic, desprinderea de ceilalți și încercarea de a ajunge acasă de unul singur ar fi însemnat moarte curată. Așa c-a fost nevoit să-i însoțească în continuare. Într-o noapte s-au îmbătat și l-au bătut măr fiindcă n-a vrut să ia parte la distracție. I-au rupt câteva coaste. Și asta l-a salvat în cele din urmă – coastele alea rupte.

Către mijlocul lunii august, făcuseră prăpăd în vreo cinci-șase tabere cheyenne și-i goniseră pe restul către nord și vest, scoțându-i din Kansas. Sau, oricum, cel puțin așa credeau ei. Erau pe drumul de întoarcere către ranch-ul Hickson când au ajuns aici. La pârâul Medicine. În noaptea zilei de paisprezece august și-au făcut tabăra la Gorgane – ați fost la Gorgane, domnule Pendergast?

Agentul FBI încuviință dând din cap.

– Atunci știți că e cea mai înaltă porțiune de teren. Pe vremea aceea nu exista nici un copac, ci doar o movilă golașă, cu trei gorgane acoperite de tufișuri în vârf. Puteai să vezi totul în jur, pe o rază de câțiva

kilometri. Au pus oameni de pază, ca de obicei. Patru santinele, în cele patru puncte cardinale, la câte patru sute de metri distanţă de tabără. Soarele apunea şi se stârnise vântul. Se apropia o furtună şi praful se învârtejea în aer.

Străbunicul avea coastele alea rupte, aşa că l-au culcat într-o mică adâncitură a terenului, chiar acolo, în spatele Gorganelor, poate la vreo sută de metri depărtare. Nu putea să stea în fund din cauza coastelor rupte, şi prăfăraia de la nivelul solului îl scotea din minţi. Aşa că l-au pus acolo, într-un mic adăpost din tufe dese, unde era ferit de vânt. Cred că le părea rău pentru ceea ce-i făcuseră.

Totul s-a întâmplat chiar în clipa când apunea soarele şi ei se pregăteau să se aşeze la cină.

Jim Părosu' îşi lăsă capul pe spate şi sorbi din cola îndelung, cu lăcomie.

– S-a auzit un tropot de copite venind peste ei. Din praf s-au desprins treizeci de războinici pe cai albi, cu feţele vopsite în roşu şi ocru. Toţi indienii erau îmbrăcaţi cu cele mai bune haine, cu feţele vopsite, gătiţi cu pene şi cu clopoţei – şi au apărut urlând şi slobozind un roi de săgeţi. Ca din pământ. I-au luat pe Cei Patruzeci şi Cinci complet pe nepregătite. Au trecut de vreo două ori peste ei şi i-au ucis pe toţi, până la ultimul. Santinelele n-au văzut nimic. N-au observat nici un semn care să trădeze apropierea călăreţilor, n-au auzit nici un sunet. Santinelele, domnule Pendergast, au fost printre *ultimii* oameni ucişi. Exact pe dos faţă de ceea ce se-ntâmpla de obicei, dacă sunteţi familiarizat cu istoria militară occidentală.

Dar nici pentru indieni atacul n-a fost floare la ureche. Cei Patruzeci şi Cinci erau bărbaţi duri, aşa că au ripostat cu violenţă şi au ucis cel puţin o treime dintre atacatori şi o parte din cai. Străbunicul a văzut totul din locul unde zăcea. După... după ce au ucis şi ultimul om, indienii călare au *intrat* înapoi în norul imens de praf. Au dispărut, domnule Pendergast. Iar când s-a-mprăştiat praful, nu mai era nici picior de indian. Şi nici un cal. Doar patruzeci şi patru de bărbaţi albi, morţi şi scalpaţi. Dispăruseră până şi războinicii şi caii morţi.

Două zile mai târziu, o patrulă a Cavaleriei a Patra l-a găsit pe străbunicul în apropierea Drumului către Santa Fe. El i-a condus la locul masacrului. Au găsit sânge şi grămezi de măruntaie putrezite de la caii

indienilor, dar nici un cadavru şi nici un mormânt proaspăt. Urme de copite se zăreau pe tot vârful dealului, dar niciunde altundeva. Dincolo de locurile unde fuseseră ucise santinelele nu se vedea nici o urmă. Patrula din Regimentul Patru era însoţită de câţiva cercetaşi arapaho, care au fost atât de îngroziţi de lipsa urmelor, încât au început să se vaiete că aceia fuseseră războinici-fantomă şi au refuzat să plece în urmărire. S-a făcut mare zarvă şi cavaleria a distrus alte câteva sate cheyenne, dar mai toată lumea s-a bucurat de dispariţia Celor Patruzeci şi Cinci. Fuseseră o adunătură de cea mai joasă speţă.

Aşa s-a terminat cu indienii cheyenne din vestul Kansasului. Oraşul Dodge a luat fiinţă în 1871, calea ferată către Santa Fe a ajuns aici în 1872, iar Dodge a devenit curând capitala cowboy-ilor din Vest, locul unde se încheia Drumul Texasului[1], oraşul împuşcăturilor, cu Wyatt Earp[2], Boot Hill şi tot restul. Medicine Creek a fost întemeiat în 1877 de H.H. Keyser, un crescător de vite, danga pentru vite cu un H sus, pe omoplatul stâng, şi cu însemnate cu danga pentru cai cu un H pe omoplatul drept. Viscolul din 1886 a omorât unsprezece mii de capete de animale şi, a doua zi, Keyser şi-a sprijinit tâmpla de ţeava propriei puşti şi a apăsat pe trăgaci. S-a spus că de vină a fost blestemul. Pe urmă au apărut fermierii şi vânătorii de pământuri, iar zilele baronilor turmelor de vite au apus. La început s-au plantat grâu şi sorg, pe urmă au venit seceta şi furtunile de praf şi apoi oamenii au reînsămânţat pământul cu porumb alimentar, iar acum cu porumb pentru gazohol. Dar, în tot timpul ăsta, nimeni n-a rezolvat vreodată misterul războinicilor-fantomă şi al Masacrului de pe Pârâul Medicine.

Jim Părosu' bău ultima înghiţitură şi îşi strivi cu un gest dramatic cutia.

---

[1] Rută pe care turmele de vite erau mânate dinspre Texas înspre nord (iniţial până la Dodge City, apoi tot mai în sus, până în Nebraska, şi apoi Montana). (n.red.)

[2] Personaj simbolic al Vestului Sălbatic, erou popular, care a acţionat ca ajutor de şerif în Dodge City în 1877–1878, luând parte aici la mai multe incidente faimoase. (n.red.)

Corrie se uită la Pendergast. Era o poveste frumoasă şi Jim Părosu' o spusese aşa cum trebuia. Agentul FBI stătea atât de nemişcat, încât părea să fi adormit. Avea ochii pe jumătate închişi, degetele împreunate şi trupul i se afundase în canapea.

– Şi bunicul dumneavoastră, domnule Draper? murmură el.

– S-a stabilit în Deeper, s-a însurat şi a-ngropat trei neveste. A scris toată povestea într-un jurnal intim, cu mai multe amănunte decât v-am spus eu acum, dar jurnalul a fost vândut, împreună cu multe alte lucruri de valoare care-i aparţinuseră, în timpul Marii Recesiuni, iar acum se află în seiful unei biblioteci din est. N-am reuşit niciodată să descopăr unde-a ajuns. Povestea o ştiu de la tata.

– Dar cum de a reuşit să vadă totul, în mijlocul unei furtuni de praf?

– Eu nu ştiu decât ceea ce mi-a povestit tata. Uneori, prin părţile astea, furtunile de praf se înteţesc şi apoi se potolesc, pe rând.

– Dar, domnule Draper, cavaleria Statelor Unite nu-i numea deja pe indienii cheyenne „stafiile roşii", pentru că se furişau atât de abil încât până şi cele mai vigilente santinele se trezeau cu gâtul tăiat înainte de a-şi da seama ce se petrece?

– Domnule Pendergast, se pare că ştiţi foarte multe pentru un agent FBI. Dar nu uitaţi că toate astea s-au întâmplat la apusul soarelui, nu în timpul nopţii, şi că toţi Cei Patruzeci şi Cinci tocmai luptaseră de partea Confederaţiei şi pierduseră un război. Ştiţi cum e când pierzi un război? Puteţi fi sigur că stăteau cu ochii în patru.

– Cum se face că indienii nu l-au descoperit pe străbunicul dumneavoastră?

– Aşa cum vă spuneam, ceilalţi aveau remuşcări fiindcă îl bătuseră şi i-au făcut un mic adăpost de vânt. A tras tufele alea peste el, ca să se-ascundă.

– Înţeleg. Şi, din punctul acela avantajos de observaţie, stând întins într-o adâncitură şi acoperit de tufe, la o distanţă de cel puţin o sută de metri în josul dealului de tabără şi în timpul unei furtuni de nisip, el a reuşit să vadă tot ceea ce dumneavoastră tocmai ne-aţi descris atât de expresiv. Apariţia şi dispariţia ca prin farmec ale războinicilor-fantomă.

Ochii lui Jim Părosu' fulgerară ameninţător şi bărbatul se ridică pe jumătate din fotoliu.

– Eu nu-ncerc să vă păcălesc, domnule Pendergast. Aici nu suntem la procesul străbunicului meu. Nu fac altceva decât să vă spun povestea, așa cum a ajuns până la mine.

– Atunci aveți vreo explicație, domnule Draper? Poate o opinie personală? Sau sunteți într-adevăr convins c-au fost niște *stafii?*

Pentru o clipă, se lăsă tăcerea.

– Nu-mi place tonul pe care-mi vorbiți, domnule Pendergast, spuse Jim Părosu', ridicându-se în picioare. Și, cât sunteți dumneavoastră de agent FBI, dacă insinuați ceva, atunci vreau să mi-o spuneți în față. *Chiar acum.*

Pendergast nu răspunse imediat. Corrie înghiți în sec, cu dificultate, îndreptându-și privirea către ușă.

– Ei, haideți, domnule Draper, zise în sfârșit Pendergast. Nu sunteți prost. Aș vrea s-aud *adevărata* dumneavoastră părere.

Urmă un moment de încordare, în care nimeni nu se clinti. Pe urmă Jim Părosu' se îmblânzi.

– Domnule Pendergast, se pare că m-ați dibuit. Nu, nu cred că indienii ăia au fost stafii. Dacă vă duceți lângă Gorgane, să știți că acolo există – deși acum, când sunt atât de mulți copaci, e greu de observat – o ușoară adâncitură a solului, care vine dinspre pârâu. Un grup de treizeci de indieni cheyenne ar fi putut urca pe acolo, neobservați de santinele, dacă mergeau cu caii de dârlogi. La apus ar fi fost în umbra Gorganelor. Ar fi putut aștepta acolo, jos, până s-a ridicat praful, încălecând apoi în grabă și năvălind. Asta ar explica apariția lor neașteptată. Și ar fi putut pleca în același mod, luându-și morții cu ei și ștergând urmele. Oricum, n-am auzit niciodată că un arapaho ar fi fost în stare să ia urma unui cheyenne.

Râse cu amărăciune.

– Dar caii morți ai indienilor? Cum au dispărut, după părerea dumneavoastră?

– Domnule Pendergast, sunteți un om greu de mulțumit. M-am gândit și la asta. Când eram tânăr, am văzut o căpetenie a tribului Lakota tăind un bivol în bucăți în mai puțin de zece minute. Iar un bivol e mult mai mare decât un cal. Indienii mâncau carne de cal. E posibil să fi măcelărit caii și să fi împachetat carnea și oasele, împreună cu morții,

sau să le fi târât pe tărgile trase de ceilalți cai. Au abandonat măruntaiele pentru ca povara să fie mai ușoară. Și poate n-au fost mai mult de doi sau trei cai morți. Poate străbunicul Isaiah a exagerat puțin spunând că fuseseră uciși o duzină dintre caii indienilor.

– Poate, spuse Pendergast. Se ridică și se apropie de raftul improvizat. Vă mulțumesc pentru această poveste extrem de utilă. Dar care este legătura între masacru și „Blestemul Celor Patruzeci și Cinci", pe care l-ați amintit și despre care nimeni nu pare dornic să vorbească?

Jim Părosu' se foi.

– Domnule Pendergast, nu cred că „dornic" e cuvântul potrivit. Nu e o poveste prea frumoasă, atâta tot.

– Sunt numai urechi, domnule Draper.

Jim Părosu' își linse buzele. Pe urmă se aplecă ușor înainte.

– Foarte bine, atunci. Vă amintiți ce-am spus despre santinele, că au fost ucise ultimele?

Pendergast dădu din cap. Luase un exemplar uzat din *Butler & Company's New American First Reader*[1] și îl răsfoia.

– Ultimul ucis a fost un individ pe nume Harry Beaumont. Era șeful Celor Patruzeci și Cinci, un tip extrem de dur. Indienii erau furioși din cauza a ceea ce pățiseră femeile și copiii lor și l-au pedepsit pentru asta pe Beaumont. Nu s-au mulțumit să-l scalpeze. L-au *rotunjit*.

– Termenul nu mi-e cunoscut.

– Ei bine, să spunem că i-au făcut lui Harry Beaumont ceva după care erau siguri că nici una dintre rudele sale n-avea să-l recunoască în viața de apoi. După ce-au terminat, i-au tăiat cizmele, i le-au scos și i-au jupuit tălpile picioarelor, pentru ca spiritul lui să nu-i poată urmări. Pe urmă i-au îngropat cizmele de-o parte și de alta a Gorganelor, ca măsură suplimentară de siguranță, ca să-i închidă spiritul acolo pentru totdeauna.

Pendergast puse cartea la loc și luă o alta, încă și mai uzată, intitulată *Commerce of the Prairies*[2]. Îi răsfoi paginile.

– Și blestemul?

---

[1] *Primul Abecedar al noului american,* abecedar pentru copii din 1871 (n.red.)

[2] *Comerțul în prerii,* de Josiah A. Gregg, carte apărută în 1844, despre comerțul practicat pe Drumul către Santa Fe. (n.tr.)

– Oamenii o să vă istorisească diferite poveşti. Unii zic că stafia lui Beaumont continuă să bântuie în jurul Gorganelor, căutându-şi cizmele. Alţii spun lucruri încă şi mai urâte, pe care aş prefera să nu le repet în faţa unei doamne, dacă nu vă deranjează. Dar ceea ce vă pot spune cu certitudine este că, exact înainte de a muri, Beaumont a blestemat pământul din jur – l-a blestemat pentru vecie. Străbunicul continua să stea ascuns în adâncitură şi l-a auzit cu urechile lui. El a fost singurul martor în viaţă.

– Am înţeles. Pendergast luase un alt volum, foarte îngust şi înalt. Vă mulţumesc, domnule Draper, pentru o foarte interesantă lecţie de istorie.

Jim Părosu' se ridică în picioare.

– N-a fost o problemă.

Dar Pendergast nu păru să-l audă. Se uita cu foarte mare atenţie la cartea îngustă. Corrie observă că avea o copertă ieftină, de pânză, iar paginile liniate păreau să fie umplute cu nişte desene rudimentare.

– A, chestia aia veche, spuse Jim Părosu'. Tata a cumpărat-o de la văduva unui soldat, cu ani şi ani în urmă. O escrocherie. Mi-e ruşine că s-a lăsat păcălit de un asemenea fals. Am vrut întotdeauna s-o arunc la gunoi.

– Nu e un fals. Pendergast întoarse o pagină, apoi alta, aproape cu veneraţie. După toate aparenţele, e un registru indian autentic. Şi absolut intact.

– Registru indian? repetă Corrie. Ce-i aia?

– Indienii cheyenne luau uneori câte un registru vechi al armatei de la albi şi făceau desene pe paginile lui – înfăţişând scene de luptă, relaţiile dintre bărbaţi şi femei, vânătoarea. Desenele reprezentau cronica vieţii unui războinic, un fel de biografie. Indienii credeau că aceste registre aveau puteri supranaturale, că, dacă îţi legai una de trup, deveneai invincibil. În Muzeul de Istorie Naturală din New York există un registru desenat de un indian cheyenne pe nume Unghia Degetului Mic. Cartea n-a avut puterile magice pe care şi le-ar fi dorit stăpânul ei: poartă încă urma unui glonţ de carabină care a trecut atât prin carte, *cât şi* prin indian.

Jim Părosu se holba la el cu ochii cât cepele.

– Vreţi să spuneţi...? începu el, pe un ton sceptic. Vreţi să spuneţi că tot timpul... Chestia asta e autentică?

Pendergast încuviinţă din cap.

– Nu numai atât, dar, dacă nu mă înşel prea mult, e o lucrare de o importanţă aparte. Scena asta, de aici, pare să descrie Bătălia de pe Râul Little Bighorn[1]. Iar aici, la sfârşitul cărţii, cred că avem o ilustrare a religiei Dansului Spiritelor[2]. E opera unei căpetenii sioux. Şi probabil că asta e monograma lui, care s-ar putea traduce prin Bizonul Cocoşat. Ar fi nevoie de un expert ca să se poată stabili cu precizie.

Jim Părosu' ţinea cartea departe de corp, la o lungime de braţ, tremurând, ca şi cum s-ar fi temut să nu-i cadă din mână.

– Vă daţi seama că valorează mai multe sute de mii de dolari, zise Pendergast. Poate chiar mai mult, dacă veţi dori s-o vindeţi. Însă are nevoie de o restaurare. Pasta de lemn din componenţa hârtiei registrului are un conţinut ridicat de acid.

Jim Părosu' apropie încet cartea de piept, întoarse câteva pagini.

– Vreau să păstrez cartea asta, domnule Pendergast. Banii nu-mi folosesc la nimic. Dar cum aş putea aranja să fie, ăă, restaurată?

– Cunosc pe cineva care poate face minuni cu o carte veche şi fragilă ca asta. Aş fi bucuros să mă ocup de rezolvarea acestei probleme – gratis, bineînţeles.

Jim Părosu' se uită la carte preţ de un minut. Pe urmă, fără un cuvânt, i-o întinse lui Pendergast.

Îşi luară rămas-bun. În timp ce Corrie conducea maşina înapoi, spre oraş, Pendergast rămase tăcut, cu ochii închişi, dus pe gânduri, ţinând cu delicateţe în mână registrul indian împachetat cu grijă.

---

[1] Celebră înfrângere a trupelor americane, în 1876, în statul Montana, de către un grup de indieni sioux şi cheyenne. (n.red.)

[2] Religie pacifistă predicată începând cu 1889, de Wovoka, un lider spiritual al indienilor paiute, simbolizată de un dans în cerc. (n.tr.)

18

Willie Stott se mişca pe podeaua alunecoasă de beton, prospectând amestecul fierbinte de detergent şi apă încoace şi încolo, şi propulsând pipote, capete, creste şi măruntaie răzleţe şi toate celelalte resturi ale păsărilor – reunite de către muncitori şi sub denumirea colectivă de „potroace" – către imensa cuvă de evacuare din inox din podeaua de sub Zona de Eviscerare. Cu experienţa dobândită vreme de ani de zile, Scott îşi agita mâna cu furtunul cu mişcări bruşte, spre stânga sau spre dreapta, direcţiona şirurile de rămăşiţe care alunecau sub presiunea detergentului şi adunându-le cu dibăcie la un loc, pe măsură ce le împingea către centru. Stott folosea jetul aşa cum foloseşte un artist pensula, alinind totul într-un singur şirag lung şi însângerat, înainte de a-i da lovitura de graţie, o ultimă rafală care propulsa resturile în josul scurgerii, unde erau absorbite cu un plescăit umed. Mai dădu o ultimă oară cu furtunul, trimiţând jetul să şerpuiască ici şi colo pentru a captura câteva maţe şi moţuri răzleţe şi ciocuri rătăcite şi făcându-le să tresalte şi să danseze sub imboldul furtunului.

Stott renunţase la carnea de curcan încă din primele zile de lucru la Gro-Bain, iar câteva luni încetase să mănânce orice fel de carne. Aproape toţi cei pe care-i cunoştea şi care lucrau aici păţiseră acelaşi lucru. De Ziua Recunoştinţei, toţi angajaţii de la Gro-Bain primeau cadou curcani, dar Stott nu întâlnise încă pe nimeni care să-i şi mănânce.

Munca odată încheiată, întrerupse alimentarea cu lichid şi puse la loc muştiucul furtunului. Era zece şi un sfert şi ultimul om din

schimbul doi plecase acasă cu ore înainte. În anii trecuți existase și schimbul trei, de la opt seara până la patru dimineața, dar zilele acelea apuseseră de mult.

Stott simți în buzunarul de la spate apăsarea reconfortantă a sticlei plate, de o jumătate de litru, cu Old Grand-Dad[1]. Ca recompensă pentru terminarea lucrului, o scoase, îi deșurubă capacul și trase o dușcă. Încălzit la temperatura corpului, whisky-ul îi coborî drept în stomac, dându-i o senzație plăcută de căldură și furnicături în tot corpul și apoi, câteva momente mai târziu, în cap.

Viața nu era chiar atât de rea.

Stott sorbi o ultimă înghițitură, golind sticla, o îndesă la loc în buzunar, apoi luă uriașa perie cu muchie de cauciuc care atârna de peretele faianțat. Înainte și înapoi, înainte și înapoi – în cinci minute, podeaua, platforma de lucru și banda transportoare de deasupra capului său erau atât de curate și de uscate, încât ai fi putut mânca pe ele. Iar duhoarea de găinaț de curcan, de spaimă, sânge și măruntaie fermentate fusese înlocuită de mirosul curat și astringent al detergentului. Încă o treabă bine făcută. Stott simți un ușor fior de mândrie.

Întinse mâna după sticlă, apoi își aminti că o golise. Se uită la ceas. Wagon Wheel mai era deschis treizeci de minute. Dacă Jimmy, paznicul de noapte, sosea la ora stabilită, putea ajunge acolo fără să se grăbească.

Era un gând minunat, încurajator.

În timp ce punea la loc echipamentul pentru curățenie, îl auzi pe Jimmy intrând în fabrică. Tipul ajunsese chiar cu cinci minute mai devreme – sau, cel mai probabil, afurisitul lui de ceas rămăsese în urmă. Se duse să aștepte pe platforma de încărcare. Peste un minut, îl auzi pe paznic apropiindu-se, cu cheile și toate celelalte prostioare zăngănindu-i precum un camion cu înghețată.

– Salut, Jimmy, băiatule!

– Willie. Bună!

– Totul îți aparține.

– În regulă.

[1] Whisky popular, produs în Kentucky (n.red.)

Stott intră în parcarea pustie a angajaților, unde mașina lui prăfuită stătea, singură cuc, sub un felinar din capătul opus. Pentru că sosea în toiul schimbului doi, o parca, întotdeauna, foarte departe. Noaptea era fierbinte și tăcută. Trecu prin conurile de lumină, apropiindu-se de automobil. Dincolo de parcare, holdele întinse de porumb se pierdeau în beznă. Tulpinile cele mai apropiate – cele pe care le putea deslușI – se înălțau drepte și neclintite. Păreau să asculte ceva. Cerul era înnorat și era imposibil de deslușit unde se sfârșea porumbul și unde începea noaptea. Totul părea o singură hazna imensă, neagră. Stott grăbi pasul. Nu era normal să fii înconjurat de tot porumbul ăsta afurisit. Îți dădea o senzație stranie.

Descuie mașina și se urcă, trântind portiera. Mișcarea bruscă risipi stratul subțire de praf și de polen de porumb de deasupra mașinii în josul geamurilor. Stott blocă portiera, umplându-și mâinile de și mai mult praf. Porcăria asta era pretutindeni. O, Doamne, simțea deja gustul whisky-ului lui Swede, arzându-i și curățându-i gâtlejul.

Își porni mașina, un AMC Hornet vechi. Motorul se puse în funcțiune, tuși și muri.

Stott înjură, cu ochii pe geam. În dreapta, beznă. În stânga, parcarea goală, cu lumini la intervale regulate.

Așteptă, apoi răsuci încă o dată cheia. De data asta, motorul porni. Îl tură apăsând de câteva ori pedala de accelerație, apoi puse schimbătorul de viteze în mișcare. Mașina o luă din loc, cu obișnuitul zăngănit metalic de protest.

„Wagon Wheel, sosim cât ai clipi." Stott se simți invadat de o senzație de căldură, cu gândul la încă o sticluță, încă o dușcă, pur și simplu ceva care să-i țină de urât până în capătul opus al orașului, la Elmwood Acres, minicomplexul rezidențial cam mohorât unde locuia. Sau poate avea să ia două sticle. Părea să fie o noapte care cerea așa ceva.

Luminile fabricii Gro-Bain fulgerară pe lângă el, apoi Stott prinse să străbată întunericul în vâjâitul mașinii, cu două ziduri încețoșate de porumb de-o parte și de alta, cu farurile decupând din beznă o mică porțiune a drumului prăfuit. Departe, în față, șoseaua cotea, descriind

un unghi larg ca să se îndrepte spre Medicine Creek. Luminile oraşului se întindeau în stânga, spălăcind cerul de deasupra porumbului.

În timp ce lua curba, motorul zăngăni din nou, mai ameninţător decât înainte. Pe urmă şuieră, tuşi şi se opri.

– Fir-ar al naibii! bombăni Willie Scott.

Bătrânul Hornet alunecă de-a lungul drumului, apoi încremeni. Scott îl scoase din viteză şi răsuci cheia în contact, dar nu se întâmplă nimic. Maşina era moartă.

– Fir-ar al dracului! strigă el iarăşi, lovind în volan. Naiba să te ia!

Vocea i se estompă în spaţiul închis al cabinei. Era înconjurat de linişte şi de întuneric. Orice s-ar fi întâmplat cu maşina, părea să fi murit definitiv, iar el nu avea nici măcar o lanternă cu care să se uite sub capotă.

Scoase din buzunar sticla plată, o deschise, o întoarse cu fundul în sus şi sorbi ultima picătură arzătoare. Se linse pe buze, răsuci sticla în mâini şi se holbă la ea. Acasă nu mai avea nici una.

O aruncă pe geam, în porumb, apoi se uită la ceas. Încă douăzeci de minute până la ora închiderii la Wagon Wheel. Mai avea de străbătut un kilometru şi jumătate. Dacă mergea repede, ar fi putut ajunge pe jos.

Se opri cu degetele pe mânerul uşii, cu gândul la crima recentă, la detaliile dezgustătoare din ziar.

„Da, sigur. Cinci miliarde de pogoane de porumb şi un cretin stând în aşteptare, exact între locul ăsta şi Wagon Wheel."

Aerul înăbuşitor al nopţii se scurse înăuntru când deschise portiera. Dumnezeule, la unsprezece fără douăzeci de minute continua să fie atât de al dracului de cald! Stott simţea mirosul porumbului, umezeala din aer. Greierii ţârâiau în întuneric. Departe, la orizont, se zăreau fulgere de căldură.

Se întoarse spre maşină, întrebându-se dacă trebuia să aprindă luminile de avarie. Decise că nu era cazul. N-ar fi reuşit decât să se pricopsească şi cu o baterie terminată. În afară de asta, pe drum n-avea să treacă nimeni până la ora şapte, când sosea schimbul pregătitor.

Dacă voia s-ajungă la Wagon Wheel la timp, ar fi făcut bine s-o ia din loc.

Începu să meargă repede, mâncând pământul cu picioarele sale lungi. Salariul lui de la fabrică era de șapte dolari și jumătate pe oră. Cum naiba ar fi putut să-și repare mașina din banii ăștia? Ernie n-avea să-l strângă cu ușa, dar piesele de schimb costau o avere. Un demaror nou ar fi putut ajunge la trei sute cincizeci sau chiar patru sute de dolari. Două săptămâni de muncă. Ar fi putut să vină la serviciu împreună cu Rip, cu mașina lui. Așa cum făcuse data trecută, când fusese nevoit să-mprumute automobilul lui Jimmy ca să ajungă acasă și se întorsese la șapte dimineața ca să-l ia să-l ducă în oraș. Problema era că Jimmy voia ca el să-i plătească benzina pe toată durata aranjamentului, ceea ce, în vremurile astea, însemna o avere.

Nu era corect. El era un muncitor bun. Ar fi trebuit să fie plătit mai mult. Nouă dolari pe oră – sau măcar opt și jumătate.

Începu să meargă și mai repede. Strălucirea prietenoasă a luminii galbene din Wagon Wheel, tejgheaua lungă de lemn a barului, melodiile tânguitoare ale tonomatului, sticlele și paharele scânteind pe rafturile din fața oglinzii – imaginile îi umpleau sufletul și îi grăbeau picioarele.

Se opri brusc. I se păruse că aude un foșnet în porumbul din stânga lui.

Rămase o clipă locului, așteptând, dar era liniște. Aerul era neclintit. În depărtare licări un fulger de căldură, apoi încă unul.

Stott porni din nou, mergând de data asta pe mijlocul drumului. Totul era tăcut. Fusese un animal, probabil un raton. Sau numai imaginația lui.

Gândurile i se reîntoarseră la Wagon Wheel. Vedea înaintea ochilor silueta masivă și prietenoasă a lui Swede, cu obrajii lui rumeni și mustața ca un ghidon, mișcându-se în spatele tejghelei; bătrânul Swede avea întotdeauna câte o vorbă bună pentru fiecare. Și-l imagină punând în fața lui păhărelul minuscul pentru whisky și turnând cu generozitate băutura care se revărsa peste buză; se imagină ridicând paharul la gură. Își imagină dogoarea aurie alunecându-i prin gâtlej. În loc să ia o sticluță, avea să plătească puțin mai mult și să bea la bar. Swede o să-l ducă acasă cu mașina, le purta de grijă clienților săi. Sau poate avea să doarmă în camera din spate și a doua zi dimineață avea să meargă mai întâi la atelierul lui Ernie. N-ar fi fost prima dată când rămânea peste

noapte la Wagon Wheel. Era oricum mai bine decât acasă, la nevastă. Ar fi putut s-o sune de la bar, să găsească o scuză...

Zgomotul din porumb se auzi din nou.

Stott ezită numai o clipă, apoi își continuă mersul, păşind pe asfaltul cald cu pantofii uşori. Dar sunetul se auzi din nou, acum mai aproape, destul de aproape ca să-l poată recunoaşte. Era foşnetul porumbului uscat prin care se strecura cineva.

Stott se uită încordat spre dreapta, sperând să distingă ceva. Dar nu zări decât vârfurile porumbului proiectate pe cerul palid. Restul era un zid de beznă.

Apoi, privind cu insistenţă, văzu o singură tulpină tremurând pe fundalul cerului.

Ce era? O căprioară? Un coiot?

– Huş! strigă el, agitându-şi braţele în direcţia sunetului.

Răspunsul îi îngheţă sângele în vine. Era un mormăit, uman şi inuman în acelaşi timp: *Muh.*

– Cine dracu' e acolo?

De data asta nu mai auzi nici un sunet.

– Naiba să te ia, zise Stott, grăbind pasul şi îndreptându-se spre partea opusă a drumului. Nu ştiu cine naiba eşti, dar să te ia naiba.

Se auzi din nou foşnetul, zgomotul făcut de cineva care mergea prin porumb, acum mai repede, ţinând pasul cu el.

Muh.

Pe marginea opusă a drumului, Scott prinse să meargă şi mai repede, aproape alergând.

Foşnetul din porumb înainta în acelaşi ritm. Vocea, bizara voce gâfâită, deveni mai sonoră şi mai insistentă. *Muh! Muh!*

Stott o rupse de-a binelea la fugă. Drept răspuns, în dreapta lui se auzi un sunet de porumb strivit. Pe cerul abia deslușit, vedea vârfurile tulpinilor de pe marginea drumului rupându-se şi le auzea trosnind. O nouă repriză de foşnete, apoi Stott zări ceva, o formă neagră ieşind din porumb, foarte repede, mişcându-se mai întâi paralel cu el, apoi traversând şoseaua pieziş şi apropiindu-se.

În secunda următoare, un instinct atavic îl împinse pe Willie Stott să sară peste șanțul din stânga drumului, aruncându-se în porumb. În timp ce era înghițit de tulpinile înalte, se uită o clipă înapoi. Și văzu o siluetă imensă, neagră, alergând cu o viteză înfiorătoare de-a curmezișul șoselei din spatele lui.

Stott se năpusti prin șirul următor, apoi prin următorul, străduindu-se să se afunde cât mai adânc în lanul întunecos și sufocant. Dar auzea fără încetare trosnetul tulpinilor uscate călcate în picioare în spatele lui.

Coti în unghi drept și o luă la goană de-a lungul unui șir.

În urma lui, trosnetele încetară.

Stott fugea. Avea picioare lungi și, în liceu, făcuse parte din echipa de atletism a școlii. Asta se întâmplase cu ani în urmă, dar Stott încă știa cum să alerge. Așa că alergă, negândindu-se la nimic altceva decât la felul în care trebuia să-și aducă un picior înaintea altuia, fugind mai repede decât indiferent ce o fi fost în spatele lui.

În pofida curburii șirurilor de porumb, încă nu era complet dezorientat. Medicine Creek se afla în fața lui, la numai un kilometru și jumătate distanță. Avea încă șanse de reușită...

Acum din spate se auzea zgomotul unor picioare care loveau zgomotos pământul. Și, ritmic, la fiecare pas, câte un mormăit.

Muh. Muh. Muh.

Șirul nesfârșit de porumb se curba ușor, urmărind configurația terenului, iar Stott zbura de-a lungul lui, cu o rapiditate izvorâtă dintr-o groază cumplită.

Muh. Muh. Muh.

Doamne, se auzea tot mai aproape! Stott se aruncă brusc în lateral, trecând printr-un alt șir de tulpini și continuând să alerge.

În urmă răsună un alt trosnet, ca un ecou, când urmăritorul pătrunse prin șirul de porumb, urmărindu-l tot mai îndeaproape.

Muh. Muh. Muh. Muh.

– Lasă-mă dracului în pace! zbieră el.

Muh. Muh. Muh. Muh.

Creatura era din ce în ce mai aproape, atât de aproape, încât Stott își imagină că simțea în ceafă suflul unei respirații fierbinți, urmând ritmul zgomotului surd al pașilor. Ceva umed și cald îi scălda partea interioară a coapselor când bășica udului îi scăpă de sub control. Sări din nou într-o parte, trecând dincolo de un alt rând, și se azvârli încă o dată în lateral, întorcându-se înapoi. Creatura rămânea în spatele lui, aproape, mereu mai aproape. *Muh. Muh. Muh. Muh.* Continua să câștige teren, cu iuțeală.

Scott simți ceva înhățându-l de păr, ceva înfiorător de puternic. Încercă să se elibereze dintr-o smucitură și îl săgetă brusc o durere cumplită, dar strânsoarea se înteți. Plămânii îi luaseră foc. Picioarele i se înmuiară de spaimă.

– *Ajutor!* urlă el, aruncându-se într-o parte, smucindu-se și răsucindu-și capul cu atâta violență încât simți cum scalpul începea să i se desprindă de țeastă.

Creatura era acum aproape deasupra lui. O strânsoare ca de menghină îi cuprinse pe neașteptate ceafa, urmată de o răsucire brutală și de un pocnet, apoi avu brusc senzația că se desprinsese de pământ și că zbura, zbura, înălțându-se tot mai sus, către cerul întunecat, în vreme ce un glas zbiera, triumfător:

– *Muuuuuuuuuuuuuuhhhhhhhhhhhhhhhhhh!*

19

Smit Ludwig părăsi redacţia ziarului *Cry County Courier*, încuind uşa şi lăsând cheia să-i cadă în buzunar. Traversă strada pieziş, ridicându-şi ochii spre cerul dimineţii. Nori imenşi întunecaţi se îngrămădeau zadarnic deasupra orizontului dinspre nord, exact aşa cum o făcuseră zi de zi în ultimele două săptămâni. La căderea nopţii, aveau să se risipească pe cer, dispărând până în zori. Într-una dintre zilele acelea, căldura avea să se spulbere, izgonită de o furtună teribilă. Însă, după toate aparenţele, oraşul avea să mai rămână o vreme în ghearele caniculei.

Ludwig ştia foarte bine despre ce aveau de gând să-i vorbească Art Ridder şi şeriful. Ei bine, aveau ghinion: scrisese deja articolul despre câine, care urma să apară chiar în după-amiaza aceea. O porni pe trotuar cu paşi mari, simţind căldura asfaltului care i se infiltra prin tălpile pantofilor, şi apăsarea soarelui în creştet. Sala de bowling Candlepin Castle al lui Magg era la o distanţă de cinci minute, dar, după ce se trecuseră primele două, Ludwig realiză că făcuse o greşeală că nu plecase cu maşina. Avea să ajungă acolo transpirat şi cu părul vâlvoi: o eroare tactică. „Cel puţin, îşi spuse, Magg ţine aerul condiţionat la o temperatură de tundră."

Trecu dincolo de uşile duble, pătrunzând într-un curent de aer îngheţat, întâmpinat de tăcere: la ora aceea a dimineţii, pistele erau întunecate, popicele se înălţau în semiobscuritate aidoma unor colţi albi şi lungi, iar automatele de rearanjare nu scoteau nici un sunet. În capătul opus al pistei se vedeau luminile de la Castle Club, unde Art Ridder îşi

punea hârtiile în ordine în fiecare dimineaţă şi unde lua micul dejun. Ludwig îşi aranjă gulerul, îşi îndreptă umerii şi o porni drept înainte.

Castle Club nu era atât un club, cât un restaurant cu pereţi de sticlă, banchete tapiţate cu piele roşie sintetică, mese laminate să imite lemnul şi oglinzi oblice cu margini aurii, din imitaţie de marmură. Ludwig intră şi se apropie de masa din colţ, unde stăteau Art Ridder şi şeriful Hazen, discutând cu voce scăzută. Ridder îl zări pe reporter cu coada ochiului, se sălţă în picioare cu un zâmbet larg, îi întinse mâna şi îi arătă un scaun.

– Smitty! E un gest frumos din partea ta c-ai venit.

– Cum să nu, Art.

Şeriful nu se ridicase şi se mulţumi să dea din cap, într-o revărsare de fum de ţigară.

– Smit.

– Domnule şerif.

Se lăsă o scurtă tăcere. Ridder se uită în jur, întinzându-şi gulerul de poliester într-o parte şi într-alta.

– Em! Cafea! Şi adu-i domnului Ludwig nişte ouă cu şuncă.

– Nu prea iau micul dejun.

– Prostii. Azi e o zi importantă.

– Cum aşa?

– Pentru că domnul profesor Stanton Chauncy de la KSU o să ni se alăture peste cincisprezece minute. Vreau să-i arăt oraşul.

Urmă o pauză. Art Ridder purta o cămaşă roz, cu mâneci scurte, şi pantaloni dintr-un soi de jerseu gri-deschis, iar blazerul alb era aruncat pe spatele scaunului. Era rotofei, dar nu puhav. Toţi anii în care se luptase cu curcanii îi dezvoltaseră musculatura braţelor, şi părea că muşchii aceia n-aveau să dispară niciodată. Era rumen şi strălucea de sănătate.

– N-avem prea mult timp, Smitty, aşa că o să merg direct la ţintă. Doar ştii cine sunt: Domnul Fără Ocolişuri. Ridder chicoti uşor.

– Sigur că da, Art.

Ludwig se lăsă pe spătarul scaunului, făcându-i loc chelneriţei, care îi strecură în faţă o farfurie, cu şuncă şi ouă înotând în ulei. Se întrebă

ce-ar fi făcut un reporter adevărat într-o asemenea situație. Ar fi plecat? S-ar fi eschivat în mod politicos?

– OK, Smitty, uite care-i treaba. Știi că tipul ăsta, Chauncy, caută un loc pentru o cultură experimentală de porumb a universității. Are de ales între noi și Deeper. Deeper are un motel, Deeper are două stații de benzină, Deeper e cu mai bine de treizeci de kilometri mai aproape de autostradă. OK? Așa că s-ar putea să te-ntrebi în ce constă competiția. De ce ne-ar alege pe noi? Mă urmărești?

Ludwig dădu din cap. „Mă urmărești?" era ticul verbal al lui Ridder.

Ridder luă cana cu cafea, își îndoi brațul păros și sorbi o înghițitură.

– Noi avem ceva ce Deeper nu are. Acum ascultă-mă bine, fiindcă asta nu face parte din declarațiile oficiale KSU. Noi suntem *izolați*. Art făcu o pauză, pentru mai mult efect. De ce e importantă izolarea? Pentru că e vorba de o testare a *porumbului – modificat – genetic*. Fredonă melodia din *Zona Crepusculară*, apoi zâmbi. Mă urmărești?

– Nu tocmai.

– Știm cu toții că porumbul modificat genetic e inofensiv. Însă există o șleahtă de ignoranți în orașul ăsta, liberali, ecologiști – știi despre cine vorbesc – care au convingerea că porumbul modificat genetic e *periculos*. Fredonă iarăși melodia din *Zona Crepusculară*. Adevăratul motiv pentru care Medicine Creek a intrat în cursă e izolarea orașului. Fără hotel. Departe de autostradă. Nici un mare magazin universal. Cea mai apropiată stație de radio și televiziune la trei sute de kilometri distanță. Pe scurt, *e cel mai nepotrivit loc din lume pentru a organiza un protest*. Bineînțeles că nici Dale Estrem și nici Asociația Fermierilor nu sunt prea încântați de povestea asta, dar ei nu reprezintă decât o mână de oameni și de ei mă ocup eu. Mă urmărești?

Ludwig încuviință din cap.

– Însă acum avem o mică problemă. Avem un nemernic sărit de pe fix care dă târcoale prin preajmă. A ucis un om, a ucis un câine și numai Dumnezeu știe ce naiba o mai fi punând la cale, poate regulează oi. Exact când Stanton Chauncy, directorul științific al Școlii Populare de Agricultură a Universității de Stat din Kansas, se află în oraș ca să decidă dacă Medicine Creek e locul potrivit pentru aceste culturi. Un oraș

liniştit, al legii şi ordinii. Fără droguri, fără hippy, fără protestatari. Bineînţeles, Chauncy a auzit despre crimă, dar îşi închipuie că e o simplă întâmplare, ceva care n-o să se mai repete. Nu-şi face griji, iar eu vreau ca lucrurile să rămână aşa. De aceea am nevoie de ajutorul tău, în două privinţe.

Ludwig rămase în expectativă.

– În primul rând, întrerupe pentru o vreme blestematele astea de articole despre crimă. OK, s-a întâmplat. Dar acum trage-ţi sufletul. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, scrie despre ce vrei tu, numai nu despre câinele mort.

Ludwig înghiţi în sec. Se lăsă tăcerea. Ridder îl fixa cu o pereche de ochi înroşiţi, cu cearcăne negre dedesubt. Lua lucrurile foarte în serios.

– Povestea se încadrează în categoria ştirilor publicabile, spuse Ludwig, dar vocea i se frânse în timp ce rostea cuvintele.

Ridder zâmbi şi puse pe umărul lui o mână mare. Îşi coborî glasul.

– *Te rog,* Smitty, să-mi faci o *favoare,* amânând articolul cu câteva zile. Numai cât stă aici tipul de la KSU. Nu-ţi cer să renunţi la el sau altceva de genul ăsta. Strânse uşor umărul lui Ludwig. Uite ce e, ştim amândoi că fabrica Gro-Bain nu e o treabă sigură. În '96, când s-a desfiinţat schimbul de noapte, au plecat din oraş douăzeci de familii. Alea erau slujbe bune, Smitty. Oamenii au avut de suferit, au fost nevoiţi să se dezrădăcineze şi să plece din casele construite de bunicii lor. Nu vreau să trăiesc într-un oraş muribund. Nici *tu* nu vrei să trăieşti într-un oraş muribund. Chestia asta ne poate schimba într-adevăr viitorul. O parcelă sau două nu reprezintă decât un început, dar recoltele modificate genetic sunt pe val, în ele o să se bage bani frumoşi şi Medicine Creek poate profita. Sunt foarte multe lucruri la mijloc, Smitty. Mult mai multe decât îţi poţi imagina. Şi tot ceea ce te rog, *tot* ce te rog, e să faci o pauză de două sau trei zile. Tipul îşi anunţă decizia luni. Păstrează articolul şi publică-l după ce pleacă. Marţi dimineaţă. Mă urmăreşti?

– Am înţeles.

– Mă interesează soarta acestui oraş. Aşa cum te interesează şi pe tine, Smitty, ştiu că e aşa. Aici nu e vorba de mine. Mă străduiesc să-mi fac datoria de cetăţean.

Ludwig înghiți în sec. Observă că ouăle se răceau pe farfurie și că slănina se întărise deja.

Șeriful se hotărî în sfârșit să vorbească.

– Smitty, știu că noi am avut niște neînțelegeri. Dar mai există un motiv pentru care n-ar trebui să publici nimic despre câine. Specialiștii în psihologie judiciară de la Dodge cred că e posibil ca ucigașul să fie dornic de publicitate. Ținta lui e să terorizeze orașul. Oamenii au început deja să dezgroape vechile povești despre masacru și despre Blestemul Celor Patruzeci și Cinci, iar săgețile alea blestemate par să fi fost folosite special ca să reînvie toată istoria. E posibil ca ucigașul să-și pună în practică vreo fantezie bolnavă pe tema blestemului. Specialiștii au spus că articolele din ziar îl încurajează. Nu vrem să facem nimic care ar putea provoca o altă crimă. Cu tipul ăsta nu e de glumă, Smitty.

Urmă un lung răstimp de tăcere.

Într-un târziu, Ludwig oftă.

– Aș putea să amân povestea câinelui vreo două, trei zile, zise el cu voce scăzută.

Ridder zâmbi.

– Excelent. Excelent.

Strânse din nou umărul lui Smitty.

– Vorbeai despre două lucruri, spuse Ludwig cu oarecare șovăire.

– Da, așa e. Mă gândeam – încă o dată, nu e decât o sugestie, Smitty – că ai putea să umpli golul cu un articol despre domnul profesor Stanton Chauncy. Oricui îi place să i se dea un strop de atenție, iar tipul ăsta nu e o excepție. În ceea ce privește proiectul cred că e bine să nu intrăm în prea multe amănunte. Dar povestea lui, cine este, de unde vine, toate titlurile lui academice, toate chestiile alea grozave pe care le face la KSU – mă urmărești, Smitty?

– Nu e o idee rea, murmură Ludwig.

Și, de fapt, chiar nu era rea. Dacă tipul se dovedea a fi interesant și îi ieșea un articol bun, atunci s-ar fi încadrat exact în genul de povești pe care și le doreau oamenii. Viitorul orașului era întotdeauna subiectul numărul unu al conversațiilor din Medicine Creek.

– Grozav. O să fie aici în cinci minute. Te prezint şi pe urmă vă las singuri.

– Bine.

Ludwig înghiţi din nou în sec.

Ridder îi eliberă în sfârşit umărul din strânsoare. Ludwig simţea un plasture rece acolo unde stătuse mâna lui încinsă, transpirată.

– Eşti un timp de treabă, Smitty.

– Da.

Exact în clipa aceea, staţia radio a şerifului prinse viaţă. Hazen şi-o desprinse de centură şi apăsă butonul de recepţie. Ludwig auzi vocea anemică a lui Tad dând raportul incidentelor din dimineaţa aceea.

– Un glumeţ a dezumflat cauciucurile de la maşina antrenorului echipei de fotbal.

– Altceva, spuse Hazen.

– Încă un câine mort. Despre ăsta am fost anunţaţi că se află pe marginea drumului.

– Dumnezeule mare! Altceva.

– Soţia lui Willie Stott spune că bărbatul ei n-a venit acasă azi-noapte.

Şeriful îşi roti ochii.

– Ia legătura cu Swede, la Wagon Wheel. Probabil că doarme din nou în camera din spate.

– Da, domnule.

– O să văd eu însumi ce e cu câinele.

– E pe Deeper Road, la patru kilometri distanţă de oraş, înspre vest.

– Am notat.

Hazen îşi îndesă staţia radio la loc în centură, strivi ţigara în scrumieră, îşi luă pălăria de pe scaunul liber de alături, şi-o aranjă pe cap şi se ridică în picioare.

– Pe curând, Art. Smitty, îţi mulţumesc. Trebuie să fug.

Imediat după plecarea şerifului, ca la un semn, profesorul Stanton Chauncy se materializă în capătul opus al pistei de bowling, rotindu-şi privirile în jur.

Ridder îl strigă de dincolo de geam, fluturându-şi mâna. Chauncy dădu din cap, trecu pe lângă piste şi intră în Castle Club. Avea acelaşi

mers țeapăn pe care Ludwig i-l observase la Cina Amicală. Studie cu atenție decorul de plastic, și Ludwig se gândi că în ochii lui sticlea ceva: amuzament? dispreț?

Ridder se ridică în picioare și Ludwig îi urmă exemplul.

– Nu vă ridicați pentru mine, spuse Chauncy.

Își strânseră mâinile și se așezară cu toții.

– Domnule Chauncy, începu Ridder, vreau să ți-l prezint pe Smit Ludwig, de la *Cry County Courier*, ziarul nostru local. E director, redactor-șef și reporter. E omul-orchestră. Râse.

Ludwig văzu o pereche de ochi albaștri, mai degrabă reci, întorcându-se către el.

– Trebuie să fie foarte interesant pentru dumneavoastră, domnule Ludwig.

– Spune-i Smitty. Nu suntem formaliști. Medicine Creek e un oraș prietenos.

– Îți mulțumesc, Art. Chauncy se întoarse spre Ludwig. Smitty, eu sunt Stan.

Ridder vorbi înainte ca Ludwig să fi putut răspunde:

– Ascultă, Stan, Smitty vrea să scrie un articol despre tine, iar eu trebuie să fug, așa că vă las aici. Comandați ce vreți; fac eu cinste.

O clipă mai târziu, Ridder dispăruse, iar Chauncy își întorsese privirea seacă spre Ludwig. Pentru un moment, ziaristul se întrebă ce anume o fi așteptat. Pe urmă își amintit că trebuia să-i ia un interviu. Își scoase carnetul de stenograme și găsi un pix.

– Dacă nu te superi, prefer să răspund la întrebări care îmi sunt prezentate din timp, zise Chauncy.

– Mi-aș dori să fim atât de bine organizați, spuse Ludwig, mobilizându-se ca să zâmbească.

Chauncy nu zâmbi.

– Spune-mi la ce gen de articol te-ai gândit.

– În esență, ar trebui să fie un profil. Știi, omul din spatele proiectului și așa mai departe.

Urmă o scurtă tăcere.

– Avem de-a face cu o problemă delicată. Trebuie abordată *ca atare*.

– O să fie un articol favorabil, descriptiv, nu despre cultura experimentală.

Chauncy căzu o clipă pe gânduri.

– Trebuie să văd articolul înainte de a fi tipărit.

– Nu procedăm așa de obicei.

– Va trebui să faci o excepție în cazul meu. Ține de politica universității.

Ludwig oftă.

– Foarte bine.

– Să-i dăm drumul, zise Chauncy, lăsându-se pe spătarul scaunului.

– Nu vrei o cafea sau micul dejun?

– Am mâncat mai devreme, în Deeper.

– Foarte bine, atunci. Ia să vedem.

Ludwig își deschise carnetul de stenograme la o pagină albă, o netezi, își pregăti pixul și încercă să se gândească la câteva întrebări cu miez.

Chauncy se uită la ceas.

– Sunt o persoană foarte ocupată, așa că ți-aș fi recunoscător dac-ai putea să te rezumi la cincisprezece minute. Data viitoare ar fi bine să-mi aduci întrebările, în loc să le formulezi la fața locului. E un gest minim de politețe atunci când intervievezi pe cineva al cărui timp este prețios.

Ludwig își goli plămânii de aer.

– Așadar, vorbește-mi despre tine, despre primii ani de școală, despre felul în care ai ajuns să fii pasionat de agricultură, lucruri de genul ăsta.

– M-am născut și am crescut în Sacramento, California. Am făcut liceul acolo și am frecventat cursurile Universității California la Davis, unde m-am specializat în biochimie. Am absolvit ca membru al Phi Beta Kappa[1], *summa cum laude*, în 1985. Făcu o pauză. Vrei să-ți spun cum se scrie *summa cum laude*?

– Cred că mă descurc.

– Apoi am urmat cursuri doctorale la Universitatea Stanford și le-am absolvit după patru ani – asta ar fi în 1989 – cu un doctorat în biologie moleculară. Disertația mea a primit medalia Hensley. Se scrie

[1] Organizație onorifică, alcătuită din studenți și absolvenți, ai cărei membri sunt admiși în baza performanțelor academice. (n.tr.)

H-E-N-S-L-E-Y. La scurt timp după aceea am venit la Catedra de biologie a Universității din Kansas, ca profesor plin. În 1995 mi s-a acordat titlul Leon Throckmorton de Profesor Emerit de Biologie Moleculară și, în plus, în 1998 am devenit directorul Școlii Populare de Agricultură.

Se opri, așteptând ca Ludwig să-l ajungă din urmă.

Ziaristul scrisese destule articole plictisitoare ca să le cunoască mirosul, iar ăsta puțea de la o poștă. Medalia Hensley, Dumnezeule. Tipul ăsta era un imbecil sau ce?

– Da, mulțumesc, Stan. Când a început, hm, ingineria genetică să-ți capteze interesul? Când ți-ai dat seama că doreai să-ți alegi meseria asta?

– Noi nu o numim inginerie genetică. Folosim termenul de *ameliorare* genetică.

– Atunci ameliorarea genetică.

Pe chipul lui Chauncy se așternu, pentru o clipă, o expresie pioasă.

– Când aveam doisprezece sau treisprezece ani, am văzut în revista *Life* fotografia unui grup de copii înfometați din Biafra[1], care se îngrămădeau în jurul unui camion al Națiunilor Unite, încercând să capete o mână de orez. Mi-am spus: „Vreau să fac ceva ca să-i hrănesc pe acești copii flămânzi".

Ce vrăjeală! Dar Ludwig continuă să noteze conștiincios totul.

– Și tatăl tău? Mama? Cu ce se ocupau? Știința e o tradiție de familie?

Se lăsă o scurtă tăcere.

– Aș prefera să discut doar despre mine.

„Tatăl era probabil șofer de camion și își bătea nevasta", cugetă Ludwig.

– Bine. Spune-mi, ai publicat articole sau cărți?

– Da. Foarte multe. O să-ți trimit un exemplar din ultimul meu curriculum vitae prin fax, la birou, dacă-mi dai numărul.

– Nu avem fax. Îmi pare rău.

– Aha. Sincer vorbind, cred că ne irosim timpul cu astfel de întrebări, când pentru tine ar fi mult mai simplu să obții informațiile de la

[1] Republica Biafra, stat secesionist care a existat, în perioada 1967–1970, în sud-estul Nigeriei. (n.tr.)

Departamentul de relații cu publicul al KSU. Dosarul lor despre mine e gros cât o cărămidă. Și ar fi mai bine să *citești* câteva dintre articolele mele înainte de a mă intervieva. Ne-ar economisi tuturor timpul. Se uită din nou la ceas.

Ludwig trecu la un alt subiect.

– De ce Medicine Creek?

– Permite-mi să-ți amintesc că Medicine Creek n-a fost încă ales.

– Știu, dar de ce a intrat în competiție?

– Căutăm un loc care să corespundă, în medie, condițiilor standard de cultivare a porumbului. Medicine Creek și Deeper au fost alese în urma unui studiu cuprinzător pe computer, ale cărui costuri s-au ridicat la două sute de mii de dolari și în care au fost incluse aproape o sută de localități din vestul Kansasului. Acum ne aflăm în cea de a treia fază a acestui studiu, când vom lua decizia finală. Am ajuns deja la o înțelegere cu societățile agricole în privința accesului la terenurile lor. Și acesta este motivul pentru care mă aflu aici: pentru a lua decizia finală și a o anunța luni.

Ludwig notă totul, conștient că, dacă analizai declarațiile interlocutorului său, îți dădeai seama că, de fapt, nu spusese nimic.

– Dar ce părere ai despre orașul nostru? întrebă el.

Urmă un alt răstimp de tăcere, și Ludwig realiză că pusese o întrebare la care Chauncy nu avea răspunsul pregătit.

– Ei bine, eu... Din nefericire, aici nu există nici un hotel și singurul loc unde aș fi putut sta fusese deja închiriat de către o persoană dificilă, se pare, care a luat în stăpânire întregul etaj și a refuzat categoric să renunțe la una dintre camere. Chauncy își țuguie buzele, zbârlindu-și firele scurte de păr din jurul gurii. Așa că sunt nevoit să stau în Deeper și să fac un drum incomod, de patruzeci de kilometri, în fiecare dimineață și în fiecare seară. Aici nu există nimic, cu excepția unei piste de bowling și a unui restaurant... Nici o bibliotecă, nici un eveniment cultural, nici un muzeu și nici o sală de concerte. Sincer vorbind, Medicine Creek n-are nimic care să-l facă atractiv.

Zâmbi scurt.

Ludwig se trezi zbârlindu-se.

– Oamenii respectă aici valori americane sănătoase, solide, de modă veche, tipice orășelelor de provincie. Asta înseamnă ceva.

Chauncy se înfioră ușor.

– Nu mă îndoiesc de asta. Domnule Ludwig, când o să fac alegerea finală între Deeper și Medicine Creek, vei fi, cu siguranță, printre primii care o vor afla. Acum, dacă nu te superi, mă așteaptă treburi importante.

Se ridică în picioare.

Ludwig se ridică odată cu el și îi strânse mâna întinsă. Cu coada ochiului zări chipul ars de soare și neras al lui Dale Estrem, care îi privea pe geamul din dreptul pistei de bowling, împreună cu alți doi fermieri. Îl văzuseră pe Chauncy înăuntru și era evident că-l așteptau să iasă. Ludwig își reținu un zâmbet.

– Poți trimite articolul prin fax sau prin e-mail la Departamentul de relații cu publicul al KSU, zise Chauncy. Numărul e pe cartea mea de vizită. Îl vor verifica și ți-l vor returna către sfârșitul săptămânii.

Lăsă cartea de vizită să cadă cu zgomot pe masă și se ridică în picioare.

„La sfârșitul săptămânii." Ludwig îl urmări cu privirea pe imbecilul acesta mărunțel, care trecu țeapăn pe lângă pistele de bowling, cu capul sus, cu spatele foarte drept, cu picioarele mici mișcându-se cu vioiciunea unei mașinării. Chauncy deschise ușa care dădea în stradă și Dale Estrem o porni către el cu pași mari, legănându-și brațele puternice, de fermier. Vocea lui era destul de ridicată ca să pătrundă până și în sanctuarul lui Castle Club. După toate aparențele, Chauncy avea parte de o molestare verbală.

Ludwig zâmbi. Dale Estrem: un om întotdeauna dispus să spună lucrurilor pe nume. La naiba cu Chauncy, la naiba cu Ridder, la naiba cu șeriful! El avea de publicat un ziar.

Câinele avea să rămână.

20

Tad ieşi din Wagon Wheel în căldura de furnal de afară. Până aici nu avusese noroc, Willie Stott nu dormise în camera din spate. Cu toate astea, Tad era foarte bucuros că se dusese să verifice. Îşi azvârli în gură o bomboană de mentă – a doua – ca să-şi acopere orice iz de alcool din respiraţie după berea Coors de la gheaţă pe care Swede i-o strecurase pe sub tejghea. Avea un gust tare bun într-o zi atât de toridă. Swede Cahill era un tip tare cumsecade.

Maşina lui se cocea la soare, în faţa biroului şerifului, şi Tad se duse glonţ spre ea. Se urcă şi porni motorul, având mare grijă ca spatele şi fesele să-i vină cât mai puţin în contact cu tapiţeria încinsă, din imitaţie de piele. Dacă ar fi reuşit să-şi găsească o slujbă de birou în Topeka sau în Kansas City, n-ar mai fi fost nevoit să-şi petreacă zilele intrând şi ieşind din căldura asta sufocantă, silit să conducă un automobil care îşi purta pretutindeni cu sine micul iad interior.

Deschise staţia radio pe frecvenţa dispecerului regional.

– Unitatea 21 către dispecerat, zise el.

– Sal'tare, Tad, se auzi vocea lui LaVerne, care lucra în schimbul de zi.

Era îndrăgostită de Tad şi, dacă ar fi fost cu douăzeci de ani mai tânără, poate că el i-ar fi împărtăşit sentimentele.

– LaVerne, ceva nou? o întrebă.

– Cineva de la Gro-Bain a raportat un vehicul parcat pe şoseaua spre fabrică. Pare abandonat.

– Ce model?

Tad nu avea nevoie să întrebe de marcă. Cu excepţia Chevroletului Capprice al lui Art Ridder şi al Mustangurilor 1991 din dotarea poliţiei, cumpărate la mâna a doua de la secţia de poliţie din Great Bend, absolut toate maşinile din oraş erau AMC. Fusese marca vândută de singurul dealer aflat la o distanţă de numai o oră de mers. Însă, ca multe alte firme, îşi încetase existenţa cu ani în urmă.

– Hornet, număr de înmatriculare Whisky Ecou Foxtrot doi nouă şapte.

Îi mulţumi lui LaVerne şi reveni la jargonul oficial.

– Unitatea 21, în deplasare, spuse el, punând la loc staţia radio.

Trebuia să fie Hornetul lui Stott. Fără îndoială că tipul dormea pe bancheta din spate, aşa cum făcuse ultima dată când i se stricase rabla în afara oraşului. Probabil că se ghemuise şi petrecuse o seară liniştită în pustietate, singur cu Old Grand-Dad.

Tad băgă în viteză şi se îndepărtă de bordură. În cincisprezece secunde lăsase oraşul în urmă. Patru minute mai târziu, intră pe drumul către fabrică. În faţa lui hodorogea un tractor cu remorca plină de curcani vii, lăsând în siaj o duhoare de găinaţ atât de densă, încât era aproape vizibilă. Tad îl depăşi cât putu de repede, aruncând o privire la stivele de cuşti pline cu curcani înspăimânaţi, cu ochii bulbucaţi. Îndatoririle slujbei îl aduseseră pe Tad la Gro-Bain de două ori. Făcuse prima vizită chiar înainte de Ziua Recunoştinţei şi, în anul acela, el şi mama lui văduvă se delectaseră cu o friptură savuroasă de porc. Şi, de atunci, mâncaseră frìptură de porc în fiecare an de Ziua Recunoştinţei. Tad era bucuros – nu văzuse niciodată o fermă de porci.

Iată-l: Hornetul lui Stott, parcat pe marginea şoselei, aproape invizibil în umbra porumbului. Tad se opri în spatele lui, aprinse luminile de avarie şi coborî.

Geamurile erau deschise, maşina, goală. Cheia lipsea din contact.

Camionul cu curcani trecu pe lângă el, stârnind o pală de aer care legănă porumbul de pe ambele părţi ale drumului, lăsând în urmă putoarea de motorină şi de păsări îngrozite. Tad se întoarse cu spatele, strângând din ochi. Apoi îşi desprinse staţia radio de la centură.

– Da? veni răspunsul lui Hazen.

– Sunt aici, lângă mașina lui Stott. E parcată pe drumul către Gro-Bain. E goală, nici urmă de Stott.

– Mi-am închipuit. Probabil doarme în lan.

Tad privi marea de porumb. Într-un fel, nu credea că s-ar fi hotărât cineva să doarmă acolo, chiar beat.

– Credeți, într-adevăr?

– Bineînțeles. Ce altceva să cred?

Întrebarea rămase suspendată în aer.

– Păi...

– Tad, Tad! Nu te poți lăsa cuprins de nebunia asta. Nu toate persoanele dispărute se dovedesc a fi fost ucise și mutilate. Uite, eu sunt aici, lângă câine. Și știi ce?

– Ce? Tad simți o gheară în gât.

– Nu e decât un câine lovit de-o mașină. Încă are coada și tot restul.

– Asta-i bine.

– Așa că ascultă-mă. Îl cunoști pe Willie tot atât de bine ca și mine. I s-a stricat mașina și a plecat pe jos să-și umezească gâtlejul la Wagon Wheel. Avea în buzunar sticla de whisky cea de toate zilele și a supt din ea până a golit-o. Pe drum s-a decis să tragă un pui de somn în porumb. Acolo o să-l găsești, mahmur ca naiba, dar altfel viu și nevătămat. Urcă-te-n mașină și întoarce-te încet înapoi, probabil c-o să-l găsești în umbra șanțului. Bine?

– Bine, domnule șerif.

– Așa te vreau. Fii atent, da?

– O să fiu.

Ted se pregătea să se întoarcă în mașină, când văzu ceva strălucind în țărână, alături de Hornetul lui Stott; o sticlă goală, de o jumătate de litru. Se apropie, o ridică, o duse la nas. Mirosul de whisky proaspăt îi umplu nările.

Era exact așa cum spusese șeriful. Hazen părea să știe tot ce se petrecea în oraș, aproape înainte de a se întâmpla. Era un polițist bun. Și se purtase întotdeauna cu el ca un al doilea tată. Tad ar fi trebuit să

fie recunoscător că lucra pentru un asemenea om, ar fi trebuit să fie sincer recunoscător.

Puse sticla într-o pungă de plastic pentru probe materiale și marcă locul unde o găsise. Șeriful aprecia minuțiozitatea, chiar și în privința lucrurilor mărunte. În timp ce se îndrepta către automobilul lui, trecu un alt camion. De data asta, unul frigorific, venind dinspre fabrică, plin cu curcani congelați, frumoși, sterilizați. Șoferul îi făcu vesel cu mâna. Tad îi răspunse, se strecură în mașina lui și făcu cale întoarsă, uitându-se după Stott.

Se opri după două sute de metri. În stânga drumului, porumbul era rupt. Era rupt și în dreapta, câteva tulpini fiind înclinate într-o parte, în unghi ascuțit. Lui Tad i se păru că cineva își croise drum, intrând în porumbul din stânga, în timp ce altcineva ieșise din dreapta și traversase șoseaua.

Opri mașina, cuprins din nou de neliniște.

Coborî și examină pământul din lanul din stânga. Bulgării erau în dezordine. Fuseseră dislocați într-un mod care sugera că prin țărâna dintre două șiruri de porumb mersese cineva – sau, mai probabil, că alergase. Ceva mai în adâncul holdei, Tad observă câteva tulpini rupte și doi știuleți care fuseseră smulși și zăceau în praf.

Trecu dincolo de primul șir, cu ochii la pământul din jur. Inima îi bătea stânjenitor de repede. Era greu să lași amprente pe solul compact și uscat, dar existau o serie de adâncituri care păreau urmele unor pași, porțiuni râcâite, locuri unde bulgării fuseseră întorși pe dos, arătându-și partea mai întunecată de dedesubt. Se opri, stăpânindu-și imboldul de a-l suna pe șerif. Urmele continuau, trecând printr-un alt șir de porumb, unde cinci sau șase tulpini fuseseră doborâte.

În locul acela, urmele neclare și incomplete păreau să nu aparțină unei singure perechi de picioare. Tad refuza să formuleze, chiar și pentru sine, cu ce începea să semene totul. Semăna cu o urmărire. Dumnezeule, arăta într-adevăr ca o urmărire.

Continuă să înainteze, sperând să descopere că era altceva.

Urmele treceau printr-un alt șir, mergeau de-a lungul acestuia pentru o vreme, apoi traversau un altul. Și apoi Tad ajunse într-o zonă

unde în țărână avusese loc o luptă. Pe jos erau împrăștiate o duzină de tulpini rupte. Pământul era răscolit. Era o harababură. Acolo părea să se fi petrecut ceva brutal, de o reală violență.

Tad înghiți în sec, studiind cu atenție solul. Și acolo – în capătul opus al locului răscolit – zări, în sfârșit, o urmă clară pe pământul uscat.

Era a unui picior gol.

„Oh, Doamne", își spuse Tad, simțind un val de greață ridicându-i-se din stomac. „Oh, Doamne!" și mâna îi tremură când ridică stația radio la buze.

21

Corrie Swanson intră cu Gremlinul care vibra din toate încheieturile în parcarea neasfaltată a Cavernelor lui Kraus, oprindu-l în mijlocul unei trâmbe de praf, care se ridică răsucindu-se în aer și se împrăștie. Se uită la ceasul din bord. Șase și jumătate fix. Doamne, era atât de cald. Întrerupse muzica zgomotoasă, deschise portiera și coborî, apucând pe parcurs și noul blocnotes. Traversă parcarea și urcă treptele către vechea construcție în stil victorian, acum în paragină. Ochiurile ovale de geam ale ușii dezvăluiau o foarte mică parte a interiorului întunecos. Corrie ridică inelul mare de fier și îl lăsă să cadă, o dată, de două ori. Scârțâitul slab al unor pași, apoi Pendergast apăru în prag.

– Domnișoară Swanson, spuse el. Punctuală, foarte punctuală. Noi, pe de altă parte, suntem în întârziere. Trebuie să recunosc că am mici dificultăți de adaptare la obiceiul localnicilor de a cina atât de devreme.

Corrie îl urmă în sufragerie, unde în pâlpâirea lumânărilor se vedeau resturile a ceea ce părea să fi fost o cină sofisticată. Winifred Kraus stătea în capul mesei, ștergându-și afectată buzele cu un șervet de dantelă.

– Te rog, ia loc, zise Pendergast. Cafea sau ceai?

– Nu, mulțumesc.

Pendergast dispăru în bucătărie, de unde se reîntoarse cu un ceainic metalic, de o formă caraghioasă. Umplu două cești cu un lichid verde și îi întinse una lui Winifred, păstrând-o pe cealaltă pentru sine.

– Acum, domnișoară Swanson, am înțeles că ai dus la bun sfârșit discuția cu Andy Cahill.

Foindu-se stânjenită în scaun, Corrie își puse carnețelul pe masă.

Pendergast înălță spectaculos din sprâncene.

– Ce-i asta?

– Blocnotesul meu, răspunse Corrie, pe un ton defensiv pe care nu și-l înțelegea prea bine. Ai vrut să-l intervievez pe Andy și trebuia să scriu pe ceva.

– Excelent. S-auzim raportul.

Agentul FBI se instală comod pe scaun, cu mâinile încleștate.

Corrie își deschise carnetul, cu un sentiment penibil.

– Ce scris frumos ai, draga mea, zise Winifred, aplecându-se cam prea mult către ea.

– Mulțumesc.

Corrie retrase discret blocnotesul. „Caţă bătrână băgăcioasă."

– M-am dus acasă la Andy ieri-seară. Fusese plecat din oraș, într-o excursie organizată de clubul 4-H la un târg. I-am spus că i-a murit câinele, dar nu i-am spus cum. I-am dat cumva de înțeles c-a fost lovit de o mașină. A fost foarte supărat. Îl iubea pe Jiff, câinele ăla.

Se întrerupse. Pleoapele lui Pendergast se lăsaseră din nou și ochii i se îngustaseră în niște simple crăpături. Corrie speră că n-avea s-adoarmă iar lângă ea.

– A spus că, în ultimele două zile, Jiff se purtase oarecum straniu. Nu voia să iasă pe-afară, umbla prin jurul casei chelălăind, cu burta la pământ, și trebuia să fie tras de sub pat la ora mesei.

Întoarse pagina.

– În cele din urmă, acum două zile...

– Data exactă, te rog.

– Zece august.

– Continuă.

– Pe zece august, Jiff, ăă, s-a căcat pe covorul din camera de zi. Corrie ridică ochii, nervoasă, în tăcerea care se lăsase. Îmi cer scuze, dar asta a făcut.

– Draga mea, zise Winifred, ar fi trebuit să spui c-a *murdărit* covorul din camera de zi.

– Dar nu numai că l-a murdărit, *s-a răhățit* peste tot. De fapt, a avut diaree.

La urma urmelor, ce făcea baba asta indiscretă, îi asculta raportul? Se întrebă cum reușea Pendergast s-o suporte.

– Te rog, continuă, domnișoară Swanson, spuse acesta.

– În orice caz, doamna Cahill, care-i cam scorpie, s-a enervat, l-a scos pe Jiff în șuturi afară din casă și l-a pus pe Andy să curețe mizeria. El a vrut să-l ducă pe Jeff la veterinar, dar maică-sa n-a fost de acord să plătească. Oricum, atunci și-a văzut câinele pentru ultima oară.

Corrie se uită la Winifred și văzu că se crispase la față. Abia după o clipă își dădu seama că de vină era cuvântul „scorpie".

– La ce oră s-a petrecut asta? întrebă Pendergast.

– La șapte seara.

El dădu din cap și-și strânse la loc buricele degetelor.

– Unde locuiește familia Cahill?

– În ultima casă de pe Deeper Road, înspre nord, la vreun kilometru și jumătate distanță de oraș, nu departe de cimitir și chiar înainte de pod.

Pendergast dădu aprobator din cap.

– Și Jiff purta zgarda când a fost dat afară din casă?

– Da, răspunse Corrie ascunzând mândria pe care o simțea fiindcă se gândise să întrebe asta.

– Excelent lucrat. Pendergast își îndreptă spatele. Vreo veste despre William Stott, tipul dispărut?

– Nu, spuse ea. Îl caută, am auzit c-aduc un avion de la Dodge City.

Pendergast dădu din cap, apoi se ridică de la masă, se apropie tacticos de fereastră, își îndoi mâinile la spate și își plimbă ochii pe deasupra lanului nesfârșit de porumb.

– Crezi c-a fost ucis? întrebă Corrie.

Agentul FBI continuă să privească porumbul, silueta lui întunecată ieșea în evidență pe fundalul cerului de seară.

– Am urmărit fauna din Medicine Creek.

– Da, sigur, spuse Corrie.

– De exemplu, zise Pendergast, vezi uliul ăla?

Corrie veni lângă el. Nu reușea să vadă nimic.

– Acolo.

Atunci îl văzu și ea. O singură pasăre, conturându-se pe cerul portocaliu.

– Uliii ăștia zboară întotdeauna pe-aici.

– Da, dar, cu un minut în urmă, plana în direcția curentului de aer cald, așa cum a tot făcut de-o oră încoace. Acum zboară contra vântului.

– Și?

– Un uliu consumă foarte multă energie ca să zboare contra vântului. N-o face decât într-o singură împrejurare. Pendergast așteptă, privind insistent pe fereastră. Acum fii atentă – face un viraj. A văzut ceea ce își dorește. Pendergast se întoarse în grabă spre ea. Haide, murmură. N-avem timp de pierdut. Trebuie să ajungem la fața locului – pentru orice eventualitate, înțelegi? – înainte să descindă poliția statală și să strice totul. Se răsuci către Winifred și îi spuse, cu voce ceva mai puternică: Ne cerem scuze, domnișoară Kraus, pentru plecarea noastră pripită.

Bătrâna se ridică, albindu-se la față.

– Încă o...

– Ar putea fi orice.

Ea se așeză din nou, frângându-și mâinile.

– Oh, Doamne!

– Am putea-o lua pe drumul cu stâlpii de tensiune, spuse Corrie, urmându-l pe Pendergast către ușă. Va trebui totuși să străbatem pe jos ultimii patru sute de metri.

– Am înțeles, răspunse el scurt, urcându-se în mașină și închizându-și portiera. Domnișoară Swanson, ăsta e unul dintre cazurile în care poți să depășești viteza legală.

Cinci minute mai târziu, Corrie intra cu Gremlinul pe un drum îngust de țară, plin de hârtoape, cunoscut în zonă drept calea stâlpilor de tensiune. Șleaul izolat și prăfos îi era familiar: acolo venea ca să citească, să viseze cu ochii deschiși sau doar ca să scape de mama ei și de idioții de la liceu. Se cutremură la gândul că un criminal putuse sta la pândă – ar fi putut *încă* sta la pândă – în acele lanuri îndepărtate.

În fața lor se vedeau acum trei ulii, care se roteau încet, lenevos. Mașina sălta și scârțâia prin hârtoape. Spre vest, asfințitul își trăia ultimele clipe de splendoare, o orgie de nori de furtună însângerați, înghițiți cu repeziciune de întuneric.

– Aici, zise Pendergast, aproape pentru sine.

Corrie opri, și coborâră. Uliii se înălțară în văzduh, speriați de prezența lor. Pendergast intră în porumb, înaintând grăbit, cu pași mari, și ea o luă pe urmele lui.

Agentul FBI se opri brusc.

– Domnișoară Swanson, spuse el. Poate că-ți amintești avertizările mele anterioare. E foarte posibil să găsim în porumb ceva mult mai tulburător decât un câine mort.

Corrie dădu din cap.

– Dacă vrei să aștepți în mașină...

Ea se strădui să-și păstreze calmul vocii.

– Ai uitat că sunt asistenta ta?

Pendergast o privi întrebător pentru o clipă. Pe urmă dădu din cap.

– Foarte bine. Cred într-adevăr că poți face față. Te rog să ții minte că ai acces restricționat la locul faptei. N-atinge nimic, mergi pe unde merg eu, urmează-mi cu exactitate instrucțiunile.

– Am înțeles.

El îi întoarse spatele și începu să se strecoare printre șirurile de porumb, cu iuțeală și fără zgomot, atingând ușor tulpinile, care abia dacă foșneau la trecerea lui. Corrie îl urma, străduindu-se să țină pasul. Dar efortul îi făcea plăcere: o împiedica să se gândească la ceea ce s-ar fi putut afla în fața lor. Indiferent ce ar fi fost, ideea de a sta în mașină, singură, în întunericul tot mai dens, era încă mai puțin plăcută. „Am văzut scena unei crime, medită ea. Am văzut câinele. Indiferent ce-ar fi, pot să suport."

Și pe urmă, brusc, Pendergast se opri iarăși. În fața lui, porumbul de pe mai multe șiruri fusese rupt și dat deoparte, formând un luminiș. Corrie încremeni alături de el, țintuită locului de șoc. Lumina era slabă, dar nu destul de slabă ca să o cruțe de oroarea care i se etala în fața ochilor.

Dar nu se putu clinti din loc. Deasupra scenei, aerul părea nemișcat. Nasul lui Corrie se umplu de un miros asemănător cu al șuncii stricate. Simți o contracție bruscă în gâtlej, o senzație de arsură, un spasm al mușchilor abdominali.

„Oh, Doamne, își spuse. Nu, nu acum. Nu în fața lui Pendergast."

Se aplecă brusc într-o parte și vomă în porumb; se îndreptă; se aplecă și vomită din nou. Tuși, străduindu-se să se îndrepte și ștergându-și buzele cu dosul mâinii. Descurajarea, spaima, oroarea, toate se luptau în ființa ei.

Dar Pendergast păru să nu observe. Înaintase și îngenunche în mijlocul luminișului, total absorbit. Simplul act fizic al vomei părea să fi înmuiat cumva paralizia lui Corrie, poate chiar s-o fi pregătit puțin pentru priveliștea îngrozitoare. Își șterse din nou buzele, făcu un pas prudent înainte și se opri în interiorul luminișului.

Cadavrul era despuiat, întins pe spate, cu brațele larg deschise și picioarele depărtate. Pielea era de un gri-alburiu nefiresc, ireal. Totul avea o strălucire vâscoasă. Leșul părea, cumva, *descleiat*, de parcă pielea și carnea s-ar fi *lichefiat*, desprinzându-se de oase. Și, de fapt, chiar *se desprindeau* de oase, realiză ea, cutremurându-se. Pielea feței atârna, flască, separată de maxilar și de dinți; carnea de pe umăr se lăsase și se desfăcea, lăsând să se vadă osul alb de dedesubt. O ureche zăcea pe pământ, diformă și murdară, complet detașată de trup. Cealaltă lipsea cu desăvârșire. Corrie își simți gâtlejul contractându-se din nou. Se întoarse cu spatele, strânse scurt din ochi și își încetini cu bună știință respirația. Pe urmă se întoarse la loc.

Trupul era complet lipsit de păr. Și organele sexuale masculine se desprinseseră, deși părea că fusese făcută o încercare de a le reatașa sau măcar de a le rearanja la locul potrivit. Corrie îl văzuse pe Stott prin oraș, dar nu aveai cum să știi dacă acela era cadavrul bețivanului costeliv care făcea curățenie la Gro-Bain, înlăturând măruntaiele de prisos. Era puhav ca un porc mort.

După ce șocul și oroarea inițială începură să se estompeze, Corrie observă și alte lucruri din jur. O serie de știuleți fuseseră aranjați, ici și colo, în forme geometrice stranii. Câteva obiecte fuseseră confecționate,

într-un mod extrem de grosolan, din pănuși. Ar fi putut fi castroane, sau cupe, sau cu totul altceva; Corrie nu-și putu da seama.

Deveni brusc conștientă de un bâzâit sonor exact deasupra capului ei. Se uită în sus. Un avion mic se învârtea pe cer, la mică altitudine. Nici măcar nu-l auzise apropiindu-se. Avionul se lăsă pe-o aripă și vira, îndepărtându-se către nord.

Pendergast o privea.

– Avionul de cercetare de la Dodge. Șeriful o să fie aici în zece minute, iar poliția statală la scurt timp după aceea.

– Oh. Corrie abia reuși să-și miște buzele.

Pendergast avea într-o mână mica lui lanternă.

– Te simți bine? o întrebă. Poți să ții asta?

– Cred că da.

– Perfect.

Corrie se strânse de nas și inspiră adânc. Apoi luă lanterna și o îndreptă în direcția indicată de agentul FBI. Întunericul umplea cu repeziciune văzduhul. Din buzunarul lui Pendergast își făcuse apariția o eprubetă, și el stătea acum în genunchi, umplând-o cu lucruri nevăzute, culese cu o pensetă. Se ivi o altă eprubetă, și o alta, mostrele fură introduse, cu dexteritate, în fiecare dintre ele. Agentul lucra repede, ocolind de mai multe ori cadavrul cu repeziciune și indicându-i din când în când, cu un murmur, cum să deplaseze fasciculul luminos.

Corrie auzea deja zgomotul slab al sirenei mașinii șerifului înaintând printre zidurile de porumb.

Mai iute, Pendergast studia cadavrul în amănunt, aplecat aproape să-l atingă, smulgând câte ceva de ici, câte ceva de colo. Mirosul de șuncă intrată în putrefacție refuza să dispară, și Corrie simți un alt spasm în măruntaie.

Sirena răsună tot mai tare, amuțind apoi subit. De dincolo de fortăreața de porumb, se auzi o portieră trântită, apoi încă una.

Pendergast se îndreptă de spate. Toate accesoriile de care se folosise dispăruseră, aproape ca prin farmec, în pliurile costumului său bine călcat.

– Retrage-te, te rog, îi spuse.

Ajunseră la marginea luminișului exact în clipa când apăru șeriful, urmat de ajutorul său. Acum sunau mai multe sirene și stațiile radio se auzeau trâmbițând în porumb.

– Deci tu erai, Pendergast, spuse Hazen, apropiindu-se. Când ai ajuns aici?

– Cer permisiunea de a cerceta locul.

– De parcă n-ai fi făcut-o deja, pot să pun pariu. Cererea se respinge până în momentul când ne finalizăm propriile cercetări.

Prin porumb își făcură loc mai mulți bărbați: agenții poliției statale și alții, severi, în costume albastre, despre care Corrie bănui că făceau parte din Brigada de Omucideri din Dodge City.

– Delimitați locul! strigă șeriful. Tad, întinde niște bandă! Se întoarse din nou spre Pendergast. Poți sta dincolo de bandă, ca toți ceilalți, și așteptă să-ți vină rândul.

Corrie fu surprinsă de reacția agentului FBI. Părea să-și fi pierdut tot interesul față de cele întâmplare. În schimb, începu să hoinărească la întâmplare, înconjurând locul, fără să caute nimic în mod deosebit. Intră în porumb părând să cutreiere fără nici o țintă. Corrie îl urmă. Se împiedică o dată, apoi a doua oară, și realiză că încă se afla sub imperiul puternic al șocului.

Pendergast se opri din nou, brusc, între două șiruri de porumb. Luă cu delicatețe lanterna din mâna lui Corrie și o îndreptă în jos. Ea se uită cu atenție, dar nu zări nimic.

– Vezi urmele astea? întrebă Pendergast.

– Oarecum.

– Sunt urme de tălpi. Desculțe. Par să coboare către pârâu.

Corrie făcu un pas înapoi.

Pendergast stinse lanterna.

– Domnișoară Swanson, ai făcut – și ai văzut – destul de multe pentru o singură zi. Îți sunt recunoscător pentru ajutorul dat. Se uită la ceas. E opt treizeci, încă destul de devreme ca s-ajungi acasă fără nici un pericol. Întoarce-te la mașină, du-te direct acasă și odihnește-te. Eu o să continui aici singur.

– Și cine o să te ducă...

– O să mă-ntorc cu unul dintre polițiștii aceia tineri, agreabili și zeloși.

– Ești sigur?

– Da.

Ea ezită, simțind o ciudată dorință de a nu pleca.

– Ăă, îmi cer scuze că am borât acolo.

Zâmbetul lui fu abia vizibil în întunericul tot mai des.

– Nu-ți face probleme. Același lucru i s-a întâmplat, acum câțiva ani, unui bun prieten al meu, un locotenent veteran din poliția newyorkeză, la locul unei omucideri. Dovedește, pur și simplu, că ești om.

În timp ce ea se întorcea să plece, Pendergast i se adresă iarăși:

– Un ultim amănunt, domnișoară Swanson.

Corrie se opri, privindu-l la rândul ei.

– Da?

– Când ajungi acasă, ai grijă să încui bine ușa. *Foarte bine.* S-a făcut?

Ea dădu din cap, apoi se întoarse din nou și își croi grăbită drum prin porumb, către dârele de lumină roșie ale mașinilor de poliție, gândindu-se la cuvintele lui Pendergast: „E încă destul de devreme ca s-ajungi acasă fără nici un pericol".

22

Ascunzându-şi cu grijă raza lanternei, Pendergast o porni pe firul urmelor de tălpi goale, afundându-se în întunecimea porumbului. Urmele erau acum cât se poate de distincte în ţărâna uscată dintre şirurile de porumb. Zgomotele de la locul faptei se estompau pe măsură ce înainta. Când terenul începu să coboare uşor către pârâu, încetă să se uite peste umăr. Stâlpi scheletici de înaltă tensiune îşi profilau siluetele pe fundalul ultimelor vestigii de lumină ale asfinţitului, ca un şir de santinele de oţel. Stelele se iveau clipind deasupra lor. Ciorile croncăneau în răstimpuri, venind să se cuibărească pe stâlpi. Pendergast aşteptă să se liniştească zgomotul zburătoarelor care se pregăteau să înnopteze. Pe urmă nu se mai auzi nici un sunet. Aerul era neclintit şi închis, ca într-un mormânt, şi mirosea a praf şi a pănuşi uscate de porumb.

Pendergast îşi duse mâna la buzunar şi îşi scoase revolverul Les Baer făcut la comandă. Studie din nou urmele, ascunzând cu grijă lumina. Mergeau drept printre şirurile, neştirbite, coborând sistematic către pârâu.

Drept spre tabăra lui Gasparilla.

Stinse lanterna şi aşteptă, lăsându-şi ochii să se deprindă cu întunericul. Pe urmă, silenţios ca un linx, se strecură printre tulpinile de porumb – o umbră alunecând printre umbre. În apropierea pârâului, şirurile descriau o curbă lină, şi Pendergast văzu că, în trecere, ucigaşul străbase câteva tulpini. Coti şi el, se strecură, pieziş, prin golul format şi, peste încă un minut, ajunsese la marginea lanului.

Sub el și în față se întindea albia apei. Plopii înșirați pe mal cufundau pârâul în întuneric. Pendergast înaintă pe marginea lanului, foșnind abia auzit, și, după încă un minut, ajunse în bezna deplină de sub copaci.

Se opri. Susurul pârâului era aproape inaudibil. Își verifică încă o dată arma, asigurându-se că avea un glonț în magazia cartușelor. Pe urmă îngenunche și, făcându-și cu grijă palmele căuș, aprinse lanterna. Fasciculul de un galben palid lumină urmele, acum mai clare în nisip. Se îndreptau către tabăra lui Gasparilla. Se aplecă și le examină. Arătau la fel ca înainte: mărimea patruzeci și patru, aparținând unui bărbat. Dar, în nisipul fin, văzu că, în jurul adâncițurilor făcute de călcâi și de degetul mare apăreau o serie de amprente neregulate și de crăpături, de parcă tălpile ar fi fost neobișnuit de bătătorite și de dure. Notă ceva în grabă și făcu câteva schițe, după care își puse vârfurile degetelor într-una dintre adâncituri. Urmele fuseseră lăsate cu douăsprezece până la cincisprezece ore înainte – chiar înainte de răsăritul soarelui, în aceeași zi. În locul acela, criminalul grăbise ușor pasul, mergând în ritm susținut, nu tocmai în viteză, ci mai degrabă înaintând cu un scop. În felul în care se deplasa nu se simțeau nimic presant și nici un fel de teamă. Era relaxat. Era satisfăcut. Era ca și cum s-ar fi întors acasă.

Întors acasă...

Tabăra lui Gasparilla se afla drept înainte, la nu mai mult de câteva sute de metri distanță. Acoperindu-și lanterna cu căușul palmei, ca să nu răspândească decât suficientă lumină pentru a deslușì urmele, agentul se furișă într-acolo cu o încetineală de melc.

Se opri, ascultă cu atenție, apoi continuă să înainteze. În fața lui, totul era în întuneric. Nu se vedea nici un foc, nici o lumină. La mai puțin de o sută de metri de tabără, stinse lanterna, renunțând la raza ei minusculă, și continuă să se apropie orbește. Tabăra era tăcută.

Apoi auzi ceva: un sunet slab, aproape imperceptibil. Îngheță.

Se scurse un minut.

Sunetul se repetă, de data asta mai tare: un oftat slab, prelungit.

Pendergast abandonă urmele și o luă spre dreapta, dând ocol taberei și mișcându-se cu o prudență desăvârșită. Când se apropie de zona spre

care bătea vântul, nu simți nici miros de fum, nici miros de mâncare. Nu se vedea nici măcar sclipirea unei grămăjoare de tăciuni muribunzi.

Totuși, în tabără era cu siguranță cineva – sau ceva.

Din nou sunetul unei expirații. Umedă, chinuită, aproape astmatică. Însă stranie: grosolană, animalică, nu tocmai umană.

Pendergast își înălță arma, străduindu-se să nu facă nici un zgomot. Sunetul venea din mijlocul taberei lui Gasparilla.

Îl auzi din nou.

Gasparilla – sau indiferent cine ar fi scos acel sunet – nu se afla la mai mult de cincisprezece metri distanță. Întunericul era deplin. Pendergast nu vedea nimic.

Se aplecă și luă o pietricică. O aruncă în capătul celălalt a taberei.

Pac.

O tăcere bruscă. Apoi un sunet gutural, un soi de mârâit animalic.

Pendergast așteptă, în tăcerea care se instală din nou, câteva minute. Simțurile sale se aflau în alertă maximă, încordându-se ca să determine dacă se apropia cineva. Gasparilla se dovedise deja un expert al deplasării prin întuneric. Oare o făcea iarăși?

Mișcându-se cu încetineală, Pendergast luă o altă pietricică și o aruncă într-o altă direcție.

Pac.

Răspunsul fornăit se repetă: scurt, foarte puternic și venind exact din același loc. Indiferent cine – sau ce –, se afla acolo, nu se clintise.

Pendergast aprinse brusc lanterna, strângând în același timp mai tare pistolul și activând dispozitivul de ochire cu laser. Fasciculul lumină o ființă umană care zăcea pe spate în țărână, holbându-se în sus cu ochi imenși, injectați. Fața și capul îi erau acoperite în întregime de sânge.

Punctul roșu al laserului dansă o clipă de-a curmezișul chipului hidos. Pe urmă Pendergast își puse pistolul în toc și făcu un pas înainte.

– Gasparilla?

Capul tresări, legănându-se. Gura se deschise, suflând o bulă însângerată de salivă.

Cât ai clipi, Pendergast îngenunche deasupra bărbatului. Era Gasparilla, fără nici o îndoială. Îi plimbă lumina lanternei pe față. Părul

lui negru, lucios, dispăruse în întregime, ca și barba bogată, smulsă o dată cu scalpul; pe marginea cărnii sfâșiate se vedeau urmele lăsate de un instrument rudimentar: probabil un cuțit de piatră. Agentul FBI se grăbi să cerceteze restul corpului. Degetul mare al mâinii stângi fusese parțial retezat și apoi smuls cu brutalitate, lăsând în urmă ciotul alb al unui os și o zdreanță sau două dintr-un cartilaj. Dar, lăsând la o parte părul și degetul lipsă, bărbatul părea intact din punct de vedere fizic. Cu excepția scalpului, pierduse puțin sânge. Mintea părea să-i fie mai afectată decât trupul.

– *Uhmn!* mârâi Gasparilla, săltându-se cu trudă de la pământ. Avea ochii sălbatici, înnebuniți. Suflă un jet de salivă însângerată.

Pendergast se aplecă mai tare către el.

– Acum e în ordine.

Ochii celuilalt se rotiră nebunește, incapabili să se fixeze asupra lui Pendergast sau a orice altceva. Când se opriră, părură să vibreze violent și reîncepură imediat să privească în toate părțile, de parcă simplul act al focalizării le-ar fi fost de nesuportat.

Agentul FBI îi luă mâna.

– O să am grijă de tine. O să te luăm de aici.

Se lăsă pe spate și roti lumina lanternei. Iată și locul atacului: la cincisprezece metri spre nord de tabără. Era o învălmășeală, o harababură de urme care se amestecau cu ale lui Gasparilla.

Pendergast se ridică și se duse într-acolo, lingând pământul cu raza lanternei. Iată locul unde căzuse Gasparilla și de unde se târâse – în decursul a cincisprezece ore –, rostogolindu-se convulsiv prin țărână. Iar în partea opusă a taberei, în nisipul umed, erau urmele ucigașului, bine conturate, îndreptându-se spre pârâu.

Ucigașul, ducându-și cu sine trofeele.

Nisipul îl dădea de gol.

Pendergast se întoarse și privi adânc în ochii sălbatici, rătăcitori. Nu văzu nimic: nici inteligență, nici amintiri, nici umanitate, nimic în afară de o spaimă absolută.

Gasparilla nu putea oferi nici un răspuns; nu acum – și, poate, niciodată.

23

Şeriful Hazen intră în laboratorul din subsol şi se uită în jur fără chef. Acelaşi miros stătut, înrăutăţit de izul predominat de dezinfectante şi chimicale; aceiaşi pereţi din cărămizi de beton, vopsiţi într-o culoare cafenie; acelaşi bâzâit al neoanelor. Respiratul pe gură nu folosea la nimic – masca chirurgicală nu făcea decât să adauge la amestecul olfactiv mirosul de hârtie antiseptică. Lui îi trebuia o blestemată de mască de gaze.

Invocă o diversitate de sunete şi imagini liniştitoare, aducându-şi-le în minte: baladele lui Hank Williams; gustul primei beri Grain Belt băute într-o seară; excursiile la Festivalul Recoltei, din copilărie, împreună cu tatăl şi cu fratele mai mare. Nimic nu-l ajuta. Şeriful Hazen se cutremură, nu numai din cauza mirosului morţii.

Se îndreptă spre capătul intens luminat al laboratorului, foşnind din halat. Medicul legist era deja acolo, înfăşurat, aidoma lui însuşi, în albastru, şi Hazen auzea murmurul glasurilor. Alături de medic se afla o a doua persoană şi, în ciuda vocii scăzute, şeriful recunoscu cadenţa limbajului din sud. Pendergast.

Agentul FBI avusese dreptate. Era un criminal un serie. Şi avusese probabil dreptate spunând că era un localnic. Lui Hazen nu-i venise să creadă, nu *voise* să creadă. Râsese zgomotos când auzise că Pendergast îşi petrecea ore întregi închis în birou cu Marge Tealander, ştiind că bătrâna bârfitoare avea să-i irosească timpul, făcându-l să umble după cai verzi pe pereţi. Dar acum, în urma noii crime, era silit să admită că

faptele indicau existența unui criminal printre localnici. Era foarte greu să vii în Medicine Creek sau să părăsești orașul fără ca lumea să bage de seamă. Mai ales noaptea, când o pereche de faruri ivită în depărtare era de-ajuns ca să trimită oamenii la fereastră, întrebându-se cine sosea. Nu, asta nu era opera unui terchea-berchea, care ucisese și își văzuse de drum. Părea să fie vorba de cineva care locuia acolo, în Medicine Creek. Era incredibil, dar adevărat. Cineva din oraș.

Ceea ce însemna că îl cunoștea pe ucigaș.

– Ah, domnule șerif Hazen, mă bucur să vă văd. McHyde dădu din cap politicos, ba chiar cu respect.

Tipul schimbase într-adevăr placa. Nu mai era domnul doctor Arogant. Cazul luase proporții și medicul legist adulmeca publicitatea. Era un bilet de plecare din Kansas pentru oricine voia să prindă trenul.

– Domnule șerif, zise Pendergast, dând ușor din cap, în semn că-i remarcase prezența.

– 'Neața, Pendergast.

Se lăsă o scurtă tăcere. Cadavrul acoperit zăcea pe o targă. Se părea că medicul nu-și începuse examinarea. Hazen regretă amarnic că venise atât de devreme.

Legistul își drese glasul.

– Soră Malone?

Îi răspunse o voce din afara încăperii.

– Da, domnule doctor.

– Suntem gata să trecem la treabă?

– Da, domnule doctor.

– Bun. Pornește înregistrarea video.

– Da, domnule doctor.

Îndepliniră formalitățile preliminare, spunându-și fiecare numele și titlul. Hazen nu-și putea lua ochii de la cadavrul acoperit. Bineînțeles că îl văzuse zăcând pe câmp, dar să-l aibă în fața ochilor în mediul acela steril, artificial, era, cumva, altfel. Mai rău.

Pe urmă medicul legist apucă bucata de pânză și o ridică încet, cu multă atenție. Și iată-l pe Stott, puhav, cu carnea desprinzându-i-se literalmente de pe oase.

Hazen se grăbi să-şi ferească privirea. Pe urmă, ruşinându-se, se sili să se uite din nou spre targă.

Văzuse destule cadavre la viaţa lui, dar în mod sigur că nici unul nu arătase aşa. Pielea se despicase de-a lungul sternului şi se retrăsese de pe carnea grasă, ca şi cum ar fi intrat la apă. Era despicată şi pe şolduri, şi de-a latul feţei. Grăsimea topită picurase în mai multe locuri, scurgându-se din trup şi formând bălţi minuscule pe targă, unde se coagulase în timpul refrigerării, albindu-se şi întărindu-se. Însă nu se vedea nici un vierme – straniu, foarte straniu. Şi se părea că o bucată din corp lipsea. Da: o bucată mare de carne zdrenţuită, smulsă din partea interioară a coapsei stângi, unde erau încă vizibile nişte urme de dinţi. După toate aparenţele, dinţi de câine. Dinţii celui mai bun prieten al omului. Hazen înghiţi în sec.

Medicul legist începu să vorbească:

– Avem aici cadavrul identificat ca aparţinându-i lui William LaRue Stott, un bărbat alb în vârstă de treizeci şi doi de ani. Îşi continuă monologul pentru înregistrare, în timp ce stăteau cu toţii în jurul leşului. Din fericire, recitalul iniţial era scurt. Medicul se întoarse spre Pendergast şi întrebă, cu glas mieros: Agent special Pendergast, aveţi comentarii sau sugestii, înainte de a trece mai departe?

– Pentru moment nu, mulţumesc.

– Foarte bine. Mai devreme, în cursul acestei dimineţi, am efectuat o examinare preliminară a cadavrului şi am remarcat câteva anomalii importante. O să-ncep cu starea exterioară.

Se întrerupse şi îşi drese glasul. Hazen îi văzu ochii alunecând rapid către camera video plasată deasupra tărgii. „Da, doctore, arăţi excelent."

– Primul lucru pe care l-am observat a fost lipsa de insecte la suprafaţa corpului şi faptul că procesul de putrefacţie abia dacă începuse, deşi victima a decedat de cel puţin optsprezece ore, a zăcut într-un mediu ambiant cu temperatura de minimum treizeci şi cinci de grade, din care cel puţin douăsprezece ore în plin soare. Îşi drese din nou vocea. Cea de a doua anomalie este mult mai evidentă. Aşa cum se poate vedea, carnea de la extremităţi a început să se desprindă de pe oase. Desprinderea e mai pronunţată în zona feţei, a mâinilor şi a labelor picioarelor – nasul

și buzele par aproape să se fi topit. Ambele urechi lipsesc. Una a fost recuperată de la locul faptei. Aici, de-a lungul umerilor și al șoldurilor, pielea s-a rupt, s-a desprins și, în cele din urmă, s-a retras de pe țesutul adipos de dedesubt. Se observă existența în cantități mari a unei substanțe sebacee, asemănătoare unui seu, care a rezultat probabil în urma topirii și a răcirii ulterioare. Părul și scalpul au dispărut – fiind evident îndepărtate postmortem și post..., ăă, procesare – iar țesutul adipos pare să se fi lichefiat parțial. Toate acestea și o întreagă serie de alte caracteristici anormale nu pot fi explicate decât ca urmare a unui singur și simplu fapt. Tăcu și trase aer în piept. Cadavrul a fost fiert.

Pendergast încuviință din cap.

– Exact.

Timp de câteva clipe, Hazen nu reuși să priceapă.

– Fiert?

– Se pare că trupul a fost cufundat în apă, adus la temperatura de fierbere și lăsat în această stare timp de cel puțin trei ore, probabil mai mult. Autopsia și o serie de teste biochimice complete vor preciza durata exactă a acestui interval. Deocamdată ajunge să spunem că fierberea a durat suficient pentru a provoca dislocările pe care le vedeți aici, în zona maxilarului, a mandibulei – medicul atinse cu un deget gura deschisă, deplasând obrazul peste osul de dedesubt –, iar aici, la laba piciorului, o să vedeți că majoritatea unghiilor lipsesc, fiindcă s-au desprins. Și la mână, aici, lipsesc unghiile, iar la mâna stângă, al doilea și al treilea deget sunt lipsă până la falanga mijlocie. Observați că articulația interfalangială proximală este dezghiocată, aici și aici.

Hazen privea totul cu o neîncredere crescândă. Să fie al naibii dacă nu arăta ca un porc opărit.

– Dar, stați puțin – ca să fierbi un cadavru ca ăsta ar fi nevoie de zile-ntregi.

– Greșit, domnule șerif. Odată ce temperatura exterioară atinge o sută de grade Celsius, un elefant fierbe tot atât de repede și un pui. Gătitul este, în esență, un proces de distrugere a structurii cuaternare a proteinelor moleculare ca urmare a încălzirii...

– Am înțeles, spuse Hazen.

– Degetele lipsă n-au fost recuperate de la locul faptei, afirmă Pendergast. Deci e de presupus că s-au desprins în timpul fierberii.

– E o presupunere corectă. În plus, o să observați, la încheieturile mâinilor și la glezne, ceva care seamănă a răni provocate de frecarea cu o frânghie. Ceea ce îmi sugerează că, hm, e posibil ca *fierberea* să fi început înainte de moarte.

Asta era prea mult. Hazen simți că mica lui lume se învârtejea, scăpată de sub control. Sus, în spital, zăcea Gasparilla, un dobitoc bătrân excentric, dar inofensiv, cu tot părul scalpat, nu numai de pe cap, ci și de pe bărbie, de pe buza de sus, de la subsuori și chiar de la vintre; iar aici, jos, era a doua victimă – fiartă de vie, nici mai mult, nici mai puțin. Și era vorba de un criminal în serie născut în oraș, care umbla în picioarele goale, își hăcuia și își scalpa victimele și le aranja ca pe o scenă de teatru.

– De unde poate lua cineva un vas destul de mare ca să fiarbă un om în el? întrebă el. Și mirosul nu s-ar fi răspândit?

Hazend descoperi că Pendergast îl fixa cu ochii lui reci, cenușii.

– Două întrebări excelente, domnule șerif, care sugerează două piste promițătoare de investigație.

„Piste promițătoare de investigație." Acolo zăcea Stott, un tip cu care ciocnise nu de puține ori la Wagon Wheel.

– Se înțelege de la sine, continuă medicul legist, că o să verific această ipoteză cu ajutorul unor secțiuni de țesut și al testelor biochimice. O să vă pot spune, probabil, chiar și cât timp a fost fiert. Acum vreau să vă atrag atenția asupra rupturii diagonale de opt centimetri lungime din interiorul coapsei stângi. E adâncă, trece prin mușchii vastus lateralis și vastus intermedius, scoțând la vedere femurul.

Cu foarte puțină tragere de inimă, Hazen se uită cu mai multă atenție la urma de mușcătură. Era extrem de zdrențuită; carnea, de un cafeniu întunecat din cauza fierberii, fusese smulsă de pe os.

– Urmele de dinți se văd clar, chiar și la o examinare grosieră a zonei, spuse medicul. Cadavrul a fost parțial devorat.

– Câini? Hazen abia reuși să articuleze întrebarea.

– Nu, nu cred. Amprenta dentară, cu toate că trădează existența unor carii într-o stare extrem de avansată, e cu siguranță umană.

Hazen își feri din nou privirea. În minte nu-i venea nici o întrebare suplimentară.

– Am făcut măsurători și fotografii și am luat mostre de țesut. A fost mâncat după fierbere.

– Cel mai probabil, imediat după fierbere, murmură Pendergast. Observați că primele mușcături sunt mici, de probă, poate încercate în timp ce criminalul aștepta ca leșul să se răcească.

– Ăa, da. Sperăm că am reușit să prelevăm niște mostre de ADN din saliva persoanei care a mâncat. În ciuda stării foarte proaste a danturii, există indicii ale unui proces de masticație extrem de viguros.

Șeriful se pomeni studiind cu foarte mare interes modelul dalelor de pe podea, lăsând *Jambalaya* lui Hank Williams[1] să acopere discursul medicului legist. *Mâncat.*

Melodia îi răsună în minte o vreme. Când se termină și șeriful își ridică în sfârșit ochii, descoperi că acum Pendergast era aplecat asupra cadavrului, cu fața la doar câțiva centimetri de pielea puhavă, marmorată. Hazen auzi o serie de inspirații zgomotoase.

– Pot să palpez? întrebă Pendergast, ridicând un deget.

Medicul dădu din cap.

Agentul FBI începu să împungă, *să împungă* cadavrul, apoi să-și frece vârful degetului de brațul și de fața mortului. Pe urmă se uită la deget, îl șterse de degetul mare, îl mirosi.

Era prea mult. Hazen își reîndreptă privirea către dalele podelei și se pregăti să fredoneze în minte *Lovestick Blues*[2]. Dar, tocmai când începea pasajul introductiv al chitarei, auzi vocea lui Pendergast:

– Pot să vă fac o sugestie?

– Bineînțeles, spuse medicul legist.

– Pielea cadavrului pare să fi fost acoperită cu o substanță oleaginoasă diferită de grăsimea umană lichefiată în urma fierberii. Arată

[1] Legendă a muzicii country americane (1923–1954) (n.red.)

[2] Unul dintre hiturile lui Hank Williams (n.red.)

aproape ca şi cum ar fi fost unsă în mod deliberat. V-aş recomanda o serie de teste chimice care să identifice tipul exact al grăsimilor sau acizilor graşi prezenţi.

– Vom lua sugestia dumneavoastră în considerare, domnule agent Pendergast.

Dar Pendergast nu păru să-l audă. Se uita cu mare atenţie la cadavru. În încăpere se lăsă liniştea. Hazen era conştient că toată lumea, inclusiv el însuşi, aştepta să audă ce avea să spună Pendergast.

Acesta îşi luă ochii de la targă.

– În plus, observ o a doua substanţă pe piele, zise el, făcând un pas înapoi cu o expresie definitivă pe chip. Aş sugera un test care să identifice prezenţa $C_{12}H_{22}O_{11}$.

– Vreţi să spuneţi că...?

Medicul legist se întrerupse brusc.

Hazen îşi ridică privirea. Medicul părea uluit. Dar ce putea fi mai atroce decât ceea ce descoperiseră deja?

– Mă tem că da, răspunse Pendergast. După toate aparenţele, cadavrul a fost uns cu unt şi zahăr.

24

Fabrica de prelucrare a cărnii de curcan Gro-Bain era o clădire joasă și lungă, amplasată în imensa mare de porumb care unduia exact până sub pereții din tablă ondulată. Și avea, totodată, culoarea porumbului: un cafeniu murdar, care o făcea aproape invizibilă de la distanță. Corrie Swanson își opri Gremlinul în parcarea imensă. Era plină de mașini încinse și scânteind, și trebui să caute loc ceva mai departe de intrare. Pendergast deschise portiera din dreapta, își întinse picioarele în pantaloni negri și coborî dintr-o singură mișcare agilă. Se uită în jur.

– Ai fost vreodată înăuntru, domnișoară Swanson?

– Niciodată. Am auzit destule povești.

– Eu mărturisesc că sunt curios să văd cum o fac.

– Ce să facă?

– Cum transformă, în fiecare zi, cincizeci de mii de kilograme de curcani vii în carne congelată.

– Eu nu sunt curioasă, pufni Corrie.

Un camion imens se apropie de platforma de încărcare, cu frânele pneumatice scrâșnind și scârțâind în timp ce dădea cu spatele, împingând remorca uriașă cu stive de cuști cu curcani. Alături de platformă era un spațiu gol enorm, în gura căruia atârnau benzi de cauciuc, mari și negre, asemănătoare celor pe care le văzuse Corrie la spălătoria de mașini din Deeper. Cât timp ea se uită, camionul intră cu spatele în spațiul acela, făcând să dispară cuștile cu curcani câte cinci o dată între

benzile de cauciuc, până când nu mai fu vizibilă decât cabina. Se auzi un alt pufăit de frâne și camionul se opri.

– Agent Pendergast, pot să-ntreb ce căutăm aici?

– Sigur că poți. Suntem aici ca să aflăm mai multe despre William LaRue Stott.

– Care e legătura?

Pendergast se întoarse spre ea.

– Domnișoară Swanson, în cursul activității mele am descoperit că *toate* lucrurile sunt legate între ele. Trebuie să ajung să cunosc acest oraș, tot ce cuprinde și pe toți locuitorii lui. Medicine Creek nu e doar un personaj al dramei, e chiar protagonistul. Iar întreprinderea – mai exact, abatorul – de aici, din fața noastră, reprezintă ancora economică a orașului. Fabrica asta e inima lui, dacă îmi permiți metafora.

– Poate ar fi bine să aștept în mașină. Curcanii morți nu intră în angajamentul meu.

– Aș fi zis că se încadrează perfect în *weltanschauung*-ul tău. Pendergast arătă către cărțile și casetele împrăștiate prin mașină. Și nu sunt morți când sosesc aici. În orice caz, ești liberă să faci cum dorești.

Și porni, binedispus, să traverseze parcarea.

Corrie îl urmări o clipă cu privirea. Pe urmă deschise brusc portiera Gremlinului și se grăbi să-l prindă din urmă.

Pendergast se apropia de ușa de oțel, fără ferestre, care purta inscripția „INTRAREA ANGAJAȚILOR – VĂ RUGĂM FOLOSIȚI CHEIA". Încercă mânerul, dar ușa era încuiată. Corrie îl privi cum dă să-și ducă mâna la buzunarul interior al hainei. Apoi și-o retrase, ca și cum s-ar fi răzgândit.

– Ține-te după mine, spuse el.

Merseră de-a lungul platformei de beton, până la o scară de ciment. Treptele duceau direct către punctul de descărcare unde se afla camionul, cu încărcătura lui de curcani ascunsă în interiorul fabricii. Pendergast se strecură printre benzile late de cauciuc de la marginea spațiului adiacent și dispăru. Corrie înghiți în sec, trase aer în piept și îl urmă.

De partea cealaltă, platforma de descărcare se deschidea într-o încăpere largă de recepție. Un bărbat cu mănuși groase de cauciuc înhăța

cuştile cu curcani din remorcă şi le deschidea. Deasupra capetelor aluneca banda unui transportor cu nişte cârlige de oţel legănându-se, agăţate de ea. Alţi trei bărbaţi înşfăcau curcanii din cuştile deschise şi îi agăţau, de picioare, în cârligele de deasupra. Deja atât de murdari de pe urma călătoriei încât cu greu mai puteau fi recunoscuţi drept păsări, curcanii atârnaţi cu capul în jos cârâiau şi se zbăteau, fără vlagă, lovind cu ciocurile în aer şi găinăţându-se de spaimă. Banda înainta foarte încet, zăngănind, şi dispărea printr-o deschidere îngustă din peretele opus al spaţiului de descărcare. Locul avea aer condiţionat, reglat la o temperatură polară, şi puţea. Doamne, în ce hal puţea!

– Domnule? Un paznic adolescent se apropie în grabă. Domnule?

Pendergast se întoarse spre el.

– FBI, spuse tare, ca să acopere zgomotul, desfăcându-şi portmoneul cu legitimaţia sub nasul tânărului.

– Da, domnule. Dar în fabrică nu este permis accesul nimănui fără autorizaţie. Cel puţin aşa mi s-a spus. Regulamentul... Se întrerupse, temător.

– Bineînţeles, zise Pendergast, punându-şi portmoneul la loc. Am venit aici ca să-l intervievez pe domnul James Breen.

– Jimmy? Lucra în schimbul de noapte, dar, după crimă, a cerut să fie transferat în cel de zi.

– Aşa am aflat şi eu. Unde lucrează?

– Pe linie. Ştiţi, trebuie să vă puneţi o cască de protecţie şi un halat, iar eu trebuie să-i spun şefului...

– Pe linie?

– Pe linie. Tânărul părea derutat. Pe bandă. Arătă în sus, către şirul de curcani care se legănau, contorsionaţi.

– În cazul ăsta, o să urmărim pur şi simplu banda până dăm de el.

– Dar, domnule, nu este permis...

Paznicul se uită la Corrie, parcă implorându-i ajutorul. Ea îl cunoştea: Bart Bledsoc. Bart Idiotu'. Terminase liceul cu un an în urmă, cu media cinci, şi acum iată-l aici. O adevărată poveste de succes din Medicine Creek.

Pendergast se îndepărtă, traversând podeaua alunecoasă de ciment, cu haina fluturând. Bledsoe se luă după el, încă protestând, şi dispărură împreună pe mica uşă din peretele opus. Corrie se grăbi să-i urmeze, ţinându-se de nas şi având grijă să evite găinaţul de curcan, care cădea în ploaie de pe banda transportoare de deasupra.

Încăperea de dincolo de uşă era mică şi nu adăpostea decât un jgheab lung puţin adânc, plin cu apă. Deasupra lui erau plasate mai multe indicatoare galbene, avertizând asupra pericolului de electrocutare. Curcanii treceau încet printr-un jet fin de apă, până ce ajungeau în jgheab. Corrie privi de la o distanţă sigură cum capetele lor neajutorate alunecau sub nivelul apei. Se auzea un bâzâit, apoi un trosnet. Curcanii încetau să se zbată şi ieşeau din apă atârnând flasci.

– Electrocutaţi, înţeleg, spuse Pendergast. Uman. Foarte uman.

Corrie înghiţi din nou în sec. Putea ghici ce urma.

Banda trecea acum printr-o deschidere îngustă din peretele opus, flancată de două ferestre groase. Pendergast se apropie de una din ele şi privi înăuntru. Corrie se apropie de cealaltă şi se uită prin geam, tremurând.

În partea opusă se zărea o cameră mare, rotundă. În timp ce curcanii acum nemişcaţi se deplasau încet, o maşinărie se apropia de ei şi le cresta cu precizie gâturile, folosind o lamă de mici dimensiuni. Jetul de sânge ţâşnea imediat, în pulsiuni intermitente, stropind pereţii, care se înclinau în jos spre ceea ce lui Corrie i se păru a fi un lac de sânge. Pe o latură a transportorului stătea un om cu o armă asemănătoare unei macete, gata să dea lovitura de graţie curcanilor rataţi de maşină. Corrie se uită în altă parte.

– Cum se numeşte încăperea asta? se interesă Pendergast.

– Camera Sângelui, răspunse Bledsoe.

Încetase să protesteze, avea umerii căzuţi şi aerul unui om înfrânt.

– Foarte potrivit. Ce se întâmplă cu sângele?

– Se scurge în cisterne, prin sifoane. Cisternele sunt duse de aici în nişte camioane, nu ştiu unde.

– E transformat în făină de sânge, fără nici o îndoială. Sângele ăla de pe podea pare destul de adânc.

– La ora asta are, probabil, vreo şaizeci de centimetri. Se strânge mai mult până la sfârşitul schimbului.

Corrie se cutremură. Era aproape tot atât de oribil ca şi imaginea lui Stott în porumb.

– Şi unde merg pe urmă curcanii?

– La Opărire.

– Ah. Şi cum te numeşti dumneata?

– Bart Bledsoe, domnule.

Pendergast îl bătu pe spate pe tânărul năucit.

– Foarte bine, domnule Bledsoe. Arată-ne drumul, dacă vrei.

O luară pe un coridor care ocolea Camera Sângelui – mirosul de sânge proaspăt era îngreţoşător – şi trecură dincolo de un paravan. Clădirea se lărgi brusc în jurul lor şi Corrie se pomeni într-un spaţiu cavernos, o singură încăpere enormă, unde banda transportoare, cu curcanii ei agăţaţi, aluneca încoace şi încolo, în sus şi în jos, dispărând în containere de oţel supradimensionate şi ieşind la capătul lor. Semăna cu o maşinărie infernală. Zgomotul era insuportabil şi umiditatea aerului depăşea nivelul de saturaţie. Corrie simţi picături de apă condensându-i-se pe braţe, pe nas, pe bărbie. Locul mirosea a pene ude de curcan, a găinaţ şi a ceva încă şi mai puţin plăcut, pe care nu reuşi să-l identifice. Îşi dori să fi aşteptat în maşină.

Păsările moarte, golite de sânge, ieşeau din peretele opus, comun cu Camera Sângelui, dispărând din nou într-un container imens de oţel, de unde izvora un zgomot cumplit, şuierător.

– Ce se întâmplă aici? ţipă Pendergast, acoperind vâjâitul cu vocea şi arătând către containerul metalic.

– Aici e Opăritorul. Păsările sunt suflate cu abur.

Nesfârşita bandă transportoare ieşea prin cealaltă extremitate a Opăritorului. De ea atârnau acum curcani aburinzi, picurând de apă, curaţi, albi şi parţial lipsiţi de pene.

– Şi de aici? întrebă Pendergast.

– Merg la Jumulitor.

– Firește. Jumulitorul.

Bledsoe ezită, apoi păru să ia o hotărâre.

– Aşteptaţi aici, domnule, vă rog.

Şi plecă.

Dar Pendergast nu aşteptă. Se grăbi să-şi continue drumul, cu Corrie pe urmele lui. Trecură de un paravan care înconjura Jumulitorul, de fapt o serie de patru maşini, fiecare dotată cu zeci de degete de cauciuc de forme bizare, care vibrau nebuneşte şi smulgeau penele de pe acele părţi ale trupului păsărilor care le erau repartizate. Păsările moarte, jumulite, de un roz-gălbui, ieşeau, legănându-se, prin capătul opus. Acolo banda transportoare urca şi vira după un colţ, dispărând din vedere. Până aici, totul fusese automat; cu excepţia bărbatului din Camera Sângelui, supraveghetorii maşinilor păreau să fie singurii muncitori.

Pendergast se apropie de o femeie care urmărea indicaţiile unor cadrane de pe consola Jumulitorului.

– Pot să vă-ntrerup? o întrebă.

Când ea îi aruncă o privire, Corrie o recunoscu pe Doris Wilson, o blondă oxigenată, severă, trecută de cincizeci de ani, grasă, cu tenul rumen şi suferindă de tuse tabagică, care locuia singură în Wyndham Parke Estates, parcul de rulote unde stătea şi ea.

– Sunteţi tipul de la FBI?

– Iar dumneavoastră sunteţi?

– Doris Wilson.

– Pot să vă pun câteva întrebări, doamnă Wilson?

– Daţi-i drumul.

– Îl cunoşteaţi pe Willie Stott?

– Era şeful echipei de curăţenie din schimbul de noapte.

– Se descurca bine aici?

– Era un muncitor destul de bun.

– Am înţeles că bea.

– Bea, dar nu era un sugaci. Băutura nu-i afecta niciodată munca.

– Nu era localnic?

– Era din Alaska.

– Cu ce s-a ocupat acolo?

Doris se întrerupse ca să facă o serie de reglaje.

– Lucra la o fabrică de conserve de peşte.

– Aveți idee de ce-a plecat?

– Probleme cu femeile. Așa am auzit.

– Și de ce stătea aici, în Medicine Creek?

Doris zâmbi pe neașteptate, expunând un șir de dinți strâmbi, maronii.

– Asta e întrebarea pe care ne-o punem cu toții. Cât despre Willie, el își găsise aici un prieten.

– Pe cine?

– Pe Swede Cahill. Swede e cel mai bun prieten al tuturor clienților lui.

– Mulțumesc. Acum mi-ați putea spune unde îl găsesc pe James Breen?

Buzele ei arătară spre banda de transport a curcanilor.

– În Sectorul de Eviscerare. Acolo, chiar înainte de Zona de Îndepărtare a Oaselor. Gras, brunet, cu ochelari. Gură spartă.

– Vă mulțumesc încă o dată.

– Cu plăcere.

Doris o salută pe Corrie cu o înclinare a capului.

Pendergast urcă pe o scară metalică. Corrie îl urmă. Suind alături de el, banda transportoare de care se legănau trupurile curcanilor huruia îndreptându-se către o platformă înaltă care era, în sfârșit, ocupată de oameni, și nu de mașini. Îmbrăcați în alb și purtând șepci albe, muncitorii despicau cu îndemânare păsările și le sugeau organele interne cu niște aspiratoare supradimensionate. Curcanii se îndreptau apoi, tresăltând spasmodic, către următorul post de lucru, unde erau curățați cu jeturi de înaltă presiune izvorâte din furtunuri. Mai departe, în continuarea liniei de prelucrare, Corrie văzu doi bărbați care tăiau capetele păsărilor, lăsându-le să cadă într-un jgheab imens.

„Ziua Recunoștinței n-o să mai fie niciodată aceeași", cugetă ea.

Pe linie nu era decât un singur bărbat brunet și gras, care vorbea cu voce sonoră, istorisind ceva la volum maxim. Corrie prinse cuvintele „Stott" și „ultimul care l-a văzut în viață". Aruncă o privire spre Pendergast.

El îi răspunse cu un zâmbet scurt.

– Cred că e omul nostru.

În timp ce mergeau de-a lungul platformei, îndreptându-se către Breen, Corrie îl văzu pe Bart reîntorcându-se, cu părul vâlvoi, aproape alergând. Iar înaintea lui mergea Art Ridder, directorul fabricii. Traversa podeaua de beton în grabă, cu picioare butucănoase.

– De ce nu mi-a spus nimeni că e aici FBI-ul? striga el, fără să se adreseze cuiva anume. Avea tenul încă mai congestionat decât de obicei, și Corrie văzu un fulg umed de curcan înfipt în claia lui de păr aranjat cu foenul. În zona asta, accesul e interzis.

– Îmi cer scuze, domnule. Bart intrase în panică. A intrat, pur și simplu. Investighează...

– Știu foarte bine ce investighează.

Ridder urcă scara și se întoarse spre Pendergast, respirând greu și străduindu-se să-și readucă pe față zâmbetul caracteristic.

– Ce mai faceți, domnule agent Pendergast? Îi întinse mâna. Art Ridder. Îmi amintesc că v-am văzut la Cina Amicală.

– Încântat să vă cunosc, spuse Pendergast, luând mâna care i se oferea.

Ridder se întoarse din nou spre Bart, cu zâmbetul pierindu-i de pe chip.

– Întoarce-te pe platforma de încărcare. Mă ocup de tine mai târziu. Pe urmă se răsuci către Corrie. Tu ce faci aici?

– Sunt...

Corrie se uită la Pendergast, așteptând ca el să spună ceva, dar agentul FBI păstră tăcerea.

– Sunt cu el, zise ea.

Ridder aruncă o privire către Pendergast, dar acesta era acum absorbit de studiul diferitelor echipamente ciudate atârnate de plafon.

– Sunt asistenta lui, spuse în cele din urmă Corrie.

Ridder expiră zgomotos. Pendergast îi întoarse spatele, se îndreptă cu pași mari spre locul unde lucra Jimmy Breen – care tăcuse la vederea șefului – și începu să-i urmărească mișcările.

Ridder i se adresă, cu voce mai calmă:

– Domnule Pendergast, pot să vă invit în biroul meu, unde o să vă simțiți mult mai confortabil?

– Am câteva întrebări pentru domnul Breen, aici de față.

– Îl trimit imediat pe Jimmy acolo. Bart o să vă arate drumul.

– Nu e nevoie să-şi întrerupă lucrul.

– În biroul meu e mult mai multă liniște...

Dar Pendergast începuse deja să discute cu Jimmy. Omul continua să muncească, introducând duza aspiratorului într-un curcan şi sugându-i măruntaiele cu o sorbitură zgomotoasă în timp ce vorbea. Se uită la Ridder, apoi la Pendergast.

– Domnule Breen, am înțeles că ați fost ultima persoană care l-a văzut pe Willie Stott în viață.

– Am fost, am fost, începu Jimmy. Bietul om! Maşina aia a lui a fost de vină. Nu-mi place s-o spun, dar, în loc să strângă bani să-şi repare rabla, i-a cheltuit la Swede. Mormanul ăla de fier vechi se strica tot timpul...

Corrie se uită la Art Ridder, care stătea acum în spatele lui Jimmy, cu zâmbetul lui dezgustător reîntipărit pe față.

– Jimmy, îl întrerupse Ridder, duza trebuie să meargă *cât mai sus,* nu aşa. Îmi cer scuze, domnule Pendergast, dar e prima lui zi de muncă pe postul ăsta.

– Da, domnule Ridder, zise Jimmy.

– *În sus,* aşa. În sus şi înăuntru, cât mai adânc. Ridder îndesă duza în carcasă, apoi o scoase, repetând totul de câteva ori, demonstrativ, după care i-o înapoie lui Jimmy. Mă urmăreşti? Pe urmă se întoarse spre agentul FBI. Eu, domnule Pendergast, am început chiar aici, din Zona de Eviscerare. Mi-am croit drum către vârf. Îmi place să văd că lucrurile sunt făcute aşa cum trebuie.

În vocea lui era o notă de mândrie care o făcu pe Corrie să se-nfioare.

– Bineînțeles, domnule Ridder, spuse Jimmy.

– Deci, cum spuneați?

Pendergast nu-şi lua ochii de la Jimmy.

– Aşa. Maşina lui Willie s-a stricat chiar luna trecută, iar eu a trebuit să-l aduc şi să-l iau de la lucru cu maşina mea. Fac pariu că i s-a stricat iarăşi şi că a încercat să ajungă pe jos la cârciuma lui Swede. Şi a fost înhățat. Doamne Dumnezeule! Eu mi-am cerut transferul chiar în dimineața în care a fost găsit, nu-i aşa, domnule Ridder?

– Aşa e.

– Prefer să sug potroacele dintr-un curcan decât să sfârşesc eu însumi pe câmp, în chip de potroace. Buzele lui Jimmy se deschiseră într-un zâmbet umed.

– Fără-ndoială, zise Pendergast. Povestiţi-mi despre fosta dumneavoastră slujbă.

– Eram paznic de noapte. Eram în fabrică de la miezul nopţii până la ora şapte dimineaţa, când vine echipa pregătitoare.

– Ce face echipa pregătitoare?

– Are grijă ca toate echipamentele să funcţioneze, pentru ca atunci când soseşte primul camion, păsările să poată fi prelucrate imediat. Nu poţi lăsa păsările într-un camion încins care stă pe loc, până repari ceva, fiindcă te alegi cu o încărcătură drăguţă de curcani morţi.

– Asta se întâmplă foarte des?

Corrie observă că Breen aruncă o privire nervoasă spre Ridder.

– Aproape niciodată, se grăbi acesta din urmă să răspundă.

– În noaptea aceea, când aţi venit spre fabrică, aţi văzut pe cineva sau ceva pe drum? întrebă Pendergast.

– De ce credeţi c-am cerut să fiu mutat în schimbul de zi? Atunci am crezut că era o vacă rătăcită în porumb. Ceva mare, încovoiat...

– Unde anume?

– La jumătatea drumului. La vreo trei kilometri distanţă de fabrică, trei de oraş. Pe partea stângă a şoselei. Părea să aştepte ceva. Mi s-a părut că se repede în porumb când s-au ivit farurile mele de după curbă. Aproape că a luat-o la goană, şi parcă avea patru picioare. Adevărul e că nu sunt sigur. Poate era o umbră. Dar, oricum, era o umbră *mare*.

Pendergast dădu din cap. Se întoarse spre Corrie.

– Ai vreo întrebare?

Ea intră în panică. Vreo întrebare? Descoperi că Ridder se uita la ea, cu ochii congestionaţi şi îngustaţi.

– Sigur. Da. Am. Urmă o pauză. Dacă acela era ucigaşul, ce făcea? Pândea acolo? Vreau să spun că nu putea să *fie sigur* că maşina lui Stott se va strica, nu-i aşa? E posibil să fi fost interesat de fabrică?

Se lăsă tăcerea, şi Corrie observă că Pendergast zâmbea, deşi firav.

– Păi, la naiba, nu știu, răspunse Jimmy, ezitând. Asta-i o întrebare bună.

– Jimmy, fir-ar să fie, interveni brusc Ridder. Ai lăsat curcanul ăla să treacă pe lângă tine.

Se repezi înainte și înhăță un curcan care se îndepărta răsucindu-se. Cu un gest amplu, vârî mâna în interior și îi smulse măruntaiele, aruncându-le în containerul aspiratorului, unde fură înghițite imediat cu un gâlgâit oribil. Ridder se întoarse, scuturându-și sângele de pe degete cu o mișcare violentă din încheietura mâinii. Rânjea larg.

– Pe vremea mea, nu aveam furtunuri de aspirator, spuse el. Jimmy, nu e cazul să-ți fie teamă să te murdărești puțin pe mâini în slujba asta.

– Da, domnule Ridder.

Ridder îl bătu pe Jimmy pe spate, lăsându-i pe salopetă amprenta pronunțată, maronie, a palmei.

– Continuă.

– Cred că am terminat aici, spuse Pendergast.

Ridder păru ușurat. Îi întinse mâna.

– Ne bucurăm că v-am putut fi de folos.

Agentul FBI se înclină, politicos, apoi se întoarse și se îndepărtă.

25

Corrie Swanson stătea pe marginea drumului, cu mâinile în șolduri, și îl privea pe Pendergast scoțând din portbagajul automobilului ei piesele unei mașinării cu aspect straniu, pe care începu apoi să le prindă în șuruburi. Când se dusese să-l ia de la bătrâna Kraus, îl găsise așteptând-o pe marginea șoselei, cu acea cutie la picioare. Atunci nu-i explicase ce plănuia și nici acum nu părea dispus s-o facă.

– Îți place într-adevăr să ții oamenii în ceață, nu-i așa? zise ea.

Pendergast strânse șuruburile, fixând ultima piesă la locul ei, examină mașinăria, apoi se întoarse. Se auzi un bâzâit slab, care se intensifica.

– Poftim?

– Știi exact despre ce vorbesc. Nu spui niciodată nimic, nimănui. Ca, de exemplu, ce-ai de gând să faci cu obiectul ăla.

– Consider că, în viață, nu există nimic mai plictisitor decât explicațiile.

Corrie nu putu să nu râdă. Era atât de adevărat; „Ai de dat niște explicații", asta îi spunea toată lumea, de la mama ei la directorul școlii și la idiotul ăla de șerif.

Soarele se înălța deasupra porumbului, dogorind deja pământul pârjolit.

Pendergast o privi.

– Această curiozitate înseamnă că ai început să-ți îndrăgești rolul de asistentă?

– Înseamnă că am îndrăgit banii pe care mi-i dai. În plus, atunci când cineva mă face să mă trezesc cu noaptea-n cap, vreau să știu de ce.

– Foarte bine. Azi o să cercetăm așa-numitul masacru făcut de războinicii – fantomă sus, lângă morminte.

– După părerea mea, obiectul ăla seamănă mai degrabă cu un detector de metale decât cu un prinzător de fantome.

Pendergast ridică aparatul pe umăr și o porni de-a lungul drumeagului care trecea printre tufe scunde, îndreptându-se către pârâu. Îi vorbi din mers:

– Apropo de stafii, crezi?

– Ce să cred?

– Crezi în ele?

Ea pufni.

– Chiar îți închipui că există un cadavru scalpat și mutilat care hoinărește prin zonă, căutându-și cizmele sau orice altceva?

Așteptă un răspuns, dar nu primi nici unul.

În câteva minute intrară în umbra copacilor. Acolo, suflul firav și răcoros al nopții zăbovea încă, amestecându-se cu parfumul plopilor albi. În câteva minute ajunseră la Gorgane, care se înălțau lin deasupra pământului din jur, stâncoase la bază și acoperite, ici și colo, pe culme, cu iarbă și tufișuri. Pendergast se opri și porni din nou aparatul. Cârâitul se înălță, apoi scăzu în intensitate când el atinse butoanele de reglaje. În cele din urmă, amuți. Corrie îl privi scoțând din buzunar o bucată de sârmă cu un steguleț oranj la unul din capete, pe care o înfipse în pământul de la picioarele sale. Dintr-un alt buzunar scoase ceva care semăna cu un telefon celular și se apucă să-l butoneze.

– Ce-i aia?

– O unitate GPS.

Pendergast notă ceva în omniprezentul său carnețel cu coperte de piele, apoi începu să înainteze încet către nord, plimbând bobina magnetică circulară a detectorului de metale încoace și încolo la câțiva centimetri de pământ. Corrie îl urmă, simțind cum devenea din ce în ce mai curioasă.

Detectorul cârâi scurt. Pendergast se lăsă iute în genunchi. Începu să scurme pământul cu un spaclu și, după câteva clipe, dezgropase un vârf de săgeată din cupru.

– Uau, făcu Corrie. Fără să se gândească, îngenunche alături de el. E indiană?

– Da.

– Credeam că-şi făceau vârfurile de săgeţi din cremene.

– În 1865, cheyennii abia începuseră să folosească metalul. În 1870, aveau deja puşti. Acest vârf metalic datează cu precizie situl.

Corrie se întinse s-o ridice, dar Pendergast îi prinse mâna.

– Rămâne în pământ, spuse el. Pe urmă adăugă, cu voce joasă: Ţine minte direcţia în care e îndreptată.

Carneţelul şi GPS-ul reapărură. Pendergast adăugă nişte notiţe; pe urmă totul dispăru iarăşi în haina lui. Plasă un alt steguleţ în locul respectiv şi plecă mai departe.

Parcurseră încă vreo două sute de metri, Pendergast baleind drumul cu detectorul şi marcând fiecare vârf de săgeată şi fiecare glonţ pe care îl găseau. Corrie fu uimită văzând cât de mult fier vechi se afla în pământ. Pe urmă se întoarseră în punctul iniţial şi o porniră într-o altă direcţie. Pendergast continuă să caute. Se auzi un nou ţiuit. El îngenunche şi scurmă, descoperind, de data asta, un capac de cutie de tablă din anii 1970.

– Nu marchezi locul acestui artefact istoric? întrebă Corrie.

– Îl lăsăm pentru arheologii viitorului.

Alte cârâituri, alte capace, alte vârfuri de săgeată, câteva gloanţe de plumb, un cuţit ruginit. Corrie observă că Pendergast se încruntase, de parcă nu i-ar fi convenit ceea ce găsea. Era gata să-l întrebe, însă se opri. Oricum, de ce era atât de curioasă? Excursia era tot atât de bizară ca şi tot ceea ce făcuseră până atunci

– Bine, spuse ea. M-am pierdut. Ce legătură are asta cu crimele? Bineînţeles, în afara cazului când eşti de părere că ucigaşul e fantoma celui de-al Patruzeci şi Cincilea tip, cel care a blestemat locul pentru vecie sau ce-o mai fi făcut.

– O întrebare excelentă, răspunse Pendergast. În momentul de faţă, nu pot afirma că între crime şi masacru există vreo legătură. Dar Sheila Swegg a fost ucisă când săpa în gorganele astea, iar Gasparilla îşi petrecea o grămadă de timp vânând pe-aici. În plus, există şi pălăvrăgelile

din oraș, la care faci aluzie și care afirmă că ucigașul e stafia lui Henry Beaumont, întoarsă ca să se răzbune. Adu-ți aminte că i-au tăiat cizmele și i-au jupuit tălpile.

– *Tu* nu crezi asta, nu-i așa?

– Că ucigașul e stafia lui Beaumont? Pendergast zâmbi. Nu. Dar trebuie să recunosc că prezența acestor săgeți vechi și a celorlalte artefacte indiene sugerează o legătură, chiar dacă ea nu există decât în mintea criminalului.

– Atunci, care e teoria ta?

– Dezvoltarea unor ipoteze premature, în lipsa unor dovezi solide, e o greșeală capitală. Eu fac eforturi să *nu* elaborez o teorie. Tot ce doresc acum e să adun informații.

Continuă să baleieze cu detectorul și să marcheze terenul. Acum se deplasau într-o a treia direcție, care îi conduse drept către vârful unuia dintre gorgane. Lângă baza lui stâncoasă găsiră un mănunchi de vârfuri de săgeți. Ici și colo, Pendergast dădu din cap la vederea unor găuri proaspete în pământ, pe care cineva încercase, fără succes, să le acopere cu crengi.

– Săpăturile recente ale Sheilei Swegg.

Continuară să caute.

– Așadar, n-ai *nici o* idee cine ar putea fi criminalul? insistă Corrie.

Pe moment, Pendergast nu răspunse. Iar când vorbi o făcu cu voce foarte scăzută:

– Ceea ce criminalul *nu* este mă intrigă cel mai mult.

– Nu înțeleg.

– Avem de-a face cu un ucigaș în serie, măcar atâta lucru e clar. E limpede și că va continua să ucidă până când va fi oprit. Însă mă intrigă faptul că iese din tipare. Se deosebește de orice alt criminal în serie cunoscut.

– De unde știi? întrebă Corrie.

– La sediul central al FBI din Quantico, Virginia, există un grup numit Unitatea pentru Studiul Comportamentului, care s-a specializat în schițarea profilului minților criminale. În ultimii douăzeci de ani, au

studiat cazurile tuturor criminalilor în serie, din întreaga lume, şi le-au cuantificat într-o enormă bază de date computerizată.

În timp ce vorbea, Pendergast mişca detectorul de metale în toate părţile, coborând pe partea cealaltă a gorganului şi pătrunzând apoi printre copacii de la poale. Aruncă o privire spre Corrie.

– Eşti sigură că vrei s-asculţi o prelegere despre studiul comportamentului criminal?

– E mult mai interesant decât trigonometria.

– Aşa cum se întâmplă şi în cazul altor tipuri de comportament uman, uciderea în serie se încadrează în anumite tipare. FBI-ul a clasificat criminalii în serie în două categorii: „organizaţi" şi „dezorganizaţi". Cei organizaţi sunt inteligenţi, se încadrează în societate şi sunt apţi din punct de vedere sexual. Îşi plănuiesc crimele cu foarte mare grijă; victima e un străin ales cu minuţiozitate; îşi ţin emoţiile sub control, înainte, în timpul şi după săvârşirea crimei. Şi locul faptei e amenajat cu abilitate. De obicei, cadavrul victimei este îndepărtat sau ascuns. Un asemenea tip de criminal e adesea dificil de prins.

Pe de altă parte, ucigaşul dezorganizat ucide spontan. E adesea inadaptat din punct de vedere social şi sexual, are o slujbă umilă şi un coeficient redus de inteligenţă. Locul crimei nu e pus la punct, fiind adesea ales la întâmplare. Cadavrul este lăsat acolo; nu face nici o încercare de a-l ascunde. În majoritatea cazurilor, ucigaşul locuieşte în apropiere şi îşi cunoaşte victima. De obicei, apelează la ceea ce se numeşte un atac „fulger", violent şi neaşteptat, premeditat într-o foarte mică măsură.

Continuară să înainteze.

– S-ar părea că, în cazul nostru, criminalul e de tipul „organizat", spuse Corrie.

– De fapt, nu e. Pendergast ezită şi o privi. Sunt lucruri dure, domnişoară Swanson.

– Pot să suport.

El o fixă o clipă, apoi spuse, aproape ca pentru sine însuşi:

– Sunt convins că poţi.

Aparatul cârâi iarăşi, iar Pendergast îngenunche şi scurmă, descoperind un mic automobil ruginit, de jucărie.

– Ah, un Morris Minor. În copilărie, eu aveam o colecţie Corgi[1] de astfel de maşini.

– Unde e acum?

Pe chipul agentului FBI trecu o umbră şi Corrie nu insistă.

– La o privire superficială, criminalul nostru pare să se încadreze în tipul organizat. Însă există câteva deviaţii majore. Mai întâi, e vorba despre latura sexuală, comună, practic, *tuturor* ucigaşilor organizaţi. Chiar dacă nu sare în ochi, e prezentă. Unii atacă prostituate, alţii, homosexuali, alţii, cupluri din maşini parcate. Unii apelează la mutilări sexuale. Unii violează înainte de a ucide. Unii sărută cadavrul şi îi lasă flori, ca şi cum ar fi încheiat o întâlnire.

Corrie se cutremură.

– Pe de altă parte, aceste omoruri nu au nici un fel de componentă sexuală.

– Continuă.

– Criminalul organizat are, de asemenea, un anumit mod de operare, pe care specialiştii în studiul comportamentului îl numesc „ritual". Crimele sunt săvârşite după un tipic. Ucigaşul poartă adesea acelaşi haine, foloseşte acelaşi pistol sau acelaşi cuţit, şi ucide exact în acelaşi fel. După care plasează adesea cadavrul într-o poziţie rituală. E posibil ca ritualul să nu fie evident, dar există întotdeauna. E o componentă a omorului.

– Asta pare să i se potrivească criminalului nostru în serie.

– Dimpotrivă, nu i se potriveşte. Da, criminalul nostru săvârşeşte un ritual. Dar tocmai aici e ciudăţenia: *ritualul e de fiecare dată altul.* Şi nu omoară numai oameni. Omoară şi animale. Uciderea câinelui e pe de-a-ntregul derutantă. Acolo nu există nici un ritual. Are toate semnele distinctive ale tipului „dezorganizat". A ucis pur şi simplu câinele şi i-a smuls coada. De ce? Şi atacul oportunist asupra lui John Gasparilla a fost similar – nici un ritual, nici măcar efortul de a ucide. Se pare,

[1] Morris Minor – model foarte popular de maşină (lansată în 1948) produs de Morris Motor Company, asemănător cu o „broscuţă"; Corgi era marca sub care au fost produse, în anii 1960–1980, numeroase maşinuţe de metal pentru copii, reproduceri ale unor modele autentice de pe piaţă. (n.red.)

hm, că s-a mulțumit să ia ceea ce îi trebuia – părul omului și degetul lui mare – și a plecat. Cu alte cuvinte, aceste crime posedă atât caracteristicile ucigașului organizat, cât *și* pe ale celui dezorganizat. Așa ceva nu s-a mai întâlnit până acum.

Pendergast fu întrerupt de cârâielile explozive ale detectorului de metale. Aproape că ajunseseră la marginea zonei de testare; în fața lor, râpa ierboasă cobora, într-o adâncitură a terenului, către marea de porumb de dedesubt. Pendergast îngenunche și se apucă să scurme pământul. De data asta nu descoperi nimic. Plasă detectorul de metale exact deasupra locului și roti câteva butoane, în timp ce aparatul continua să sune, protestând.

– E la cel puțin șaizeci de centimetri adâncime.

În mâna lui își făcu apariția o mistrie, și Pendergast începu să sape.

După câteva minute, făcuse o groapă de o mărime considerabilă. Lucrând acum cu mai multă grijă, îi răzui marginile, coborând cu foarte puțini milimetri de fiecare dată, până când mistria atinse ceva solid.

Pendergast scoase o periuță minusculă și îndepărtă pământul de pe obiect. Corrie privea peste umărul lui. De sub țărână începu să apară ceva: vechi, contorsionat, încovrigat. După alte câteva mișcări ale periuței, obiectul fu dezvăluit în întregime: o cizmă desperecheată de cowboy, cu talpa bătută în ținte. Pendergast o scoase din groapă și o răsuci în mână. Partea din spate fusese despicată cu dibăcie, cu ajutorul unui cuțit. Se uită la Corrie, spunând:

– Se pare că Harry Beaumont purta mărimea patruzeci și patru, nu-i așa?

În spatele lor se auzi un strigăt. O siluetă își croia drum în grabă, venind dinspre gorgane către ei și fluturându-și mâinile. Era Tad, ajutorul de șerif.

– Domnule Pendergast! striga el. Domnule Pendergast!

Agentul FBI se ridică în timp ce silueta cu membre lungi și chip congestionat se apropia, asudată și respirând zgomotos.

– Gasparilla... la spital. Și-a recăpătat cunoștința și... Tad se opri, gâfâind. Și vrea să vă vadă.

26

Hazen stătea pe unul din cele două scaune pliante, din plastic, plasate în fața rezervei lui Gasparilla din Secția de terapie intensivă. Se gândea, foarte concentrat; la prima noapte răcoroasă de toamnă; la un cocean de porumb fiert, tăvălit în unt; la reluarea serialului *The Honeymooners*[1]; la Pamela Anderson dezbrăcată. În schimb, se străduia din greu să nu se gândească la gemetele necontenite și la mirosul cumplit care veneau din încăperea de alături, trecând chiar și prin ușa închisă. Își dori să fi putut pleca. Își dori să fi putut să se ducă dracului măcar în sala de așteptare. Dar nu era posibil: trebuia să-l aștepte pe Pendergast acolo.

Dumnezeule mare!

Și iată-l pe tip în persoană, purtând, ca de obicei, costumul complet de antreprenor de pompe funebre și străbătând coridorul cu pași mari, cu picioarele lui lungi în pantaloni negri. Hazen se ridică și strânse fără tragere de inimă mâna care i se întindea. Se părea că Pendergast era originar dintr-un loc unde oamenii își strângeau mâna de cinci ori pe zi. Un mod excelent de a răspândi molimele.

– Domnule șerif, vă mulțumesc că m-ați așteptat, spuse agentul FBI.

Hazen mârâi.

De dincolo de ușă se auzi un alt geamăt nearticulat, asemănător unui țipăt de cufundar.

---

[1] *Luna de miere*, serial american de televiziune, produs în 1955 și 1956. (n.tr.)

Pendergast bătu la uşă şi aceasta se deschise, lăsându-i la vedere pe medicul de gardă şi pe cele două asistente. Gasparilla zăcea în pat, înfăşat ca o mumie, cu numeroasele bandaje albe întrerupte doar de ochii negri şi de o despicătură pentru gură. În jurul său, pretutindeni, o droaie de aparate ticăiau, clipeau, ţârâiau şi bâzâiau precum o orchestră cu instrumente de ultimă generaţie. Aici mirosul era mult mai puternic, atârnând în aer ca o prezenţă tangibilă. Şeriful rămase în picioare, lângă uşă, dorindu-şi să-şi fi putut aprinde o ţigară Camel şi urmărindu-l cu privirea pe Pendergast, care traversă camera, aplecându-se asupra siluetei epuizate.

– E foarte agitat, domnule Pendergast, spuse doctorul. Întreabă întruna de dumneavoastră. Să sperăm că vizita o să-l calmeze.

Gasparilla continuă să geamă preţ de alte câteva clipe. Apoi păru să-l zărească brusc pe Pendergast.

– Dumneata! strigă el, şi trupul începu dintr-odată să i se zvârcolească sub bandaje.

Medicul îşi puse mâna pe braţul agentului FBI.

– Trebuie să vă avertizez că, dacă vizita asta o să-l agite peste măsură, veţi fi nevoit să plecaţi...

– Nu! zbieră Gasparilla, cu vocea panicată. Lăsaţi-mă să vorbesc!

O mână osoasă, înfăşurată în tifon, ieşi de sub pătură şi prinse haina lui Pendergast, înfigându-şi degetele în ea şi înşfăcând-o cu atâta frenezie încât un nasture se desprinse şi zăngăni pe duşumea.

– Mă întreb dacă am făcut bine să... dădu din nou să spună doctorul.

– Nu! Nu! *Trebuie să vorbesc!*

Vocea se înălţă, ca urletul prevestitor de moarte al unui spirit nefast. Una din asistente se grăbi să închidă uşa din spatele lui Hazen. Până şi aparatele reacţionară, emiţând sunete de avertizare în tonalităţi joase şi clipind din leduri roşii.

– Asta e, spuse medicul, cu hotărâre. Îmi cer scuze. A fost o greşeală. Starea în care se află nu-i permite să vorbească. Trebuie să vă rog să plecaţi...

– *Nuuuu!*

O a doua mână înşfăcă braţul lui Pendergast, trăgându-l în jos.

De data asta, aparatele înnebuniră. Doctorul spuse ceva şi una din asistente se apropie cu o seringă, o înfipse în punga cu substanţe pentru perfuzie şi o goli.

– *Lăsaţi-mă să vorbesc!*

Nereuşind să se elibereze, Pendergast îngenunche, trăgându-se mai aproape.

– Ce s-a-ntâmplat? Ce-ai văzut?

– Oh, Doamne!

Glasul chinuit al lui Gasparilla se stinse, sugrumat şi înăbuşit, luptându-se cu sedativul.

– Ce?

Vocea agentului FBI era gravă, insistentă. Mâna lui Gasparilla îl prinsese de costum, răsucindu-i-l şi trăgându-l mai aproape. Duhoarea cumplită părea să se ridice din pat în valuri.

– Faţa aia, *faţa aia!*

– Care faţă?

Lui Hazen i se păru că, întins în pat, Gasparilla lua brusc poziţia de drepţi. Trupul i se crispă, părând să se lungească.

– Ţii minte ce ţi-am spus? Despre diavol?

– Da.

Gasparilla începu să se zvârcolească, cu vocea gâlgâindu-i.

– M-am înşelat!

– Infirmier! Doctorul ţipa acum la un bărbat solid. Administrează-i încă două miligrame de ativan şi scoate-l pe tipul ăsta afară, *acum!*

– *Nuuuu!*

Mâinile îl încleştară pe Pendergast ca nişte gheare.

– Am spus *afară!* zbieră doctorul în timp ce încerca să desprindă mâinile rănitului. Domnule şerif! Omul tău o să-mi ucidă pacientul! Scoate-l afară!

Hazen se încruntă. *Omul tău?* Dar se apropie cu paşi mari şi se alătură eforturilor medicului de a descleşta mâinile scheletice ale lui Gasparilla. Era ca şi cum ar fi încercat să deformeze oţelul. Iar Pendergast nu făcea nici o încercare de a se elibera din strânsoare.

– M-am înşelat! urlă stridˌent Gasparilla. M-am înşelat! *M-am înşelat!*

Asistenta înfipse o a doua seringă în punga pentru perfuzie, pompând încă o doză de sedativ.

– Nimeni nu e în siguranță, *absolut nimeni*, câtă vreme *el* e aici!

Doctorul se întoarse către infirmier.

– Trimite paza încoace, se răsti el.

Undeva, la căpătâiul patului, începu să sune o alarmă.

– Ce ai văzut? întreba Pendergast, cu voce joasă, irezistibilă.

Gasparilla se ridică pe neașteptate în capul oaselor. Tubul nasogastric, smuls din poziția sa, împroșcă stropi de sânge și se lovi de cadrul patului. Mâna cu degete încârligate se strânse în jurul gâtului lui Pendergast.

Hazen îl înhăță pe Gasparilla. Dumnezeule mare, avea să-l sugrume pe Pendergast!

– Diavolul! Vine! E aici!

Ochii rănitului se dădură peste cap când își făcu efectul a doua injecție. Și totuși Gasparilla părea să se agațe cu și mai multă sălbăticie de agentul FBI.

– Există! L-am văzut în noaptea aia!

– Da? făcu Pendergast.

– Și e un copil... *un copil...*

Hazen simți brațele lui Gasparilla înmuindu-se dintr-odată. Din șirul de instrumente izbucni o altă alarmă, de data asta pe un ton sonor, uniform.

– Stop cardiac! strigă doctorul. Avem un stop cardiac! Aduceți căruciorul!

În rezervă dădură buzna mai mulți oameni în același timp: cei din serviciul de pază, o serie de asistente și de medici. Desprins din strânsoarea brațelor acum fără vlagă, Pendergast se ridică, periindu-și umărul. Fața lui, de obicei palidă, se îmbujorase, dar altfel părea netulburat. În clipa următoare, asistentele îl trimiseră afară, împreună cu Hazen.

Așteptară pe coridor – zece sau poate chiar cincisprezece minute – în timp ce din rezerva lui Gasparilla se auzeau zgomotele unei activități furibunde. Apoi se lăsă brusc tăcerea, ca și cum cineva ar fi apăsat pe un comutator. Hazen auzi aparatele oprindu-se și alarmele încetând pe rând, după care urmă o binecuvântată liniște.

Medicul de gardă își făcu apariția cel dintâi. Ieși încet, părând să meargă aproape fără țintă, cu capul în piept. Când trecu pe lângă ei, își ridică privirea. Avea ochii injectați. Se uită la Hazen, apoi la Pendergast.

– Dumneata l-ai ucis, zise el, istovit, părând să fi trecut dincolo de orice indiferență.

Agentul FBI îi puse mâna pe umăr.

– Amândoi nu ne-am făcut altceva decât datoria. Poate că era singurul sfârșit posibil. Domnule doctor, vă asigur că, odată ce m-a prins în strânsoarea aceea, nu mi-ar mai fi dat drumul înainte de a spune ce avea de spus. Trebuia să vorbească.

Doctorul clătină din cap.

– Probabil că aveți dreptate.

Infirmierele și tehnicienii ieșeau acum fără grabă din rezervă, risipindu-se în spital.

– Trebuie să vă întreb, continuă Pendergast. De fapt, cum a murit?

– Un infarct cardiac masiv, după o perioadă îndelungată de fibrilație. Pur și simplu nu i-am putut stabiliza inima. N-am mai văzut niciodată pe cineva care să se împotrivească astfel sedării. Explozie cardiacă. I-a explodat inima, pur și simplu.

– Aveți idee care a fost cauza fibrilației?

Doctorul clătină obosit din cap.

– A fost șocul inițial, ca urmare a ceea ce i s-a întâmplat. Nu rănile în sine, care nu erau periculoase, ci șocul psihologic asociat, peste care nu a fost capabil să treacă.

– Cu alte cuvinte, a murit de frică.

Doctorul aruncă o privire spre infirmierul care ieșea din rezervă, împingând o targă. Trupul lui Gasparilla era acum înfășurat în alb din cap până-n picioare și legat strâns de targă cu chingi din pânză groasă. Medicul strânse din ochi și își șterse fruntea cu dosul mânecii. Privi cadavrul dispărând dincolo de niște uși duble.

– E o formulare mai degrabă melodramatică, dar, da, așa stau lucrurile, spuse el.

27

Câteva ore mai târziu, la trei mii de kilometri distanţă către est, soarele apunea aşternând peste undele fluviului Hudson o strălucire densă, arămie. Sub umbra imensă a podului George Washington, o barjă înainta, greoaie, în susul apei. Ceva mai departe, spre sud, două bărci cu pânze, mici ca două jucării, abia dacă spintecau suprafaţa lichidă, navigând înspre Upper New York Bay.

Deasupra falezei abrupte de la baza stâncoasă a Manhattanului care formează Riverside Park, bulevardul numit Riverside Drive domina priveliştea superbă a fluviului. Însă Beaux Arts, vila cu patru nivele care se întindea de-a lungul trotuarului de est al bulevardului, între 137th Street şi 138th Street, era, vreme de ani de zile, oarbă. Plăcile de ardezie ale acoperişului mansardei erau crăpate şi desprinse. Nici o lumină la ferestrele cu geamuri plumbuite, nici un vehicul sub cândva eleganta boltă de la intrare. Casa stătea, meditativă şi mută, sub oţetarii şi stejarii neîngrijiţi.

Şi totuşi – în vastul fagure de încăperi care se întindea sub casă aidoma unor rădăcini găunoase –, cineva se foia de colo-colo.

În pivniţele nesfârşite de piatră, purtând mirosul prafului şi alte miresme mai subtile, mai exotice, se mişca un personaj cu aspect bizar. Era subţire, aproape emaciat, cu părul alb, leonin, lung până la umeri, asortat sprâncenelor tot atât de albe. Purta un halat alb, de laborator, din buzunarele căruia ieşeau o cariocă neagră, o foarfecă mare şi un creion de lipit. În scobitura cotului ascuţit se aciuase

confortabil o planşetă pentru scris. Casca de miner de pe vârful capului arunca un fascicul de lumină galbenă pe zidăria jilavă şi pe mobila somptuoasă din lemn.

Bărbatul se opri acum în faţa unui şir de dulapuri din lemn de stejar, conţinând, fiecare, zeci de sertare subţiri şi adânci. Îşi plimbă degetul în josul coloanei de etichete, cu scrisul îngrijit acum palid şi abia lizibil. Degetul i se opri pe una dintre ele, bătând meditativ în rama ei de alamă. Bărbatul trase sertarul cu băgare de seamă. Privirea îi fu întâmpinată de numeroase şiruri de fluturi de noapte *Actias luna,* care, în lumina lămpii, erau de un verde palid de culoarea jadului, o mutaţie rară, întâlnită numai în Kashmir. Se retrase cu un pas şi notă ceva pe foaia prinsă pe suport. Pe urmă închise sertarul şi îl deschise pe cel de sub el. În interior erau douăsprezece rânduri de fluturi indigo imenşi, ţintuiţi cu precizie, la intervale perfect regulate, de suporturile de scândură de dedesubt. Straniul model argintiu întipărit pe spatele fiecăruia dintre ei înfăţişa un ochi fără pleoapă, holbându-se de sub sticla vitrinei. *Lachrymosa codriceptes,* moartea înaripată, fluturele extraordinar de frumos şi extraordinar de otrăvitor din Yucatan.

Bărbatul notă din nou ceva. Pe urmă închise şi al doilea sertar şi, trecând prin mai multe încăperi despărţite una de cealaltă prin tapiserii groase, se îndreptă către o hrubă plină cu vitrine de sticlă. În centru, pe o masă de piatră, strălucea ecranul unui laptop. Bărbatul se apropie de el, lăsă jos planşeta pentru scris şi începu să tasteze.

Vreme de câteva minute, zgomotul tastelor lovite fu singurul din încăpere, cu excepţia sunetului rar şi îndepărtat al căderii unei picături de apă. Pe urmă, un ţiuit îi erupse de la piept, din halat.

Bărbatul îşi săltă degetele de pe taste, duse mâna la buzunar şi scoase celularul care suna.

Numai doi oameni în lume ştiau că are un celular, iar numărul nu-l avea decât o singură persoană. Îşi duse telefonul la ureche şi vorbi:

– Agent special Pendergast, presupun?

– Exact, veni vocea de la celălalt capăt al legăturii. Ce mai faci, Wren?

– „Întrebați mâini despre mine, și veți găsi că sunt un om foarte tăcut."[1]

– Mă îndoiesc cu toată sinceritatea. Ai încheiat acel *catalogue raisonné* al bibliotecii de la parter?

– Nu. Îmi păstrez *asta* pentru final. În voce i se simțea un inconfundabil fior de plăcere. Încă lucrez la lista artefactelor de la subsol.

– Într-adevăr?

– Da, într-adevăr, *hypocrite lecteur*[2]. Și probabil o să mă mai ocup de ea cel puțin încă vreo câteva zile. Colecțiile stră-străunchiului tău au fost, să zicem, vaste. În afară de asta, nu pot sta aici decât în timpul zilei. Nopțile sunt rezervate bibliotecii. Munca acolo e sfântă.

– Firește. Și ai ținut seamă de avertismentul meu de a *nu* intra în ultimele încăperi, de sub laboratorul abandonat?

– Da.

– Bun. Ceva surprize interesante?

– O, multe, multe. Dar mai pot aștepta. Cred.

– Crezi? Explică-mi, te rog.

Wren avu o scurtă ezitare, despre care prietenii săi – dacă ar fi avut vreunii – ar fi spus că nu-l caracteriza.

– Nu sunt tocmai sigur. Se întrerupse din nou și aruncă o scurtă privire peste umăr. Știi că sunt obișnuit cu întunericul și cu ruinele. Dar, în mai multe ocazii, în timp ce lucram aici, jos, am avut o senzație neobișnuită. O senzație foarte dezagreabilă. M-am simțit ca și cum – își coborî vocea – ca și cum aș fi fost *privit.*

– Nu sunt deosebit de surprins să aud asta, spuse Pendergast, după o clipă. Mă tem că până și persoana cu cea mai săracă imaginație de pe pământ ar putea găsi vitrina aceea de curiozități un loc neliniștitor. Poate am greșit când te-am rugat să-ți asumi această sarcină.

---

[1] *Romeo și Julieta,* William Shakespeare, trad. Șt.O. Iosif, Editura Mondero, București, 2000 (n.tr.)

[2] „*Cititor fățarnic*", expresie folosită de Charles Baudelaire în *Cititorului, Florile răului,* vezi traducere de Lazăr Iliescu, Editura pentru Literatură Universală, București, 1968 (n.tr)

– Oh, nu, spuse Wren, entuziasmat. Nu, nu, nu! N-aș renunța niciodată la o asemenea șansă. N-ar fi trebuit să-ți pomenesc despre senzația asta. Imaginația, doar imaginația, exact așa cum spui. „Zărește unul demoni fără număr, câți iadul însuși n-ar putea cuprinde; acesta-i meșteșugu-nchipuirii"[1]. Fără îndoială, la mijloc e doar faptul că știu despre, hm, *lucrurile* la care au fost martori acești pereți.

– Fără îndoială. Evenimentele din toamna trecută continuă să-mi apese și mie gândurile. Am sperat că această călătorie o să le alunge, într-o mare măsură.

– În van? Wren chicoti. Nu mă mir, dată fiind ideea ta despre cum te poți detașa de toate: investigând crime în serie. Și, după câte am înțeles, e vorba de un șir de crime foarte stranii. De fapt, sunt atât de neobișnuite, încât par aproape familiare. Fratele tău nu e cumva în vacanță în Kansas?

Timp de câteva clipe, nu sosi nici un răspuns. Când se auzi din nou, vocea lui Pendergast era rece, distantă.

– Ți-am spus, Wren, să nu vorbești *niciodată* despre familia mea.

– Desigur, desigur, se grăbi celălalt să răspundă.

– Te-am sunat fiindcă am o rugăminte. Tonul lui Pendergast se aspri, ca pentru o discuție de afaceri. Am nevoie să-mi găsești o carte.

Wren oftă.

– E vorba despre un jurnal scris de mână de un oarecare Isaiah Draper, intitulat *O relatare despre Cei Patruzeci și Cinci din Dodge*. Cercetările mele indică faptul că a fost inclus în colecția lui Thomas Van Dyke Selden, care l-a achiziționat în 1933, cu ocazia unui tur prin Kansas, Oklahoma și Texas. Înțeleg că această colecție e deținută acum de Biblioteca Publică din New York.

Wren se încruntă.

– Colecția Selden e cel mai dezordonată adunătură de broșurele strânsă vreodată. Șaizeci de lăzi, două magazii, și toate absolut fără nici o valoare.

---

[1] *Visul unei nopți de vară*, William Shakespeare, trad. de Dan Grigorescu, din volumul Teatru, Editura pentru Literatură Universală, București, 1964 (n.tr.)

– Nu chiar toate. Am nevoie de niște detalii pe care nu mi le poate oferi decât jurnalul acela.

– De ce? Ce lumină poate arunca un jurnal vechi asupra acestor crime?

Neprimind nici un răspuns, Wren oftă din nou.

– Cum arată jurnalul ăsta?

– N-aș putea spune.

– Vreun semn distinctiv?

– Nu se știe.

– Cât de repede îți trebuie?

– Poimâine, dacă e posibil. Luni.

– Glumești, cu siguranță, *hypocrite lecteur*. Zilele mele sunt destinate cabinetului de aici, iar nopțile... tu îmi cunoști foarte bine activitatea. Există atâtea cărți deteriorate, și am atât de puțin timp. Ca să găsesc o carte anume în acel talmeș-balmeș...

– Vei primi o recompensă specială pentru efortul tău, bineînțeles.

Wren amuți. Își linse buzele.

– Spune-mi, rogu-te.

– Un registru indian care trebuie restaurat.

– Adevărat?

– Pare să fie unul deosebit de important.

Wren își apăsă telefonul mai tare pe ureche.

– Povestește-mi.

– La început am crezut că e vorba de opera căpeteniei sioux Cocoașă de Bizon. Dar o examinare mai în detaliu m-a convins că e registrul lui Sitting Bull[1] însuși, realizat, cel mai probabil, în baraca lui de la Standing Rock, presupun că în timpul lunii frunzelor care cad, în ultima parte a vieții sale.

– Sitting Bull.

Wren rosti cuvintele cu băgare de seamă, cu dragoste, ca pe o poezie.

– O să ajungă în mâinile tale până luni. Doar pentru restaurare. Te poți bucura de el două săptămâni.

---

[1] Taurul Șezând, om sfânt și căpetenie a tribului sioux Hunkpapa, care a prezis și contribuit la victoria indienilor în Bătălia de pe râul Little Bighorn. (n.tr.)

– Iar jurnalul – dacă există cu adevărat – va ajunge în ale tale.

– Există. Iar acum nu te mai deranjez. O seară bună, Wren. Fii prudent.

– Cu bine.

Wren își puse telefonul în buzunar și se întoarse la laptopul său, revăzând în minte amplasamentul colecției Selden. Mâinile cu vene proeminente îi tremurau la gândul că, peste o zi sau două, avea să atingă registrul indian al lui Sitting Bull.

Wren reîncepu să tasteze. Din întinderea de întuneric de dincolo de dulapurile cu uși de sticlă, o pereche de ochi mici, serioși, îl urmăreau cu atenție.

28

Smit Ludwig nu mai mergea prea des la biserică, dar, în dimineaţa aceea de duminică nemilos de fierbinte, se trezi cu sentimentul că de data asta merita să se ducă. N-ar fi putut spune cu exactitate de ce, doar că, în oraş, tensiunea crescuse, atingând apogeul agitaţiei. Lumea nu mai discuta decât despre crime. Vecinii se uitau pieziş unii la alţii. Oamenii erau speriaţi, nesiguri. Aşteptau o încurajare. Iar intuiţia lui de reporter îi spunea că locul unde aveau să o caute era biserica luterană Calvary.

Când se apropie de biserica îngrijită, de cărămidă, cu clopotniţă albă, îşi dădu seama că avusese dreptate. Parcarea era arhiplină, maşinile se înşiraseră şi pe ambele laturi ale străzii. Îşi lăsă automobilul departe şi fu nevoit să meargă pe jos vreo patru sute de metri. Era greu de crezut că în Medicine Creek, Kansas locuiau încă atâţia oameni.

Uşile erau deschise şi, când intră, uşierii îi îndesară în mână obişnuitul program. Se strecură cu grijă prin partea din spate a mulţimii şi se plasă pe o latură, unde avea o perspectivă destul de bună. Era mai mult decât o slujbă de duminică; era un subiect de articol. În clădire se aflau persoane care nu puseseră piciorul în biserică niciodată în viaţă. Ludwig se bătu cu palma peste buzunar şi fu încântat să constate că-şi luase blocnotesul şi creionul. Şi le scoase pe furiş şi începu să facă însemnări. Erau prezenţi familia Bender Lang, Klick şi Melton Rasmussen, Art Ridder şi soţia lui, familia Cahill, Maisie şi Dale Estrem, cu obişnuiţii săi camarazi din Asociaţia Fermierilor. Şeriful Hazen stătea pe o latură, părând cu capsa pusă – Ludwig nu-l mai văzuse în biserică de când îşi înmormântase

mama. Fiul său stătea alături de el, cu o privire iritată pe faţa rotofeie. Iar mai departe, într-un colţ întunecos, stăteau tipul de la FBI, Pendergast, şi Corrie Swanson, toată numai creste de păr violet, ruj negru şi zorzoane argintii agăţate de piele. Ei, ăsta *chiar* era un cuplu bizar.

Un îndemn la tăcere străbătu congregaţia în timp ce reverendul John Wilbur îşi croi, agitat, drum către amvon. Slujba începu, ca de obicei, cu imnul de deschidere, rugăciunea zilei. În timpul lecturilor din Biblie care urmară, tăcerea fu absolută. Ludwig îşi dădu seama că oamenii aşteptau predica. Nu se întreba decât cum avea să se descurce pastorul Wilbur. Bigot şi pedant, nu era renumit pentru calităţile sale oratorice. Îşi presăra predicile cu citate din proza şi poezia engleză, într-o încercare de a-şi demonstra erudiţia, dar rezultatul era pompos şi plictisitor. Pentru pastorul Wilbur sosise clipa adevărului. Oraşul trecea prin cea mai mare încercare de până atunci.

Avea să se ridice la înălţimea situaţiei?

Citirea Evangheliei se încheiase; venise rândul predicii. Aerul părea electrizat. Era momentul încurajării spirituale după care tânjeau oamenii, pe care o aşteptau, pe care veniseră s-o găsească.

Pastorul urcă în amvon, tuşi de două ori, delicat, în palma făcută căuş, îşi ţuguie buzele subţiri şi netezi cu un pârâit hârtiile îngălbenite ascunse în spatele lemnului sculptat cu migală.

– În această dimineaţă îmi vin în gând două citate, spuse Wilbur, plimbându-şi privirea pe deasupra congregaţiei. Unul este, desigur, din Biblie, iar celălalt, dintr-o renumită predică.

Inima lui Ludwig tresăltă de speranţă. Părea să fie ceva nou. Părea să fie promiţător.

– Reamintiţi-vă, dacă vreţi, făgăduiala pe care i-a făcut-o Dumnezeu lui Noe în Cartea Facerii: „De acum, cât va trăi pământul, semănatul şi seceratul, frigul şi căldura, vara şi iarna, ziua şi noaptea nu vor mai înceta!“[1] şi cuvintele bunului Jan Donne[2], doctor al bisericii: „Dumnezeu vine la

---

[1] Facerea, 8:22 (Biblia sau Sfânta Scriptură, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 1997) (n.tr.)

[2] Poet şi pastor anglican englez (1572–1631), autor al unor predici faimoase (n.red.)

tine, dar nu ca atunci când se crapă de ziuă, nu ca atunci când se ivesc mugurii primăverii, ci în bogăția recoltei". Pastorul Wilbur tăcu, cuprinzând cu privirea biserica aglomerată pe deasupra ochelarilor pentru citit.

Moralul lui Ludwig căzu brusc la pământ, cu atât mai greu cu cât se ridicase mai sus, înșelat. Jurnalistul cunoștea citatele acelea mult prea bine. Se lăsase păcălit de aerul lui Wilbur, care păruse să improvizeze. „Oh, Dumnezeule, își spuse, n-are de gând să țină iarăși predica despre recoltă, nu-i așa?"

Și totuși, dincolo de orice putere de înțelegere, Wilbur părea să aibă chiar această intenție. Își desfăcu brațele, cu un gest pompos de magistru.

– Iată-ne, încă o dată, pe noi, cei din Medicine Creek, înconjurați de abundența Domnului. Vara. Recolta. Pretutindeni se zăresc roadele pământului înverzit, ale pământului Domnului, ale făgăduinței Sale către noi: *porumbul*, cu tulpini tremurând sub greutatea știuleților copți, sub soarele generos al verii.

Ludwig privi în jur cu un soi de disperare. Era predica pe care Wilbur o ținea întotdeauna în acel moment al anului, de când își aducea ziaristul aminte. Cândva, pe vremea când soția lui trăia încă, i se păruse că acel ciclu al predicilor pastorului – tot atât de previzibil precum ciclul anotimpurilor – era tihnit și reconfortant. Dar acum nu. Mai ales acum.

– Pentru cei care cer un semn al mărinimiei lui Dumnezeu, pentru cei care cer o dovadă a bunătății Sale, iată ce vă spun: duceți-vă la ușă. Duceți-vă la ușă și priviți imensa mare a vieții, recolta de porumb care așteaptă să fie culeasă și mâncată, să ofere hrană materială trupurilor noastre și liniște spirituală sufletelor...

– Adică să fie transformată în gazohol pentru mașinile noastre, asta vrei să spui, auzi Ludwig pe cineva bodogănind în apropiere.

Rămase în așteptare. Poate că reverendul își făcuse doar curaj și avea să treacă în curând la adevăratul subiect.

– ... Deși Ziua Recunoștinței este momentul în care obișnuim să-i mulțumim lui Dumnezeu pentru dărnicia pământului, eu aș vrea să-i aduc mulțumiri acum, chiar înaintea culesului, când darul bunătății divine se materializează în jurul nostru, pretutindeni, în lanurile de porumb întinse de la un capăt la altul al orizontului. Să mergem deci cu toții, așa

cum ne îndeamnă nemuritorul bard John Greenleaf Whittier[1]. Să stăm locului cu toţii, să ne plimbăm privirile pe deasupra întinsului pământ al Kansasului, acoperit de recoltă, şi să aducem mulţumiri. Făcu o pauză, pentru efect.

În biserică domnea încă o aşteptare încordată, speranţa disperată că predica avea să ia o întorsătură neprevăzută.

– Alaltăieri, începu reverendul, pe un ton ceva mai jucăuş, eram în drum spre Deeper împreună cu Lucy, soţia mea, când am rămas fără benzină.

„Oh, nu! A spus povestea asta anul trecut. Şi acum doi ani."

– Şi iată-ne stând pe marginea drumului, înconjuraţi de lanurile de porumb. Lucy s-a întors către mine şi m-a întrebat: „Ce facem acum, dragul meu?" Eu i-am răspuns: „Avem încredere în Dumnezeu".

Pastorul chicoti, ignorând, în încântarea lui, curentul subteran de nemulţumire care începea acum să se răspândească în întreaga congregaţie.

– Ei bine, asta a înfuriat-o. Eu, fiind bărbatul, ar fi trebuit să umplu rezervorul, aşa că eu eram vinovat fiindcă ni se terminase benzina. „Tu poţi să ai încredere în Dumnezeu, a spus ea. Eu o să am încredere în cele două picioare ale mele." Şi a coborât din maşină...

O voce răsună pe neaşteptate:

– ... a luat canistra din portbagaj şi s-a dus pe jos până la staţia de benzină.

Cel care completase fraza pastorului era Swede Cahill în persoană. Swede Cahill, cel mai amabil om din oraş. Dar acum se ridicase, cu faţa congestionată.

Reverendul Wilbur strânse din buze atât de tare, încât gura i se făcu aproape nevăzută.

– Domnule Cahill, pot să vă reamintesc că aceasta este o biserică şi că eu ţin o predică?

– Ştiu foarte bine ce faceţi, domnule pastor.

– Atunci, o să continui...

---

[1] Poet american (1807–1892). Citatul este din primul vers al poeziei *Barbara Frietchie* „De-a lungul câmpiei cu porumb bogat".

– *Nu,* spuse Cahill, gâfâind. Nu, n-o să continui.

– Pentru numele lui Dumnezeu, stai jos, Swede! strigă o voce de undeva.

Cahill se întoarse în direcția glasului.

– În orașul ăsta s-au petrecut două crime oribile și el nu e în stare decât să citească o predică pe care a scris-o în 1973? Nu, asta nu ține. Vă spun că nu ține!

O femeie se ridicase în picioare: Klick Rasmussen.

– Swede, dacă ai ceva de zis, ai măcar *bunul-simț* și așteaptă până când...

– Nu, are dreptate, o întrerupse o altă voce.

Ludwig se întoarse. Era un muncitor de la fabrica Gro-Bain.

– Swede are dreptate. N-am venit aici ca s-ascultăm o nenorocită de predică despre porumb. Un ucigaș umblă liber printre noi și nimeni nu e în siguranță.

Furioasă, Klick își răsuci către el trunchiul butucănos.

– Tinere, asta e o slujbă religioasă, nu un consiliu orășenesc.

– N-ai auzit ce-a spus tipul ăla, Gasparilla, pe patul de moarte? strigă Swede. Fața, incredibil, i se împurpurase și mai tare. Klick, nu e de glumă. Orașul e în criză.

Se auzi un murmur general de aprobare. Smit Ludwig scria ca un nebun, străduindu-se să prindă toate cuvintele lui Swede.

– Vă rog, *vă rog!* spunea pastorul Wilbur, ridicând în aer două brațe subțiri. Nu în casa Domnului!

Însă și alții se ridicaseră în picioare.

– Da, spuse un alt muncitor de la fabrică. Am auzit ce-a spus Gasparilla. Naiba să mă ia dacă n-am auzit!

– Și eu am auzit.

– Nu poate fi adevărat, nu-i așa?

Murmurul vocilor se înălță dramatic.

– Domnule pastor, zise Swede, de ce crezi dumneata că e plină biserica? Oamenii au venit pentru că sunt înspăimântați. Orașul nostru a mai trecut și înainte prin vremuri grele, vremuri cumplite. Dar acum e cu totul altceva. Lumea vorbește despre Blestemul Celor Patruzeci și Cinci, despre masacru, de parcă orașul însuși ar fi blestemat. De parcă

aceste crime ar fi o pedeapsă îngrozitoare căzută asupra noastră. Oamenii aşteaptă de la dumneata să le redai liniştea.

– Domnule Cahill, nu cred că dumneata, ca *proprietar de tavernă,* eşti în măsură să-mi ţii o prelegere despre îndatoririle mele de pastor, spuse furios Wilbur.

– Uite ce e, domnule pastor, cu tot respectul...

– Şi porumbul ăla nenorocit pe care vor să-l planteze aici? strigă o voce foarte profundă. Era Dale Estrem, în picioare, cu mâna încleştată pe o sapă, pe care o ridică în sus. Cu asta cum rămâne?

„A adus sapa aia aici intenţionat, se gândi Ludwig, scriind cu înfrigurare. A venit pregătit să facă o scenă."

– O să provoace polenizarea încrucişată şi-o să ne strice recoltele! Profesorii ăştia vor să vină încoace şi să se joace de-a Dumnezeu cu hrana noastră, domnule reverend! Când ai de gând să vorbeşti despre asta?

Deodată se înălţă un glas mult mai isteric, acoperind totul cu sunetul său de trâmbiţă. Un bătrân costeliv ca un trunchi uscat, cu un uriaş măr al lui Adam, care tresălta, făcând ca favoriţii lungi să i se înfoaie ca nişte pene, se ridicase în picioare şi îşi agita furios pumnul către Wilbur. Ea bătrânul Whit Bowers, un tip singuratic, care se ocupa de gunoiul oraşului.

– Vine Sfârşitul! Nu eşti în stare să pricepi, eşti orb şi idiot?

Swede se întoarse spre el.

– Ei, Whit, nu asta voiam să...

– Sunteţi o adunătură de idioţi dacă nu vedeţi nimic! Diavolul e printre noi!

Vocea bătrânului era strident de acută, discordantă, pătruzând prin hărmălaia din jur ca un cuţit.

– Diavolul însuşi e în *biserica asta!* Sunteţi orbi cu toţii? Nu-l vedeţi? Nu-i simţiţi *mirosul?*

Pastorul îşi ridicase braţele şi striga ceva, dar vocea lui seacă, pedantă, nu reuşea să facă faţă babiloniei generale. Toată lumea se ridicase acum în picioare. În biserică era un haos.

– *E aici!* ţipă Whit. Uitaţi-vă la vecinul vostru! La prietenul vostru! La fratele vostru! Ochii care vă privesc sunt oare ai diavolului? Uitaţi-vă

bine! Şi băgaţi de seamă! Aţi uitat cu toţii cuvintele lui Petru? „Fiţi treji, privegheaţi. Potrivnicul vostru, diavolul, umblă, răcnind ca un leu, căutând pe cine să înghită."[1]

Alţii strigau ca să se facă auziţi. Oamenii se vânzoleau pe aleea dintre scaune. Răsună un ţipăt şi cineva căzu. Ludwig îşi lăsă în jos blocnotesul, întinzându-se ca să vadă mai bine. Iată-l pe Pendergast, neclintit ca moartea în colţul lui întunecat. Iat-o şi pe Corrie, alături de el, rânjind încântată. Şeriful ţipa şi gesticula. Mulţimea făcu brusc o mişcare de retragere.

– Nemernicule! strigă cineva.

Urmă o mişcare violentă, zgomotul unor lovituri de pumn. Dumnezeule, se încinsese o bătaie, chiar acolo, în biserică! Ludwig era uluit. Se urcă în grabă pe bancă, cu blocnotesul în mână, în căutarea unui loc mai bun de observaţie. Era Randall Pennoyer, unul dintre prietenii lui Stott, încăierat cu un alt muncitor de la fabrică.

– Nimeni nu merită să moară aşa, opărit ca un porc!

Se auziră alte urlete confuze şi mai mulţi bărbaţi se repeziră să-i despartă pe combatanţi. Ridder însuşi îşi croia acum drum, încercând să ajungă la locul luptei. Şi Hazen înainta ca un buldog pe culoarul dintre bănci, cu capul în piept. În timp ce Ludwig îl privea, căzu peste Bertha Blodgett şi se ridică din nou, cu chipul negru de furie. Glasurile înspăimântate reverberau sub plafonul boltit. Cei aflaţi în spate deschiseseră uşile şi ieşeau, într-o învălmăşeală.

O bancă se rupse şi se prăbuşi, în ţipetele de spaimă ale unei femei.

– *Nu în casa Domnului!* striga Wilbur cu ochii ieşiţi din orbite.

Peste toate continua să se înalţe vocea apocaliptică a lui Whit, piţigăiată, strigându-şi avertismentul strident:

– *Uitaţi-vă în ochii lor şi veţi vedea! Mirosiţi-le răsuflarea şi veţi simţi iz de pucioasă! E viclean, dar îl veţi descoperi! Da, îl veţi descoperi! Ucigaşul e aici! E unul dintre noi! Diavolul a venit la Medicine Creek şi merge de mână cu noi. Aţi auzit doar: diavolul cu chip de copil!*

---

[1] Întâia Epistolă Sobornicească a Sfântului Apostol Petru 5:8 (n.tr.)

29

Corrie Swanson stătea în maşina ei, la umbra copacilor, pe mica porţiune lărgită a drumului de lângă pârâu, unde Pendergast – în stilul lui misterios – îi ceruse să-l aducă. Tocmai trecuse de amiază şi căldura era sufocantă. Corrie se foi pe scaun, simţind picăturile de sudoare adunându-i-se pe frunte şi pe ceafă. Pendergast se purta din nou bizar. Îşi lăsase pe spate scaunul stricat şi închisese ochii. Părea adormit, dar Corrie ştia acum destul de multe ca să-şi dea seama că nu dormea. Se gândea. Dar la ce anume? Şi de ce acolo? Şi, indiferent despre ce-ar fi fost vorba, de ce dura de o jumătate de oră?

Corrie clătină din cap. Era un tip ciudat. Un ciudat de treabă, dar totuşi ciudat.

Luă cartea pe care o citea, *Dincolo de marginea ghețurilor,* găsi foaia cu un colţ îndoit de la începutul capitolului şase şi îşi continuă lectura.

> La orizont, marea atingea cerul, albastră lângă un albastru fără cusur, părând să cheme nava către sud, mereu către sud.

Închise cartea şi o lăsă din nou jos. Nu era rea, dar îi lipsea forţa autenticităţii. Sau poate de vină era faptul că ea avea altceva în minte. De pildă, scena pe care tocmai o văzuse în biserică.

Mama ei nu era bisericoasă, şi Corrie nu fusese acolo decât de câteva ori. Chiar şi aşa, îşi dădu seama că nimeni, indiferent cât de des ar fi pus piciorul în biserica luterană, nu mai văzuse ceva asemănător în Medicine

Creek niciodată, *absolut* niciodată. Orașul se destrăma. Pastorul Wilbur, care trecea întotdeauna pe lângă ea întorcându-și ochii în altă parte și strângând buzele a dezaprobare, dăduse, pe neașteptate, un spectacol de zile mari. Ce dobitoc plin de sine! Corrie nu se putu împiedica să nu zâmbească iarăși, contemplând scenele care i se derulau în minte: Whit, nebunul bătrân, urlând despre iad și osânda veșnică, Estrem fluturându-și sapa, toată lumea refugiindu-se în spate și căzând pe scări, muncitorii de la fabrică pocnindu-se pe deasupra băncilor. În fanteziile ei, își imaginase de atâtea ori cutremure care năruiau orașul, bombe, flăcări imense mistuind totul, revolte pe străzi, liceul înghițit de un hău fără fund. Și acum, într-un fel, totul devenise realitate. Corrie zâmbea încă la amintirea scenelor din biserică, dar zâmbetul îi încremenise pe față. Realitatea nu era chiar atât de amuzantă.

Se uită la Pendergast și aproape sări în sus. Stătea, extrem de atent, privind-o cu ochii lui spălăciți, de pisică.

– La Castle Club, te rog, îi spuse, cu voce scăzută.

Corrie se calmă repede.

– De ce?

– Am înțeles că șeriful și Art Ridder vor lua prânzul împreună cu doctorul Chauncy. După cum știi, Chauncy o să anunțe mâine ce oraș va avea parte de cultura experimentală. Cetățenii Hazen și Ridder fac, fără-ndoială, pledoaria finală pentru Medicine Creek. Deoarece Chauncy pleacă mâine, aș vrea să-i pun mai întâi câteva întrebări.

– Doar nu crezi că *el* e amestecat?

– Așa cum îți spuneam, îmi temperez cât mai mult capacitățile deductive și te sfătuiesc și pe tine să faci același lucru.

– Chiar crezi că vor fi acolo? Adică, după tot ceea ce abia s-a petrecut în biserică?

– Chauncy n-a fost în biserică. S-ar putea să nu știe nimic despre cele întâmplate. În plus, șeriful și Ridder se vor strădui să facă paradă de normalitate. Să-l liniștească, dacă e necesar.

– Bine, spuse Corrie, băgând Gremlinul în marșarier. Tu ești șeful.

Oricât i-ar fi fost de neplăcut, respectă limita de viteză în timp ce se apropiau de Medicine Creek. În clipa următoare, se opreau în parcarea imensă din fața sălii de bowling. Era aproape pustie, remarcă ea; dar, pe de altă parte, se aflau în Medicine Creek, unde pustietatea ținea de normalitate.

Pendergast o invită cu un semn din cap s-o ia înainte, și amândoi intrară pe culoar, trecând pe lângă piste și îndreptându-se spre fațada de sticlă a clubului. Înăuntru, Chauncy, Hazen și Ridder stăteau la masa obișnuită a directorului fabricii. În rest, localul era gol. Cei trei îi fixară cu privirea în timp ce intrau.

Hazen se ridică și se grăbi să le iasă înainte, interceptându-i la jumătatea sălii de mese.

– Pendergast, acum ce mai e? spuse el, cu voce joasă. Ne aflăm în mijlocul unei întâlniri importante de afaceri.

– Domnule șerif, îmi pare foarte rău că vă întrerup prânzul, răspunse agentul cu blândețe. Am câteva întrebări pentru domnul profesor Chauncy.

– Nu e momentul potrivit.

– Repet, îmi pare foarte rău.

Pendergast trecu pe lângă șerif, atingându-l ușor. Corrie îl urmă.

Apropiindu-se de masă, Corrie văzu că și Ridder se ridicase, cu un zâmbet furios înmărmurit pe chipul lui neted și rotofei.

– Ah, domnule agent special Pendergast, zise el cu o voce care abia reușea să sune prietenos. Mă bucur să vă văd. Dacă este vorba despre, hm, despre caz, vă vom sta la dispoziție în scurt timp. Aproape că am încheiat aici, cu domnul profesor.

– Dar special pentru domnul profesor am venit. Agentul FBI întinse mâna. Mă numesc Pendergast.

Nereușind să se ridice, Chauncy îi luă mâna și i-o strânse.

– Acum îmi aduc aminte, sunteți cel care a refuzat să renunțe la o cameră în folosul meu.

Zâmbi, ca și cum ar fi făcut un compliment, dar i se citea iritarea în privire.

– Domnule profesor, am înțeles că ne părăsiți mâine?

– Astăzi, de fapt, zise Chauncy. Anunțul va fi făcut la KSU.

– În acest caz, am câteva întrebări.

Chauncy își împături șervetul într-un pătrat precis, fără nici o grabă, apoi îl așează alături de farfuria cu tocana de roșii mâncată pe jumătate.

– Îmi pare rău, dar sunt deja în întârziere. Va trebui să purtăm discuția cu o altă ocazie. Se ridică și-și puse haina.

– Mă tem că asta nu se poate, domnule profesor.

Chauncy se răsuci și îl studie în pripă, cu o privire arogantă.

– Dacă e o discuție despre crime, bineînțeles că nu știu nimic. Dacă e vorba despre plantația experimentală, aceasta, domnule ofițer, nu intră în aria de competență a dumneavoastră și a, hm, *amicei dumneavoastră*. Aruncă o privire tăioasă spre Corrie. Acum, vă rog să mă scuzați.

Pendergast vorbi din nou, cu o voce încă mai blajină.

– Eu sunt cel care hotărăște dacă interogarea unei anumite persoane este sau nu relevantă.

Chauncy își duse mâna la buzunarul hainei, scoase un portofel și extrase o carte de vizită pe care i-o întinse lui Pendergast.

– Cunosc legile. Refuz să fiu intervievat altfel decât în prezența unui avocat.

Pendergast zâmbi.

– Desigur. Și care e numele avocatului dumneavoastră?

Celălalt ezită.

– Domnule profesor, atâta vreme cât nu-mi dați numele și numărul de telefon al avocatului, sunt nevoit să tratez direct cu dumneavoastră. După cum spuneați, astea sunt legile.

– Uitați ce este, domnule Pendergast..., începu Ridder.

Chauncy smulse cartea de vizită din mâna lui Pendergast și scrise ceva pe spatele ei. Apoi i-o înapoie.

– Pentru buna dumneavoastră informare, domnule agent Pendergast, sunt implicat într-o chestiune confidențială de mare importanță pentru Școala Populară de Agricultură a KSU, pentru Kansas și, mai mult decât atât, pentru popoarele înfometate ale lumii. Nu am să mă las târât

în ancheta locală a unor crime sordide. Îi întoarse spatele. Domnilor, vă mulțumesc pentru cină.

Incluse o scurtă pauză înaintea cuvântului „cină", ceea ce făcu ca fraza să sune mai degrabă ca o insultă decât ca o mulțumire.

Dar, chiar înainte ca Chauncy să termine de vorbit, Pendergast scoase din buzunarul costumului un celular și formă un număr. Gestul acesta neașteptată îi luă pe ceilalți prin surprindere. Până și Chauncy șovăi.

– Domnul Blutter? întrebă Pendergast, aruncând o privire spre cartea de vizită dată de Chauncy. Sunt agentul special Pendergast de la Biroul Federal de Investigații.

Chauncy se încruntă dintr-odată.

– Mă aflu în Medicine Creek, alături de unul dintre clienții dumneavoastră, domnul profesor Chauncy. Aș vrea să-i spun câteva întrebări în legătură cu crimele care s-au petrecut aici. Putem proceda în două moduri. Fie îmi răspunde de bunăvoie, chiar acum, fie va primi ulterior o citație emisă de un judecător al cazului în cadrul unei ședințe publice. Domnul profesor are nevoie de sfatul dumneavoastră.

Întinse telefonul spre Chauncy. Acesta îl înșfăcă.

– Blutter?

Urmă o lungă tăcere, apoi Chauncy explodă în telefon.

– Asta-i curată hărțuire. Înseamnă să pătez numele KSU. Nu-mi pot permite nici un fel de publicitate negativă. Suntem într-un moment delicat...

O altă tăcere, și mai îndelungată. Chipul lui Chauncy se înnegură.

– Blutter, fir-ar să fie, n-am de gând să vorbesc cu copoiul...

Încă o pauză. Apoi:

– Dumnezeule mare!

Închise și aproape că-i azvârli telefonul înapoi lui Pendergast.

– Foarte bine, bombăni el. Aveți zece minute.

– Vă mulțumesc, dar ne vom lungi atât cât va fi necesar. *Amica mea*, o persoană extrem de competentă, va lua notițe. Domnișoară Swanson?

– Ce? Da, firește.

Corrie intrase în panică; își uitase carnețelul în mașină. Dar în mâna lui Pendergast apărură, ca prin farmec, un carnet și un pix. Ea le luă și răsfoi paginile, încercând să lase impresia că era vorba despre un lucru pe care îl făcea în fiecare zi.

Ridder vorbi din nou.

– Hazen? Ai de gând să stai cu brațele încrucișate și lași chestiunea asta să se-ntâmple?

Șeriful îi întoarse privirea, cu fața ca o mască impenetrabilă.

– Și ce-ai vrea să fac?

– Oprește farsa asta. Agentul ăsta o să strice totul.

Hazen ripostă cu voce calmă:

– Știi foarte bine că nu pot.

Se întoarse spre Pendergast, fără să spună nimic, cu o expresie neutră. Dar Corrie îl cunoștea destul de bine ca să-i descifreze privirea.

Pendergast i se adresă, binedispus, lui Chauncy:

– Spuneți-mi, domnule profesor, când a fost, pentru prima oară, orașul Medicine Creek luat în considerare ca posibilă locație a plantației experimentale?

– Anul trecut, în urma unei analize computerizate.

Chauncy vorbea cu voce tăioasă, monotonă.

– Când ați vizitat pentru prima dată orașul?

– În iunie.

– Ați luat legătura cu cineva la data respectivă?

– Nu. A fost o vizită preliminară.

– Atunci ce ați făcut exact?

– Nu pricepe...

Pendergast ridică telefonul și declară voios:

– Nu trebuie decât să apăsați *redial*.

Chauncy făcu un efort imens să se controleze.

– Am luat prânzul la Maisie's Diner.

– Și?

– Și ce? A fost cel mai dezgustător prânz pe care am avut ghinionul să-l mănânc.

– Şi după aceea?

– Am auzit diaree, bineînţeles.

Înainte de a se putea stăpâni, Corrie izbucni în râs. Ridder şi Hazen se uitară unul la celălalt, neştiind cum să reacţioneze. Chipul lui Chauncy se destinse într-un zâmbet trist. Părea să-şi fi regăsit măcar echilibrul, dacă nu şi aroganţa. Pe urmă continuă:

– Am inspectat terenul deţinut de Buswell Agricon, trustul agricol care este partenerul nostru în acest proiect.

– Unde?

– Jos, lângă pârâu.

– Unde anume lângă pârâu?

– Subdiviziunea cinci a distrinctului. Zona unu, în cuadrantul de nord-vest al careului nouă.

– Ce presupune inspecţia acestor terenuri? Cum aţi procedat?

– Am mers pe jos. Am luat mostre de sol, de porumb, alte eşantioane.

– Cum ar fi?

– Apă. Plante. Insecte. Eşantioane ştiinţifice. Lucruri pe care nu le-aţi înţelege, domnule Pendergast.

– În ce zi s-a întâmplat asta, exact?

– Trebuie să-mi verific agenda.

Pendergast îşi încrucişă braţele, aşteptând.

Chauncy se încruntă, se uită în buzunar, scoase o agendă, o răsfoi.

– Unsprezece iunie.

– Şi aţi observat ceva neobişnuit? Ieşit din comun?

– Aşa cum vă spuneam, n-am văzut nimic.

– Povestiţi-mi ce anume vreţi să experimentaţi cu această „plantaţie experimentală"?

Chauncy se îmbăţoşă.

– Îmi pare rău, domnule Pendergast, dar e vorba de concepte ştiinţifice prea complexe pentru un nespecialist. N-are sens să răspund unor întrebări de acest gen.

Agentul FBI afişă un zâmbet care sugera că îşi cunoaşte limitele.

– Ei bine, atunci poate reușiți să le simplificați pentru idioți[1].

– Am să încerc. Ne străduim să realizăm un soi de porumb destinat producției de gazohol – știți ce înseamnă asta?

Pendergast încuviință din cap.

– Avem nevoie de un soi cu un conținut ridicat de amidon și care produce un pesticid natural, eliminând necesitatea pesticidelor externe. Asta e explicația pe înțelesul idioților. Sunt sigur că m-ați putut urmări, domnule Pendergast. Zâmbi scurt.

Pendergast se aplecă ușor înainte, cu chipul golit de orice expresie. Lui Corrie i se păru că semăna cu o pisică gata să sară.

– Domnule profesor, ce măsuri ați luat pentru împiedicarea polenizării încrucișate? Dacă soiul dumneavoastră modificat genetic contaminează marea de porumb din jur, nu va mai exista nici o modalitate de a închide duhul din nou în lampă, ca să spunem așa.

Chauncy păru deconcertat.

– Vom crea o zonă-tampon. Vom ara o fâșie de treizeci de metri în jurul plantației experimentale și vom planta lucernă.

– Totuși, într-un articol publicat în numărul din aprilie 2002 al *Journal of Biomechanics,* Addison și Markham susțin că, în cazul porumbului modificat genetic, polenizarea încrucișată se extinde pe o rază de mai mulți kilometri în jurul terenului cultivat. Vă amintiți cu siguranță de articolul respectiv, domnule profesor, nu-i așa? Addison și Markham, aprilie...

– Cunosc articolul! exclamă Chauncy.

– Și probabil vă este cunoscută și lucrarea lui Engels, Traumerai și Green, care demonstrează că soiul 3PJ-5, modificat genetic, produce un polen toxic pentru fluturele-monarh. Se întâmplă cumva să lucrați cu soiul 3PJ?

– Da, dar moartea fluturilor-monarh survine numai în cazul unei concentrații care depășește șaizeci de particule de polen pe milimetru pătrat...

---

[1] Aluzie la foarte populara serie a editurii americane Penguin, *The Complete Idiot's Guide to...* (Ghidul... pentru idioți), care explică domenii aparent foarte complexe în termeni simpli, de popularizare. (n.red.)

– Şi care este prezentă până la o distanţă de cel puţin trei sute de metri de lan, în direcţia în care bate vântul, conform unui studiu al Universităţii din Chicago, publicat în *Proceedings of the Third Annual...*

– Cunosc afurisita aia de lucrare! Nu e nevoie să-mi spuneţi mie titlul!

– Foarte bine, atunci, domnule profesor. Repet întrebarea: Cum intenţionaţi să împiedicaţi polenizarea încrucişată şi să protejaţi populaţia locală de fluturi?

– Tocmai la asta se referă întregul experiment, Pendergast! Acestea sunt *tocmai* problemele pe care intenţionăm să le rezolvăm...

– Deci Medicine Creek va fi, de fapt, o locaţie cobai pentru testarea posibilelor soluţii ale acestor probleme?

Chauncy bolborosi preţ de o clipă, incapabil să articuleze un răspuns. Părea în pragul unei crize de apoplexie.

– De ce trebuie să justific activitatea mea atât de importantă în faţa unui... unui... unui *sticlete* nenorocit...?

Se lăsă tăcerea. Chauncy respira cu greutate, transpiraţia i se scurgea de pe frunte şi i se întindea pe furiş la subţiorile hainei.

Pendergast se întoarse spre Corrie.

– Cred că am terminat aici. Ai notat totul, domnişoară Swanson?

– Totul, domnule, inclusiv „sticlete nenorocit".

Îşi închise carnetul cu un pocnet plin de satisfacţie şi îşi strecură pixul într-unul dintre buzunarele pantalonilor de piele, apoi zâmbi larg către grupul din jurul mesei. Pendergast dădu cap şi se întoarse, gata să plece.

– Pendergast, spuse Ridder.

Vorbea cu o voce joasă şi foarte, foarte rece. Văzându-i expresia feţei, Corrie se înfioră fără să vrea.

Agentul FBI se opri.

Ochii lui Ridder scânteiau precum foiţele de mică.

– Ne-ai deranjat în timpul prânzului şi l-ai tulburat pe oaspetele nostru. Nu crezi că ar trebui să-i spui ceva înainte de a pleca?

– Nu. Pendergast păru să stea pe gânduri o clipă. Poate doar un citat din Einstein: „Singurul lucru mai periculos decât ignoranţa este aroganţa".

I-aș sugera domnului profesor că o combinație a acestor două însușiri e cu atât mai alarmantă.

Corrie îl urmă pe Pendergast pe culoarele întunecate ale sălii de bowling. Ieșiră în bătaia puternică a soarelui. În timp ce urcau în mașină, ea nu se mai putu abține și începu să râdă.

Pendergast o privi.

– Amuzată?

– De ce nu? I-ai dat mucul lui Chauncy.

– E a doua oară când aud expresia asta ciudată. Ce înseamnă?

– Înseamnă, ei bine, că l-ai făcut să arate exact atât de prost cât e.

– Măcar dacă ar fi așa. Chauncy și indivizii de teapa lui sunt departe de a fi proști, ceea ce îi face, indiscutabil, mult mai periculoși.

30

Era ora nouă când Corrie se întoarse la Wyndham Parke Estates, parcul de rulote din spatele sălii de bowling, unde locuia împreună cu mama ei. După ce îl lăsase pe Pendergast acasă, se dusese să-şi omoare timpul în locul ei secret de lectură de pe calea stâlpilor de tensiune, dar imediat ce apusese soarele i se făcuse frică şi se hotărâse să plece acasă.

Deschise cu băgare de seamă uşa uzată din faţă şi o închise apoi fără nici un zgomot, aşa cum învăţase exersând ani de-a rândul. La ora aceea, mama ei trebuia să doarmă buştean. Era duminică, ziua ei liberă, şi probabil că începuse să tragă serios la măsea imediat ce se trezise. Însă liniştea era întotdeauna cea mai înţeleaptă politică.

Se strecură în bucătărie. Rulota nu avea aer condiţionat şi căldura era înăbuşitoare. Deschise cu mişcări uşoare un dulap, scoase o cutie cu cereale şi un castron şi îl umplu cu grijă. Îşi turnă lapte din frigider şi începu să mănânce. Doamne, era lihnită de foame! Se simţi sătulă abia după o a doua porţie.

Spălă cu atenţie castronul, îl uscă, îl puse la loc, strânse cerealele şi laptele, ştergând orice semn al prezenţei sale. Dacă mama ei era într-adevăr beată moartă, atunci ar fi putut chiar să joace *Resident Evil* pe consola ei portabilă Nintendo, vreme de o oră sau două. Îşi scoase pantofii şi începu să se furişeze pe coridor.

– Corrie?

Îngheţă. Ce era cu mama ei, de ce nu se-mbătase? Vocea gâjâită care venise din dormitor era semn rău.

– Corrie, știu că tu ești.

– Da, mamă? Se străduí să-i răspundă cu un glas cât mai nepăsător.

Urmă o tăcere. Doamne, era atât de cald în rulotă! Se întrebă cum suporta mama ei să stea acolo toată ziua, cocându-se, transpirând, bând. Gândul o întrista.

– Cred că ai să-mi spui ceva, domnișoară, zise vocea din spatele ușii.

– Ca, de exemplu?

Corrie încercă să pară veselă.

– Ca, de exemplu, despre noua ta slujbă.

Corrie se simți deznădăjduită.

– Ce-i cu ea?

– Oh, nimic, numai că sunt mama ta și cred că de-aia am dreptul să știu *ce se petrece* în viața ta.

Corrie își drese glasul.

– N-am putea sta de vorbă despre asta mâine-dimineață?

– Putem sta de vorbă chiar acum. Ai de dat niște explicații.

Corrie se întrebă de unde să înceapă. Indiferent cum ar fi prezentat lucrurile, sunau la fel de straniu.

– Lucrez pentru agentul FBI care investighează crimele.

– Am auzit.

– Deci știi deja despre ce e vorba.

Urmă un fornăit.

– Cât îți plătește?

– Asta nu-i treaba ta, mamă.

– Serios? Nu-i treaba mea? Crezi că poți locui aici pe gratis, că poți mânca pe gratis, că poți să vii și să pleci când vrei? Așa crezi?

– Cei mai mulți copii locuiesc cu părinții lor pe gratis.

– Nu și când au o slujbă bine plătită. Atunci *contribuie.*

Corrie oftă.

– O să las niște bani pe masa din bucătărie.

Cât costa o cutie de cereale? Nici nu-și mai aducea aminte când se dusese mama ei ultima dată la cumpărături sau când pregătise cina. Aducea doar acasă aperitive de la sala de bowling, în barul căreia era chelneriță

în timpul săptămânii. Aperitive şi sticle miniaturale de votcă. Pe sticlele alea i se duceau banii.

– Aştept un răspuns, domnişoară. Cât îţi plăteşte? Probabil nu prea mult.

– Ţi-am *spus*, nu-i treaba ta.

– Nu ştii să faci nimic, cât ar putea să-ţi dea? Nu ştii să dactilografiezi, nu ştii să scrii o scrisoare de afaceri – sinceră să fiu, nu-mi pot imagina de ce te-a angajat.

Corrie ripostă cu aprindere:

– *El* e de părere că merit banii pe care mi-i dă. Şi, pentru cultura ta generală, îmi plăteşte şapte jumate pe săptămână. Chiar în timp ce pronunţa cuvintele, îşi dădu seama că făcea o mare greşeală.

Se lăsă o scurtă tăcere.

– Ai spus şapte *sute* cincizeci de dolari *pe săptămână?*

– Exact.

– Şi ce faci ca să câştigi banii ăştia?

– Nimic.

Doamne, de ce-o lăsase pe mama ei s-o facă să spună adevărul?

– Nimic? Cum *nimic?*

– Sunt asistenta lui. Iau notiţe. Îl duc cu maşina prin împrejurimi.

– Ce ştii tu ce înseamnă să fii asistenta cuiva? Cine e tipul ăsta? Câţi ani are? Îl *duci* cu maşina *prin împrejurimi?* Cu maşina *ta?* Pentru şapte sute cincizeci de dolari *pe săptămână?*

– Da.

– Ai contract?

– Păi, nu.

– Fără contract? Tu chiar nu ştii *nimic?* Corrie, de ce crezi tu că-ţi plăteşte şapte sute jumate? Sau ştii deja de ce – despre asta e vorba? Nu e de mirare că m-ai minţit, că mi-ai ascuns slujbuşoara asta a ta. Îmi imaginez eu cam ce *servicii* îi procuri, domnişoară.

Corrie îşi duse mâinile la urechi. Măcar dacă ar fi putut să iasă din casă, să se urce în maşină, să plece! Oriunde. Ar fi putut dormi în maşină, lângă pârâu. Dar îi era frică. Era noapte. Ucigaşul era undeva, acolo, în porumb.

– Mamă, nu e așa, bine?

– Nu e bine. Nu e bine. Nu ești decât o puștoaică de liceu. Nu valorezi nimic, ca să nu mai vorbim de șapte sute cincizeci. Corrie, am avut și eu de-a face cu câțiva bărbați. Știu câte ceva. Știu cum sunt bărbații, știu ce vor, știu cum gândesc. Știu ce nemernici pot să fie. Uită-te la tatăl tău, uită-te cum m-a părăsit, cum ne-a părăsit. Fără să-mi trimită vreodată măcar zece cenți ca pensie alimentară. Era un ticălos, mai mult decât ticălos. Și pot să-ți spun chiar în clipa asta că tipul ăsta al tău nu e nici un agent FBI. Ce agent FBI ar angaja o delincventă cu cazier? *Nu mă minți, Corrie.*

– *Nu* te mint.

Dacă ar fi putut pleca, doar în noaptea asta! Dar întregul oraș era tăcut ca un mormânt. Ca urmare a dezlănțuirii din biserică. Numai condusul acasă, și o înspăimântase deja. Toate casele fuseseră încuiate, aveau obloanele lăsate. Și abia dacă era nouă seara.

– Dacă tot ai atâta succes, atunci adu-l aici, la mine. Vreau să-l cunosc.

– Mai bine mor decât să-l las vreodată să vadă groapa asta de gunoi! strigă Corrie, dintr-odată turbată de furie. Sau *pe tine!*

– Să nu-ndrăznești să-mi vorbești mie așa, domnișoară!

– Mă duc la culcare.

– Nu pleca în timp ce-ți vorbesc...

Corrie intră în camera ei și trânti ușa. Își luă căștile și puse un CD în player, cu speranța că vocea furioasă care se auzea încă zbierând de dincolo de perete avea să fie acoperită de Kryptopsy. Erau puține șanse ca mama ei să se dea jos din pat. Statul în picioare îi dădea dureri de cap. În cele din urmă, avea să obosească țipând și, cu puțin noroc, nici măcar n-avea să-și amintească discuția în dimineața următoare. Totuși, pe de altă parte, poate că avea s-o țină minte. Părea alarmant de trează.

Însă, în momentul când se stinseră acordurile distonante ale ultimului cântec, în jur totul părea să se fi liniștit. Corrie își scoase căștile și se duse la fereastră, să respire aerul nopții. Greierii cântau în întuneric. Mirosul nopții, al porumbului de dincolo de parcul de rulote și al căldurii umede se năpustiră în încăpere. Afară era foarte întuneric; becurile felinarelor de pe aleea lor se arseseră cu mult timp în urmă și nu mai

fuseseră înlocuite. Corrie se holbă o vreme în beznă, ştergându-şi lacrimile care îi curgeau din ochi în tăcere, apoi se întinse în pat, îmbrăcată, şi porni iarăşi CD-ul, de la început. „Uită-te la tatăl tău, spusese mama ei. Era un ticălos." Aşa cum se întâmpla întotdeauna, Corrie încercă să nu se gândească la el. Ar fi suferit şi mai mult. Pentru că, în ciuda tuturor spuselor mamei ei, avea numai amintiri frumoase despre el. De ce plecase aşa? De ce nu-i scrisese nici măcar o singură dată, ca să-i dea o explicaţie? Poate că era într-adevăr o fiică bună de nimic, inutilă, nedemnă de a fi iubită, aşa cum mama ei se străduise să-i demonstreze.

Dădu sonorul mai tare, încercând să-şi alunge gândurile din minte. Încă un an. Doar un an. Întinsă în patul ei, într-un oraş muribund, la capătul lumii, încă un an i se părea o eternitate. Dar oricine putea să mai aştepte un an, cu siguranţă. Până şi ea...

Se trezi în întuneric. Greierii nu mai ţârâiau şi liniştea era deplină. Se ridică în capul oaselor, îndepărtând căştile acum tăcute. Ceva o trezise. Ce fusese? Un vis? Dar nu îşi amintea nici unul. Rămase în aşteptare, ascultând.

Nimic.

Se ridică şi se duse la fereastră. Luna argintie apăru, alunecând din spatele câtorva nori, apoi dispăru iarăşi. Un fulger de căldură dansă pe linia orizontului, în licăriri mărunte, de un galben mat. Inima îi bătea nebuneşte, nervii îi erau încordaţi. De ce? Poate din cauza muzicii sinistre în sunetul căreia adormise.

Se trase mai aproape de geamul deschis. Aerul nopţii, încărcat de miresmele câmpului, pătrunse înăuntru plutind, umed şi înăbuşitor. Bezna era absolută. Dincolo de conturul negru al rulotei de alături zărea întunecimea îndepărtată a lanului de porumb şi o singură stea strălucitoare.

Auzi un sunet. Un fornăit.

Era mama ei? Dar părea să fi venit *de afară:* de acolo, din beznă.

Încă un fornăit, parcă părând al cuiva care se căptuşise cu o răceală zdravănă.

Scrută îndelung întunericul, umbrele dense așternute pe jos de-a lungul rulotei vecine. Strada din spatele ei era ca un râu întunecat. Se încordă, încercând să vadă, cu toate simțurile în alertă. Acolo, lângă gardul viu care mărginea strada: ce se mișca acolo? O siluetă? Era doar imaginația ei?

Puse mâna pe fereastră și încercă s-o tragă în jos, închizând-o, dar, ca de obicei, se blocase. O zgâlțâi, încercând să pună în mișcare mecanismul, cu un sentiment tot mai puternic de panică.

Auzi alte fornăieli, asemănătoare cu respirația grea a unui animal mare. Acum păreau foarte aproape. Însă, ascultând, se oprise o clipă din încercarea de a debloca geamul; acum, un val subit de spaimă o făcu să-și dubleze eforturile. Fereastra zăngăni, zgâlțâită cu disperare de zăvorul ieftin, din aluminiu. Ceva *se mișca* acolo, afară. Îl simțea, îl intuia – și acum, acum, da, era sigură că-l *vedea:* o umbră greoaie, diformă, un morman, negru pe fundalul negru, apropiindu-se tiptil de ea.

Instinctul puse stăpânire pe ea și Corrie se depărtă de fereastră, abandonând eforturile de a o închide în favoarea încercării de a găsi comutatorul, pentru a alunga întunericul; bâjbâi, trânti CD player-ul pe podea, aprinse lumina.

Camera se lumină și fereastra deveni un dreptunghi opac, negru. Auzi deodată un mârâit; o bufnitură surdă; foșnete frenetice. Apoi, tăcere.

Corrie așteptă, făcând încet câțiva pași înapoi, îndepărtându-se de fereastra întunecată. Îi tremura tot trupul, scăpat de sub control, și avea gâtul foarte uscat. Acum nu mai vedea nimic afară, absolut nimic. Oare *creatura* era acolo, în cadrul ferestrei, uitându-se la ea? Se scurse un minut, apoi un altul, și încă unul. Pe urmă auzi, la distanță, ceva ca o tuse și un geamăt; cu totul înăbușit, dar atât de încărcate de spaimă și de durere, încât Corrie se înfioră până-n măduva oaselor. Sunetul se întrerupse brusc, înlocuit de un zgomot bizar, ca de ceva sfâșiat, și apoi de un altul, care te ducea cu gândul la o găleată cu apă răsturnată pe caldarâm, în josul străzii. Pe urmă, tăcere; o tăcere deplină, absolută.

Liniștea era, într-un fel, mai cumplită decât zgomotul. Corrie simți un țipăt urcându-i, involuntar, în gâtlej.

Pe urmă, pe neașteptate, se auzi un pocnet, un gâlgâit și un sunet șuierător, înlocuit treptat de susurul unui lichid.

Corrie se înmuie, trupul i se destinse brusc. Era sistemul de aspersoare al domnului Dade, care intra în funcţiune, ca în fiecare noapte, la ora două fix.

Aruncă o privire la ceas: bineînţeles, arăta ora 2.00.

De câte ori auzise sistemul acela tuşind, împroşcând, gâlgâind şi scoţând tot soiul de sunete ciudate la pornire? „Vino-ţi în fire", îşi spuse. Imaginaţia ei lucra cu adevărat la maximum. Nu era de mirare, dat fiind tot ce se petrecea în oraş... Şi dat fiind ceea ce văzuse, alături de Pendergast, în lanul de porumb.

Se întoarse la fereastră şi înşfăcă încuietoarea, simţindu-se oarecum stupidă. De data asta, o singură smucitură violentă fu de ajuns ca s-o închidă. O încuie, se urcă din nou în pat şi stinse lumina.

Zgomotul aspersoarelor strecurat prin geam şi răpăitul monoton al picăturilor de apă păreau un cântec de leagăn. Cu toate acestea, nu reuşi să adoarmă din nou înainte de ora patru.

31

Tad se răsuci cu atâta violenţă încât căzu din pat. Ridicându-se, nesigur, în genunchi, îşi trecu o mână peste faţă, apoi o întinse orbeşte spre telefonul care suna. Îl găsi, săltă receptorul cu gesturi stângace, şi-l puse la ureche.

– Alo? mormăi el. Alo?

Văzu, printre genele pleoapelor grele de somn, că dincolo de fereastra dormitorului era întuneric, stelele străluceau cu putere, iar deasupra orizontului estic se întindea o firavă dungă gălbuie.

– Tad.

Era Hazen şi, după sunetul vocii, părea să fie treaz de mult.

– Sunt pe Farview, lângă intrarea laterală în Wyndham Parke. Am nevoie de tine aici. În zece minute.

– Domnule şerif... Dar telefonul era deja mort.

Tad ajunse în cinci minute.

Deşi soarele încă nu răsărise, mulţi dintre locuitorii rulotelor se adunaseră deja, majoritatea în halate de baie şi şlapi. Erau ciudat de tăcuţi. Hazen se afla acolo, în mijlocul străzii, delimitând el însuşi locul cu bandă în timp ce vorbea la un telefon celular proptit sub falcă. Şi mai era acolo şi tipul de la FBI, Pendergast, stând într-o parte, în afara zonei sigilate, aproape invizibil în costumul său negru. Tad privi în jur, cu un sentiment de nelinişte ridicându-i-se din stomac. Dar nu se zărea nici un cadavru, nici o nouă victimă; doar o grămăjoară de formă neregulată, toată numai cocoloaşe, în mijlocul străzii. Alături de ea se afla un sac

de pânză, plin. Neliniștea ceda în fața unui sentiment de ușurare. Un alt animal, după toate aparențele. Se întrebă care era graba.

Când ajunse mai aproape, Hazen își închise telefonul cu un pocnet.

– Dați-vă înapoi, cu toții! strigă el, fluturând celularul către mulțime. Tad! Ocupă-te de bandă și *ține-i pe oamenii ăștia deoparte!*

Tad se grăbi să înainteze și apucă de capătul benzii. Aruncă o privire mai atentă către mormanul din mijlocul străzii. Scânteia într-un roșu sidefiu și deasupra lui se înălțau aburi în lumina crepusculară premergătoare răsăritului. Își îndepărtă repede privirea, înghițind în sec, cu greutate.

– Haideți, oameni buni, începu Tad, dar vocea nu-i sună prea bine, așa că se întrerupse, înghițind încă o dată. Haideți, oameni buni, dați-vă înapoi. Mai mult. Mai mult. Vă rog.

Mulțimea se retrase de-a valma, tăcută, cu fețe palide în semiîntuneric. Tad întinse banda de plastic de-a curmezișul drumului și completă pătratul început de Hazen, legând-o de un copac, în jurul căruia o înfășură de mai multe ori. Văzu că Hazen vorbea acum cu Goth, cu Corrie Swanson. Pendergast stătea, tăcut, alături de ea. Mama ei era în spate, arătând ca dracu', așa cum arăta de obicei, cu părul ei castaniu, rar, lipit de țeastă și înfășurată strâns într-un halat roz vechi și murdar. Fuma Virginia Slim, țigară de la țigară.

– Ai *auzit* ceva? își repeta Hazen întrebarea. Vocea îi suna sceptic, dar lua totuși notițe.

Corrie era palidă și tremura, însă își păstra linia dură a gurii și ochii îi străluceau.

– M-am trezit. Era înainte de două...

– De unde știi ce oră era?

– M-am uitat la ceas.

– Continuă.

– Mă trezise ceva, nu eram sigură ce. M-am dus la fereastră și atunci am auzit zgomotul.

– Ce zgomot?

– Ca un fornăit.

– Un câine?

– Nu. Semăna mai degrabă cu... cu cineva care are o răceală urâtă.

Hazen notă în carnet.

– Continuă.

– Am avut senzația că se mișcă ceva afară, chiar sub fereastra mea, dar n-am putut să văd nimic. Era prea întuneric. Am aprins lumina. Și pe urmă am auzit un sunet diferit, ca un geamăt.

– Uman?

Corrie strânse din ochi.

– Greu de spus.

– Și apoi?

– Am închis fereastra și m-am culcat la loc.

Hazen lăsă în jos carnetul și se holbă la ea.

– Și nu te-ai gândit să mă suni pe mine sau pe, ăă, șeful tău? Dădu din cap, arătând spre Pendergast.

– Am... am crezut că nu era decât sistemul de aspersoare, care pornește în jur de două în fiecare noapte. Scoate sunete stranii.

Hazen lăsă deoparte carnetul. Se întoarse spre Pendergast.

– Ce mai asistentă ți-ai găsit! Pe urmă se uită la Tad. Bine, uite ce avem. Cineva a aruncat un morman de măruntaie pe drum. Par să fie ale unui vaci, sunt prea multe pentru un câine sau o oaie. Și sacul ăla de alături e plin cu știuleți de porumb, proaspăt culeși. Vreau să faci o verificare la fermele de vite din împrejurimi, să vezi dacă-i lipsește cuiva vreo vacă, vreun porc, orice alt animal mare. Aruncă o scurtă privire spre Corrie, apoi se uită din nou la Tad. Își coborî vocea. Toată povestea asta începe să semene din ce în ce mai mult cu un soi de cult religios.

Pe deasupra umărului lui, Tad îl văzu pe Pendergast făcând un pas înainte și îngenunchind în fața mormanului de măruntaie. Întinse mâna, atingând chiar ceva cu degetul. Tad își feri privirea. Pendergast se aplecă și sălta cu un deget gura sacului de pânză.

– Domnule șerif? făcu el, fără să se ridice.

Hazen se reîntorsese deja la telefonul mobil.

– Ce e?

– Aș sugera să căutați mai degrabă o persoană dispărută.

Înțelegând toată lumea amuți, șocată.

Hazen lăsă în jos celularul.

– De unde știi că astea sunt...? Nu reuși să se mobilizeze să termine fraza.

– Vacile nu mănâncă, de obicei, ceea ce pare să fie una dintre chiftelele lui Maisie, amestecată cu un pahar de bere.

Șeriful făcu un pas înainte și își îndreptă lanterna spre mormanul scânteietor. Înghiți cu greutate.

– Dar de ce ar fi luat ucigașul... Se întrerupse din nou. Era de o paloare cadaverică. Adică, de ce să ia cadavrul și să lase în urmă măruntaiele?

Pendergast se ridică, ștergându-și degetul cu o batistă de mătase albă.

– Poate, spuse el sumbru, ca să-și ușureze povara.

32

Când Tad se întoarse, în sfârşit, în biroul şerifului, trecuse de ora unsprezece. Transpiraţia îi picura de pe frunte şi uniforma îi era udă leoarcă de sudoare, până la manşete. Era ultimul care se întorcea; poliţia statală şi Hazen, care fuseseră de asemenea în căutare, ajunseseră înaintea lui. Biroul interior fusese transformat în centru de comandă, şi o grămadă de poliţişti îşi pierdeau vremea înăuntru, vorbind la telefoane mobile sau prin staţii radio. Bineînţeles că presa mirosise ceva, şi pe stradă se aliniaseră din nou camionete de televiziune, reporteri şi fotografi. Dar aceştia erau singurii oameni la vedere; toţi localnicii se zăvorâseră în casele lor. Taverna Wagon Wheel era închisă, cu obloanele trase. Până şi muncitorii de la Gro-Bain fusese trimişi acasă, pe toată durata zilei. Cu excepţia jurnaliştilor îngrămădiţi precum un cârd de gâşte înfometate, Medicine Creek se transformase într-un oraş-fantomă.

– Ai găsit ceva? întrebă Hazen imediat ce Tad intră pe uşă.

– Nu.

– Fir-ar al dracului! Şeriful izbi cu pumnul în birou. Sectorul tău era ultimul. Scutură din cap. Trei sute douăzeci şi cinci de oameni şi nu lipseşte nici unul. Acum se fac cercetări în Deeper şi în fermele din împrejurimi, dar se pare că n-a dispărut nimeni.

– Sunteţi sigur că, ăă, măruntaiele erau umane?

Hazen se uită pieziş la Tad, cu ochii înroşiţi înconjuraţi de cearcăne întunecate. Tad nu-l mai văzuse niciodată atât de stresat. Îşi încleştase pumnii mâinilor musculoase şi încheieturile degetelor i se albiseră.

– Şi eu îmi pun întrebarea asta. Dar rămăşiţele sunt acum la Garden City şi McHyde m-a asigurat că sunt umane. Asta-i tot ce se ştie până acum.

Tad îşi simţi stomacul răscolit de greaţă. Chifteaua, ieşind la iveală din grămada de intestine sfâşiate, zdrenţuite, spuma berii amestecându-se cu sângele – imaginea asta n-avea să-l părăsească până la sfârşitul zilelor. N-ar fi trebuit să se uite. N-ar fi trebuit.

– Poate era cineva aflat în trecere, spuse el, fără vlagă. Oricum, ce localnic ar fi umblat de unul singur la ora aia din noapte?

– M-am gândit şi eu la asta. Dar unde i-e maşina?

– Ascunsă poate, ca a Sheilei Swegg?

– Am căutat peste tot. Avem un avion de cercetare în aer de la ora opt.

– Nici un luminiş în porumb?

– Nimic. Nici o maşină, nici un luminiş, nici un cadavru abandonat, nimic. Şi, de data asta, nici urme de paşi.

Hazen îşi şterse fruntea cu dosul mâinii şi se lăsă să cadă greoi pe scaun.

Îi era greu să se concentreze, tipii de la poliţia statală făceau atât de mult zgomot în biroul interior cu staţiile radio şi cu telefoanele lor mobile. Şi, mai rău decât atât, presa îşi instalase tabăra afară, cu un set de camere îndreptate către ei prin geamul uşii.

– N-ar fi putut fi un comis-voiajor? întrebă Tad.

Şeriful arătă către biroul interior cu o tresărire a capului.

– Poliţia statală verifică toate motelurile din zonă.

– Ce e cu sacul cu porumb?

– Ne ocupăm de el. Dumnezeule mare! Nu se ştie dacă a fost abandonat de criminal sau dacă îl căra victima. Dar de ce-ar căra cineva un sac cu porumb în toiul nopţii? Şi, în plus, fiecare ştiulete era etichetat şi era marcat într-un cod straniu. Şeriful se uită la marea de camere video, de dincolo de uşa din faţă. Dădu să se ridice, se aşeză la loc, se ridică din nou. Adu-mi o cutie cu var şi o pensulă din magazie, bine?

Tad ştia exact ce voia să facă Hazen. Când se întoarse, şeriful îi luă din mână cutia, îi smulse capacul, afundă pensula în ea şi se apucă să vopsească geamul.

– Nemernici, bombăni el, pendulând brațul încoace și încolo. Vopseaua prelinsă se aduna în băltoace pe prag. Nemernici. Fotografiați asta și vedeți cum vă place.

– Stați să vă ajut, spuse Tad.

Dar Hazen îl ignoră, continuând să mâzgălească geamul ușii cu mișcări prelungi, până ce îl acoperi cu totul. Pe urmă îndesă pensula în cutie, îi puse capacul la loc, se așeză iarăși, la fel de greoi, și închise ochii. Avea uniforma pătată de vopsea albă.

Tad se așeză alături de el, îngrijorat. Fața pătrățoasă a șerifului avea un luciu cenușiu, ca o bucată de pește mort. Părul de culoarea nisipului îi atârna, moale, pe frunte. Pe tâmpla dreaptă îi pulsa o venă.

Ochii i se deschiseră pe neașteptate, cât cepele. Se întâmplă atât de brusc, încât Tad tresări.

Hazen își dezlipi buzele și murmură un singur cuvânt:

– *Chauncy!*

33

În jurul orei prânzului, șeriful decise că nu mai putea suporta să urmărească eforturile lui Lefty Weeks de a se înțelege cu câinii. Weeks era genul de om care-l călca într-adevăr pe nervi pe Hazen: mărunțel, cu gene albe, urechi mari, gât lung și subțire, lingușitor, plângându-se tot timpul și neîncetând niciodată să vorbească, chiar și atunci când audiența sa se reducea la doi câini buni de nimic. Sub plopii negri, aerul era fierbinte și stătut, și Hazen simțea sudoarea țâșnindu-i de pe frunte, de pe ceafă, din subsuori și de pe spate, prelingându-se și scurgându-se de-a lungul fiecărei cute a pielii, chiar și printre fese. Probabil că erau peste patruzeci de grade. Nu putea să fumeze din cauza afurisiților de câini, dar arșița era atât de cumplită, încât nici măcar nu avea chef. *Asta* chiar spunea ceva.

Încă o dată cei doi câini chelălăiră și se târâră în cerc, cu cozile pleoștite, lipite de fund. Hazen se uită la Tad, care se uită la câini. Weeks țipa la ei cu voce stridentă, înjurând și smucind zadarnic de lese.

Hazen se apropie și lovi scurt cu piciorul în șoldul unuia din câini.

– Găsiți-l pe nemernicul ăla! zbieră el. Dați-i drumul! Mișcați-vă!

Animalul scheună și se ghemui mai strâns.

– Dacă nu vă *supărați,* domnule șerif..., începu Weeks, cu urechile roșii translucide și strălucind în atmosfera încinsă.

Hazen se răsuci spre el.

– Weeks, e a treia oară când aduci câini aici și de fiecare dată se-ntâmplă același lucru.

– Dacă îi luați în șuturi nu ajungeți la nimic.

Hazen se străduia să-și țină nervii sub control, regretând deja că dăduse cu piciorul în câine. Tipii din poliția statală se uitau acum la el, cu fețele lipsite de expresie, dar gândindu-se, fără îndoială, că nu era decât un șerif bădăran de țară. Înghiți dureros în sec și își temperă glasul.

– Uite care-i treaba, Lefty. Aici nu-i de glumă. Pune câinii ăștia pe o urmă sau fac plângere oficială la Dodge.

Weeks se îmbufnă.

– Știu că au prins un miros, știu sigur. Dar nu vor să-l urmărească.

Hazen se simți din nou clocotind de furie.

– Weeks, mi-ai promis că îmi aduci, în sfârșit, *câini* adevărați, și uită-te la ei, se târâie cu burta pe pământ ca niște pudeli în fața unui buldog.

Șeriful făcu un pas către câini. De data asta, unul din ei mârâi.

– Nu, spuse Weeks, preventiv.

– Nu se teme de mine, cățeaua, cu toate că ar trebui. Mai bine dă-i să miroasă din nou, naiba s-o ia!

Weeks luă punga de plastic mirositoare – provenită de pe locul celei de a doua crime – și o deschise cu mâinile înmănușate. Cățeaua se trase înapoi, scheunând.

– Haide, fetițo. Haide, încercă Weeks s-o ia cu binișorul.

Animalul se foi încoace și încolo, aproape târându-se.

Weeks se lăsă pe vine. Imitația jalnică de barbișon îi tresălta sub bărbie în timp ce ținea punga desfăcută, cu un gest îmbietor.

– Haide, fetițo. Miroase! Du-te!

Îi îndesă punga sub nas.

Tremurând din tot trupul, cățeaua ghemuită udă nisipul uscat cu un jet de urină.

– Oh, Dumnezeule! făcu Hazen.

Își încrucișă brațele și se uită în susul pârâului.

Se foiau încoace și încolo de trei ore, trăgând după ei câinii refractari. Hazen zărea echipele poliției statale umblând prin lanul de dincolo de apă. Mai departe, în aval, cei de la SOC erau în patru labe, răscolind nisipul din preajma albiei în strădania de a descoperi ceva, *orice*. Două

avioane de recunoaştere zumzăiau deasupra, zburând în zigzag, încoace şi încolo, încolo şi încoace. De ce nu puteau găsi cadavrul? Ucigaşul fugise cu el? Poliţia blocase şoselele în jur, dar criminalul ar fi putut scăpa în timpul nopţii. Noaptea poţi străbate distanţe mari în Kansas.

Îşi ridică privirea şi îl văzu pe Smit Ludwig apropiindu-se, cu un carneţel în mână.

– Domnule şerif, te superi dacă...

– Smitty, accesul în zonă e interzis. Hazen era sătul până peste cap.

– N-am văzut nici un fel de bandă delimitatoare şi...

– Pleacă, Ludwig. Imediat.

Ziaristul nu era dispus să cedeze.

– Am dreptul să mă aflu aici.

Hazen se întoarse spre Tad.

– Escortează-l pe domnul Ludwig până la şosea.

– Nu poţi face asta...!

Şeriful îi întoarse spatele, ignorându-i rugămintea stăruitoare.

– Haide, domnule Ludwig, auzi vocea lui Tad.

Cei doi dispărură printre copaci. Protestele ziaristului se pierdură treptat în aerul înăbuşitor.

Staţia radio pârâi. Şeriful o ridică.

– Hazen.

– Chauncy lipseşte de la hotel de ieri.

Era Hal Brenning, ofiţerul lui de legătură din poliţia statală, aflat la Deeper.

– Nu s-a întors azi-noapte. Patul e neatins.

– Dumnezeule, altceva?

– N-a spus nimănui cu ce se ocupă sau unde pleacă. Nimeni nu-i cunoaşte itinerariul.

– L-am verificat noi, răspunse Hazen. Se pare c-a avut probleme cu maşina, şi-a lăsat Saturnul la benzinăria Exxon a lui Ernie. A insistat să i-l repare în aceeaşi zi, deşi Ernie i-a spus că e nevoie de două zile. Ultima dată a fost văzut în restaurantul lui Maisie, cinând la o oră târzie. Totuşi, nu s-a mai întors după maşină. Se pare că s-a dus în lanul de porumb,

că mai făcea niște cercetări în ceasul al doisprezecelea, culegând și etichetând știuleți.

– Culegea porumb?

– Știu, știu. E o nebunie, când un criminal în libertate umblă prin zonă. Dar Chauncy era un tip secretos. Probabil că nu voia să-l spioneze nimeni și să-i pună întrebări stânjenitoare. Hazen clătină din cap, amintindu-și cât de tare se supărase Chauncy în timpul discuției cu Pendergast despre polenizarea încrucișată.

– Ei. Oricum, mă uit prin hârtiile lui împreună cu câțiva dintre băieții șerifului Larssen. Se pare că avea de gând să facă un soi de anunț astăzi, la amiază.

– Da. Proiectul culturii experimentale, în care Medicine Creek n-avea sorți de izbândă. Altceva?

– Un decan de la KSU vine încoace, împreună cu șeful securității din universitate. Ar trebui s-ajungă într-o jumătate de oră.

Hazen gemu.

– Plus, colac peste pupăză, se apropie o furtună de nisip. Meteorologii au emis un avertisment pentru distrinctul Cry și pentru câmpiile din estul statului Colorado.

– Când?

– Frontul de atac ar putea ajunge chiar în seara asta. Cică s-ar putea transforma într-o tornadă.

– Minunat.

Șeriful închise stația radio, o puse în toc și se uită în sus. Un lucru era sigur: norii de furtună, mai întunecați decât de obicei, se îngrămădeau către vest, de parcă undeva, la orizont, ar fi fost în plină desfășurare un război nuclear. Orice locuitor al Kansasului care avea cât de puțină minte știa ce însemnau asemenea nori. Ceea ce se apropia era mai mult decât o furtună de nisip. În cel mai bun caz, pârâul avea să se reverse, spălând toată valea. Câmpia avea să fie îmbibată de apă, dacă nu chiar inundată. Probabil că avea să vină grindină. Și toate indiciile aveau să dispară. Nu aveau cum să mai facă rost de altceva, până la... până la următoarea crimă. Și, dacă era într-adevăr vorba de tornadă,

întreaga investigație urma în fie întreruptă, pentru că toată lumea se va retrage la adăpost. Ce harababura dracului!

– Weeks, dacă nici un câine nu e în stare să găsească nimic, atunci ia-i naibii de-aici! Îi târăști în sus și-n jos fără să faci altceva decât să distrugi urmele, și nimeni n-o să mai descopere nimic. E rușinos.

– Nu e vina mea.

Hazen o porni, furios, în josul pârâului. Până în locul unde mașina lui și încă vreo duzină de alte vehicule, purtând sau nu însemnele poliției, sclipeau înșirate de-a lungul șoselei, avea de mers zece minute. Tuși, scuipă, respiră zgomotos pe nas. Aerul ciudat de neclintit din jur nu era, cu siguranță, nimic altceva decât acalmia premergătoare furtunii.

Pe pietrișul acostamentului îl zări pe Art Ridder coborând din mașina lăsată în ralanti, ridicându-se în picioare și făcându-i cu mâna.

– Șerifule!

Hazen se apropie.

– Te-am căutat prin toate hârtoapele, spuse Ridder, mai roșu la față decât de obicei.

– Art, am o zi proastă.

– Îmi dau seama.

Hazen respiră adânc. Art Ridder o fi fost el cel mai tare din oraș, dar lui îi ajungea mizeria de care avusese deja parte.

– Tocmai am primit un telefon de la un oarecare Dean Fish, de la Școala Populară de Agricultură a KSU. E în drum către noi, însoțit de cineva.

– Am auzit.

Ridder păru surprins.

– Ai auzit? Ei, am să-ți spun ceva pe care pariez că *nu*-l știi. Ascultă, n-o să-ți vină să crezi.

Hazen așteptă.

– Chauncy avea de gând să anunțe azi că Medicine Creek a fost ales ca locație a culturii experimentale.

Tocmai când își închipuia că mai cald de atât nu putea să-i fie, șeriful se simți străbătut de un val de fierbințeală.

– Medicine Creek? *Nu* Deeper?

– A fost de la-nceput hotărât să ne-aleagă pe noi.

Hazen nu putu decât să se holbeze, prostit de căldură și de surpriză.

– Nu pot să cred.

– Probabil că detesta orașul, dar asta nu schimba cu nimic faptul că e locul ideal pentru experimentul lor. Ridder își șterse fruntea unsuroasă și își îndesă batista murdară înapoi, în buzunarul de la piept. Hazen, orașul nostru e pe moarte. Casa mea nu mai valorează decât șaizeci la sută din prețul ei de acum douăzeci de ani. Mai devreme sau mai târziu, fabrica de prelucrare a cărnii de curcan o să rămână cu un singur schimb de lucru, dacă nu cumva o să fie chiar închisă. Știi ce-ar fi însemnat cultura asta pentru noi? Inginerie genetică, Hazen. O parcelă n-ar fi fost decât începutul. Ar fi apărut din ce în ce mai multe, am fi avut un centru de coordonare computerizat, un hotel pentru profesorii veniți în vizită și o facultate, poate chiar și o stație meteo. S-ar fi construit, s-ar fi vândut proprietăți imobiliare, am fi avut cu toții mai multe oportunități de afaceri, s-ar fi găsit de lucru pentru copiii noștri. Glasul i se înălță în aerul încremenit. Cultura aia ne-ar fi *salvat orașul.*

– Să nu vindem pielea ursului din pădure, Art, spuse Hazen cu voce inexpresivă, încă uluit.

– Ești un prost dacă nu-ți dai seama! Crezi c-o să mai fim aleși acum? După ce omului lor i s-au scos mațele în centrul orașului nostru? Ai?

Șeriful își simți umerii apăsați de o oboseală imensă. Se urni din loc, dând să treacă pe lângă Ridder.

– N-am timp de asta, Art. Am de căutat un cadavru.

Dar Ridder îi ținu calea.

– Ascultă, Hazen. Am chibzuit. Își coborî vocea. Te-ai interesat ce-i cu tipul ăsta, cu Pendergast? Gândește-te puțin. Își face apariția în oraș suspect de repede după primul omor. N-avem nici o dovadă că e de la FBI, în afară de cuvântul lui. De unde știi că nu e *el* implicat? Că nu *el* e psihopatul? Apare la locul fiecărei crime, își vâră nasul ăla de albinos peste tot...

Dar Hazen nu-l mai auzea. Vocea lui Ridder părea să se fi îndepărtat dintr-odată.

Lui Hazen îi venise o idee.

Ridder avea dreptate. Deeper avea să capete acum plantaţia experimentală, în lipsa concurenţei. Altminteri, ea ar fi aparţinut, pe drept, lui Medicine Creek. Chauncy fusese ucis în ajunul zilei anunţului – exact în ajun. Şi acum experimentul avea să se facă în Deeper.

Experimentul avea să se facă în Deeper...

Totul se lega, dintr-odată.

Ignoră vocea monotonă a lui Ridder, străduindu-se să se concentreze asupra propriilor gânduri. Prima crimă, a cărei victimă fusese Sheila Swegg, se petrecuse cu trei zile înainte de venirea lui Chauncy. Ucigaşul lovise din nou la o zi după sosirea lui. În ambele cazuri, lăsase o mulţime de indicii şi de rahaturi bizare, săgeţi, şi urme de picioare desculţe, şi câte şi mai câte, ca şi cum ar fi avut de gând să valorifice legenda războinicilor-fantomă şi Blestemul Celor Patruzeci şi Cinci. Dar strategia nu produsese rezultatul scontat. Chauncy nu dăduse cine ştie ce atenţie crimelor, şi încă şi mai puţin îi păsa de legende şi de blesteme. Nici măcar nu citea ziarele. Era un savant, privea lucrurile pe termen lung. Stafiile şi crimele puteau să-i sperie pe locuitorii din Medicine Creek, dar nu făceau nici o impresie asupra lui Chauncy.

Şi apoi, cu o noapte înainte ca profesorul să anunţe că plantaţia experimentală va fi amplasată în Medicine Creek, fusese omorât el însuşi.

Ce ar fi putut fi mai limpede? Criminalul nu era un ucigaş în serie. Şi nici nu era vorba despre un localnic, aşa cum credea Pendergast. Era cineva care avea foarte mult de pierdut dacă experimentul se făcea în Medicine Creek. Cineva din Deeper. Art avea dreptate: acolo erau în joc o grămadă de bani sau poate chiar viitorul oraşului – al *oricăruia* din oraşe. Şi Deeper se afla în suferinţă. La naiba, în ultimii treizeci de ani, populaţia lor scăzuse cu cincizeci la sută, mai mult decât în Medicine Creek. Oraşul lor era mai mare, puteau să cadă mai rău şi nici măcar nu aveau o fabrică de prelucrare a cărnii de curcan.

Era vorba despre a ucide sau a fi ucis. *Deeper.*

– Mă urmărești? zbiera Ridder.

Hazen îl privi.

– Art, spuse el pe neașteptate. Am de rezolvat o problemă importantă.

– N-ai ascultat nici un cuvânt din tot ce-am spus, afurisitule!

Șeriful îi puse o mână pe umăr.

– O să rezolv crimele astea și poate-o să recâștig și plantația experimentală pentru Medicine Creek. Așteaptă și-ai să vezi.

– Și cum naiba ai de gând să faci *asta?*

Dar Hazen se îndrepta deja către mașina lui. Ridder îl urmă, așteptând un răspuns. Șeriful se opri cu mâna pe mânerul portierei.

– Și mai e ceva. Ai dreptate în privința agentului FBI. El e cauza întregii probleme.

– Vrei să spui că el e criminalul?

Hazen deschise portiera.

– Art, nu fi idiot. Nu e criminal. Dar el e cel care-a dat totul peste cap. El e cel care a venit aici cu gura mare, insistând că avem de-a face cu un ucigaș în serie. Insistând că e vorba de un localnic. El a dus ancheta pe o pistă greșită, de la bun început. M-a zăpăcit într-un asemenea hal încât n-am mai fost în stare să gândesc logic. M-a făcut să-mi pun propriile instincte sub semnul întrebării.

– Despre ce tot vorbești?

– Nu-mi vine să cred că n-am priceput mai devreme.

– Ce să pricepi?

Hazen rânji și strânse umărul celuilalt cu afecțiune.

– Art, lasă-mă să mă ocup eu de asta. Ai încredere în mine.

Se răsuci pe călcâie și se urcă în automobil, apoi își scoase stația radio. Pendergast își făcuse apariția fără mașină și fără șofer, fără nici un ajutor, și nu luase legătura cu biroul local din Dodge. Ticălosul lucra pe cont propriu. Era momentul să termine cu povestea asta, odată pentru totdeauna.

Deschise stația cu o apăsare pe buton și începu să vorbească.

– Harry? Aici șeriful Hazen, din Medicine Creek. Uite ce e, am o problemă importantă. În legătură cu crimele. Cunoști pe cineva de la

biroul FBI din Dodge care mi-ar putea face o favoare? Da, aș avea nevoie de un mahăr.

Ascultă o clipă, dădu din cap.

– Mulțumesc mult, Harry.

Ridder se aplecă pe fereastră în timp ce șeriful își agăța stația la loc.

– Hazen, sper că știi ce faci, ce mama dracului! E în joc viitorul orașului Medicine Creek.

Șeriful zâmbi larg.

– Art, fie să ți se-ndeplinească toate visele.

Porni motorul și își îndreptă mașina masivă spre est, către Dodge.

34

Neconsolat, Smit Ludwig stătea la barul din localul lui Maisie. Separeul lui obişnuit era ocupat de un grup zgomotos de reporteri de la Associated Press, sau poate erau de la *National Enquirer* sau de la *Weekly World News.* Aproape că nu mai avea nici o importanţă. Restaurantul era plin de oameni de presă şi de oameni din oraş, care păreau să graviteze în jurul acestui loc unde puteau să stea la taclale, să fie încurajaţi, să-şi împărtăşească noutăţile şi să facă speculaţii. Fiecare nouă crimă atrăgea mai mulţi ziarişti şi, de fiecare dată, aceştia rămâneau ceva mai mult timp la faţa locului. Dar reporterii nu erau singurele persoane care năpădiseră birtul de obicei atât de liniştit. Era şi doamna Bender Lang, cu cârdul ei de foste frumuseţi vopsite şi gălăgioase; era şi Ernie, mecanicul, stând cu amicii lui la o altă masă; era şi Swede Cahill, care închisese Wagon Wheel în ziua aceea; era şi contingentul de la Gro-Bain, muncitorii, la o masă, conducerea, la alta. Localul era plin ochi, iar zgomotul semăna cu hărmălaia dintr-un club newyorkez. Singurul care părea să lipsească era Art Ridder.

Încotro să se-ndrepte ca să afle restul poveştii? se întreba Ludwig. Dăduse de gustul îndeletnicirii de reporter autentic – era adevărat că nu gustase decât o firimitură, dar descoperise oricum că îi plăcea. Istorisise despre Blestemul Celor Patruzeci şi Cinci, despre fantomele care-i masacraseră, menţionase în articolele sale toate bârfele care circulau prin oraş. Scalparea lui Gasparilla cu un soi de cuţit primitiv, după săgeţile lăsate lângă cadavrul lui Swegg, pusese într-adevăr în funcţieune fabrica

de zvonuri la întreaga capacitate. Scrisese despre crime și despre tărăboiul din biserică, iar articolul despre dispariția lui Chauncy era ca și încheiat. Dar voia să facă un pas înainte. Îi trebuia ceva nou, pentru a doua zi.

Un adevărat reporter n-ar fi stat într-un local, sorbindu-și cafeaua. Un adevărat reporter ar fi fost pe teren, vorbind cu polițiștii și obținând informații prețioase. Hazen, huliganul ăla: trebuia să existe o posibilitate de a-l reclama cumva. Cum trebuia să procedezi când poliția nu voia să coopereze, când erai amenințat cu arestarea numai pentru că îți făceai meseria?

Ludwig dăduse peste un subiect autentic pentru prima oară în viața lui. Era autentic și era important. El îl tratase primul și se afla într-o postură favorabilă pentru a-l duce până la capăt. O, Doamne, cel puțin *fusese în stare* s-ajungă până aici! La șaizeci și doi de ani, ar fi fost frumos să se pensioneze după un succes răsunător. Nepoții săi ar fi putut să răsfoiască numerele îngălbenite din *Courier*, întorcând paginile ca pe niște coli prețioase de pergament, și să spună: „V-aduceți aminte de crimele alea din 2003? Bunicul a scris despre ele. Doamne, ce reporter mai era!"

Micul și plăcutul său vis cu ochii deschiși se spulberă când un bărbat se cocoță pe scaunul de alături. Ludwig se răsuci și văzu că îi întindea mâna, în semn de salut. Un chip tânăr, proaspăt și înflăcărat. Avea barba nerasă, un muc de țigară între buze, părul ciufulit, cravata strâmbă, dar, în ciuda pozei ostentative, semăna tot cu un puștan care o face pe reporterul.

Smit îi luă mâna.

– Joe Rickey, *Boston Globe.*

– Salut.

Smit îi scutură mâna, oarecum surprins. *Boston Globe?* Puștiul se afla la foarte mare distanță de casă.

– Smit Ludwig, așa e? *Cry County Courier?*

Ludwig încuviință dând din cap.

– E cumplit de cald, așa-i?

– În alte dăți a fost și mai și.

– Da? Ei bine, eu n-am mai trăit aşa ceva. Bărbatul smulse un şerveţel de hârtie din suport şi îşi tamponă tâmplele. Sunt aici de două zile şi nu reuşesc să prind şpilul poveştii. Ştii, i-am promis editorului meu ceva deosebit; o mică istorie tipic americană. Aşa se cheamă rubrica mea: „Istorii americane". Oamenilor din Boston le place să citească despre tot ce se petrece în restul ţării. De exemplu, despre crimele astea de aici, bărbatul fiert, uns cu unt şi cu zahăr. Se înfioră de încântare.

Ludwig se uită la puştan. Îi aducea aminte, într-un mod oarecum straniu, de el însuşi, cu patruzeci de ani în urmă. *Boston Globe?* Probabil că băiatul avea talent. Părea trecut prin şcoala de jurnalism, inteligent şi pasionat, dar lipsit de deprinderile reporterului care a luat într-adevăr contact cu viaţa.

– Oricum, şeriful ăla bădăran al vostru şi tipii din poliţia statală nu vor să-mi vândă nici un pont. Dar dumneata eşti de-al locului, ştii toate dedesubturile. Am dreptate?

– Sigur.

Ludwig n-avea de gând să-i spună puştiului că era şi el în aceeaşi situaţie.

– Dacă mă-ntorc cu mâinile goale o să dau de belea, după cât a plătit *Globe* ca să mă trimită-ncoace.

– A fost ideea ta? întrebă Ludwig.

– Da. Şi m-am chinuit o grămadă să-i conving.

Ludwig îl compătimea. Aşa ar fi putut ajunge el însuşi, dacă ar fi ales bursa la Universitatea Columbia în locul slujbei de muncitor necalificat la redacţia *Courier*-ului, pe vremea când era mai mult decât un ziar ţinut de un singur om. O hotărâre dezastruoasă, dar pe care, în mod curios, n-o regretase niciodată. Mai ales acum, când citea disperarea, ambiţia, teama şi speranţa din ochii tânărului.

Acesta se aplecă spre el, coborându-şi vocea.

– Mă gândeam: nu ai vreo informaţie pe care ai fi dispus să mi-o împărtăşeşti? Jur că aştept s-o publici dumneata mai întâi.

– Păi... Ludwig se întrerupse o clipă. Drept să-ţi spun, domnule Rickey...

– Joe.

– Ei bine, Joe, în momentul de față, nici eu n-am, de fapt, nici o informație nouă.

– Dar poți afla ceva, cu siguranță.

Ludwig se uită la puști. Într-un fel, chiar semăna cu el, așa cum fusese cu patruzeci de ani în urmă.

– Pot să-ncerc, zise.

– Trebuie să trimit reportajul până diseară, la ora unsprezece.

Ludwig se uită la ceas. Trei și jumătate.

În clipa aceea, ușa se deschise brusc și Corrie Swanson dădu buzna în restaurant, azvârlindu-și părul violet pe spate cu o zvâcnire a capului, cu toate lănțișoarele și celelalte zorzoane prinse pe piele în plină mișcare.

– Două café-frappé mari, la pachet, ceru Corrie, una simplă și una cu porție dublă de frișcă și zahăr.

Ludwig se uită la ea, la mâna din șold, la cotul scos în afară, la mărunțișul aruncat cu nerăbdare pe tejghea, la modul în care ignora pe toată lumea. Lucra pentru Pendergast, era asistenta lui bună la toate. Și iat-o acum aici, comandând două cafele la pachet.

Unde se ducea cu cafelele?

Dar, în timp ce își punea întrebarea, Ludwig ghici răspunsul. Pendergast avea să-l salveze încă o dată.

Maisie aduse cafelele. Corrie plăti și plecă.

Ludwig îi zâmbi în grabă lui Rickey și se ridică în picioare.

– O să văd ce pot face.

Dădu să-și scoată banii, dar tânărul îl opri.

– Fac cinste cu cafeaua.

Ludwig dădu din cap și o porni spre ușă, pe urmele fetei. În timp ce se îndepărta, auzi vocea lui Rickey:

– O să fiu aici, domnule Ludwig. Și mulțumesc. Mii de mulțumiri.

35

„Toate clădirile FBI-ului arată la fel", își spuse Hazen, uitându-se chiorâș la fațada albă, ca de marmură, și la ferestrele cu geamuri fumurii, coapte sub soarele amiezii: era urâtă, ca o privată de cărămidă. Își aranjă cămașa, își îndreptă cravata, strivi mucul de țigară pe asfalt, își potrivi pălăria. Apoi trecu pragul ușilor duble, întâmpinat de o rafală de aer rece care, la vreme de iarnă, ar fi stârnit un vacarm de proteste.

Se opri la recepție, semnă, primi indicații, își prinse de rever o legitimație provizorie și străbătu podeaua acoperită cu linoleum strălucitor, îndreptându-se către lift. „Etajul unu, a doua la dreapta, a treia ușă pe stânga..." Repetă instrucțiunile în gând.

Ușa liftului se deschise într-un hol lung, împodobit cu comunicate guvernamentale și cu liste dactilografiate de directive ezoterice. În timp ce îl străbătea, Hazen observă că toate ușile erau deschise și că în fiecare birou stăteau bărbați și femei în cămăși albe. Dumnezeule mare, în tot Kansasul nu se săvârșeau atâtea infracțiuni cât să dea de lucru tuturor funcționarilor ăstora. Ce naiba făceau toată ziua?

Șeriful merse de-a lungul holurilor până ce localiză, în sfârșit, o ușă deschisă pe care scria „PAULSON, I., AGENT SPECIAL". Înăuntru, o femeie cu ochelari eleganți apăsa tastele unui computer cu precizie de robot. Își ridică ochii, apoi îi făcu semn să intre în birou.

Acesta arăta tot atât de steril ca restul clădirii, dar, cel puțin pe perete se vedea o fotografie a ocupantului său, călare pe un cal, iar pe masa

lui de lucru era o alta, înfăţişându-i soţia şi copiii. Bărbatul îşi îndepărtă scaunul de birou, se ridică în picioare şi îi întinse mâna.

– Jim Paulson.

Şeriful i-o înşfăcă şi fu cât pe ce să se aleagă cu o mână strivită. Paulson îi arătă un scaun, se aşeză din nou pe al său, picior peste picior, şi se lăsă pe spătar.

– Domnule şerif, cu ce vă pot ajuta? întrebă el. Orice prieten al lui Harry McCullen e prietenul meu.

Fără discuţii inutile, fără nici un fel de pălăvrăgeli. Iată-l pe domnul Direct-la-ţintă, tuns scurt, cuviincios, purtând un costum decent, ochi albaştri, chiar şi zâmbet cu gropiţe. Probabil că avea şi o sculă cât o prăjină. Visul oricărei soţii.

Hazen ştia cum să-şi joace cărţile. El era şeriful unui orăşel de provincie care se străduia doar să-şi facă datoria.

– Păi, domnule Paulson, aţi fost foarte amabil că m-aţi primit...

– Jim, te rog.

Hazen zâmbi cu un zâmbet umil.

– Jim, probabil că nu cunoşti oraşul Medicine Creek. Se află pe drumul către Deeper.

– Am auzit de el, de când cu crimele recente.

– Atunci ştii probabil că suntem un orăşel de provincie, care păstrează valorile tradiţionale americane. Suntem o comunitate strâns unită şi avem încredere unii în alţii. În calitate de şerif, eu sunt întruchiparea acestei încrederi. Sunt convins că ştii şi tu mai bine decât mine. Nu e vorba doar de respectarea legii. E vorba de *încredere.*

Paulson dădu din cap, plin de înţelegere.

– Şi deodată apar aceste crime.

– Da. Tragic.

– Şi, pentru că suntem un oraş mic, apreciem orice ajutor.

Paulson zâmbi, cu gropiţe.

– Domnule şerif, te-aş ajuta cu plăcere în acest caz, dar avem nevoie de dovada unei călătorii aeriene interstatale sau a existenţei vreunei activităţi teroriste interstatale – ştii foarte bine când anume se poate

implica FBI-ul. În afara cazului în care există informații necunoscute mie, am mâinile legate.

„Perfect", își spuse Hazen. Mimă surpriza.

– Oh, Jim, păi tocmai asta e. Noi primim ajutor din partea FBI-ului. Încă de la început. Nu știai?

Zâmbetul lui Jim Paulson îngheță. În clipa următoare, se foi pe scaun.

– Exact. Bineînțeles. Acum, că mi-ai amintit...

– De fapt de aceea am venit. Acest agent special Pendergast, de la FBI. Se ocupă de caz încă din prima zi. Știi despre el, nu?

Paulson se foi din nou, oarecum stânjenit.

– Trebuie să-ți spun că activitatea acestui agent nu-mi este pe deplin cunoscută.

– Nu? Zice că aparține de biroul din Orleans. Am crezut c-a luat legătura cu voi. Nu așa se obișnuiește?

Se întrerupse. Paulson păstra tăcerea.

– Jim, îmi pare rău. Eu am *presupus*... Își lăsă vocea să se stingă.

Paulson ridică receptorul.

– Darlene? Caută-mi informații despre agentul special Pendergast, biroul din New Orleans. Exact, Pendergast. Închise.

– Oricum, motivul pentru care mă aflu aici, cu tot respectul cuvenit, este că vreau să-i cer FBI-ului să-l retragă din acest caz.

Paulson îl privi pieziș.

– Chiar așa?

Un val de roșeață se furișa încet în susul gâtului său bărbierit cu grijă.

– Ți-am spus că Medicine Creek apreciază orice ajutor. Și bineînțeles că așa se întâmplă de obicei. Acum, eu știu că nu sunt decât șeriful unui orășel din Kansas, dar am primit ajutor din partea unității judiciare din Dodge, și a poliției statale, și... ăă, ca să fiu sincer, agentul special Pendergast a fost... Vocea i se stinse, ca și cum ar fi ezitat să critice un agent în prezența altuia.

– Cum a fost?

– Doar ceva cam stângaci. Și lipsit de respect față de metodele locale de păstrare a ordinii.

– Înţeleg.

Paulson părea din ce în ce mai agasat, cu fiecare minut.

Hazen se sprijini de birou şi îşi coborî vocea până la un ton confidenţial.

– Jim, ca să-ţi spun tot adevărul, tipul umblă de colo până colo în costume scumpe, cu pantofi englezeşti fabricaţi manual, şi recită versuri.

Paulson dădu din cap.

– Am înţeles.

Telefonul zumzăi şi el ridică prompt receptorul.

– Darlene? Excelent. Adu-le aici.

Secretara intră o clipă mai târziu, ţinând în mână o listă lungă, scoasă la imprimantă. I-o întinse lui Jim, care îi răspunse atingându-i uşor mâna.

„Visul oricărei secretare", îşi revizui Hazen ipoteza, cu ochii la fotografia de pe birou, care îl înfăţişa pe Paulson alături de soţie şi copii. O soţie drăgălaşă. Era bine să ai două asemenea femei.

Paulson studia atent lista. Dintre buze îi scăpă un fluierat uşor.

– Un tip tare, Pendergast ăsta. Prenumele: Al... Al... Dumnezeule, nici măcar nu pot să-l pronunţ. Concursul naţional FBI de tragere la ţintă cu pistolul, primul loc, în 2002; medalie de bronz în 2001 pentru evidenţiere în serviciu; Vulturul de Aur pentru bravură, în 2000 şi 1999; medalie pentru evidenţiere în serviciu în 1998; un alt Vultur de Aur în 1997; patru Inimi Purpurii pentru rănile căpătate la datorie. Şi lista continuă. A rezolvat o mulţime de cazuri la New York – aşa se pare – şi mai sunt o serie mai devreme, misiuni secrete şi distincţii secrete pe deasupra. Militare, după cum s-ar părea. Cine naiba e tipul ăsta?

– Asta mă întrebam şi eu, zise Hazen.

Jim Paulson era acum furios de-a binelea.

– Şi cine dracu' se crede, vine în Kansas ca un soi de megastar? Cazul ăsta nici măcar nu e de domeniul FBI-ului.

Hazen stătea neclintit, fără să scoată nici o vorbă.

Paulson dădu cu lista scoasă la imprimantă de podea.

– Nimeni din biroul ăsta nu l-a autorizat. N-a avut nici măcar politeţea de a trece pe aici ca să-şi prezinte împuternicirea. Sălţă receptorul. Darlene, fă-mi legătura cu Talmage, din Kansas City.

– Da, domnule Paulson.

Telefonul sună o clipă mai târziu. Paulson răspunse. Aruncă o privire spre Hazen.

– Domnule şerif, eşti amabil să aştepţi în biroul secretarei?

Hazen îşi petrecu timpul uitându-se cu mai multă atenţie la domnişoara Ochi-de-Pisică; ochelarii ei prosteşti ascundeau o feţişoară nostimă, sub care se afla un trup frumos, plin de energie. Nu avu prea mult de aşteptat. Paulson ieşi din biroul lui peste cinci minute. Îşi regăsise calmul, zâmbea. Gropiţele reapăruseră.

– Domnule Hazen? zise el. Lasă-i secretarei mele numărul tău de fax.

– S-a făcut.

– Peste o zi sau două o să primeşti un ordin de interdicţie, pe care vei fi rugat să i-l înmânezi agentului special Pendergast. Nimeni din biroul din New Orleans nu ştie ce urmăreşte. Toţi cei de la New York spun c-ar trebui să fie în concediu. Bineînţeles că aici are statut de ofiţer de pace, dar atât. Nu pare să fi încălcat nici o lege, dar comportamentul său e extrem de neregulamentar şi, în vremurile astea, trebuie să fim cât mai scrupuloşi.

Hazen se strădui să-şi păstreze expresia serioasă, îngrijorată, cu toate că abia se putea abţine să chiuie de bucurie.

– Tipul ăsta are nişte prieteni sus-puşi în Birou, dar se pare că are şi nişte duşmani de acelaşi calibru. Aşa că mulţumeşte-te să aştepţi ordinul, nu spune nimic şi înmânează-i-l cu toată politeţea când soseşte. Asta-i tot. Pentru orice problemă, uite cartea mea de vizită.

Şeriful puse cartea de vizită în buzunar.

– Am înţeles.

Paulson dădu din cap.

– Îţi mulţumesc că mi-ai atras atenţia asupra acestui haz, domnule şerif.

– N-ai pentru ce.

O altă străfulgerare a gropițelor, o scurtă privire și un semn din ochi către domnișoara Ochi-de-Pisică, după care șeful Biroului local se retrase.

„O zi, două", își spuse Hazen, uitându-se la ceas. Abia aștepta.

Era ora trei. Iar el avea de făcut un drum la Deeper.

36

Corrie conducea Gremlinul pe drumul desfundat cu viteza melcului, folosindu-se de o singură mână şi ţinând cele două pahare cu café-frappé în echilibru în poală, pentru a le împiedica să se verse. Cea mai mare parte a gheţii se topise deja, iar coapsele îi erau umede şi amorţite. Maşina tresăltă peste un făgaş mai adânc, iar ea se crispă: în ultima vreme, toba îi atârna sub saşiu, aproape desprinsă, şi nu voia s-o piardă în vreuna dintre brazdele acelea nenorocite.

În faţa ei, culmile joase ale Gorganelor se zăreau pe fundalul copacilor din jur, iar lumina soarelui de după-amiază transforma iarba din vârfurile lor în halouri de aur. Corrie se apropie cu maşina cât de mult putu, apoi parcă şi coborî încet, cu mare grijă, de pe scaunul şoferului. Urcă panta, către copaci, cu cafelele în mână. Spre nord se adunau nori ameninţători, de culoarea bronzului, care acoperiseră deja o treime din cer – ca nişte munţi falnici în văzduh, mărginiţi la poale de dungi întunecate. Aerul era neclintit, încremenit cu desăvârşire. Dar asta n-avea să mai dureze mult.

Pătrunse între arborii rari, împrăştiaţi, şi îşi continuă drumul către Gorgane. Pendergast era acolo, cu silueta lui întunecată şi subţire, privind în jur, întors pe jumătate cu spatele către ea. „A privi" nu era tocmai cuvântul potrivit, realiză Corrie: mai degrabă se uita fix. Încordat. Aproape ca şi cum ar fi încercat să memoreze fiecare amănunt al peisajului.

– Soseşte cafeaua! strigă ea, un pic cam prea veselă.

Pendergast avea uneori ceva care-i dădea fiori.

Agentul FBI se întoarse încet, concentrându-şi privirea asupra ei şi schiţând un zâmbet slab.

– Ah, domnişoară Swanson! Ce frumos din partea ta! Din păcate, eu nu beau decât ceai. Niciodată cafea.

– Oh! Îmi pare rău.

Pentru o clipă, Corrie se simţi dezamăgită că nu reuşise să-i facă o plăcere, aşa cum sperase. Dar îşi alungă gândul. Acum putea să bea ea ambele cafele. Uitându-se în jur, observă că pe pământ erau împrăştiate hărţi topografice şi tot felul de diagrame, fixate cu pietre. Sub o altă piatră era un jurnal vechi, cu paginile uzate de vreme, acoperite cu un scris mărunt, copilăresc.

– Foarte drăguţ din partea ta că te-ai gândit la mine, domnişoară Swanson. Aproape c-am terminat aici.

– Ce faci?

– Îmi însuşesc *genius loci*. Şi mă pregătesc.

– Pentru ce?

– O să vezi.

Corrie se aşeză pe un bolovan şi sorbi din cafea. Era tare, rece şi dulce ca o îngheţată: exact aşa cum îi plăcea ei. Se uită la Pendergast, care umbla de colo-colo, oprindu-se minute întregi ca să privească fix în direcţii care păreau alese la întâmplare. Din când în când, îşi scotea carneţelul şi nota câte ceva. Alteori se întorcea lângă una dintre hărţi – unele dintre ele păreau foarte vechi, cel puţin din secolul al nouăsprezecelea – şi făcea un semn sau trăgea o linie. La un moment dat, Corrie încercă să-i pună o întrebare, dar el ridică mâna, cerându-i să păstreze tăcerea.

După patruzeci şi cinci de minute, soarele începu să se scufunde într-o trombă de nori urâţi deasupra orizontului vestic. Ea se uita la Pendergast, derutată, ca de obicei, dar cu un soi de admiraţie perversă pe care, de fapt, nu o înţelegea. Îşi dădea seama că dorea să-l ajute; să-l impresioneze cu calităţile ei; să-i câştige respectul şi încrederea. În ultimii ani, nici un profesor, nici un prieten şi, cu siguranţă, nici mama ei nu o făcuseră vreodată să se simtă folositoare, apreciată, indispensabilă. Aşa se simţea acum, alături de el. Se întrebă din ce motive îşi alesese

Pendergast o astfel de meserie, de ce investiga crime oribile, de ce se punea pe el însuşi în pericol.

Se întrebă dacă nu cumva nu se îndrăgostise puţin de el.

Dar nu, ar fi fost imposibil: nu se putea îndrăgosti de cineva cu degete atât de lungi şi de spectrale, cu pielea palidă ca a unui cadavru, cu părul de un blond straniu, aproape alb, şi cu ochi albaştri-argintii care păreau să se uite întotdeauna cu prea multă intensitate la orice, inclusiv la ea. Şi era atât de *bătrân*, avea cel puţin patruzeci de ani. Uf!

În cele din urmă, Pendergast termină. Se apropie de ea agale, strecurându-şi carneţelul în buzunarul hainei.

– Cred că sunt gata.

– Şi eu aş fi, dacă aş şti ce urmează.

Pendergast îngenunche pe pământ, printre hărţi şi celelalte documente, adunându-le cu grijă laolaltă.

– Ai auzit vreodată despre palatul amintirilor?

– Nu.

– E un exerciţiu mental, un soi de antrenament al memoriei, care datează cel puţin din vremea poetului antic grec Simonides. A fost rafinat de Matteo Ricci, la sfârşitul secolului al cincisprezecelea, când i-a învăţat această tehnică pe nişte cărturari chinezi. Eu practic o formă similară de concentrare mentală, inventată de mine însumi, care combină palatul amintirilor cu elemente de Chongg Ran[1], o formă străveche de meditaţie bhutaneză. O numesc tehnica traversării memoriei.

– N-am înţeles nimic.

– Uite o explicaţie mai simplă: după cercetări susţinute, urmate de o concentrare intensă, încerc să recreez, în minte, un anumit loc aşa cum arăta el într-un anumit moment din trecut.

– Din trecut? Adică e ca o călătorie în timp?

– Bineînţeles că, de fapt, nu *călătoresc* în timp. Încerc în schimb să reconstruiesc, în *minte*, un loc bine delimitat în timp şi spaţiu; să mă transport pe mine însumi în acel loc; şi să fac apoi observaţii care altminteri nu ar putea fi făcute. Îmi oferă o perspectivă imposibil de obţinut

[1] Inventată de autori (n.red.)

prin orice altă metodă. Umple niște goluri, completează niște date lipsă a căror lipsă nu ar fi nici măcar *sesizată* altfel. Iar informațiile cruciale se află, de obicei, în aceste goluri. Pendergast își scoase haina. Procedeul e deosebit de relevant în acest caz, în care nu am făcut absolut nici un progres apelând la metodele obișnuite, inclusiv la oficiile amabilei doamne Tealander.

Își împături haina cu grijă și o așeză de-a latul teancului în care adunase hărțile, diagramele și jurnalul. Corrie fu uimită să descopere că avea un pistol mare, agățat sub unul din brațe.

– Ai de gând s-o faci acum? întrebă ea cu un amestec de curiozitate și neliniște.

Pendergast se întinse pe pământ, ca un cadavru, nemișcat.

– Da.

Își îndoi brațele pe piept.

– Dar... dar eu ce am de făcut?

– Tu ești aici ca să mă păzești. Dacă auzi sau vezi ceva neobișnuit, trezește-mă. O zdruncinătură serioasă ar trebui să m-aducă înapoi.

– Dar...

– Auzi păsărelele? Și țârâitul cosașilor? Dacă *se opresc*, trebuie de asemenea să mă trezești.

– Bine.

– Și, în sfârșit, mă trezești dacă nu revin într-o oră. Astea sunt singurele împrejurări în care pot să fiu trezit. Nu mă trezești în nici un alt caz. Ai înțeles?

– E destul de simplu.

Pendergast își încrucișă brațele pe piept. Dacă ar fi stat întinsă astfel, Corrie nu s-ar fi putut gândi la nimic altceva decât la pământul tare și la mirișteа de sub ea. Însă el părea să devină absolut *imobil*.

– Și în ce moment ai de gând să te-ntorci?

– În seara zilei de 14 august 1865.

– Seara masacrului?

– Exact.

– Dar de ce? Ce are-a face asta cu crimele în serie?

– Există o legătură, asta e tot ce știu până acum. *Care* e această legătură, asta vreau să descopăr. Dacă în prezent nu există nici o cheie a misterului crimelor, atunci ea trebuie să existe în trecut. Și acolo am de gând să merg.

– Dar, de fapt, nu pleci nicăieri, nu-i așa?

– Te asigur, domnișoară Swanson, că această călătorie se va desfășura exclusiv *în mintea* mea. Dar, chiar și așa, e vorba despre o călătorie interioară către o *terra incognita,* lungă și periculoasă, poate chiar mai periculoasă decât dacă ar fi făcută în realitate.

– Eu nu... Corrie renunță. Orice întrebări ar fi fost de prisos.

– Ești gata, domnișoară Swanson?

– Cred că da.

– În acest caz, de acum te rog să păstrezi o tăcere desăvârșită.

Corrie rămase în așteptare. Pendergast era absolut nemișcat. Pe măsură ce minutele treceau, părea să fi încetat chiar și să respire. Lumina după-amiezii se prelingea printre frunze ca întotdeauna, păsările și cosașii ciripeau, norii continuau să se adune în spatele copacilor. Totul era ca și mai înainte – și, totuși, într-un fel ea însăși părea că distinge șoapta slabă a unei după-amiezi târzii asemănătoare, când, cu o sută patruzeci de ani în urmă, treizeci de indieni cheyenne se iviseră în galop dintr-o trâmbă de praf, hotărâți să transforme în faptă o răzbunare cumplită.

37

Şeriful intră în imensa parcare a magazinului universal din Deeper, traversă în viteză suprafaţa aproape pustie a asfaltului şi îşi strecură maşina într-unul dintre spaţiile de lângă biroul şerifului, marcate cu inscripţia „EXCLUSIV PENTRU POLIŢIE". Îl cunoştea foarte bine pe Hank Larssen, şeriful din Deeper. Era un tip prin nimic ieşit din comun, cumsecade, deşi ceva cam încet la minte. Hazen simţi o tresărire de invidie când trecu prin anticamera liniştită, cu computere zumzăind şi cu secretare drăguţe. Doamne Dumnezeule, în Medicine Creek nu-şi puteau permite nici măcar să schimbe instalaţiile de aer condiţionat din maşinile poliţie! De unde aveau bani oamenii ăştia?

Era aproape ora cinci, dar toată lumea era încă ocupată să pună proptele imperiului decăzut al lui Lavender. Pe Hazen îl cunoşteau toţi, aşa că nimeni nu-l opri în timp ce străbătea clădirea, îndreptându-se către biroul lui Larssen. Uşa era închisă. Şeriful bătu, apoi intră fără să mai aştepte vreun răspuns.

Larssen stătea pe scaunul lui pivotant din lemn, ascultându-i pe doi tipi la costum, care vorbeau în acelaşi timp. Se întrerupseră la intrarea lui Hazen.

– Ce sincronizare desăvârşită, Dent, spuse Larssen, cu un zâmbet grăbit. Domnii sunt Seymour Fisk, decan la KSU, şi Chester Raskovich, şeful securităţii campusului. Iar dânsul este şeriful Dent Hazen din Medicine Creek.

Hazen se așeză, examinându-i sumar pe cei doi. Fisk era tipul clasic al academicianului, chel, cu bărbie dublă, cu ochelarii pentru citit legănându-i-se agățați de gât. Și Chester Raskovich era un reprezentat tipic: solid, la costum maro, transpirat din belșug, cu ochii apropiați și o strângere de mână încă mai zdrobitoare decât a agentului Paulson. Arhetipul omului care jinduia după statutul de polițist.

– Nu e nevoie să-ți spun de ce-au venit aici, continuă Larssen.

– Nu.

Lui Hazen îi plăcea de Hank și îi părea rău pentru ce avea de gând să facă. Nu se gândise la nimic altceva pe drum decât la propria teorie, și era chiar și el uimit de cât de bine se potriveau toate.

– Tocmai discutam despre consecințele evenimentelor pentru Medicine Creek și Deeper. Mă refer la cultura experimentală.

Hazen dădu din cap. El nu se grăbea. Sincronizarea era, într-adevăr, perfectă: mare noroc că tipii de la KSU se aflau acolo, să audă ce avea de spus.

Fisk se aplecă înainte, continuând discuția începută înainte de sosirea lui Hazen.

– Domnule șerif, adevărul este că acest omor tragic schimbă totul. Nu văd cum am putea continua să preferăm Medicine Creek ca locație a culturii experimentale. Deeper rămâne unica variantă. Iar ceea ce trebuie să obțin de la dumneata este asigurarea că efectele negative ale evenimentelor nu se vor propaga până aici. Insist că publicitatea este intolerabilă. Intolerabilă. Scopul amplasării culturii experimentale în acest colț, hm, liniștit al statului, este tocmai evitarea acelei atmosfere de circ și de publicitate excesivă generată de cei care suferă de o teamă irațională față de așa-numita inginerie genetică.

Șeriful Larssen dădu din cap cu o privire înțeleaptă și o față extrem de serioasă.

– Medicine Creek se află la o distanță de peste treizeci de kilometri, iar crimele s-au petrecut exclusiv pe teritoriul acestui oraș. Autoritățile sunt de părere – șeriful Hazen, aici de față, o poate confirma – că ucigașul este unul dintre localnici. Vă pot asigura, cu tărie, că Deeper nu va fi afectat. Din 1911 încoace, aici nu s-a mai săvârșit nici o crimă.

Hazen păstră tăcerea.

– Perfect, spuse Fisk, dând atât de tare din cap încât fălcile i se cutremurară. Domnul Raskovich este aici pentru a da o mână de ajutor poliției – se uită înspre Hazen – în identificarea psihopatului care a comis această crimă îngrozitoare, și, de asemenea, pentru a ajuta la descoperirea cadavrului, despre care am înțeles că nu a fost încă găsit.

– E adevărat.

– Va colabora, de asemenea, cu dumneata, domnule Larssen, pentru a se asigura că publicitatea și climatul de siguranță din Deeper se mențin în limite corespunzătoare. Bineînțeles că orice anunț referitor la amplasamentul culturii experimentale a fost amânat până la stabilizarea situației, dar, între noi, aici, vă pot spune că este vorba de Deeper. Aveți vreo întrebare?

Tăcere.

– Domnule Hazen, ai ceva noutăți în privința anchetei?

Exact asta așteptase Hazen.

– Da, zise, cu voce blajină. De fapt, aș avea.

Se aplecară cu toții către el. Hazen se lăsă pe spătarul scaunului, savurând efectul spuselor sale.

– După toate aparențele, zise el într-un târziu, Chauncy a coborât până la pârâu și a cules câteva ultime mostre de știuleți, pe care le-a sortat și le-a etichetat. Se pare că a așteptat ca porumbul să fie cât mai copt sau ceva de genul ăsta.

Ceilalți trei dădură din cap, încuviințând.

– Cealaltă noutate este că ucigașul nu e un localnic. Adică nu e din Medicine Creek. Hazen făcu afirmația pe un ton cât mai nepăsător cu putință.

Ceilalți ciuliră urechile.

– Se pare, de asemenea, că omorurile nu sunt opera unui criminal în serie psihopat. Dar au fost săvârșite cu *intenția* de a crea această impresie. Scalparea, picioarele desculțe, aluzia la o legătură cu războinicii-fantomă și cu Blestemul Celor Patruzeci și Cinci – totul nu e decât mistificare. Nu: criminalul a avut un motiv vechi precum dealurile – banii.

Acum le captase *cu adevărat* atenția.

– Cum e posibil? întrebă Fisk.

– Criminalul a lovit mai întâi cu trei zile înainte de sosirea domnului profesor Chauncy. Apoi a atacat din nou în ziua de după venirea sa. Coincidență?

Hazen lăsă cuvântul să plutească o clipă în aer.

– Ce vrei să spui? Larssen începea să se îngrijoreze.

– Primele două crime nu au avut efectul scontat. De aceea a trebuit să fie ucis Chauncy.

– Nu înțeleg, spuse Larssen. Despre ce efect scontat vorbești?

– Despre a-l convinge pe Chauncy că Medicine Creek nu era locul potrivit pentru amplasarea culturii experimentale.

Hazen aruncase bomba. Se lăsă o tăcere uluită.

El continuă:

– Primele două omoruri au fost o încercare de a-l convinge pe Chauncy să renunțe la Medicine Creek și să amplaseze cultura experimentală în Deeper. Dar n-a mers. Așa că ucigașul n-a avut de ales, a trebuit să-l ucidă pe Chauncy însuși. Exact în ajunul zilei anunțului.

– Stai puțin..., dădu să spună Larssen.

– Lăsă-l să termine, zise Fisk, sprijinindu-și coatele învelite în tweed de tweedul care îi acoperea genunchii.

– Aceste așa-zise crime în serie n-au fost nimic altceva decât un mod de a face ca Medicine Creek să pară un loc nepotrivit pentru un proiect atât de complex – un mod de a face ca parcela experimentală să fie atribuită orașului Deeper. Mutilările și toată aiureala cu indienii au avut rolul de a agita spiritele în Medicine Creek, de a face pe toată lumea să vorbească despre blestem, de a ne pune în postura unei adunături de țărănoi superstițioși. Hazen se întoarse spre Hank. Dacă aș fi în locul tău, mi-aș pune următoarea întrebare: cine anume avea cel mai mult de pierdut dacă experimentul se făcea în Medicine Creek?

– Stai așa, făcu șeriful din Deeper, ridicându-se de pe scaun. Sper că nu vrei să spui că ucigașul e din Deeper.

– Exact asta vreau să spun.

– N-ai nici cea mai mică dovadă! Totul nu e decât o teorie. *O teorie!* Unde e dovada?

Hazen rămase în aşteptare. Era mai bine să-l lase pe Hank să scoată puţin foc pe nări.

– E ridicol! Nu există nimeni în oraş care să omoare cu bestialitate trei oameni pentru un nenorocit de lan de porumb.

– E vorba de mult mai mult decât un „nenorocit de lan de porumb", zise Hazen cu răceală, după cum sunt sigur că ţi-o poate confirma domnul profesor Fisk.

Acesta dădu din cap.

– Proiectul e important. Poate aduce mulţi bani, pentru oraş şi pentru KSU. Buswell Agricon e una dintre cele mai mari companii agricole din lume. Aici sunt la mijloc brevete de invenţii, redevenţe, laboratoare, subvenţii şi tot restul. Aşa că, Hank, te-ntreb din nou: *Cine anume, din Deeper, avea cel mai mult de pierdut?*

– N-am de gând să deschid o anchetă în baza unei teorii aiuristice.

Hazen zâmbi.

– Nici nu trebuie s-o faci, Hank. *Eu* mă ocup de caz. Eu o să deschid ancheta. Tot ceea ce îţi cer este să cooperezi.

Larssen se uită la Fisk şi Raskovich.

– Aici, în Deeper, nu-i trimitem pe oamenii legii să caute potcoave de cai morţi.

Fisk îi întoarse privirea.

– Sincer vorbind, mie mi se pare că ceea ce spune domnul şerif Hazen are sens. I se adresă lui Raskovich. Ce părere ai, Chester?

Raskovich vorbi cu o voce cavernoasă.

– Aş zice că e o ipoteză care merită investigată.

Larssen se uită de la unul la celălalt.

– O s-o investigăm, desigur, dar mă îndoiesc sincer că ucigaşul se va dovedi a fi în Deeper. E prematur...

Hazen îl întrerupse cu diplomaţie:

– Domnule profesor, cu tot respectul, cred că ar trebui să vă amânaţi hotărârea în privinţa amplasării culturii experimentale. Dacă ucigaşul a încercat să vă influenţeze decizia... Făcu o pauză semnificativă.

– Vă înţeleg foarte bine.

– Dar hotărârea a fost luată deja, spuse Larssen.

– Nimic nu e bătut în cuie, ripostă Fisk. Dacă ucigașul e din Deeper – și trebuie să recunosc că teoria stă foarte frumos în picioare –, atunci, sincer vorbind, acesta e *ultimul* loc în care vom vrea să amplasăm cultura.

Larssen păstră tăcerea. Era suficient de deștept pentru a ști cel puțin când era cazul s-o facă. Se uită la Hazen cu o figură posomorâtă. Hazen îl compătimea. De fapt, nu era băiat rău, deși stătea cam prost cu inteligența *și* cu imaginația.

Hazen se ridică.

– Trebuie să mă întorc la Medicine Creek – mai am de găsit un cadavru – dar revin mâine, la prima oră, pentru a începe ancheta. Hank, sper că putem coopera prietenește.

– Sigur, Dent. Hank vorbea cu voce sugrumată.

Hazen se întoarse spre reprezentanții KSU.

– Mă bucur că v-am cunoscut. O să vă țin la curent.

– V-am fi recunoscători, domnule șerif.

Hazen scoase un pachet de țigări din buzunar și își opri privirea asupra lui Raskovich.

– Când ajungeți la Medicine Creek, treceți pe la biroul meu. O să vă obțin un statut temporar de ofițer de pace. E echivalentul modern al unui ajutor de șerif. Vom avea nevoie de ajutorul dumneavoastră, domnule Raskovich.

Acesta dădu din cap de parcă i s-ar fi părut cel mai firesc lucru din lume, cu o expresie de supremă placiditate pe chip, dar Hazen știa că tocmai îl dăduse gata pe Chester Raskovich, paznic-șef la KSU.

38

Disciplina numită Chongg Ran, inventată de un adept al lui Confucius, Ton Wei[1], din dinastia T'ang[2], a ajuns din China în Bhutan, unde a fost rafinată, în decursul unei jumătăți de mileniu, în mănăstirea Tenzin Torgangka[3], una dintre cele mai izolate din lume. Este o formă de concentrare care îmbină vidul deplin cu hiperpercepția, o fuziune a studiului intelectual riguros cu senzațiile neadulterate.

Prima provocare a Chongg Ran constă în a vizualiza albul și negrul *simultan* – dar nu sub formă de gri. Numai unu la sută dintre adepți reușesc să treacă de această etapă. Îi așteaptă exerciții mentale mult mai dificile. Unele presupun partide imaginare, simultane și contradictorii de go sau de jocuri mai complexe recente, cum ar fi șahul și bridge-ul. În alte cazuri, adepții trebuie să învețe să îmbine cunoștințele și ignoranța, sunetele și liniștea, eul și anihilarea lui, viața și moartea, universul și quarcii.

Chongg Ran este practicarea antitezelor. Nu este un scop în sine, ci un mijloc de a atinge un scop. Oferă adepților darul unor puteri mentale inexplicabile. Este stadiul ultim de perfecțiune al minții omenești.

Pendergast stătea întins pe pământ, continuând să fie extrem de conștient de realitatea înconjurătoare: mirosul de buruieni uscate, senzația

---

[1] Personaj fictiv (n.red.)

[2] Dinastie chinezească (618–907) care a marcat una dintre perioadele de vârf ale civilizației vechi chineze. (n.red.)

[3] Mănăstire budistă inventată de autori (n.red.)

de căldură umedă, cioturile de plante și pietricelele care îi înțepau spinarea. Izolă fiecare sunet individual, fiecare ciripit, foșnet, fâlfâit de aripă, suflare de vânt, până și respirația ușoară a asistentei sale, aflată la câțiva metri distanță. Cu pleoapele lăsate, trecu la vizualizarea peisajului din jur, exact așa cum l-ar fi văzut sub ochii săi: *a vedea fără a privi.* Îl puse cap la cap, bucată cu bucată: copacii, cele trei gorgane, jocul de umbre și lumini, lanurile de porumb întinse dedesubt, norii semeți de furtună de deasupra, aerul, cerul, pământul forfotind de viață.

Peisajul fu curând complet. Iar acum, după ce separase fiecare componentă, le putea face să-i dispară pe rând din conștiință.

Începu cu mirosurile. Îndepărtă, unul câte unul, miresmele complicate ale plopilor negri, izurile de umezeală, de ozon produs de furtuna care se apropia, de iarbă și de frunze, de praf. Pe urmă senzațiile: le înlătură, rând pe rând, pe toate cele care îi puteau influența conștiința: prundișul de sub el, căldura, mersul furnicii care i se târa pe frunte.

Urmară sunetele. Trilurile insectelor dispărură primele, apoi foșnetul frunzelor, bocăniturile sporadice ale unei ciocănitori, fâlfâitul aripilor și chemările păsărilor din copaci, mișcarea abia simțită a aerului, bubuitul îndepărtat al unui tunet.

Peisajul continua să existe, dar acum era un tablou al liniștii depline.

Pe urmă suprimă, din sine însuși, însăși senzația de corporalitate, sentimentul instinctiv că posedă un corp și că îi cunoaște localizarea în spațiu și timp.

Abia acum începea adevărata concentrare. Pendergast îndepărtă, unul câte unul, toate componentele peisajului. Îl desființă, în ordine inversă celei în care apăruse. Mai întâi dispăru drumul, apoi porumbul, apoi copacii, orașul, iarba, stâncile, apoi însăși lumina. Ceea ce rămăsese era un peisaj matematic pur: gol, nepopulat, întunecat ca noaptea, existând numai ca formă.

Așteptă cinci minute, apoi zece, păstrând în minte acest fractal perfect, pregătindu-se. Pe urmă, încet, începu să refacă peisajul; dar nu avea să fie identic cu cel pe care tocmai îl dezintegrase.

Mai întâi reveni lumina. Pe urmă iarba undui pretutindeni, iarbă înaltă, umedă, neatinsă, împestrițată de ochiul-boului, de flori de câmp,

de albăstrele, de voinicică și lupin. Apoi puse la loc munții de nori arămii, aflorimentele stâncoase, pârâul umbrit care șerpuia prin Marea Preerie. După care prinseră să capete formă alte lucruri: o turmă de bizoni, în depărtare; adâncituri cu apă puțină, revărsându-și strălucirea argintie în lumina după-amiezii târzii; și, pretutindeni, o întindere nesfârșită de ierburi sălbatice, legănându-se de la un orizont la altul, ca o mare verde, cu valuri mărunte.

De dedesubt se înalță o șuviță de fum. Oamenii erau puncte negre mișcându-se încoace și încolo, împrăștiați, vreo câteva zeci. Patruzeci de cai pășteau în lunca pârâului, cu boturile afundate în iarbă.

Încet, Pendergast îngădui reîntoarcerea sunetelor, apoi a mirosurilor; voci râzând și înjurând; umiditatea fecundă; mirosul de fum și de friptură de bizon; zornăit de pinteni și zăngănitul vaselor de gătit din fontă.

Pendergast așteptă, atent, cu toate simțurile în alertă. Vocile deveniră mai clare.

– Calul ăla bălan al lui Didier iar șchiopătează, spuse un glas.

Trosnetul lemnelor în foc.

– Friptura e aproape gata.

– Puștiul ăla n-ar ști unde să se pișe dacă maică-sa nu i-ar ține puța.

Râsete. Bărbații stăteau în picioare, în jurul focului, cu farfurii de tablă stâlcită în mâini. Scena era încă vagă, tremurătoare, neconturată pe deplin.

– De-abia aștept s-ajungem la Dodge, să dau jos de pe mine praful ăsta blestemat.

– Folosește asta ca să-ți cureți gâtlejul, Jim.

Soarele după-amiezii târzii se refractă prin sticlă și băutura clipoci. Se auzi un zdrăngănit, sunetul unui capac de fier. O rafală de vânt spulberă un ghemotoc de praf, lăsându-l apoi să cadă din nou. O bucată de lemn trosni în foc.

– Când ajungem la Dodge o să te prezint unei doamne care o să-ți scuture praful din altă parte.

Mai multe râsete.

– Dă whisky-ul încoace, *amigo*...

– Ce-i chestia asta cu care ne hrănești, Hoss, căcăreze fierte de oaie?

– Cine nu muncește nu halește, Crowe.

– Dă whisky-ul încoace, *amigo*.

Scena se cristaliză treptat. Bărbații stăteau în jurul focului, la baza unui gorgan. Purtau pălării murdare de cowboy, bandane uzate, cămăși jerpelite și pantaloni care păreau atât de țepeni din pricina jegului și a grăsimii, încât aproape trosneau la fiecare pas. Toți aveau bărbi nepieptănate.

Dealul era o insulă prăfoasă într-o mare de iarbă. Sub ea, câmpia se pierdea în zare, deschisă și pustie. Tufele dese care acopereau atunci poalele gorganelor aruncau umbre lungi. Vântul se înteța, unduind la întâmplare iarba în valuri neobosite. Mireasma proaspătă a florilor de câmp plutea în aer, amestecându-se cu izul dulceag al fumului de lemn de plop, cu mirosul de fasole fiartă și de oameni nespălați. Bărbații își lăsaseră șeile pe latura adăpostită de vânt a unui gorgan, unde își întinseseră și așternuturile, folosind drept pernă căptușeli din piele de oaie. Erau și doi stâlpi smoliți de cort, putreziți în ultimul hal. Ceva mai încolo, pe panta ce cobora către vale, stătea una dintre santinele, vigilentă, cu pușca în mâini. O alta se afla în partea opusă.

Pe măsură ce vântul căpăta putere, în văzduh se ridicau tot mai multe trâmbe de praf.

– Friptura e gata.

Un bărbat cu fața îngustă, ochii așijderea și o cicatrice pe bărbie, se ridică alene și își scutură picioarele, zornăind din pinteni. Harry Beaumont, șeful.

– Sink, ia-l pe Web și duceți-vă să schimbați santinelele. Mâncați mai târziu.

– Dar ultima dată...

– Încă o vorbă, Sink, și pescuiesc în pârâu cu ouăle tale în loc de momeală.

Se auziră câteva râsete înăbușite.

– Ți-aduci aminte, la Două Furci, de Lo[1] ăla cu ouă imense? Porcii sălbatici s-au luptat al naibii pentru ele, ții minte?

Mai multe râsete.

---

[1] Lo era un nume generic depreciativ dat indienilor. (n.red.)

– Trebuie să fi avut vreo boală.

– Toţi indienii sunt bolnavi.

– Nu ţi-ai făcut griji de asta când te-ai dat la muierile lor, Jim.

– Nu vreţi să vă ţineţi dracului gura cât îmi mănânc friptura?

Undeva, într-o margine, un bărbat începu să cânte cu voce plăcută, joasă:

Greu atârnam în şa, mi-atârnau picioarele-n scări,
În zăngănit de pinteni mânam cireada spre zări
Azi-noapte vegheam când şiruri de vite s-au rupt
Călare-am suit şi calu-am zorit pe cât am putut.
Dar vântul să sufle şi ploaia să cadă-au pornit
Şi noi am crezut, vai, că vitele toate-au fugit.

Cele două santinele se întoarseră şi îşi sprijiniră puştile de şei, apoi se apropiară, aducându-şi farfuriile şi scuturându-şi praful de pe cămăşi şi jambiere. Bucătarul le puse câte un polonic de fasole şi de carne fiartă, apoi se aşeză în praf, cu picioarele încrucişate.

– Lua-te-ar dracu', Hoss, fiertura asta e pe jumătate ţărână!

– Ajută la toate.

– Dă whisky-ul încoace, *amigo*.

O fâşie lată de prerie se ondulă în bătaia vântului. Vijelia înainta acum văzând cu ochii, culcând iarba şi dând la iveală tulpinile palide, un val verde-deschis. Ajunse la poalele gorganelor, spulberând ţărâna şi ridicând-o într-o perdea de vârtejuri. Soarele sprijinit pe linia orizontului păli dintr-odată.

Apoi, după o încremenire, după o clipă suspendată, un tropot neaşteptat de copite.

– Ce dracu'?

– Caii, s-au speriat caii!

– Ăştia nu-s caii noştri.

– Cheyenne!

– Puştile, luaţi-vă puştile, luaţi-vă puştile!

Un haos stârnit din senin. Un nor de praf, înălțându-se tot mai sus, apoi despicându-se și dând la iveală un cal alb, pătat de amprentele unor palme însângerate, urmat de un altul și apoi de un altul. Un strigăt se ridică în văzduh. Torentul de cai se despărți, înconjurându-i pe bărbații care se târau năuciți, în praf: cai ce apăruseră, literalmente, de nicăieri.

– Aieeeeeeeeee...!

Un șuier brusc în aer. Săgețile veneau din două direcții, urmate de răpăitul unor zgomote surde. Țipete, gemete, zăngănit de pinteni, bufniturile trupurilor căzute.

Praful se rostogolea peste ei, învăluindu-i într-o pâclă prin care se întrezăreau formele estompate ale bărbaților alergând, căzând, răsucindu-se în loc. Răsună o împușcătură, apoi încă una, într-o dezorganizare totală. Un cal se prăbuși, greu, la pământ. O siluetă neclară trase drept în capul indianului din șa, trimițând în văzduh un norișor de materie întunecată.

Praful se ridica și se prăvălea în cascade; vântul gemea și bolborosea; răniții urlau și se înecau. Tropotul de copite se domoli, se stinse pentru o clipă, apoi reîncepu.

– Se întorc.

– Vin înapoi, se întorc, pregătiți-vă, băieți.

Siluetele fantomatice ale călăreților se iviră iarăși, torentul lor se diviză pentru a doua oară.

– Aieeeee-hip-hip-hip-aieeeee!

Supraviețuitorii ripostară acum cu o rafală bine sincronizată, îngenunchind pe terenul expus din toate părțile și ochind cu băgare de seamă. Văzduhul zbârnâi din nou de șuierul cumplit al morții, de zgomotul surd a o sută de săgeți izbind pământul și oamenii, mai mulți cai prăvălindu-se, frâie rupte și pinteni zornăind, bărbați cu mâinile încleștate de haine, mai multe focuri de armă. Un bărbat desprins pe neașteptate din pâclă, clătinându-se, bolborosind, străduindu-se să-și smulgă săgeata din gură; un altul răsucindu-se nebunește, cu patru săgeți înfipte în piept; pe urmă, brusc, încă trei îi ieșiră ca prin farmec din spate. Un cal, absolut nemișcat, cu capul atârnând, cu toate măruntaiele sub el, într-o movilă aburindă.

Încă o trecere a indienilor, stânga-mprejur, apoi încă una. Din caii morți și din oameni se scurgeau pârâiașe de sânge. Aerul se impregnase de mirosul lui.

O a cincea trecere. Acum împușcăturile fură sporadice, reduse iute la tăcere de șuierul săgeților. Bărbați gemând, văicărindu-se și contorsionându-se se agitau nebunește printre forme neclintite. De data asta indienii își struniră caii, descălecară și porniră nepăsători printre răniți, cu cuțitele pregătite. Erau forme întunecate, aplecându-se asupra altor forme întunecate. Țipete, implorări, lacrimi; sunetul umed al scalpurilor smulse; apoi liniște.

Un bărbat întins pe pământ, care făcuse pe mortul, fu ridicat în picioare. Rugămințile sale răzbiră prin praf, se înălțară deasupra gemetelor: Harry Beaumont. Siluetele neguroase ale indienilor se îngrămădiră în jurul lui, tăcute ca niște spectre, fără nici o grabă. Implorările se întețiră, stridente, de neînțeles. Cineva îl înhăță cu putere, îi trase capul pe spate. Străfulgerarea unui cuțit de oțel pe fundalul perdelei de praf; un urlet. O bucată de carne aruncată deoparte. Indienii ciopleau capul bărbatului, cu mișcări scurte, precise, ca și cum ar fi răzuit o bucată de lemn; urletele deveniră isterice, sugrumate. Mai multe bucăți însângerate căzură. Un alt sunet umed, lipicios, a ceva smuls, prelungindu-se mai mult decât celelalte. Un alt urlet. Ultimele două mișcări, încă două bucăți de carne căzute pe pământ. Un alt urlet, mai scurt.

Pe urmă, cu frânghii și prăjini agățate de șei, indienii își târâră caii morți dincolo de perdeaua de praf, își stivuiră războinicii morți pe târgi de lemn și îi târâră și pe ei. În mai puțin de un minut, dispăruseră cu desăvârșire în vârtejul prăfos din care se iviseră.

Un singur bărbat rămăsese, clătinându-se pe picioare prin praf și urlând: Harry Beaumont. Căzu în genunchi în mijlocul gorganelor. Nu mai avea chip: nici urmă de nas, de buze, de urechi, de scalp. Doar un oval de carne jupuită, înroșită, acolo unde fuseseră cândva niște trăsături.

Rotunjit.

Se legănă pe genunchi, capul îi căzu, cu sângele băltindu-i pe fălcile și pe bărbia distruse și picurând pe pământ. În ovalul însângerat se deschise o gaură neagră și în văzduh se înălță un țipăt strident:

– Nemernişi bleştem aşeşt pământ bleştem aşeşt pământ bleştemat şă fie-n veşi şă plouă şu şânge pentru şângele meu şu maşe pentru maşele mele bleştemat şă fie aşeşt pământ diavoleşc...

Se prăbuşi încet, bolborosind şi zvârcolindu-se în ţărâna însângerată.

Vântul se domoli, praful se aşeză şi vizibilitatea reveni încet, dând la iveală numai cadavrele unor bărbaţi albi. Indienii morţi şi leşurile cailor dispăruseră. Nu rămăsese decât iarba nesfârşită, întinzându-se de la un capăt la altul al orizontului. Pe urmă, la o sută de metri în josul dealului, un om se ridică dintr-o cută a pământului mascată de tufişuri – un băiat, ascuns până atunci, care se clătină, îngrozit, înainte de a o rupe la fugă prin preria pustie, şi silueta lui măruntă se estompă pe fundalul portocaliu al zării, până când dispăru cu desăvârşire.

Iar apoi tăcere.

Corrie tresări când Pendergast deschise brusc ochii, argintii şi luminoşi în lumina crepusculului. Ora trecuse, şi ea era pe punctul de a-l trezi. Fusese cât pe ce să-l trezească puţin mai devreme, când cântecul păsărilor amuţise dintr-odată; dar reîncepuse după un minut sau două şi neliniştea ei se potolise. Se ridică în picioare, neştiind pe moment ce ar fi trebuit să spună. Sub copaci era acum întuneric, iar aerul umed şi cald al nopţii era plin de ţârâitul enervant al insectelor.

– Te simţi bine? întrebă ea în cele din urmă.

Pendergast se ridică scuturându-şi frunzele, praful şi iarba de pe haină şi de pe pantaloni. Era tras la faţă, părea aproape bolnav.

– Sunt bine, mulţumesc.

Avea vocea inexpresivă.

Corrie ezită. Îşi dorea cu disperare să afle ce văzuse sau ce descoperise el, dar realiză că se temea să întrebe.

Pendergast se uită la ceas.

– E opt.

Îşi adună în grabă documentele, celelalte hârtii şi notiţele, apoi o porni cu paşi mari pe cărarea care ducea spre maşină. Ea îl urmă, împleticindu-se în timp ce se străduia să ţină pasul. Când ajunse lângă

portiera ei și îi căută mânerul pe bâjbâite în lumina slabă a crepusculului, el stătea deja pe scaunul din dreapta, așteptând.

– Domnișoară Swanson, du-mă, te rog, înapoi, la reședința Kraus.

– Da, desigur.

Motorul dădu un rateu, apoi încă unul, hârâi și se zdruncină în timp ce revenea la viață. Corrie aprinse farurile și făcu cale-ntoarsă, târându-se prin hârtoape.

După câteva minute, nu se mai putu abține.

– Ei? întrebă. Cum a mers?

Pendergast se întoarse spre ea, cu ochii strălucind ciudat în noapte.

– Am văzut imposibilul, fu singurul lui răspuns.

39

Lumina pălea și înserarea se furișa în aer. Printre frunzele neclintite se întrezăreau, când și când, bărbatul și fata, nemișcați în spațiul deschis dintre gorgane. Stătuseră de vorbă, cu vocile transformate de distanță într-un murmur, dar acum domnea doar tăcerea. Bărbatul se întinsese pe pământ, iar fata stătea pe un bolovan, la vreo douăzeci de metri distanță, ridicându-se din când în când ca să privească în jur. Înspre apus, lumina dispăruse, și deasupra peisajului nu mai stăruia decât o strălucire palidă, lăsând cu repeziciune locul nopții.

Lanurile de porumb, întunecate și neclintite, se întindeau dincolo de copacii din crâng. Apăruse o stea. Din ascunzătoarea sa, privitorul se uită după o alta – și o descoperi. Apoi o alta, și încă una.

Ochii i se întoarseră spre silueta întinsă pe pământ. Ce Dumnezeu făcea Pendergast? Zăcea acolo, fără să scoată nici un sunet, ca un cadavru. Se scurseseră două ceasuri – două ceasuri irosite. Trecuse de mult de ora șapte. Iar pentru Joe Rickey, reporterul de la *Globe*, se apropia termenul-limită până la care își putea trimite articolul. Ca să nu mai vorbim de termenul pentru următoarea ediție a *Courier*-ului însuși. Era vorba de vreo tâmpenie parapsihologică? Vreo comunicare cu spiritele, în stil *New Age*? Poate că aici se ascundea, la urma urmelor, un subiect de articol, numai că nu era cel pe care îl căuta el. Însă era singura disponibil, așa că Smit Ludwig n-avea de gând să plece înainte de a vedea totul.

Se mută pe un picior amorțit pe altul și căscă. Greierii își încetară pentru o clipă țârâitul, apoi sunetul liniștitor și familiar reîncepu. Întregul

peisaj îi era familiar. Își petrecuse copilăria lângă gorgane, jucându-se cu fratele său de-a cowboy-ii și indienii sau înotând în pârâu. De vreo două ori chiar își instalaseră acolo cortul. Povestea lui Harry Beaumont și a Celor Patruzeci și Cinci, precum și faptul că Gorganele aveau o reputație sinistră nu făcuseră altceva decât să le incite spiritul de aventură. Își aducea aminte de o noapte de august în care își făcuseră tabăra acolo și priviseră stelele căzătoare. Numărase o sută, apoi renunțase. Fratele lui plecase din Medicine Creek, iar acum era în Leisure, Arizona – un bunic pensionar. Acelea fuseseră alte vremuri. Mamele nu stăteau pe gânduri când era vorba să-și lase copiii să alerge și să se joace cât era ziua de lungă, fără să stea cu ochii pe ei. În ziua de azi era altceva. Hidoasa modernitate ajunsese, încetul cu încetul, și în Medicine Creek. Iar acum crimele astea. Într-un fel, el se bucura că Sarah nu trăise să vadă așa ceva. Chiar dacă găseau ucigașul, orașul n-avea să mai fie niciodată același.

Ludwig se uită din nou în lumina crepusculului. Pendergast continua să zacă pe pământ, pe deplin nemișcat. Până și oamenii adormiți își mai schimbau poziția din când în când. Și nimeni nu dormea așa, în poziție perfectă de drepți, cu picioarele lipite, cu mâinile îndoite pe piept. Doamne Dumnezeule, nu-și scosese pantofii! Era absolut bizar.

Ludwig înjură în sinea lui. Oare ar fi trebuit să ducă să-i întrebe ce se petrecea? Dar nu se putu convinge s-o facă. Așteptase atâta, așa că avea să mai aștepte, să vadă ce urma să se întâmple când...

Îl zări pe Pendergast ridicându-se brusc și scuturându-se de praf. Ludwig se grăbi să se retragă în umbra cea mai deasă.

Se auzi un murmur de voci și, fără să mai piardă vremea, cei doi se îndreptară spre mașina lor.

Ludwig înjură din nou, cu amărăciune. Făcuse o mare prostie urmărind-o pe Corrie: se amăgise singur, încercând să ajute un reporter ageamiu și să găsească și pentru sine o nouă perspectivă asupra evenimentelor. Acum perspectiva dispăruse, puștiul avea să dea de bucluc, iar ediția de a doua zi a *Courier*-ului avea să fie-n pom.

Îi aștepta să plece, din ce în ce mai cuprins de amărăciune. De ce atâta grabă? N-avea nici un articol de scris, acasă nu-l aștepta nimeni.

Ar fi fost tot una dacă rămânea acolo toată noaptea. Nimeni n-avea să simtă lipsa lui sau a ziarului...

Dar capacitatea lui Ludwig de a-şi plânge sigur de milă era limitată, şi el se ridică, la rândul lui, curând. Îşi ascunsese automobilul la oarecare distanţă în spatele maşinii lui Corrie, în josul drumului, în porumb, astfel încât ei să nu i-l observe la întoarcere. Între timp se întunecase cu totul şi vântul se înteţise – vântul şi praful erau semnele sigure ale apropierii unei furtuni. Deasupra capului său, frunzele începură să foşnească, apoi se zvârcoliră sub o rafală stârnită din senin. Era foarte întuneric. Luna se ascunsese dincolo de norii care alunecau grăbiţi.

Zări sclipirea unui fulger şi rămase în aşteptare, numărând. Zgomotul firav al unui tunet ajunse la el după aproape o jumătate de minut.

Furtuna era încă departe.

Curbându-şi umerii ca să se apere de vântul tot mai puternic, se îndreptă spre locul unde stătuse întins Pendergast. Poate că acolo era ceva, vreun indiciu care să-i spună ce făcuse agentul FBI. Dar nu găsi nimic, nici măcar o urmă cât de firavă. Ludwig îşi scoase carneţelul ca să noteze câte ceva, dar se opri. Pe cine păcălea? Acolo nu era nici un subiect de articol.

Aerul păru să se umple brusc de foşnetul ierbii şi al frunzelor, de oftatul crengilor, de legănarea copacilor. Mirosul de umezeală şi de ozon ajunse până la el, amestecat cu parfumul florilor. Un alt bubuit îndepărtat de tunet.

Era mai bine să se grăbească să se-ntoarcă şi să-i dea puştiului vestea cea proastă.

Se întunecase atât de tare încât, pentru o scurtă clipă, Ludwig se întrebă dacă avea să poată urmări vechea potecă. Dar, copil fiind, coborâse pe ea de o mie de ori, iar amintirile din copilărie nu i se şterseseră niciodată. Coborî pe cărăruie, cu spatele încovoiat ca să se apere de vânt. Frunzele zburau pe lângă el şi o rămurică i se agăţă în păr. După săptămânile de arşiţă şi aer stătut, învolburarea vântului era aproape o plăcere.

Se opri, auzind, în dreapta lui, un alt sunet. Poate foşnetul paşilor unui animal.

Aşteaptă puţin, făcu un pas, apoi încă unul – după care auzi limpede frunzele uscate pârâind sub un picior.

Dar nu sub *al său.*

Rămase în expectativă, fără să audă nimic altceva decât foşnetul frunzelor şi vântul care se întetea. După aproximativ un minut, se întoarse şi începu să meargă cu paşi iuţi.

Auzi imediat paşi, din nou, tot în dreapta.

Se opri.

– Cine-i acolo?

O suflare de vânt, şi plopii negri scârţâiră.

– Pendergast?

Îşi reluă mersul şi auzi, *simţi,* aproape imediat, că era urmărit. Îl străbătu un fior rece.

– Indiferent cine eşti, ştiu că eşti acolo! spuse, mişcându-se din ce în ce mai repede.

Încercase să vorbească tare şi cu furie, dar nu reuşea să-şi oprească tremurul glasului. Inima îi bătea cu putere.

Creatura necunoscută ţinea pasul.

Acolo, în beznă, vorbele citate de bătrânul Whit în biserică, la slujba de duminică, reveniră nepoftite în mintea lui Ludwig: „... diavolul umblă, răcnind ca un leu, căutând pe cine să înghită..."

Îşi simţi răsuflarea ieşindu-i din nări, sforăitoare, şi se luptă să ţină piept unui val de panică. Avea să iasă în curând dintre copaci, îşi spuse, avea să ajungă între cele două ziduri de porumb. De acolo nu mai erau decât două sute de metri până la drum şi doar încă o sută până la maşină. Pe drum, cel puţin, avea să fie în siguranţă.

Dar, Dumnezeule, paşii aceia oribili, greoi, scrâşnind...!

– Pleacă dracului de aici! strigă, peste umăr.

Nu voise să ţipe: strigătul izbucnise dintr-un cotlon al instinctului său lăuntric. Tot atât de instinctiv ca şi goana nebună în care se lansă. Era prea bătrân ca să alerge, mai ales din răsputeri, şi i se părea că inima avea să i se smulgă din piept. Dar, chiar dacă ar fi vrut, n-ar fi reuşit să-şi oprească picioarele.

„Aș putea intra în lan, să-mi pierd urma", se gândi în timp ce se repezea afară din crâng. În fața lui, marea întunecată de porumb vâjâia și zornăia, răscolită de vânt. Praful îi înțepa ochii. Un fulger licări scurt.

Muh! Sunetul răgușit, ca un lătrat, alarmant de aproape, îl potopi cu valuri de spaimă: părea uman și, în același timp, cu totul neomenesc.

– Pleacă de lângă mine! urlă, fugind acum și mai repede, mai repede decât visase vreodată că ar fi fost în stare.

Muh, muh, muh, mormăi creatura, alergând alături.

O altă sclipire de fulger și, în licărirea palidă, deslușì forma care îl urmărea prin porumb. O întrezări pentru foarte scurt timp, dar cu o claritate bestială. Pentru o clipă, aproape că se poticni, șocat. Era nebunesc, imposibil. Oh, Dumnezeule, fața aia, *fața aia...!*

Ludwig alerga. Și, în tot acest timp, îl auzea pe celălalt ținând pasul fără efort. *Muh. Muh. Muh. Muh. Muh.*

Șoseaua! Străfulgerarea unor faruri, o mașină care tocmai trecea...

Ludwig năvăli în mijlocul drumului urlând îngrozit, ca un spirit prevestitor de moarte, urlând și alergând pe marcajul din mijloc, fluturându-și mâinile către stopurile mașinii care se îndepărta. Bubuitul unui alt tunet îi înghiți strigătele. Se opri, încovoindu-se, cu palmele pe genunchi, având senzația că i se sfâșiau plămânii. Epuizat pe de-a-ntregul, aștepta, neputincios și înfrânt, o lovitură bruscă, o lance incandescentă a durerii...

Dar nu se întâmplă nimic, și, după o clipă, își îndreptă spatele și se uită în jur.

Vântul zbuciuma porumbul de pe ambele laturi ale drumului, acoperind orice alt sunet, dar în lumina extrem de palidă nu se zărea nici un monstru. Plecase. Poate îl speriase mașina. Își roti din nou privirile, mai îngrozit, gâfâind, tușind și străduindu-se să tragă aer în piept, uluit de propriul noroc.

Iar mașina lui se afla pe șosea, la două sute de metri distanță.

Smit Ludwig o porni pe mijlocul drumului, pe jumătate împleticindu-se, alergând și respirând întretăiat, cu greutate. Își lăsă inima în voia unor bătăi sălbatice. Acum nu mai avea decât o sută de metri. Cincizeci. Zece.

Cu un ultim icnet, intră, clătinându-se pe picioare, pe locul de refugiu lângă care își ascunsese automobilul. Inundat de un val de ușurare care fu cât pe ce să-i taie genunchii, zări strălucirea palidă a aripii mașinii, în mijlocul unui petic zdrențuit de porumb crescut la întâmplare. Era în siguranță, slavă lui Dumnezeu din ceruri, era în siguranță! Icnind și suspinând, își încleștă mâna de mânerul portierei și o deschise.

Din semicercul de porumb întunecat din jur, creatura se aruncă asupra lui cu un strigăt strident.

MuuuuuuuUUUUUHHHHHHHHHHHH!

Țipătul gâlgâit al lui Ludwig se pierdu în urletul vântului.

40

Din camerele pe care le ocupa la primul etaj al vechii reşedinţe Kraus, Pendergast privea orizontul dinspre est, străpuns, în lung, de roşul prăfos al zorilor. Fulgere şi tunete îndepărtate licăriseră şi huruiseră toată noaptea. Iar vântul continua să se înteţească, ondulând lanurile de porumb, răsucind şi zgâlţâind firma „Cavernele lui Kraus" pe stâlpul său ros de vreme. La opt sute de metri distanţă, rafalele vijeliei zguduiau copacii de pe malurile pârâului, iar ţărâna uscată a câmpului se ridica în perdele de praf, ale căror falduri se înălţau, ondulându-se, înainte de a dispărea în văzduhul murdar.

Îşi coborî privirea, luându-şi ochii de la fereastră. Pentru a suta oară, revăzu în minte episodul de „traversare a memoriei", reconstituind pregătirile, descompunerea şi reconstruirea în minte a zonei Gorganelor şi a evenimentele din trecut pe care le urmaseră. Era pentru prima oară când o „traversare a memoriei" nu dădea rezultate. Cum nu avusese noroc investigând faptele recente din Medicine Creek, făcuse „traversarea" într-o încercare de a înţelege evenimentele trecutului: de a rezolva ghicitoarea Blestemului Celor Patruzeci şi Cinci, de a pricepe ce se întâmplase cu adevărat în acea zi a anului 1865. Dar cele petrecute confirmau legenda: indienii apăruseră într-adevăr de nicăieri, dispărând apoi în nicăieri.

Însă aşa ceva era imposibil. În afara cazului când sosise în sfârşit timpul să ia în considerare o ipoteză pe care o respinsese întotdeauna:

posibilitatea ca acolo să fi acționat într-adevăr forțe supranaturale, forțe de care nu se temea, dar pe care nici nu le înțelegea.

Evenimentele luaseră, într-adevăr, o turnură absolut frustrantă.

Dinspre sud se auzi un bâzâit slab. Ridicând ochii, Pendergast văzu un avion redus la dimensiunile unui punct zburând deasupra porumbului, la mare înălțime. Crescu din ce în ce mai mult, traversându-i câmpul vizual și dovedindu-se un Cessna pentru stropirea recoltelor. Când atinse linia opusă a orizontului, vira și se întoarse – era în recunoaștere, continua să caute cadavrul lui Chauncy.

Dinspre geana de lumină a zorilor se auzi un al doilea bâzâit și Pendergast văzu un al doilea avion sosit să inspecteze lanurile, zburând încoace și încolo, în extremitatea opusă a peisajului.

De la parter se auzi zăngănitul unui ibric pus pe mașina de gătit. Câteva clipe mai târziu, în nări îi pătrunse aroma cafelei la filtru. Winifred Kraus pregătea și ceaiul lui, procedând exact așa cum o învățase. Nu era simplu să obții o ceașcă de ceai chinezesc oolong Muntele Regelui cu gust satisfăcător, controlând cu precizie atât temperatura apei, cât și pe cea a cănii, adăugând cantitatea corectă de frunze și știind cât timp trebuiau opărite. Cea mai importantă era calitatea apei. Îi citise pasaje întregi din capitolul cinci al *Ch'a Ching (Cartea ceaiului)*, de Lu Yu[1], sfânta scriptură a ceaiului, în care poetul aduce în discuție meritele relative ale apei de munte, ale apei de râu și ale apei de izvor, ca și diversele stadii ale fierberii – iar Winifred păruse să asculte cu interes. Și, spre surpriza lui, apa din Medicine Creek se dovedise a fi proaspătă, rece, pură și de-a dreptul delicioasă, cu un echilibru perfect între conținutul de minerale și de ioni. Ceaiul ieșea aproape fără cusur.

Pendergast se gândi la toate acestea în timp ce urmărea cele două avioane zburând înainte și înapoi, înainte și înapoi. Pe urmă unul începu, pe neașteptate, să descrie cercuri.

Exact așa cum făcuseră vulturii, cu doar câteva zile înainte.

---

[1] Personalitate eminentă a istoriei culturii ceaiului în China (733–804). Este cunoscut drept Maestrul Ceaiului. (n.red.)

Încă dus pe gânduri, Pendergast își scoase celularul din buzunarul hainei și tastă un număr. Îi răspunse o voce îngroșată de somn.

– Domnișoară Swanson, te aștept aici în zece minute, te rog. Se pare că a fost găsit cadavrul doctorului Chauncy.

Închise telefonul cu un pocnet și se întoarse cu spatele la fereastră.

Avea exact timpul suficient pentru o cană cu ceai.

41

Corrie încercă să nu se uite, dar, într-un fel, a nu se uita părea mai cumplit decât a privi realitatea. Şi, totuşi, de fiecare dată când se uita, era tot mai rău.

Decorul era simplu: un luminiş croit în porumb, cadavrul şi accesoriile aranjate cu grijă. Pământul din jurul leşului fusese netezit şi bătătorit cu migală şi în ţărână fusese trasată o roată cu numeroase spiţe. Rafalele de vânt legănau zgomotos porumbul şi înălţau un strat de praf care îi înţepa ochii. Pe cerul de deasupra se adunau nori ameninţători.

Chauncy zăcea întins pe spate, în centrul roţii, dezbrăcat, cu mâinile împreunate pe piept, cu picioarele poziţionate cu grijă. Ochii îi erau larg deschişi, sticloşi, îndreptaţi către cer în unghiuri deconcertant de diferite. Pielea avea culoarea bananelor putrede. O incizie în zigzag se întindea din capul pieptului până la baza pântecului, iar stomacul bombat dezgustător fusese cusut grosolan, cu o sfoară groasă. Părea că ceva fusese îndesat înăuntru.

Ce rost avea roata aceea uriaşă? Corrie se holba la cadavru, nereuşind să-şi dezlipească ochii de el. Şi oare nu era decât imaginaţia ei sau ceva *se mişca* într-adevăr în pântecul cusut, făcând ca pielea să se umfle şi să se lase uşor? În interior era ceva viu.

Şeriful ajunsese acolo primul şi era aplecat asupra cadavrului alături de medicul legist, care sosise cu elicopterul. Era ceva ciudat la mijloc: la sosirea lor, şeriful îi zâmbise lui Corrie şi îl salutase pe Pendergast din toată inima. Părea, dintr-odată, mult mai sigur pe sine. Ea îl privi

piezişi, urmărindu-l în timp ce discuta confidenţial cu medicul legist şi cu membrii echipei SOC, care pieptănau ţărâna în căutarea unor indicii. Existau obişnuitele urme de picioare desculţe, dar, când i se atrase atenţia asupra lor, şeriful se mulţumi să râdă pe înfundate, cu un aer atotştiutor. Un tip de la SOC era ghemuit deasupra uneia dintre urme, confecţionând o formă de plastic pentru un mulaj.

Pe de altă parte, Pendergast părea să fie aproape absent. De când îl luase în maşină, abia dacă scosese un cuvânt, iar acum se uita în gol, către Gorgane, ca şi cum gândurile i-ar fi fost departe. În timp ce ea îl privea insistent, păru să se dezmeticească, în sfârşit. Făcu un pas către cadavru.

– Poftim, poftim, spuse şeriful, cu voce binevoitoare. Uită-te, agent special Pendergast, dacă eşti interesat. Şi tu, Corrie.

Pendergast se apropie, iar Corrie îşi târşâi picioarele în spatele lui.

– Medicul legist o să-l deschidă.

– V-aş sfătui să aşteptaţi până ajunge în laborator.

– Aiurea!

Fotograful făcu câteva poze, cu blitul străfulgerând orbitor în lumina palidă a dimineţii, apoi se retrase.

– Dă-i drumul, i se adresă Hazen medicului legist.

Acesta scoase o foarfecă şi tăie capătul de jos a sforii. *Hârşti!* Pântecul se umflă şi sfoara începu să se desfacă din cauza presiunii.

– Dacă nu sunteţi atenţi, îi avertiză Pendergast, o parte dintre dovezi s-ar putea, hm, *s-o ia la goană.*

– Ce-i în interior e irelevant, ripostă vesel şeriful.

– Eu aş spune că e de cea mai mare importanţă.

– Eşti liber să spui ce vrei, făcu şeriful, iar buna sa dispoziţie adăugă comentariului mai multă insolenţă. Taie celălalt capăt.

Hârşti!

Întregul pântec se deschise cu un plescăit şi o adunătură de lucruri se rostogoli afară, împrăştiindu-se. În aer se înălţă o duhoare scârboasă. Corrie icni şi se trase înapoi, apăsându-şi palma pe gură. Avu nevoie de o clipă ca să-şi dea seama ce anume alunecase, aburind, în ţărână: un amestec haotic de frunze, rămurele, melci, salamandre, broaşte, şoareci, pietre. Şi, printre toate acele stârvuri, un cerc slinos, care părea să fie o

zgardă de câine. Un șarpe rănit, dar încă viu, se descolăci din grămadă și undui, târându-se cu greutate, în iarbă.

– Porcul de *câine*, spuse Hazen, retrăgându-se, cu fața desfigurată de dezgust.

– Domnule șerif?

– Ce e?

– Uitați coada.

Pendergast arăta către ceva care ieșea cu un capăt din harababură.

– Coada? Despre ce vorbești?

– Coada tăiată a câinelui.

– Ah, coada *aia*. O s-o punem în pungă și o s-o analizăm.

Hazen își revenise repede și Corrie îl surprinse făcându-i cu ochiul medicului legist.

– Și zgarda câinelui.

– Da, zise Hazen.

– Aș vrea să subliniez, continuă Pendergast, că abdomenul pare să fi fost tăiat cu același instrument grosolan folosit la amputările suferite de Swegg, la tăierea cozii câinelui și la scalparea lui Gasparilla.

– Da, da, făcu șeriful, fără să-l asculte.

– Și, dacă nu mă înșel, continuă Pendergast, instrumentul în cauză se află aici. Spart și azvârlit.

Arătă către ceva aflat în țărână, pe margine.

Șeriful aruncă o privire, se încruntă, apoi făcu un semn din cap către unul dintre membrii echipei SOC, care fotografie obiectul la fața locului, după care culese cele două bucăți cu o pensetă cauciucată și le puse în pungi de plastic pentru dovezi. Era un cuțit indian de cremene, fixat într-un mâner de lemn.

– De la distanță, aș spune că e un cuțit protoistoric al indienilor cheyenne de sud, cu mâner din lemn de salcie îmbrăcat în piele netăbăcită. Autentic, aș spune, și în stare perfectă înainte de a fi fost rupt din cauza utilizării stângace. Cred că are o importanță deosebită.

Hazen rânji.

– Da, important. Încă o piesă de decor în această dramă măsluită.

– Poftim?

În spatele lor se auzi un foşnet, şi Corrie se întoarse. Doi membri ai poliţiei statale, cu cizme lucioase, îşi croiau drum prin porumb, pătrunzând în luminiş. Unul aducea o coală de fax. Şeriful se întoarse către nou-veniţi cu un zâmbet larg.

– Ah. Exact ceea ce aşteptam.

Întinse mâna, înhăţă faxul şi aruncă o privire pe el, în timp ce zâmbetul i se lăţea. Pe urmă i-l înmână lui Pendergast.

– E un ordin de interdicţie, Pendergast, sosit direct de la Biroul Regional din Midwest al FBI-ului.

– Într-adevăr? Pendergast citi documentul cu atenţie. Pe urmă îşi ridică privirea. Pot să-l păstrez, domnule şerif?

– Categoric, spuse Hazen. Păstrează-l, înrămează-l, agaţă-ţi-l în camera de lucru. Bunăvoinţa din voce îi dispăru brusc. Iar acum, domnule Pendergast, cu tot respectul, acesta e locul unei crime şi accesul persoanelor neautorizate e interzis. Privirea ochilor lui înroşiţi pivotă spre Corrie. Adică dumneata şi amica dumitale.

Corrie îi întoarse privirea.

Pendergast împături foaia cu grijă şi şi-o strecură în buzunarul hainei. Se uită la Corrie.

– Mergem?

Corrie îl privi ofensată, cu ochii holbaţi.

– Agent Pendergast, începu ea, doar n-ai de gând să-l laşi să scape atât de uşor...

– Momentul nu e potrivit, Corrie, zise el, cu voce scăzută.

– Dar *nu se poate...!*

Pendergast o luă de braţ, conducând-o blând, dar ferm, şi, înainte ca ea să se fi dezmeticit, ieşiseră din lanul de porumb pe drumul de acces neasfaltat şi îngust, lângă Gremlinul ei. Corrie se strecură la volanul fără un cuvânt şi, în timp ce ea pornea motorul, Pendergast se instală alături. Ea îşi manevră automobilul prin puzderia de maşini oficiale parcate, galbenă de furie. Pendergast îl lăsase pe şerif să-l desfiinţeze şi s-o insulte şi pe ea – fără să facă nimic. Se simţea gata să plângă.

– Domnişoară Swanson, trebuie să spun că apa de robinet din Medicine Creek e excepţional de gustoasă. După cum ştii, eu sunt

băutor de ceai verde şi nu cred să mai fi găsit vreodată o apă atât de potrivită pentru o ceaşcă de ceai.

Ea nu ştiu care ar fi fost răspunsul potrivit la un asemenea comentariu rupt de context. Se mulţumi să frâneze înainte de a intra pe şosea şi se holbă la el.

– Acum unde mergem?

– Acum o să mă laşi la reşedinţa Kraus. Iar apoi ţi-aş sugera să te-ntorci acasă şi să-ţi etanşezi toate geamurile rulotei. Am înţeles că se-apropie o furtună de nisip.

– Am mai văzut furtuni de nisip, pufni ea.

– Dar nici una de o asemenea amploare. Furtunile de nisip se pot număra printre cele mai înspăimântătoare fenomene meteorologice. În Asia Centrală sunt atât de crunte, încât localnicii le dau nume vânturilor care le stârnesc. Chiar şi la noi, în centrul ţării, pe care l-au răvăşit în anii 1930, lumea le spunea „viscole negre". Au fost cazuri de oameni surprinşi afară care s-au sufocat.

Corrie acceleră, intrând pe şosea în scrâşnetul cauciucurilor. Întreaga scenă începea să i se pară ireală. Pendergast abia fusese umilit, i se ordonase, fără drept de apel, să renunţe la cazul pe care venise să-l investigheze, bătând drumul tocmai de la New York... iar el nu avea altceva mai bun de făcut decât să discute despre ceai şi despre vreme?

Trecu un minut, apoi încă unul. În cele din urmă, ea nu mai putu suporta tăcerea.

– Uite ce e, se pomeni ea spunând, cu indignare, nu-mi vine să cred că l-ai lăsat pe şeriful ăla răhăcios să-ţi facă una ca asta!

– Ce să-mi facă?

– Ce? Să te trateze aşa! Să te azvârle cât colo!

Pendergast zâmbi.

– *Nisi paret imperat.* Ceea ce nu poate fi ţinut în frâu îţi porunceşte.[1]

– Vrei să spui că n-ai de gând să respecţi ordinul?

---

[1] Parte dintr-un aforism celebru din *Epistola I* a lui Horaţiu („Stăpâneşte-ţi mânia, căci dacă nu este ţinută în frâu, ea îţi porunceşte.") (n.red.)

– Domnişoară Swanson, nu obişnuiesc să discut despre viitoarele mele intenţii, nici măcar cu o asistentă demnă de încredere.

Corrie roşi, în ciuda furiei.

– Deci o să-l ignorăm? O să ne continuăm ancheta? Îl trimitem dracu' pe nemernicul ăla pipernicit?

– Orice aş avea de gând să fac în privinţa „nemernicului ăluia pipernicit", ca să citez exprimarea ta colorată, nu mai este treaba dumitale. Important e faptul că nu te pot lăsa să-l sfidezi pe şerif în numele meu. Ah, iată că am ajuns! Trage, te rog, lângă garajul din spatele casei.

Ea parcă maşina în spatele vilei Kraus, unde se afla un şir de garaje şubrede, vechi. Pendergast se apropie de unul dintre ele, care părea să-şi etaleze cu ostentaţie noul lacăt şi noul lanţ, îl descuie şi deschise larg uşile. Corrie zări înăuntru strălucirea unei maşini – a unei maşini imense. Pendergast dispăru în semiîntuneric şi ea auzi curând vuietul unui motor, care începu apoi să toarcă lin, într-o notă joasă. Botul maşinii ieşi încet din garaj. Corrie abia putu să-şi creadă ochilor că acea întruchipare strălucitoare a eleganţei îşi făcea apariţia în praful cenuşiu din Medicine Creek. Nu mai văzuse niciodată o asemenea maşină, decât poate în filme. Automobilul se opri, cu motorul în ralanti, şi Pendergast coborî.

– De unde-ai luat-o?

– Am ştiut întotdeauna că exista riscul de a nu mai putea apela la serviciile tale, aşa că trebuia să-mi aduc propria maşină.

– E *a ta?* Ce e?

– Un Rolls-Royce Silver Wraith din 1959.

Abia acum înţelese Corrie sensul replicii lui anterioare.

– Ce înţelegi prin a nu mai putea apela la serviciile mele?

Pendergast îi întinse un plic.

– Ai aici plata până la sfârşitul săptămânii.

– De ce? Nu mai sunt asistenta ta?

– Nu şi după interdicţie. Nu te pot proteja împotriva ei şi nu-ţi pot pretinde să te pui în pericol încălcând legea. Din păcate, din acest moment, eşti concediată. Ţi-aş sugera să te-ntorci acasă şi să-ţi reiei viaţa obişnuită.

– Viaţa mea obişnuită? Viaţa mea obişnuită e o *mizerie*. Trebuie să mai existe ceva pe care îl pot face!

Corrie se simţea cuprinsă de un val de furie şi de neajutorare: acum, când era în sfârşit interesată de caz, ba chiar fascinată; acum, când simţea că întâlnise în sfârşit un om pe care îl putea respecta şi în care putea avea încredere; acum, când avea în sfârşit un motiv ca să se trezească dimineaţa – el o concedia. În ciuda tuturor eforturilor ei, simţi cum pe obraz îi aluneca o lacrimă. Şi-o şterse cu furie.

Pendergast se înclină în faţa ei.

– Ai putea să mă ajuţi pentru o ultimă oară, satisfăcându-mi curiozitatea în privinţa sursei acestei ape excelente din Medicine Creek.

Ea se holbă, nevenindu-i să creadă. Era, într-adevăr, un tip imposibil.

– Provine din puţuri despre care se presupune că dau într-un râu subteran, răspunse, străduindu-se să fie cât mai rece cu putinţă.

– Râu subteran, repetă Pendergast cu ochi inexpresivi, ca şi cum privirea i-ar fi fost atrasă de o revelaţie lăuntrică neaşteptată.

Zâmbi, se înclină, îi luă mâna, i-o ridică până la un centimetru de buzele sale. Apoi se urcă în maşină şi demară parcă plutind, lăsând-o în parcare, alături de rabla ei bună de dat la fier vechi, în mijlocul unui vârtej de praf, pradă unui amestec de furie, uimire şi nefericire.

42

Maşina de poliţie alerga pe şoseaua dreaptă dintre şirurile de porumb, rulând fără efort cu o sută şaptezeci şi cinci de kilometri pe oră. „Poate că instalaţia de aer condiţionat nu funcţionează, îşi spuse Hazen, şi tapiţeria arată ea ca naiba, dar Mustangul 5.0 din dotarea poliţiei are încă sub capotă tot ce-i trebuie." Şasiul greu se balansa dintr-o parte într-alta, şi şeriful vedea, în oglinda retrovizoare, porumbul oscilând în siaj.

Hazen se simţea mai bine decât se simţise toată săptămâna. Pendergast ieşise din peisaj. El controla cazul cu o mână fermă, din ce în ce mai hotărâtă. Aruncă o privire spre Chester Raskovich, care stătea alături. Bossul securităţii avea guşa de o culoare cam cenuşie şi pe tâmple îi apăruseră broboane de sudoare. Părea să nu se împace prea bine cu viteza. Hazen ar fi preferat ca pe scaunul din dreapta să stea Tad, nu acest individ specializat în rezolvarea treburilor murdare din campus; confruntarea care urma să aibă loc ar fi fost, pentru el, o experienţă utilă. Şeriful se pomeni dorindu-şi, pentru a mia oară, ca fiul său, Brad, să fi semănat mai mult cu ajutorul său: respectuos, ambiţios, fără s-o facă pe deşteptul. Hazen oftă. Nu era momentul să viseze cu ochii deschişi. Important era să-l ţină-n laţ pe Raskovich şi, prin el, pe decanul Fisk. Dacă îşi juca bine cărţile, Medicine Creek avea să obţină cu siguranţă cultura experimentală.

Prima fermă singuratică de la periferia oraşului Deeper fulgeră pe lângă ei, şi şeriful se grăbi să încetinească până la viteza legală. N-ar fi

fost o afacere bună să calce vreun puștan din Deeper tocmai acum, când cazul începea să se limpezească și lucrurile mergeau după placul lui.

– Care-i planul, domnule șerif? reuși Raskovich să întrebe.

Începuse să respire din nou.

– O să-i facem o vizită domniei sale Norris Lavender.

– Cine-i ăsta?

– Deține jumătate din oraș, plus o mare parte dintre terenurile de aici, din afară. Le dă în arendă. Prima fermă din părțile astea a fost a familiei lui.

– Crezi că e implicat?

– Lavender e vârât în toate afacerile din oraș. Ții minte că l-am întrebat pe Hank Larssen: cine are cel mai mult de pierdut? Nu-i nici un mister.

Raskovich dădu din cap.

Cartierul comercial din Deeper apăru în câmpul lor vizual. Într-un capăt se afla un restaurant Hardee's[1], iar în celălalt exista un A&W[2]; între ele, o serie de vitrine părăginite sau cu obloanele trase; un magazin cu articole sportive; o băcănie; o stație de benzină; un magazin de automobile la mâna a doua (numai AMC-uri ieftine); o spălătorie automată; Deeper Sleep Motel. Totul datând din anii cincizeci. „Parc-ar fi decorul unui film", cugetă Hazen.

Vină, intrând în parcarea din spatele Teatrului Mare (desființat de mult) și al salonului de înfrumusețare Hair Apparent. În spatele lor era o clădire joasă, cu un singur nivel, din cărămidă portocalie, înconjurată de o întindere sclipitoare de asfalt ondulat. Hazen se îndreptă spre ușile de sticlă și parcă în zona rezervată pentru vehiculele serviciilor de urgență, într-o ilegalitate sfidătoare. Mașina de poliție a lui Hank era parcată, regulamentar, ceva mai încolo. Hazen clătină din cap. Hank nu știa, pur și simplu, cum să procedeze ca să câștige respectul altora. Își lăsă mașina cu girofarul învârtindu-se nebunește, pentru ca toată lumea să știe că se afla acolo în misiune oficială.

---

[1] Unul dintre cele mai mari lanțuri fast-food din SUA. (n.red.)

[2] Lanț de restaurante tot de tip fast-food, extins și în Asia. (n.red.)

Împinse uşile duble şi intră cu paşi mari în aerul răcoros din clădirea Lavender, cu Raskovich pe urmele lui. Aruncă o privire spre recepţie.

– Puteţi intra direct, domnule şerif. Sunteţi aşteptaţi, spuse o secretară mai degrabă urâtă, cu o pronunţie răspicată, ce o făcea să pară aproape ostilă.

Hazen îşi duse mâna la borul pălăriei şi străbătu holul, mergând drept înainte şi trecând de alte uşi de sticlă. O altă secretară, încă mai bondoacă decât prima, îl invită cu o fluturare a mâinii să-şi continue drumul.

„Au fete urâte aici, în Deeper, se gândi. Probabil le mărită cu verii lor."

Şeriful se opri în pragul încăperii din fundul clădirii şi se uită în jur cu ochii mijiţi. Totul avea un aer spilcuit, de un luciu cosmopolit; bucăţi de metal şi sticlă negre şi în diverse nuanţe de gri, birou supradimensionat, covoare groase, ghivece cu smochini. Însă două gravuri înfăţişând păpuşi ieftine de cârpă trădau originea umilă a lui Lavender. El însuşi stătea, zâmbitor, în spatele biroului imens, şi se ridică în picioare cu sprinteneală când simţi privirea lui Hazen asupra lui. Purta un trening cu dungi verticale şi un inel cu montură de platină pe unul dintre degetele mici. Era zvelt şi mai degrabă înalt şi făcea fiecare mişcare cu o lentoare pe care, fără îndoială, o credea aristocratică. Avea totuşi capul mult prea mare în comparaţie cu corpul şi în formă de piramidă cu vârful în sus, cu o gură foarte largă zâmbind sub ochii apropiaţi şi sfredelitori şi o frunte îngustă, netedă şi albă ca o felie de seu. Era capul unui bărbat gras, aşezat pe trupul unuia subţire.

Se ridică şi şeriful Larssen, care stătea pe un scaun plasat în lateralul biroului.

Lavender nu spuse nimic, mulţumindu-se să întindă un braţ la capătul căruia se afla o palmă mică şi albă şi arătând către un scaun. Era o provocare. Hazen avea să se supună sau avea să-şi aleagă singur un altul?

Şeriful zâmbi, îl conduse pe Raskovich spre scaunul indicat, apoi îşi alese şi el unul.

Lavender rămase în picioare. Îşi sprijini mâinile de copil pe birou şi se aplecă încet înainte, încă zâmbind.

– Bine ai venit în Deeper, domnule șerif Hazen. Iar dânsul este, presupun, domnul Raskovich de la Universitatea de Stat din Kansas? Avea o voce dulce, onctuoasă.

Hazen dădu scurt din cap.

– Îmi închipui că știi de ce sunt aici, Norris.

– E necesar să-mi chem avocatul? Lavender făcu întrebarea să sune ca o glumă.

– Asta rămâne la latitudinea ta. Nu ești suspect.

Lavender ridică din sprâncene.

– Serios?

„Serios. Și bunicul tău a fost un nenorocit de contrabandist."

– Serios, repetă Hazen.

– Foarte bine, domnule șerif. Să-ncepem. Considerând că aceasta este o întrevedere la care particip de bunăvoie, îmi rezerv dreptul de a-i pune capăt oricând.

– Atunci o să trec direct la subiect. Cine e proprietarul terenului din Deeper ales ca potențial amplasament al culturii experimentale?

– Știi foarte bine că e pământul meu. E dat în arendă firmei Buswell Agricon, partenerul KSU în acest proiect.

– Îl cunoșteai pe domnul profesor Stanton Chauncy?

– Bineînțeles. I-am arătat orașul, împreună cu șeriful.

– Ce părere aveai despre el?

– Probabil una foarte asemănătoare cu a ta. Lavender afișă un mic zâmbet care îi comunică lui Hazen tot ce trebuia să știe în privința părerii sale despre Chauncy.

– Știai dinainte că alesese Medicine Creek drept loc al experimentului?

– Nu știam. Tipul își juca strâns cărțile.

– Ai negociat cu KSU o nouă arendă pentru terenul experimental?

Lavender se foi alene în scaun și își lăsă capul greu pe o parte.

– Nu. N-am vrut să stric înțelegerea. Am spus că, dacă vor alege colaborarea cu Deeper, îl vor putea avea la același preț pe care-l plătește Buswell Agricon.

– Dar aveai de gând să mărești arenda?

Lavender zâmbi.

– Dragul meu prieten, eu sunt om de afaceri. Speram să obţin o sumă mai mare pentru viitoarele lor terenuri.

„Dragul meu prieten."

– Deci te aşteptai ca operaţiunea să ia amploare.

– Firește.

– Deeper Sleep Motel e proprietatea ta, nu-i aşa?

– Ştii foarte bine că da.

– Deţii şi franciza Hardee's?

– E una dintre cele mai profitabile afaceri de aici.

– Eşti proprietarul clădirilor în care se află Bob's Sporting Goods şi Hair Apparent, corect?

– E de notorietate publică, domnule şerif.

– Şi deţii clădirea Teatrului Mare – goală în prezent –, plus Steak Joint şi Cry County Mini-Mall?

– Sunt lucruri pe care le ştie toată lumea.

– Câţi dintre chiriaşii tăi au sistat plata şi s-au lăsat de afaceri în ultimii cinci ani?

Faţa lată îşi păstră zâmbetul, dar Hazen observă că Lavender începuse să-şi răsucească inelul cu diamant pe deget.

– Afacerile mele financiare mă privesc numai pe mine, mulţumesc de întrebare.

– Atunci lasă-mă să ghicesc. Cincizeci la sută? Rookery s-a închis, Book Nook nu mai există de mult. Jimmy's Round Up a ieşit din afaceri anul trecut. Iar Mini-Mall e acum gol în proporţie de două treimi.

– Domnule şerif, aş putea să subliniez că Deeper Sleep Motel e ocupat, în prezent, în proporţie de sută la sută.

– Da, fiindcă e plin cu reporteri. Dar ce se-ntâmplă când povestea asta o să se termine? O să fie din nou tot atât de populat ca Motelul Bates[1].

[1] Motelul condus de Norman Bates, ucigaşul psihopat din romanul *Psycho* de Robert Bloch (adaptat de A. Hitchcock într-un film celebru). (n.red.)

Lavender continua să zâmbească, dar buzele umede care i se lățeau pe toată partea de jos a feței nu mai sugerau nici o veselie.

– Câți dintre chiriașii tăi sunt în urmă cu plata? Iar necazul e că nu îți permiți să fii dur și să-i dai afară în șuturi pentru că au trecut de scadență, nu-i așa? Adică n-are cine să le ia locul. Mai bine micșorezi chiria, tragi de timp, le scrii o atenționare politicoasă.

Din nou tăcere. Hazen se relaxă în scaun și lăsă tăcerea să se amplifice, profitând de moment ca să mai arunce o privire prin birou. Ochii îi căzură pe un perete plin cu fotografii în care Norris Lavender apărea alături de diverse personalități – Billy Carter, fratele președintelui; doi jucători de fotbal; un star de rodeo; un cântăreț de muzică country și western. În câteva dintre ele exista și un al treilea personaj: masiv, cu tenul întunecat, cu mușchii reliefați, fără zâmbet: Lewis McFelty, prietenul nedespărțit al lui Lavender. Nu-l zărise când intrase, deși se uitase după el. Încă o dovadă care îi susținea teoria. Hazen își luă ochii de la bărbatul acela înfricoșător și se întoarse din nou spre Lavender, cu un zâmbet pe buze.

– Tu și familia ta sunteți proprietarii orașului ăstuia de aproape o sută de ani, dar acum s-ar părea că, în imperiul Lavender, soarele e gata să apună, nu-i așa, Norris?

– Ascultă, Dent, interveni șeriful Larssen, asta e curată neobrăzare. Nu reușesc să văd ce legătură ar putea avea cu crimele.

Lavender îl opri cu un gest.

– Îți mulțumesc, Hank, dar am știut de la bun început care e jocul lui Hazen. Câinele ăsta nu știe decât să latre.

– Serios? i-o întoarse Hazen.

– Serios. Asta n-are nici o legătură cu crimele din Medicine Creek. Are legătură cu bunicul meu, care se presupune că l-a împușcat în picior pe bietul tău bunic. Se întoarse spre șeful securității de la KSU. Domnule Raskovich, familia Hazen și familia Lavender sunt de mult aici, în distrinctul Cry, iar unii pur și simplu nu sunt în stare să treacă peste asta. Îi zâmbi din nou lui Hazen. Ei bine, domnule, teoria asta pur și simplu nu e valabilă. Bunicul meu nu l-a-mpușcat niciodată pe al tău,

iar eu nu sunt criminal în serie. Uitați-vă la mine. Vă puteți imagina că stau într-un lan de porumb, tranșând pe cineva așa cum tranșați voi curcanii în Medicine Creek? Își roti privirea, îngâmfat.

„Rahat!". Iată-l, ridicându-se la suprafață ca untdelemnul deasupra apei. Norris Lavender n-avea decât să-și presare discursul cu oricât de mulți „serios" și „dragul meu prieten" voia, pentru că asta n-avea cum să acopere mirosul de țărănoi.

– Ești exact ca bunicul tău, Norris, ripostă Hazen. Îi pui pe alții să facă treburile murdare în locul tău.

Lavender înălță teatral din sprâncene.

– Asta seamănă din cale-afară cu o acuzație.

Hazen zâmbi.

– Știi, Norris, adineauri, când am intrat aici, am simțit într-un fel lipsa amicului tău, Lewis McFelty. Ce mai face?

– Asistentul meu, bietul de el, are mama bolnavă în Kansas City. I-am dat o săptămână liberă.

Zâmbetul lui Hazen se lărgi.

– Sper că nu e nimic grav.

O altă tăcere.

Hazen tuși și continuă:

– Aveai foarte mult de pierdut dacă experimentul ăsta se făcea în Medicine Creek.

Lavender deschise o cutie de lemn plină cu trabucuri și o împinse de-a curmezișul mesei, către Hazen.

– Știu că ești fumător înrăit, domnule șerif. Servește-te.

Hazen se holbă la cutie. Cubaneze, evident. Clătină din cap.

– Domnule Raskovich? Un trabuc?

Și Raskovich clătină din cap.

Hazen se lăsă pe spătarul scaunului.

– Aveai de pierdut *totul*, nu-i așa?

– Vă deranjează dacă eu am să savurez una?

Lavender întinse mâna și luă un trabuc, ridicându-l întrebător între degetele lui groase.

– Dă-i drumul, spuse Hank, aruncându-i lui Hazen o privire dușmănoasă. Orice om are dreptul să fumeze în propriul birou.

Hazen așteptă în timp ce Lavender extrase din sertar o forfecuță de argint, reteză cu grijă vârful, își admiră opera, luă o brichetă de aur și încălzi capătul respectiv, apoi îl linse pe celălalt, și-l plasă între buze și aprinse în sfârșit trabucul. Totul dură câteva minute. Pe urmă Lavender se ridică, se îndreptă cu pași mari spre fereastră, își duse mâinile minuscule la spate și privi lung parcarea, pufăind apatic și scoțând din când în când trabucul din gură ca să-i studieze capătul. Dincolo de silueta lui subțire, Hazen zărea orizontul negru ca smoala. Se apropia furtuna, și încă una foarte puternică.

Tăcerea se prelungi până când Lavender se întoarse, în sfârșit, către ceilalți.

– Oh, i se adresă el lui Hazen, prefăcându-se surprins. Ești încă aici?

– Aștept un răspuns la întrebare.

Lavender zâmbi.

– Oare n-am menționat acum cinci minute că întrevederea s-a încheiat? Ce neglijență din partea mea!

Se întoarse din nou spre fereastră, pufăind din trabuc.

– Aveți grijă să nu fiți surprinși de furtună, domnilor, spuse apoi, peste umăr.

Hazen demară în trombă, lăsând în urmă, pe asfalt, exact cantitatea potrivită de cauciuc. Imediat ce ieșiră pe strada principală, Raskovich îi aruncă o privire cercetătoare.

– Ce-a fost povestea aia cu bunicul dumitale și cu al lui?

– O simplă diversiune.

Se lăsă tăcerea și șeriful realiză, iritat, că însoțitorul său continua să aștepte un răspuns. Se strădui să se calmeze. Avea nevoie să păstreze KSU de partea lui, iar Raskovich era cheia succesului.

– Lavender-ii au început ca fermieri, apoi au făcut o grămadă de bani, în anii douăzeci, din contrabanda cu alcool, explică el. Tot rachiul din district trecea prin mâna lor – îl cumpărau de la producători și îl

distribuiau. Pe vremea aia, bunicul meu era șerif în Medicine Creek și, într-o noapte, împreună cu doi perceptori, l-a prins pe King Lavender lângă locuința lui Kraus, încărcând un catâr cu rachiu – pe atunci, bătrânul Kraus avea o distilerie în fundul grotei lui pentru turiști. A avut loc o încăierare și bunicul meu s-a ales cu un glonț. King Lavender a ajuns la judecată, dar i-a mituit pe jurați și-a scăpat basma curată.

– Crezi într-adevăr că Lavender e în spatele crimelor?

– Domnule Raskovich, un polițist caută motive, mijloace și ocazii favorabile. Lavender avea motive și e un ticălos care ar face orice ca să câștige un dolar. Ceea ce trebuie să descoperim acum sunt mijloacele și ocazia de care s-a folosit.

– Sincer vorbind, nu-l cred în stare să comită o crimă.

Acest Raskovich era un idiot sadea. Hazen își alese cuvintele cu grijă.

– În biroul lui am spus ceea ce gândesc. Nu cred că a omorât cu mâna lui: nu e în stilul Lavender. Trebuie să fi angajat vreun ucigaș care să-i facă treaba murdară. Căzu o clipă pe gânduri. Mi-ar plăcea să am o discuție cu Lewis McFelty. Mama bolnavă în Kansas City, pe naiba!

– Unde mergem acum?

– Mergem să aflăm cât de mult *suferă* Norris Lavender. Ne oprim întâi la primărie, să vedem cum stă cu impozitele. Pe urmă o să stăm de vorbă cu câțiva dintre creditorii și dușmanii lui. O să aflăm cât de mult s-a afundat în rahat în privința acestei afaceri cu lotul experimental. Era ultima lui șansă, și nu m-ar mira să descopăr c-a riscat totul ca să rezolve cu bine povestea.

Tăcu. O mică doză de consultări cu publicul nu strica.

– Ce părere ai, Chester? îți apreciez opinia.

– E o teorie viabilă.

Hazen zâmbi și îndreptă mașina către primăria orașului Deeper. Teoria era al dracului de viabilă.

43

În după-amiaza aceea, la ora două și jumătate, Corrie stătea în pat, agitată, ascultând Tool pe CD-player. În cameră erau, probabil, aproape patruzeci de grade, dar, după cele întâmplate cu două nopți în urmă, nu îndrăznea să deschidă fereastra. Încă i se părea imposibil să creadă că tipul de la Universitatea din Kansas fusese ucis chiar acolo, pe stradă. Dar de fapt tot ce se petrecuse în ultima săptămână depășea orice închipuire.

Privirea îi rătăci către fereastră. Afară, norii enormi de furtună își întinseseră siluetele ca niște nicovale pe întreg cerul și întunericul se lăsase prematur. Dar apropierea furtunii nu făcea decât ca atmosfera să fie tot mai înăbușitoare.

Corrie auzi vocea mamei ei prin peretele dormitorului și, drept răspuns, dădu muzica mai tare. Urmară câteva bufnituri înăbușite – femeia din camera alăturată încerca să-i atragă atenția bătând în perete. Oh, Doamne! Dintre toate zilele posibile, mama ei lipsea de la serviciu, sub pretext că e bolnavă, tocmai când Pendergast nu mai avea nevoie de ea și trebuia să rămână acasă, fără nimic de făcut și prea înspăimântată pentru a se retrage, ca de obicei, pe calea stâlpilor de tensiune. Aproape că-i era dor de Ziua Muncii și de începerea școlii.

Ușa se deschise și mama ei își făcu apariția, în cămașă de noapte, cu brațele prea ciolănoase peste burta prea grasă. Fuma o țigară.

Corrie își scoase căștile.

– Corrie, am răgușit țipând. Într-o zi o să-ți arunc căștile alea.

– *Tu* mi-ai spus să le port.

– Nu şi când vreau să-ţi vorbesc.

Corrie se holbă la ea, la machiajul de ochi întins şi la petele de ruj din noaptea precedentă, rămase în crăpăturile buzelor. Băuse, dar probabil că nu destul de mult pentru a rămâne în pat. Cum era posibil ca străina asta să fie mama ei?

– De ce nu eşti la *muncă*? Tipul ăla s-a săturat de tine?

Corrie nu răspunse. De fapt, nu conta. Mama ei intenţiona să spună oricum tot ce avea de spus.

– Din câte am înţeles, ai fost plătită pe două săptămâni. Asta face o mie cinci sute de dolari. Corect?

Corrie o fixa cu privirea.

– Atâta vreme cât stai aici, trebuie să contribui. Ţi-am mai spus-o şi înainte. În ultima vreme, am avut o droaie de cheltuieli. Impozite, mâncare, rate la maşină, tot ce vrei. Iar acum pierd bacşişurile pe o zi din cauza unei răceli urâte.

„Adică a unei mahmureli urâte." Corrie rămase în expectativă.

– Aştept să-mi dai cel puţin jumătate.

– Sunt banii mei.

– Şi din ai cui bani crezi c-ai trăit în ultimii zece ani? Cu siguranţă nu dintr-ai gunoiului ăluia de taică-tău. Dintr-ai mei. Eu mi-am tocit degetele până la os muncind ca să te-ntreţin şi, la naiba, o să-mi dai ceva înapoi, domnişoară!

Corrie fixase banii, cu bandă adezivă, de fundul sertarului măsuţei de toaletă şi nu voia ca mama ei să vadă unde erau. De ce, de ce se apucase să-i spună cât de mult câştiga? Avea nevoie de banii ăia ca să plătească un afurisit de avocat când urma să i se judece procesul. Altfel risca să ajungă pe mâna unui dobitoc de apărător din oficiu şi să se pomenească după gratii. Şi-ar fi pregătit dosarul de admitere la facultate în închisoare, ceea ce ar fi făcut o impresie cumplită.

– Ţi-am spus c-o să-ţi las nişte bani pe masa din bucătărie.

– O să-mi laşi şapte sute cincizeci de dolari.

– E mult prea mult.

– Pentru cât te-am întreţinut în toţi anii ăştia, e foarte puţin.

– N-ar fi trebuit să mă-ntreţii dacă n-ai fi rămas gravidă.

– Se-ntâmplă şi accidente, din nefericire.

Corrie simţi mirosul înţepător de filtru ars al ţigării fumate până la ultimul fir de tutun. Mama ei se uită în jur şi azvârli chiştocul în vasul pentru aromaterapie.

– Dacă nu vrei să contribui, poţi să-ţi cauţi altă locuinţă.

Corrie îi întoarse brusc spatele şi îşi puse din nou căştile, dând muzica atât de tare, încât timpanele o durură. Se răsuci către peretele murdar, cu faţa împietrită. „Dacă m-atinge, ţip", îşi spuse. Dar ştia că mama ei n-avea să facă una ca asta. O plesnise o dată, şi Corrie ţipase atât de tare, încât venise şeriful. Bineînţeles că micul buldog nu luase nici o măsură – de fapt, o ameninţase tot pe *ea* că tulbura liniştea publică –, dar întâmplarea o făcuse pe mama ei să nu mai încerce să pună mâna pe ea.

Mama ei n-avea ce să facă. Corrie nu trebuia decât să aştepte până pleca.

Continuă să stea întinsă, pierdută în gânduri, încă mult timp după ce femeia mahmură se întorsese în camera ei, turbată de furie. Se sili să şi-o scoată din minte, împreună cu rulota şi cu iadul deprimant de pustiu şi de lipsit de sens care era viaţa ei. Se pomeni gândindu-se la Pendergast. Se gândi la costumul lui negru, elegant, la ochii lui spălăciţi, la silueta subţire şi înaltă. Se întrebă dacă era căsătorit sau dacă avea copii. Modul în care se descotorosise de ea, plecând în maşina lui exorbitantă, nu era corect. Dar poate fusese dezamăgit de ea, ca toţi ceilalţi. Poate, până la urmă, nu se descurcase destul de bine în serviciul lui. Clocotea când se gândea la felul în care şeriful intervenise şi-i întinsese hârtia aceea lui Pendergast. Dar nu era el genul care se-ntoarce pe partea cealaltă şi o face pe mortul. Şi nu-i dăduse oare de înţeles c-avea să se ocupe în continuare de caz? Pe ea *trebuise* s-o îndepărteze. Nu fiindcă ar fi greşit ea cu ceva. O spusese el însuşi: „Nu te pot lăsa să-l sfidezi pe şerif în numele meu".

Gândurile îi alunecară către cazul în sine. Ar fi fost totuşi bizar ca un locuitor din Medicine Creek să facă astfel de lucruri. Dacă era într-adevăr un localnic, însemna că era cineva pe care îl cunoştea. Numai că ea cunoştea pe toată lumea din Medicine Creek şi nu-şi închipuia că vreunul dintre acei oameni ar fi putut fi criminal în serie. Se cutremură,

aducându-şi aminte ce văzuse cu ochii ei la locurile crimelor: câinele cu coada ciopârţită... Chauncy, cusut ca un curcan umplut...

Dar cel mai straniu fusese Scott, fiert în halul ăla. De ce făcuse ucigaşul aşa ceva? Şi, oricum, cum poţi fierbe un om întreg? Trebuia să aprindă un foc, să pună pe el o oală mare... părea imposibil. Unde puteai găsi o oală atât de mare? La Maisie's? Nu, sigur că nu. Cea mai mare oală pe care o avea era cea în care făcea chili în nopţile de miercuri, şi în ea nu încăpea nici măcar un braţ de om. Şi la Castle Club aveau bucătărie... era posibil să se fi întâmplat acolo?

Corrie pufni în sinea ei. Ideea era aiurea. Nici măcar la Castle Club nu puteau avea o oală în care să încapă un om; pentru asta ar fi fost nevoie de o bucătărie industrială. Sau poate ucigaşul folosise o cadă de baie? Era posibil să ridici cada cu un troliu, s-o pui pe maşina de gătit şi să fierbi astfel cadavrul? Sau s-o duci undeva, în lanul de porumb? Însă avioanele de recunoaştere ar fi văzut-o. Iar fumul scos de foc s-ar fi zărit de pretutindeni. Cineva ar fi simţit mirosul de fiertură; sau cel puţin mirosul de *fum*.

Nu, în Medicine Creek nu exista nici un loc în care ar fi putut fi fiert cadavrul...

Se ridică brusc în capul oaselor.

Cavernele lui Kraus.

Era o nebunie. Şi totuşi, poate nu era. Toată lumea ştia că, în perioada Prohibiţiei, bătrânul Kraus fabrica băutura de contrabandă în fundul peşterii ăleia a lui.

Simţi nişte furnicături ciudate pe şira spinării: un amestec de entuziasm, curiozitate şi spaimă. Poate vechea distilerie era încă acolo. În distilerii sunt vase mari, nu-i aşa? Şi vasul acela era oare destul de mare ca să-ncapă în el un om? Poate, nu era decât o presupunere.

Se întinse pe spate, cu inima bătându-i cu repeziciune. Ideea i se păru din nou ridicolă. Prohibiţia se încheiase cu şaptezeci de ani în urmă şi vechea distilerie trebuie să fi dispărut de mult. Nimeni nu lasă lucruri atât de valoroase să putrezească într-o peşteră. Şi cum se strecurase ucigaşul în cavernă şi apoi afară? Baba aia băgăcioasă, Winifred Kraus, o ţinea încuiată şi veghea asupra ei cu ochi de şoim.

Se foi, neliniştită. Lacătele puteau fi deschise cu şperaclul. În timp ce naviga pe internet, pe computerul şcolii, descărcase ea însăşi *Ghidul MIT*[1] *de deschidere a lacătelor cu şperaclul* şi chiar îşi făcuse un şperaclu, de mici dimensiuni, încercându-l apoi pe lacătele dulapurilor din şcoală.

Dacă ucigaşul era localnic, atunci trebuia să ştie de contrabanda făcută de bătrânul Kraus cu distileria lui. Ar fi putut aduce cadavrul într-o noapte, l-ar fi fiert şi ar fi plecat până dimineaţa. Bătrâna Winifred n-ar fi aflat niciodată. Şi adevărul era că nu prea mai organiza tururi.

Corrie se întrebă dacă ar fi trebuit să-l sune pe Pendergast. Oare el ştia de existenţa distileriei? Era puţin probabil – contrabanda cu alcool era o frântură prea veche din folclorul oraşului Medicine Creek ca să-i fi vorbit cineva despre asta. De asta o angajase pe ea, ca să-i spună astfel de lucruri. Trebuia să-l sune şi să-i povestească. Îşi pipăi buzunarul în căutarea celularului pe care i-l dăduse, îl scoase şi începu să formeze numărul.

Pe urmă se opri. Întreaga idee era absurdă. Stupidă. Nu era decât o presupunere. Pendergast avea să râdă de ea. Era posibil chiar să se supere. Ea n-ar fi trebuit să se mai ocupe deloc de caz.

Lăsă deoparte telefonul şi se întoarse din nou cu faţa la perete. Poate ar fi trebuit să facă mai întâi o verificare – pentru orice eventualitate. Să vadă dacă distileria continua să se afle acolo. Dacă exista, avea să-i spună lui Pendergast. Dacă nu, n-avea să se facă de râs.

Se ridică în capul oaselor şi îşi coborî picioarele pe podea. Toată lumea ştia că, dincolo de zona prezentată turiştilor, nu mai exista decât o singură sală în peşteră, sau cel mult două. Distileria trebuia să se afle într-una din ele. Nu putea fi greu de descoperit. Avea să coboare în grabă, să verifice şi să plece. Şi asta avea s-o scoată din casă. Orice, numai să iasă din gaura aia de iad.

Opri muzica şi aşteptă. Mama ei amuţise.

---

[1] Massachusetts Institute of Technology – una dintre cele mai bune universităţi private din SUA; studenţii şi profesorii săi sunt faimoşi nu doar pentru rezultatele lor academice, ci şi pentru spiritul lor întreprinzător şi adesea pus pe şotii. (n.red.)

Își scoase căștile și se opri din nou să asculte. Pe urmă, mișcându-se totuși cu grijă, coborî din pat, își trase pe ea niște haine și deschise încet ușa. Nimic nu tulbura tăcerea din jur. Se strecură de-a lungul coridorului, cu pantofii în mână. Exact când ajunse în capăt, ușa mamei ei se deschise cu zgomot, și îi auzi vocea.

– Corrie! Unde dracu' crezi că te duci?

Corrie intră dintr-un salt în bucătărie și alergă către ușă, pe care o lăsă să se trântească în urmă. Sări în mașină și își aruncă pantofii pe scaunul de alături, rugându-se ca rabla să pornească. Motorul bufni, se înecă, muri.

– Corrie!

Mama ei ieșea pe ușă, mișcându-se incredibil de repede pentru cineva care căpătase o răceală urâtă.

Ea răsuci din nou cheia, dând șprițuri cu disperare.

– Corrie...!

De data asta motorul tuși, și mașina scrâșni pe pietrișul aleii din Wyndham Park Estate, lăsând în urmă fum, praf și pietre sărind în aer.

44

Marjorie Lane, secretară-şefă a Corporaţiei ABX, devenea din ce în ce mai agitată din cauza bărbatului în costum negru care stătea în sala ei de aşteptare.

Se afla acolo de nouăzeci de minute. Faptul în sine nu era neobişnuit, dar, în tot acest timp, tipul nu se atinsese de nici una dintre revistele aflate în jurul său, la îndemână; nu-şi folosise telefonul mobil; nu deschisese un laptop, nu făcuse nimic din ceea ce făceau de obicei oamenii în timp ce aşteptau să fie primiţi de Kenneth Boot, directorul administrativ al companiei. De fapt, părea că nu făcuse absolut nici o mişcare. Ochii săi, atât de ciudaţi şi de argintii, creau impresia că se uită tot timpul dincolo de peretele de sticlă al încăperii, străbătând centrul oraşului Topeka şi oprindu-se asupra geometriei verzi a fermelor din afara localităţii.

Marjorie rămăsese angajata companiei şi în timpul numeroaselor schimbări din ultima vreme. Mai întâi, vechiul nume, Anadarko Basin Exploratory Company, fusese lepădat ca o povară stânjenitoare, în favoarea noului acronim şi a siglei lucioase. Apoi începuseră să achiziţioneze noi afaceri, care nu aveau nimic de-a face cu exploatarea petrolului: comerţ cu energie, fibre optice, comunicaţii în bandă largă (indiferent ce-o fi însemnat asta) şi un milion de alte lucruri pe care ea nu le înţelegea şi pe care, când întrebase prin jur, avusese impresia că nici alţii nu le înţelegeau. Domnul Boot era un om foarte ocupat, dar, chiar şi atunci când nu era, îi plăcea să lase oamenii s-aştepte. Uneori îi ţinea în sala de aşteptare toată ziua, aşa cum făcuse, de curând, cu administratorii unor fonduri mutuale, veniţi să-i pună întrebări despre una sau alta.

Tânjea după vremurile de altă dată, când înțelegea cu ce se ocupa compania, iar oamenii nu erau lăsați să aștepte. Nu-i plăcea când stăteau prea mult în sala de așteptare. Se plângeau, vorbeau prea tare la celularele lor, tastau zgomotos la laptopuri, se foiau furioși prin încăpere. Uneori foloseau expresii indecente și ea era nevoită să cheme paza.

Dar tipul ăsta... era chiar mai rău. Îi dădea fiori. Habar n-avea dacă domnul Boot intenționa să-l primească în curând, sau dacă îl va primi, pur și simplu. Știa că e agent FBI – îi arătase legitimația –, dar domnul Boot lăsase și altă dată persoane importante să aștepte.

Marjorie Lane își făcea de lucru, vorbind la telefon, dactilografiind, răspunzând la e-mailuri, dar, cu coada ochiului, vedea tot timpul silueta în negru, neclintită ca statuia unui erou din Războiul de Secesiune.

În cele din urmă, când nu mai putu să suporte, făcu ceea ce știa că nu ar fi trebuit să facă: o sună pe secretara personală a domnului Boot.

– Kathy, spuse ea pe șoptite, agentul ăsta FBI e aici de aproape două ore și cred sincer că domnul Boot ar trebui să-l primească.

– Domnul Boot e foarte ocupat.

– Știu, Kathy, dar cred într-adevăr c-ar trebui să-l vadă pe omul ăsta. Am un sentiment neplăcut. Te rog, fă-mi o favoare.

– O clipă.

Marjorie rămase așteptând la telefon. Un moment mai târziu, secretara reveni.

– Domnul Boot are cinci minute disponibile.

Marjorie închise.

– Agent Pendergast?

Ochii lui spălăciți se întoarseră încet, întâlnindu-i pe ai ei.

– Domnul Boot vă poate primi acum.

Pendergast se ridică, se înclină ușor, apoi, fără o vorbă, trecu dincolo de ușa interioară.

Marjorie răsuflă ușurată.

Stând aplecat deasupra planșetei care îi servea drept birou – lucra în picioare –, Kenneth Boot deveni treptat conștient de prezența agentului FBI care intrase în încăpere și se așezase. Termină de scris o notă pe laptop, i-o transmise secretarei, apoi se întoarse către nou-venit.

Fu uluit. Agentul FBI nu semăna câtuşi de puţin cu Efrem Zimbalist Jr.[1], unul dintre eroii săi preferaţi din copilărie. De fapt, nimeni nu i-ar fi putut semăna mai puţin. Costum negru cu o croială superbă, pantofi englezeşti lucraţi manual, cămaşă de comandă – ca să nu mai vorbim de pielea albă şi mâinile subţiri. Hainele valorau cinci sau şase mii de dolari, fără să punã la socoteală lenjeria de corp. Kenneth Boot recunoştea hainele de bună calitate atunci când le vedea, tot aşa cum ţinea să recunoască vinurile, trabucurile şi femeile de clasă – orice bărbat care era preşedintele unei companii din America trebuia să facă acelaşi lucru dacă voia să fie în frunte. Lui Boot nu-i plăcu felul în care se instalase agentul, mult prea confortabil. Ochii îi cutreierau prin încăpere într-un mod care îl ofensa pe Boot – ca şi cum i-ar fi despuiat biroul.

– Domnule Pendergast?

Bărbatul nu se întoarse spre el şi nici nu-i răspunse. Ochii continuau să-i hoinărească, examinând, scrutând. Cine era, cum de îşi permitea să se poarte cu atâta nepăsare în preajma directorului executiv al ABX, a şaptesprezecea mare corporaţie de pe lista Bursei de Valori din New York?

– Aţi avut la dispoziţie cinci minute şi unul a trecut deja, spuse Boot, cu voce scăzută, întorcându-se către planşetă şi dactilografiind o altă notă pe computer.

Aşteptă ca bărbatul să-i vorbească, dar nu auzi nici un cuvânt. Boot termină de scris documentul şi se uită la ceas. Rămăseseră trei minute.

Povestea devenea într-adevăr sâcâitoare: tipul ăsta aşezat în biroul lui, mai confortabil ca niciodată, uitându-se la lambriurile de pe peretele opus. De fapt, privea fix peretele opus. Ce vedea acolo?

– Domnule Pendergast, v-au mai rămas două minute, murmură el.

Bărbatul îşi flutură mâna şi vorbi, în sfârşit.

– Nu mă luaţi în seamă. Când terminaţi ce aveţi de făcut şi îmi puteţi acorda *întreaga* dumneavoastră atenţie, o să stăm de vorbă.

Boot se uită peste umăr.

---

[1] Interpretul inspectorului Lew Erskine, personaj din seria de filme de televiziune intitulată *The FBI.* (n.tr.)

– Agent Pendergast, e mai bine să-mi spuneți ce aveți de spus, zise el cu cel mai nepăsător aer cu putință. Pentru că v-a mai rămas exact un minut.

Celălalt se uită la el, pe neașteptate, și privirea era atât de intensă, încât Boot aproape sări în sus.

– Seiful e dincolo de peretele acela, nu-i așa? spuse Pendergast.

Printr-un imens efort de voință, Boot reuși să rămână nemișcat. Omul ăsta știa unde se afla seiful companiei – un lucru cunoscut numai de directori și de președintele consiliului de conducere. Oare pe lambriuri exista vreun semn care îl dădea de gol? Dar, vreme de zece ani, nimeni nu bănuise nimic. Oare el însuși se afla sub supravegherea FBI-ului? Așa ceva era scandalos. Toate aceste gânduri trecură prin străfundurile minții lui Boot, fără a i se așterne pe chip.

– Nu știu despre ce vorbiți.

Pendergast zâmbi, dar era un zâmbet de o oarecare superioritate, zâmbetul unui adult care se supune capriciilor unui copil.

– Dumneavoastră, domnule Boot, lucrați într-un domeniu în care anumite documente trebuie păstrate într-un regim de o confidențialitate deosebită. Aceste documente sunt, pentru compania dumneavoastră, bijuteriile coroanei. Mă refer, bineînțeles, la hărțile de studiu seismic al bazinului Anadarko. Pe hărți este marcată poziția zăcămintelor de petrol și de gaze, a căror localizare a presupus costuri foarte mari. Existența unui seif este așadar de la sine înțeleasă. Și, de vreme ce dumneavoastră sunteți o persoană care nu se încrede în nimeni, este logic ca seiful să se afle în biroul acesta, unde îl puteți supraveghea în permanență. Pe trei dintre pereți aveți tablouri valoroase de vechi maeștri. Dar acolo, pe acea porțiune a peretelui al patrulea, aveți tablouri ieftine. Tablouri care pot fi mutate, date jos, fără teama că ar putea fi lovite sau zgâriate. Deci seiful se află în spatele acelui perete.

Boot începu să râdă.

– Vă credeți un adevărat Sherlock Holmes, nu-i așa?

Pendergast râse împreună cu el.

– Domnule Boot, v-aș ruga, cu tot respectul – și bineînțeles că satisfacerea acestei cereri rămâne strict la latitudinea dumneavoastră –, să

deschideți acel seif și să-mi dați harta de explorare seismică a districtul Cry din Kansas. Cea mai recentă, completată în 1999.

Boot descoperi că trebuia să depună un efort ca să se poată controla. De obicei, reușea să o facă. Învățase, cu mult timp în urmă, că o voce scăzută e amenințătoare, iar cea cu care vorbi acum era abia audibilă.

– Domnule Pendergast, așa cum ați spus-o cu gura dumneavoastră, aceste studii – indiferent unde ar fi păstrate – sunt, pentru ABX, bijuteriile coroanei. Informațiile acelea geologice reprezintă rezultatul a treizeci de ani de explorare seismică și de forare în regiuni neprospectate, ale căror costuri s-au ridicat, cu aproximație, la o jumătate de miliard de dolari. Și dumneavoastră vreți să vi le *dau*, pur și simplu? Îi zâmbi cu răceală.

– Așa cum spuneam, satisfacerea acestei cereri este la latitudinea dumneavoastră. Nu aș putea niciodată să capăt un mandat pentru obținerea unei asemenea informații.

Tipul nu avea nimic care să-l susțină și nici o carte pe care s-o joace, așa cum recunoștea deschis el însuși. Era o glumă – sau un truc. Toată povestea avea ceva care îl neliniștea în mod deosebit pe Kenneth Boot. Reuși să afișeze un zâmbet plăcut.

– Îmi pare rău că nu vă pot ajuta, domnule Pendergast. Dacă nu mai e vorba și despre altceva, vă doresc o zi bună.

Reveni la notele de care se ocupa. Dar silueta neagră pe care o vedea cu coada ochiului nu se clinti.

Boot i se adresă fără să-și ia ochii de la obiectul muncii sale:

– Domnule Pendergast, după zece secunde, prezența dumneavoastră în acest birou va echivala cu încălcarea unei proprietăți particulare, moment în care voi chema paza.

Tăcu, așteptă zece secunde, apoi apăsă butonul interfonului, adresându-se secretarei sale:

– Kathy, trimite aici un grup de gărzi care să-l scoată imediat afară pe domnul Pendergast.

Boot își reluă munca, scriind un mesaj directorului financiar adjunct. Dar nu se putu împiedica să nu remarce că mizerabilul acela continua să stea liniștit, bătând darabana cu un deget pe brațul scaunului și

privind în jur cu degajarea unei persoane aflate în sala de aşteptare a unui doctor. Ticălos insolent.

Interfonul zumzăi.

– Gărzile sunt aici, domnule Boot.

Înainte de a fi avut timp să răspundă, bărbatul se ridică în picioare cu o iuţeală plină de eleganţă şi porni parcă plutind către planşetă. Boot se holbă la el. Riposta îi murise pe buze când observă expresia de pe chipul palid al agentului.

Pendergast se aplecă spre el şi îi murmură la ureche un număr:

– *2300576700.*

Pentru o clipă, Boot rămase perplex, dar numărul îi suna familiar şi, când îşi dădu seama ce însemna, simţi furnicături pe pielea capului. Urmă o bătaie în uşă şi înăuntru pătrunseră trei gărzi. Se opriră, cu mâinile pe arme.

– Domnule Boot, ăsta e tipul?

Boot îi privi cu mintea golită de panică.

Pendergast zâmbi şi îi concedie cu un semn al mâinii.

– Domnul Boot nu are nevoie de ajutorul dumneavoastră, domnilor. Vă cere scuze pentru deranj.

Cei trei se uitară la Boot. După un răstimp, acesta dădu încet din cap.

– Exact. Nu e nevoie de voi.

– Vă rog să fiţi atât de amabili să încuiaţi uşa la ieşire, zise Pendergast, şi să-i spuneţi secretarei să oprească toate apelurile telefonice şi pe toţi vizitatorii în următoarele zece minute. Avem nevoie de puţină intimitate.

Gărzile se uitară din nou spre Boot, aşteptând confirmarea.

– Da, spuse el. Avem nevoie de puţină intimitate.

Gărzile se retraseră, yala se răsuci, iar în birou se lăsă tăcerea. Pendergast se întoarse către şeful conducerii executive a ABX, adresându-i-se plin de voioşie:

– Şi acum, stimate domnule Boot, reluăm discuţia despre bijuteriile coroanei?

Pendergast se îndreptă către Rolls-Royce-ul său cu paşi mari, având sub braţ un tub lung. Deschise portiera, aşeză tubul pe scaunul din

dreapta şi se strecură în interiorul încins. Porni motorul şi lăsă compartimentul să se răcorească în timp ce scotea harta din tub, aruncându-i o scurtă privire de ansamblu, doar ca să se asigure că obţinuse ceea ce îi trebuia.

Conţinea totul, ba chiar mai mult. Acum toate se legau. Gorganele, legenda războinicilor-fantomă, masacrul Celor Patruzeci şi Cinci – şi mişcările inexplicabile ale criminalului în serie. Oferea o explicaţie chiar şi pentru calitatea excelentă a apei din Medicine Creek, care se dovedise a fi conexiunea de care avea nevoie. Aşa cum sperase, acolo, pe harta de explorare a zăcămintelor petrolifere, se găsea totul, tipărit cu grijă în albastru şi alb.

Dar lucrurile trebuiau făcute în ordinea importanţei lor. Îşi scoase telefonul, activă sistemul de bruiaj şi formă un număr din zona Cleveland, Ohio. Apelul fu preluat imediat, dar se mai scurseră câteva secunde înainte ca o voce excesiv de subţire să spună:

– Deci?

– Îţi mulţumesc, Mime. Numărul din Insulele Cayman a dat lovitura. Mă aştept ca ţinta să aibă parte de mai multe nopţi fără somn.

– Mă bucur că ţi-am fost de folos.

Urmă un păcănit.

Pendergast îşi puse telefonul la loc şi studie din nou harta, privind cu mai multă atenţie complexul labirint subteran pe care îl reprezenta.

– Excelent, murmură.

„Traversarea memoriei" *nu* dăduse greş. Din contră, după cum i-o confirma harta, fusese o reuşită dincolo de orice închipuire. Atâta că el nu ştiuse s-o interpreteze. Rulă harta şi o introduse din nou în tubul ei, pe care îl astupă cu o mişcare îndemânatică.

Acum ştia exact de unde apăruseră *războinicii-fantomă* – şi unde dispăruseră.

45

În oraşul New York, după-amiaza târzie era caldă, strălucitoare. Dar sub vila de pe Riverside Drive, în pivniţele adânci, cu parfum straniu, era întotdeauna miezul nopţii.

Bărbatul pe nume Wren cutreiera subsolul, subţire şi fantomatic, ca un spectru. Fasciculul galben al lămpii de pe casca sa de miner străpungea bezna de catifea, iluminând când o vitrină de lemn, când o cartotecă înaltă, de metal. În toate cotloanele se zăreau licăriri slabe de aramă şi de bronz şi sclipiri mate ale sticlei în montură de plumb.

După multe zile, era prima dată când nu purta sub braţ planşeta pentru scris. O lăsase alături de laptop, cu vreo şase încăperi în urmă, pentru a fi transportată la etaj. Pentru că, după opt săptămâni de muncă istovitoare, dar fascinantă, Wren terminase în sfârşit catalogarea vitinei de curiozităţi solicitată de Pendergast.

Colecţia se dovedise într-adevăr remarcabilă, mai surprinzătoare decât sugerase Pendergast. Conţinea obiecte extrem de variate, exponate de cea mai mare valoare din toate domeniile: pietre preţioase, fosile, metale rare, fluturi, plante, otrăvuri, animale din specii dispărute, monede, arme, meteoriţi. Fiecare cameră, fiecare sertar sau raft îi oferiseră descoperiri noi, unele de o rară frumuseţe, altele profund neliniştitoare. Era, fără nici o îndoială, cea mai mare colecţie de curiozităţi asamblată vreodată.

Aşadar, mare păcat că şansele publicului de a o vedea erau atât de mici încât puteau fi considerate inexistente. Cel puţin în acest secol.

Wrens simţi un junghi de invidie la gândul că totul îi aparţinea lui Pendergast, absolut totul, că el nu avea nimic.

Parcurse încet încăperile întunecate, una după alta, uitându-se încoace şi încolo, asigurându-se că totul era în ordine, că nu trecuse nimic cu vederea, că nu lăsase nimic în urmă.

Ajunse, în sfârşit, la destinaţia finală. Se opri, şi fasciculul luminos al căştii dezvălui o pădure de sticlă: mojare, retorte, instalaţii de titrare, eprubete, toate reflectând lumina de pe dreptunghiurile lungi şi întunecate ale unei duzini de mese de laborator. Fasciculul se opri, în cele din urmă, asupra uşii de pe peretele opus al laboratorului. Dincolo de ea se aflau ultimele încăperi, în care Pendergast îi interzisese în mod expres să pătrundă.

Wren se întoarse, cu privirea pierdută în lungul camerelor tapetate şi întunecoase prin care abia trecuse. Periplul acesta îndelungat îi amintea, într-un fel, de povestirea lui Poe, *Masca Morţii Roşii,* în care Prinţul Prospero pregătise pentru balul său mascat o serie de încăperi, fiecare mai fantastică, mai stranie şi mai macabră decât cea dinaintea ei. Ultima – Camera Morţii – era neagră, cu ferestre de culoarea sângelui.

Wren se uită înapoi, în laborator, aţintind lumina către uşa mică, închisă, de pe peretele opus. În timp ce se ocupa de catalogare, se întrebase adesea ce s-o fi aflat dincolo de ea. Dar, privind retrospectiv, poate că fusese mai bine să nu ştie. Şi îşi dorea atât de mult să se întoarcă la remarcabilul registru indian care îl aştepta în bibliotecă. Recondiţionarea lui avea să fie un mod de a uita, măcar pentru o vreme, acea colecţie stranie, tulburătoare.

... Se auzea din nou: foşnetul de stofă, ecoul unor paşi furişaţi.

Toată viaţa, Wren îşi desfăşurase cea mai mare parte a muncii în pivniţe întunecoase şi tăcute şi auzul său avea o ascuţime mult ieşită din comun. În vreme ce lucra în încăperile acestea, auzise în repetate rânduri acelaşi foşnet, aceiaşi paşi tainici. Avusese în repetate rânduri senzaţia că era pândit când deschidea sertare sau când lua notiţe. Se întâmplase prea des ca să fie o simplă închipuire.

În timp ce se răsucea şi o pornea pe drumul de întoarcere prin camerele pline de umbre, îşi duse mâna în buzunarul halatului şi

apucă strâns un cuțit de tăiat hârtie cu lama îngustă. Lama era rece și foarte ascuțită.

Pași ușori, misterioși, îl însoțeau.

Privirea i se îndreptă, ca din întâmplare, în direcția sunetului. Părea să vină din spatele unui șir lung de vitrine din lemn de stejar plasate pe peretele din dreapta.

Camerele din subsol era mari și alcătuiau un ansamblu complicat, dar Wren ajunsese să le cunoască foarte bine în decursul celor două luni de muncă. Și știa că șirul acela de vitrine se termina într-un perete transversal. Era o fundătură.

Continuă să meargă până ce ajunse aproape în capătul încăperii. În fața lui era o tapiserie de brocart, cu falduri bogate, care ascundea intrarea în următoarea despărțitură a pivniței. Wren se repezi în dreapta, cu o mișcare bruscă, de dihor, ajungând între șirul de vitrine și perete. Scoțând scalpelul din buzunar și repezindu-l înainte, lumină spațiul din spatele vitrinelor.

Nimic. Spațiul era gol.

Dar, în timp ce punea cuțitul la loc în buzunar și se îndepărta de vitrine, Wren auzi, perfect clar și distinct, zgomotul unor pași grăbiți, care erau prea ușori și prea iuți ca să poată aparține altcuiva decât unui copil.

46

Corrie trecu încet cu maşina pe lângă vila Kraus, examinând casa întunecată şi urâtă în grabă, dar cu atenţie. O adevărată reşedinţă a familiei Addams, dacă exista vreuna. Babornița băgăcioasă nu se vedea nicăieri, probabil intrase în pat, iarăşi bolnavă. Rolls-ul lui Pendergast încă nu reapăruse şi locul părea părăsit, o dărăpănătură singuratică în arşiţa sufocantă, înconjurată de porumbul îngălbenit. Deasupra, profilul în formă de nicovală al furtunii incipiente continua să se târască încet, acoperind soarele. La radio se difuzau acum avertizări de tornade, din Dodge City şi până la graniţa cu Colorado. Uitându-se spre vest, Corrie văzu cerul atât de negru şi de solid, încât părea de ardezie.

N-avea importanţă. Nu-i trebuiau decât cincisprezece minute ca să intre şi să iasă din peşteră. O verificare rapidă, atâta tot.

La vreo patru sute de metri după vila Kraus, Corrie intră pe un drum de ţară ce ducea către câmpurile din apropiere. Parcă maşina într-un loc de refugiu, astfel încât să nu fie vizibilă de pe şosea. Pe deasupra vârfurilor porumbului, înspre est, putea să deslușească terasa de pe acoperişul casei; dacă scurta drumul prin lan, n-avea cum să fie văzută.

Pentru o clipă, se întrebă dacă era o idee bună să umble astfel prin porumb. Însă îşi reaminti spusele lui Pendergast, care era cât se poate de sigur că ucigaşul nu atacă decât noaptea.

Îşi puse lanterna în buzunar, ieşi din maşină şi închise portiera. Pe urmă îşi făcu loc printre tulpini şi o porni de-a lungul şirurilor, în direcţia peşterii.

Căldura din lan prinse s-o apese, aproape sufocând-o. Ştiuleţii se uscau – porumbul pentru gazohol se recolta uscat –, şi Corrie se întrebă, oarecum curioasă, ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi luat foc. Se amuză cu gândul acesta până când ajunse la gardul din pari, acum dărăpănat, care despărţea domeniul Kraus de câmpurile învecinate.

Merse de-a lungul lui până în spatele casei. Aruncă o privire grăbită peste umăr, pentru cazul că bătrâna s-ar fi putut ivi la una dintre ferestre, dar erau, toate, întunecate şi pustii, ca nişte dinţi lipsă. La drept vorbind, casa îi dădea fiori: profilată pe cerul ameninţător, părăginită şi stingheră, cu doi copaci cioturoşi şi uscaţi în spate. Razele firave de soare continuau să-i lumineze acoperişul mansardat şi ferestrele vizibile. Dar, chiar în timp ce Corrie o privea, umbra furtunii se târî, aşternându-se ca o pătură deasupra porumbului şi vila se contură, tot mai întunecată, în văzduhul din fundal. Corrie simţea mirosul ozonului din aer, şi căldura umedă era din ce în ce mai înăbuşitoare. Furtuna avea să fie mai urâtă decât păruse din interiorul rulotei, mult mai urâtă. Trebuia să se grăbească, înainte de a se dezlănţui iadul.

Se întoarse şi o luă pe marginea potecii către peşteră, mergând ghemuită, ca să nu fie observată în cazul în care bătrâna Kraus ar fi aruncat o privire de la una dintre ferestrele de sus. O clipă mai târziu, coborî în adâncitura solului şi ajunse în faţa uşii de fier.

Privi cu atenţie terenul din faţa acesteia, dar praful era neatins. Pe acolo nu trecuse nimeni de cel puţin două zile. Se simţi uşurată şi dezamăgită în acelaşi timp: dacă fusese vreodată pe acolo, ucigaşul plecase, evident, de mult, dar lipsa oricărei urme demonstra că teoria ei era, probabil, o prostie. Totuşi, ajunsese deja până aici; putea totuşi să verifice locul.

Se uită din nou peste umăr, apoi se aplecă să studieze lacătul. Perfect: era vechi, cu palpatoare, un tip care se fabrica de o sută de ani, încă neschimbat ca principiu. Era similar cu cel de la uşa din faţă a rulotei sale, pe care exersase mai întâi; şi cu lacătele dulapurilor de la şcoală. Zâmbi, aducându-şi aminte de cutia frumos ambalată, plină cu balegă de cal, pe care o pusese la un moment dat în dulapul lui Brad Hazen,

împreună cu o carte de vizită și cu un singur trandafir. El nu bănuise niciodată cine i-o făcuse.

Mai întâi smuci cu putere de lacăt, ca să se asigure că era încuiat. Asta era prima regulă a spărgătorilor: nu folosi nici un soi de șperaclu înainte de a te convinge că e necesar.

Foarte bine, era încuiat. „Trecem la treabă", se gândi.

Scoase din buzunar o bucată de fetru verde și o despături cu grijă. Înăuntru era mica ei colecție de șperacle, pe care le făcuse pe furiș în atelierul școlii. Alese unul care părea de mărimea potrivită și îl introduse în lăcaș, apăsând în direcția de descuiere. Știa că deschiderea cu șperaclul se baza mai ales pe descoperirea defectelor mecanismului unui anume lacăt: denivelările cheii nu erau niciodată prelucrate, cu precizie, la aceeași dimensiune, existau întotdeauna mici diferențe, care puteau fi de folos. Pe urmă introduse un altul și testă, cu delicatețe, toate tijele, căutând locul unde avea cel mai mic joc, ceea ce însemna că descoperise tija cea mai groasă. De vreme ce aceasta e prima care se închide atunci când este aplicată o forță de torsiune, era important să întingă palpatoarele în ordine, de la cel mai masiv la cel mai subțire. Și iată-l: tija care prindea cel mai bine. O săltă cu grijă, cu ajutorul șperaclului, până când simți că ajunsese deasupra butucului. Apoi trecu la cea de grosime imediat inferioară, repetând procedura, și o reluă încă o dată, având tot timpul grijă să mențină butucul ușor răsucit. În cele din urmă, tija principală se săltă cu un clic audibil; Corrie smuci brusc și lacătul se deschise.

Corrie se ridică și făcu un pas înapoi, neputând să-și rețină un mic zâmbet de mândrie. Nu era deosebit de rapidă în privința descuierii lacătelor – și existau multe alte tehnici pe care nu le stăpânea –, dar era pricepută. Păcat că era vorba de o abilitate de care Pendergast ar fi dezaprobat-o. Sau nu?

Își puse șperaclele înapoi în buzunar, scoase lacătul și îl așeză alături. Ușa se deschise, balamalele ruginite scârțâiră. Corrie trecu pragul, apoi ezită. Rămase o clipă în întuneric, întrebându-se dacă să aprindă luminile sau să-și folosească lanterna. Dacă Winifred Kraus își făcea apariția, luminile ar fi dat-o cu siguranță de gol. Însă apoi își veni în fire. Era trei după-amiază, ora ultimului tur trecuse, conform firmei de la intrare; în

afară de asta, Corrie era sigură că, după ce Pendergast fusese nevoit să facă unul, nici un alt tur nu mai avusese loc. Baba aia bârfitoare n-avea să iasă din casă în prag de furtună. Şi, în plus, era enervant să stea cu ochii în patru pe întuneric. Mai bine să facă economie de baterii.

Pipăi peretele de piatră jilavă, găsi întrerupătorul şi îl apăsă.

Trecuse ceva vreme de când nu mai intrase în peşteră. Tatăl ei o adusese o dată, când avea şase sau şapte ani, nu cu mult înainte de fuga lui. Rămase nemişcată pentru încă o clipă, privind în lungul tunelului care i se deschidea înainte. Pe urmă începu să coboare pe treptele de calcar, stârnind cu adidaşii ecouri la fiecare pas pe piatră.

După o coborâre lungă, scara continua cu un podeţ de scânduri care se pierdea printre stalactite şi stalagmite. Corrie uitase cât de straniu era locul. În copilărie, coborâse acolo înconjurată de adulţi. Acum era singură, în mijlocul tăcerii. Îşi continuă drumul ezitând, dorindu-şi ca pantofii ei să nu fi scos un sunet atât de găunos la contactul cu lemnul. Spânzurate de plafonul rugos aflat la mare înălţime deasupra capului, becurile fără abajur aruncau pe pereţi umbre fantomatice. De o parte şi de alta se înălţa o pădure de stalagmite, aidoma unor uriaşe ţepuşe zimţate. În spaţiul vast şi pustiu nu se auzea nici un zgomot, cu excepţia paşilor ei şi a unui picur îndepărtat de apă.

Poate că pătrunderea în peşteră nu fusese o idee chiar atât de bună.

Reuşi să scape de spaimă. În locul acela nu era nimeni. Apa de pe scândurile potecii avea o pojghiţă de nămol în care i se imprimau urmele. Era limpede – aşa cum fusese şi în faţa uşii de fier – că pe acolo nu mai umblase nimeni, de zile întregi. Probabil că ultima persoană care intrase fusese Pendergast, purtat pe traseul turului.

Corrie străbătu prima grotă în grabă, apoi se aplecă, trecu printr-o deschidere îngustă şi intră în caverna următoare. Îşi aminti imediat cum se numea: Biblioteca Uriaşului. Îşi aduse aminte că, în copilărie, crezuse că era într-adevăr biblioteca unui uriaş. Chiar şi acum trebui să admită că formaţiunile stâncoase păreau nişte cărţi absolut autentice.

Dar, ca întotdeauna, liniştea o făcea să intre, cumva, în alertă, iar lumina slabă era apăsătoare, şi ea grăbi pasul. Trecu pe lângă Hăul fără Fund şi ajunse la Bazinul Infinitului, care, în lumina aceea, avea o strălucire

stranie, verzuie. Era cel mai îndepărtat punct al turului; acolo, aleea făcea o buclă, întorcându-se spre Catedrala de Cristal. Mai departe se întindea bezna.

Corrie își aprinse lanterna și sondă întunericul de dincolo de alee, dar nu reuși să vadă nimic.

Se urcă pe balustrada de lemn de pe marginea bazinului. În pereții cavernelor prin care trecuse nu exista nici un tunel și nici o arcadă. Dacă mai departe se mai afla ceva, trebuia să treacă prin bazin ca să-l descopere.

Se așeză pe balustradă și își dezlegă șireturile, își scoase pantofii, apoi șosetele, pe care le îndesă în pantofi, după care legă șireturile unele de altele. Cu pantofii într-o mână, încercă apa cu vârful unui deget. Era șocant de rece și mai adâncă decât părea. Intră, o traversă cât de repede putu și ajunse pe celălalt mal. Acum avea picioarele ude, fir-ar să fie. Desculță, se cățără pe cea mai îndepărtată margine a bazinului și își îndreptă lanterna spre întunericul de la bază. Văzu un tunel scund, care ducea spre dreapta. Solul era din calcar moale, tocit de vechiul du-te vino. Era pe calea cea bună.

Se așeză pe o movilă de calcar și își trase șosetele peste picioarele ude, apoi își puse adidașii și le legă șireturile. Ar fi trebuit să-i dea prin gând să-și pună niște tenișI vechi.

Se ridică și se apropie de tunel. Fu nevoită să se aplece – nu era mai înalt de un metru și jumătate –, și, pe măsură ce înainta, tavanul devenea tot mai scund. Pe jos se prelingea un fir de apă. Pe urmă plafonul se înălță din nou și tunelul coti brusc către dreapta. Lumina lanternei căzu pe o ușă de fier, cu un lacăt identic cu cel de la intrarea în peșteră.

„Atunci aici e. Asta trebuie să dea în vechea distilerie."

Corrie își scoase din nou șperaclele și trecu la treabă. Din cine știe ce motiv – poate din cauza luminii insuficiente sau fiindcă își simțea degetele inexplicabil de butucănoase și de neîndemânatice –, avu nevoie de mai mult timp. Dar, după mai multe minute, simți, fără putință de tăgadă, că tija principală cedează. Fără nici un zgomot, puse lacătul alături și deschise ușa.

Se opri în prag, rotindu-și lanterna cu prudență. În fața ei, stânca era străpunsă de un tunel întunecos, cu pereți netezi și ușor fosforescenți.

Înaintă, parcurgând cam treizeci de metri, cu lumina lanternei dansând în jur, până când tunelul se lărgi, dând într-o altă încăpere. Dar spațiul acela nu avea nimic din vastitatea și din măreția grotelor precedente. Din solul accidentat se înălțau doar câteva stalagmite cioturoase. Aerul era rece și închis și se simțea un miros, un miros neobișnuit: miros de fum. Fum stătut și încă ceva. Ceva scârbos. Dinspre ușa deschisă venea un curent plăcut de aer, fluturându-i părul de pe ceafă.

Asta trebuia să fie: vechea distilerie ilegală.

Înaintă prin întuneric și, imediat, raza lanternei căzu pe ceva din capătul opus – o licărire mată, metalică. Făcu încă un pas, apoi încă unul. Și iată-l: un alambic vechi, o relicvă aproape caricaturală a unei ere apuse, cu un cazan imens de aramă așezat pe un trepied, sub care se zărea cenușa unui foc de demult. Deasupra nivelului podelei, pe un raft, erau stivuiți câțiva bușteni crăpați. Partea de sus a cazanului, cu spirala ei lungă din țeavă de cupru, fusese îndepărtată și zăcea acum alături, pe jumătate zdrobită. Împrejur erau împrăștiate mai multe oale și cazane mai mici.

Corrie se opri și mătură încăperea cu lumina lanternei. Pe una dintre laturi era o masă pe care se aflau două pahare, unul din ele spart. Alături de masă se vedeau câteva bucăți dintr-un scaun și o carte de joc putrezită; un as, observă Corrie. Într-un colț era un morman de sticle sparte și de recipiente de tot felul: sticle de vin, borcane cu filet, urcioare de lut, totul în mijlocul unor gunoaie mucegăite. Și-i imagină pe bărbații care supravegheau focul, jucând cărți, bând și fumând.

Acum își îndreptă lanterna în sus. La început nu deslușì nimic, plafonul era complet negru. Însă apoi reuși să vadă câteva stalactite sparte și un fagure de fisuri prin care, după toate aparențele, ieșea fumul. Chiar și așa, tirajul nu se putea face foarte rapid: respirația ei condensa în aer, înconjurând-o cu o ceață ce părea să ardă în lumina lanternei.

Se apropie de cazanul așezat pe trepiedul de fier. Era cu siguranță destul de mare pentru a fierbe un om. Cu toată umezeala din jur, era greu de spus dacă fusese folosit de curând. Oare mirosul de fum rămăsese din vremurile îndepărtate ale distileriei? Nu era sigură. Și mai era și celălalt miros: cel neplăcut. Nu de putreziciune; chiar mai rău decât atât. Același miros de șuncă stricată de la locul crimei.

Corrie se opri locului, simțindu-se brusc înfricoșată. Venise să vadă dacă distileria mai era acolo. Ei bine, *era*. Putea să facă stânga împrejur și s-o pornească spre ieșire. De fapt, pătrunderea în locul acesta i se părea acum o idee foarte, foarte rea.

Înghiți în sec. Își reaminti că reușise să ajungă până acolo. Putea să mai stea cinci secunde ca să-și încheie explorarea.

Se ridică pe vârfuri și se uită în cazan. În timp ce îi lumina interiorul, o izbi un miros de untură râncedă.

Pe fund era ceva palid, aproape transparent, ca o cochilie sidefie de scoică. O ureche de om.

Corrie fu cuprinsă de greață și se retrase clătinându-se pe picioare. Lanterna îi scăpă din mână, se izbi de solul de calcar dur și se rostogoli către un colț întunecos, rotindu-și alene raza de-a curmezișul podelei și al plafonului și oprindu-se în cele din urmă lângă perete, cu o bufnitură puternică, înfundată.

O secundă mai târziu, se stinse, cufundând caverna într-un întuneric de smoală.

„La naiba, își spuse Corrie. La naiba să te ia!"

Se lăsă cu prudență în patru labe și înaintă încet, proptindu-se pe genunchi și pe brațe și pipăind solul cu palmele, în direcția în care se rostogolise lanterna. După un minut, degetele ei măturară peretele grotei. Începu să-l pipăie, căutând-o.

Nu era acolo.

Înghiți din nou în sec, așezându-se pe vine. Preț de un minut, se gândi să-și caute drumul înapoi prin întunericul deplin. Dar avea atât de mult de mers, încât i-a fi fost ușor să se dezorienteze. Se luptă cu un sentiment de panică. Avea să-și găsească lanterna. Probabil că se stinsese din cauza impactului cu peretele. Avea s-o găsească, s-o reaprindă și să plece dracului de acolo.

Se mișcă de-a lungul peretelui, mai întâi spre stânga, apoi spre dreapta, pipăind cu mâinile.

Nici urmă de lanternă.

Poate o luase pe un traseu greșit. Se târî cu grijă înapoi, în locul de unde credea că pornise, și încercă din nou, deplasându-se încet în

direcția în care își amintea că se rostogolise lanterna. Totuși, oricât cât de departe înaintă pe lângă perete, bâjbâind cu mâinile, nu reuși s-o descopere.

Începuse să respire precipitat când reveni în mijlocul încăperii. Sau, cel puțin, așa credea, că se afla în mijloc; în bezna aceea deplină, se dezorienta cu repeziciune.

„Bun, își spuse. Stai locului, respiră ceva mai regulat, vino-ți în fire." OK, fusese într-adevăr o prostie să intre acolo doar cu o lanternă și fără nici un chibrit. Dar grota în care se afla era mică și nu avea decât o singură ieșire – nu era așa? Nu-și aducea aminte să fi văzut pasaje care ieșeau, dar, pe de altă parte, nu verificase prea serios.

Inima îi bătea atât de repede, încât abia putea să respire. „Calmează-te", își spuse. Era timpul să-și ia gândul de la lanternă. Probabil că oricum se făcuse bucăți. Acum, cel mai important lucru era să plece de acolo, să continue să se miște; altminteri avea să înghețe. Lăsase ușa descuiată, slavă Domnului, iar acolo, în Caverne, luminile erau încă aprinse. Tot ce avea de făcut era să iasă din camera aia dosnică și să străbată tunelul.

„Stupid, stupid, stupid..."

Se orientă cu atenție în direcția unde credea că afla intrarea. Apoi, cu tot atât de multă atenție, începu să se târască înainte. Solul peșterii era rece, bolovănos, accidentat, acoperit de pietriș unsuros și de băltoace. Bezna neagră ca smoala era absolut înspăimântătoare. Corrie nu era sigură că se mai aflase vreodată într-un loc complet lipsit de lumină. Chiar și în cea mai întunecoasă noapte străluceau câteva stele sau se zăreau câteva raze de lună... Simți că inima începuse să-i bată și mai repede decât înainte.

Pe urmă capul i se izbi dureros de ceva. Întinse mâna, pipăi: cazanul de fier. Se târâse dând exact peste tăciunii stinși.

Bun, deci mersese exact în direcția opusă. Dar cel puțin avea un reper. Avea să se târască de-a lungul pereților până când avea să ajungă la tunelul de ieșire. Odată intrată în tunel, avea să continue să se târască, ținând o mână pe perete, până la ușa de fier. De acolo putea ajunge la bazin – nu se îndoia de asta – chiar și în cea mai deplină beznă. Și, în

orice caz, pe malul opus al acestuia se aflau luminile şi poteca se scânduri. „Nu e chiar atât de departe, îşi repetă ea, nu e deloc chiar atât de departe..."

Impunându-şi să se relaxeze, începu să înainteze târâş, alunecând cu mâna stângă pe perete: „Târăşte-te, stai, târăşte-te, opreşte-te iarăşi, trei, patru, cinci". Inima începu să i se domolească. Dădu peste o stalagmită, încercă să-i vizualizeze amplasarea în încăpere. Realiză, cu uşurare, că ieşirea trebuia să fie exact în faţa ei.

Continuă să se târască, cu o mână pe podea, cu o alta pe perete. „Şase, şapte, opt..."

În întuneric, mâna ei atinse ceva cald.

Corrie şi-o retrase brusc, instinctiv. Spaima şi surprinderea năvăliră o clipă mai târziu. Era vreuna dintre creaturile care trăiesc în peşteri – poate un şobolan sau un liliac? Sau imaginaţia ei, lucrând la maximum în întuneric?

Aşteptă. Nu se auzea nici un sunet, nici o mişcare. Întinse mâna din nou, cu grijă, pipăi iarăşi.

Era cald, dezgolit, fără păr, umed.

Se trase înapoi, ghemuindu-se. Un suspin i se ridică fără voia ei în gâtlej. Un miros de mizerie indescriptibil, scârbos, păru să se înalţe, învăluind-o. Ce zgomot auzea, era propria răsuflare? Da, ea era: respira întretăiat, înfricoşată.

Scrâşni din dinţi, strânse din ochi în întuneric, încercă să-şi recapete controlul asupra bătăilor sălbatice ale inimii.

Obiectul pe care îl atinsese nu se clintise. Probabil nu era decât o altă protuberanţă sau încreţitură a solului. Dacă se oprea, îngrozită, de fiecare dată când atingea câte ceva, n-avea să mai iasă niciodată din peşteră.

Întinse mâna, dând să înainteze, şi atinse din nou obiectul. *Era* cald, asta nu era o închipuire, dar probabil că era o ciudăţenie, o chestie vulcanică sau cam aşa ceva. Îl pipăi, lăsându-şi mâna să alunece uşor, când ici, când colo...

Realiză că atingea un picior gol, cu unghii lungi, rupte.

Foarte încet, își retrase mâna. Îi tremura incontrolabil, și respirația îi hârșcâia, scăpată de sub orice control. Încercă să înghită, dar gura i se uscase.

Pe urmă, din întuneric veni o voce aspră, monotonă, o caricatură sâsâită a glasului omenesc:

– Vlei să te joși cu mine?

47

Hazen se lăsă pe spătarul scaunului capitonat, apăsându-şi uşor degetele pe lemnul lustruit al mesei de conferinţe. Se întrebă, încă o dată, de ce Medicine Creek nu-şi putea permite un birou de şerif cu scaune frumoase şi confortabile sau o masă ca aceea; însă apoi îi trecu prin cap că biroul şerifului din Deeper funcţiona pe bani împrumutaţi, ca orice altceva din oraş. Cel puţin, secţia lui avea, în fiecare an, bani la bancă. Avea să vină şi vremea oraşului Medicine Creek, iar asta o să se întâmple şi datorită lui, şi nu într-o mică măsură.

Vocea lui Hank Larssen zumzăia în fundal, dar Hazen abia dacă îl asculta. Era mai bine să-l lase pe şeriful din Deeper să spună tot ce avea de spus. Se uită la ceas pe furiş. Era şapte. Străbătuse un drum lung în ziua aceea, făcuse câteva progrese reale. Se gândise foarte mult la toate şi, în mintea lui, cazul era acum aproape încheiat. Nu rămăsese decât un singur detaliu care continua să-i dea bătăi de cap.

Larssen părea să se apropie de sfârşitul discursului.

– Dent, e, pur şi simplu, cu totul prematur. N-am auzit decât o grămadă de ipoteze şi de supoziţii, dar nimic care să sune a dovadă întemeiată.

„Ipoteze şi supoziţii." Dumnezeule, Hank citea prea multe romane de Grisham!

Larssen încheie cu un aer hotărât:

– În lipsa unei dovezi concludente, n-am de gând să arunc un nor de suspiciuni asupra unuia dintre cetăţenii de frunte din Deeper. N-am s-o fac şi nici n-am să-i îngădui altcuiva s-o facă. Nu sub jurisdicţia mea.

Hazen aşteptă ca tăcerea să fie deplină, apoi se întoarse spre Raskovich.

– Chester? Ce părere ai?

Raskovich aruncă o privire spre Seymour Fisk, decanul de la KSU, care ascultase totul cu atenţie şi în tăcere, cu ţeasta cheală brăzdată de o cută adâncă.

– Păi, spuse şeful securităţii campusului, cred că tot ceea ce am descoperit împreună cu şeriful Hazen justifică o continuare a anchetei.

– N-aţi aflat nimic altceva, ripostă Larssen, decât că Lavender are probleme financiare. În zilele noastre, o grămadă de oameni au aşa ceva.

Hazen se abţinu din nou de la comentarii. Lasă-l pe Chester să poarte discuţia.

– Păi, spuse Raskovich, am găsit ceva mai mult decât nişte probleme financiare. Nu şi-a plătit taxele succesorale, pentru o serie de proprietăţi, vreme de mai mulţi ani. Aş fi interesat să aflu de ce nu i s-a pus nici un sechestru pentru neplata impozitelor. Şi Lavender a umblat peste tot, asigurând pe toată lumea că experimentul o să se facă în Deeper. Le-a spus tuturor că are un plan. Ca şi cum ar fi ştiut ceva în plus faţă de toţi ceilalţi. Acest „plan" îmi trezeşte foarte multe bănuieli.

– Pentru numele lui Dumnezeu, n-au fost decât nişte *vorbe*, ca să-şi calmeze creditorii, spuse Larssen, ridicându-se de pe scaunul confortabil, tapiţat cu piele sintetică, ca să-şi sublinieze punctul de vedere.

„Perfect, cugetă Hazen. Hank se contrazice acum cu tipii de la KSU." Lui Larssen îi lipsise întotdeauna o doagă.

– E cât se poate de limpede, continuă Raskovich, că, dacă doctorul Chauncy şi-ar fi anunţat luni hotărârea de a face experimentul la Medicine Creek, creditorii lui Lavender ar fi trecut la acţiune şi el ar fi fost împins către faliment. Ăsta e un motiv întemeiat.

Se lăsă tăcerea. Larssen clătina din cap.

Şi acum vorbi în sfârşit Fisk, umplând încăperea cu vocea lui stridentă, parcă ruptă de realitate.

– Domnule şerif, noi n-avem intenţia de a aduce acuzaţii. Vrem, pur şi simplu, ca ancheta să fie continuată, investigând afacerile domnului Lavender în paralel cu orice alte piste spre care ne vor mai conduce indiciile.

Hazen continuă să aştepte. Politic, era important să se „consulte" cu Larssen. Bătrânul Hank nu părea să realizeze că totul era formal, că nimic din ce spusese el nu putea opri investigaţiile asupra lui Lavender.

– Domnule Fisk, zise Larssen, eu nu spun decât că nu este bine să ne fixăm prea devreme asupra unui suspect. Sunt o mulţime de alte ipoteze care ar trebui explorate. Uite ce e, Dent, ştim cu toţii că Lavender nu e un sfânt, dar nu e nici criminal, mai ales nu un *asemenea* gen de criminal. Chiar dacă ar fi angajat pe cineva, cum ar fi ajuns omul ăla de la Deeper la Medicine Creek fără să fie observat? Unde s-ar fi ascuns? Unde e maşina lui? Unde şi-a petrecut noaptea? Toată zona e cercetată din aer şi de la sol, ştii foarte bine!

Hazen expiră fără grabă. Ăsta era amănuntul care continua să-l sâcâie. Era singurul punct slab al teoriei lui.

– Eu am impresia, continuă celălalt, că e mult mai probabil ca ucigaşul să fie un locuitor din Medicine Creek, un individ de tipul Jekyll şi Hyde[1]. Dacă ar fi fost un străin, cineva ar fi văzut ceva. Nu poţi să tot vii şi să pleci din Medicine Creek fără a fi remarcat.

– S-ar putea ascunde în porumb, spuse Raskovich.

– De sus se poate vedea ce e în porumb, ripostă Larssen. Avioanele de recunoaştere zboară deja de zile întregi. Au căutat de-a lungul pârâului, pe o distanţă de peste treizeci de kilometri, au căutat în zona Gorganelor, au căutat peste tot. Nu s-a observat nimic care să indice că acolo s-ar ascunde cineva, şi nimeni n-a sosit şi n-a plecat. Deci, unde ar trebui să-l căutăm pe ucigaş? Într-o gaură în pământ?

În timp ce îl asculta, Hazen se crispă dintr-odată. Îşi simţi membrele înţepenind, în timp ce o idee strălucită îşi sfredelea, ca o dâră de foc, drumul către zona conştientă a minţii sale. „Bineînţeles, îşi spuse. Bineînţeles." Acesta era răspunsul care îi scăpase până atunci, era veriga lipsă a teoriei sale.

Respiră adânc şi se uită în jur, asigurându-se că nimeni nu-i remarcase reacţia. Nu trebuia să ştie că Hank îi oferise soluţia, asta avea o importanţă fundamentală.

---

[1] Aluzie la *The Strange Case of Dr. Jekyll and Mr. Hyde* de Robert Lows Stevenson, despre dubla personalitate (n.tr.)

Apoi își dezvălui revelația pe un ton aproape plictisit.

– Chiar așa, Hank. Se ascunde într-o gaură în pământ.

Se lăsă tăcerea.

– Cum vine asta? întrebă Raskovich.

Hazen se întoarse spre el.

– Cavernele lui Kraus.

– Cavernele lui Kraus? repetă Fisk.

– Pe Cry Road, casa aia veche cu un magazin de suvenire. În spatele ei, e o peșteră vizitată de turiști. E acolo dintotdeauna. Acum se ocupă de ea bătrâna Winifred Kraus.

Viteza cu care i se lega totul în minte era incredibilă. Soluția fusese sub nasul lui tot timpul, iar el n-o văzuse. Cavernele lui Kraus. „Bineînțeles."

Fisk îl aproba dând din cap, la fel și Raskovich.

– Îmi amintesc c-am văzut locul ăla, spuse acesta din urmă.

Larssen se albise la față. Știa că Hazen dăduse lovitura. Pentru că totul era atât de perfect, totul se lega atât de bine laolaltă.

Hazen vorbi din nou:

– Ucigașul se ascunde în peștera aia. Se uită la Larssen și nu reuși să-și rețină un zâmbet. După cum știi, Hank, e vorba despre aceeași peșteră în care își făcea bătrânul Kraus alcoolul de contrabandă. Făcea whisky din porumb, pentru *King Lavender.*

– Asta-i chiar *foarte* interesant, spuse Fisk, întorcându-se spre Hazen cu o privire admirativă.

– Nu-i așa? În fund, dincolo de traseul turistic, există o încăpere în care își fierbeau borhotul. Într-un *alambic* mare.

Hazen văzu ochii lui Raskovich dilatându-se brusc.

– Într-un alambic destul de mare ca să fierbi în el un om?

– Bingo! răspunse Hazen.

Atmosfera deveni extrem de tensionată. Hazen știa că teoria i se părea veridică până și lui Larssen, care începuse să transpire.

– Așa că înțelegeți, domnule Fisk, continuă Hazen, omul lui Lavender stă ascuns în grota aia, ieșind noaptea în picioarele goale și cu tot restul recuzitei, omorând oamenii și făcând ca totul să pară o înfăptuire

a blestemului stafiei Gorganelor. În timpul prohibiției, King Lavender l-a finanțat pe bătrânul Kraus ca să instaleze alambicul ăla, l-a băgat în afaceri. Așa a procedat în tot districtul Cry. I-a adus la faliment pe toți contrabandiștii din alte locuri.

Hank Larssen își scoase batista și tamponă picăturile de sudoare care i se înșiruiau pe frunte.

– Lavender a pretins că asistentul lui, McFelty, s-a dus în Kansas City, să-și viziteze mama bolnavă. E unul dintre lucrurile pe care le-am verificat astăzi, împreună cu Raskovich. Am încercat să intrăm în legătură cu mama lui McFelty. Și am aflat totul despre ea. Tăcu o clipă. A murit acum douăzeci de ani. Îi lăsă pe ceilalți să asimileze ceea ce spusese, apoi continuă: Iar acest McFelty a mai avut probleme cu legea. Probleme mărunte, dar, în majoritatea cazurilor, datorate violenței: agresiuni minore, agresiuni cu circumstanțe agravante, conducere sub influența alcoolului.

Revelațiile apăreau repede, aproape stivuindu-se unele peste altele. Și Hazen adăugă lovitura de grație:

– McFelty a dispărut cu două zile înainte de uciderea lui Swegg. Cred că s-a ascuns sub pământ. Așa cum a subliniat Hank, nu poți să vii în Medicine Creek sau să pleci din oraș fără să fii remarcat; fără să observe vecinii, fără să observ *eu*. În tot acest timp s-a ascuns în Cavernele lui Kraus, ieșind noaptea ca să-și facă treaba murdară.

Urmă o pauză îndelungată, în timpul căreia nimeni nu scoase nici un cuvânt. Pe urmă Fisk își drese glasul.

– Un raționament de mâna-ntâi, domnule șerif. Ce ai de gând acum?

Hazen se ridică în picioare, cu o expresie hotărâtă.

– Orașul mișună de poliție și de presă. Puteți fi siguri că McFelty continuă să se ascundă în fundul cavernelor ălora, așteptând un moment de acalmie ca să poată fugi. Acum, după ce și-a îndeplinit misiunea.

– Și?

– Mergem acolo și-l prindem pe nemernic.

– Când?

– Acum. Se întoarse spre Larssen. Ne consultăm cu cei de la sediul central al poliției, din Dodge. Vreau să vorbim la telefon, personal, cu

comandantul Ernie Wayes. Avem nevoie o echipă de oameni bine înarmați, și încă imediat. Avem nevoie de câini, de câini buni de data asta. Eu mă duc la tribunal, să obțin un mandat de arestare de la judecătorul Anderson.

– Sunteți sigur că McFelty e încă acolo, în grote? întrebă Fisk.

– Nu, răspunse Hazen. Nu sunt sigur. Dar trebuie să existe cel puțin niște dovezi. Nu-mi asum nici un fel de risc. Tipul e periculos. Poate c-o fi lucrat pentru Lavender, dar s-a distrat ceva cam prea mult – și asta mă sperie de moarte. Să nu facem greșeala de a-l subestima.

Se uită pe fereastră, la orizontul din ce în ce mai negru, la vântul care se întețea.

– Trebuie să acționăm. Omul nostru s-ar putea să profite de acoperirea furtunii ca să scape.

Se uită la ceas, apoi mătură încă o dată încăperea cu privirea.

– Intrăm în seara asta, la ora zece, în forță.

48

Întunericul era deplin, absolut. Corrie zăcea pe stânca umedă, murată până la os, tremurând din toate încheieturile, de frică și de frig. Creatura se auzea, nu prea departe, mișcându-se, vorbind cu sine însăși, cu glas scăzut, monoton, agitându-și buzele ca să scoată sunete oribile, bolborosinde, uneori gângurind și alte ori râzând, ca de o glumă neînțeleasă de nimeni altcineva.

Mintea ei trecuse dincolo de neîncredere și de groaza absolută, regăsindu-se de partea cealaltă, rece și amorțită. Ucigașul pusese mâna pe ea. El – presupunea că era de sex masculin – o legase, și-o aruncase pe un umăr, cu brutalitate, ca pe un sac cu carne, și o cărase printr-un labirint de tunele, uneori urcând, alteori coborând, alteori împroșcând apa torentelor subterane pe care le traversa, un timp care ei i se păruse o eternitate.

Și prin beznă – întotdeauna prin beznă. Părea să înainteze pe pipăite, sau știa drumul pe de rost.

Avea mâinile alunecoase, reci și umezi, însă puternice ca niște cabluri de oțel, care amenințau s-o strivească oricând. Ea țipase, implorase, insistase, dar nici unul dintre protestele ei nu se bucurase de atenție. Și pe urmă ajunseseră în sfârșit în *locul acela* – în acel loc de o duhoare de nedescris – și el o aruncase pe podeaua de piatră, făcând-o să vadă stele verzi. Piciorul lui bătătorit o împinsese apoi cu grosolănie într-un colț și acolo zăcea acum, năucită, îndurerată, sângerând. Duhoarea – care mai înainte fusese slabă și de neindentificat – era aici oribilă, omniprezentă, acoperea totul.

Stătuse așa, amorțită și golită de gânduri, un timp a cărui durată era imposibil de ghicit. Dar acum începea să-și regăsească simțurile. Paralizia generată de spaimă începea să-și piardă puterea, deși foarte încet. Stătea nemișcată, silindu-se să gândească. Se afla departe, în adâncul peșterii – o peșteră mult mai mare decât își putuse cineva imagina. Nimeni nu o putea găsi aici, nimeni nu o putea salva...

Se luptă cu panica stârnită de acest gând. Dacă nimeni nu putea s-o salveze, atunci avea să se salveze singură.

În beznă, strânse cu putere din ochi, ascultând. *El* își făcea de lucru în întuneric, undeva, în apropiere, gâlgâind și psalmodiind cuvinte neinteligibile, pentru el însuși.

Măcar era o ființă umană...?

Trebuia să fie om. Avea picior de om, deși era învârtoșat ca pielea netăbăcită. Și vorbea, sau, cel puțin, articula cuvinte, cu o voce subțire, de copil.

Și totuși, dacă era om, nu semăna cu nici un altul care călcase vreodată pe suprafața pământului.

Corrie îl simți, dintr-odată, alături de ea. Se auzi un mormăit. Înghețată de spaimă, așteptând. O mână o înhăță cu brutalitate, o ridică în picioare, o zgâlțâi.

– Muh?

Ea suspină.

– Lasă-mă-n pace.

Încă o zgâlțâitură, de data asta mai puternică.

– Hoooo! făcu vocea, pițigăiată și copilărească.

Corrie încercă să se elibereze și el o azvârli la pământ cu un mormăit.

– Încetează... Încetează...

O mână o înșfăcă de gleznă și o smuci brusc. Corrie țipă când durerea îi săgetă șoldul. Pe urmă îi simți brațele în jurul ei, luând-o de umeri, ridicând-o cu totul.

– Te rog, te rog, încetează...

– Te log, scheună vocea. Te log. Hruhn.

Vlăguită, încercă să-l împingă, dar el o ținea aproape, învăluind-o în duhoarea răsuflării lui.

– Nu... dă-mi drumul...

– Heeee!

Fu trântită din nou la pământ, apoi îl auzi îndepărtându-se, târşâindu-şi picioarele şi scoţând un sunet jos, ca un murmur. Corrie se zbătu cu sălbăticie, străduindu-se să se ridice în capul oaselor. Frânghiile îi arseră încheieturile şi îşi simţi mâinile furnicând-o, golite de sânge. Avea de gând s-o ucidă, ştia asta. Trebuia să fugă.

Cu un efort imens, reuşi să se salte în capul oaselor. Măcar dacă ar fi ştiut cine era el, sau ce făcea, sau ce căuta acolo, în peşteră... Dacă ar fi înţeles, poate ar fi avut o şansă. Înghiţi în sec, se înfioră, încercă să vorbească.

– Cine... cine eşti? întrebă ea.

Vocea îi sună ca o şoaptă.

Pentru o clipă, se lăsă liniştea. Urmată de un târşâit. Venea spre ea.

– Te rog, nu mă atinge.

Îl auzea respirând. Realiză că, poate, ideea de a-i atrage din nou atenţia asupra ei nu fusese chiar atât de bună. Totuşi, singura ei speranţă era să-l momească într-un fel sau altul. Înghiţi din nou în sec şi repetă întrebarea.

– Cine eşti?

Îl simţi aplecându-se deasupra ei. O mână umedă îi atinse faţa, zgâriind-o cu unghiile rupte, cu degetele imense, bătătorite şi calde. Ea se feri cu un ţipăt înăbuşit.

Pe urmă simţi o mână pe umăr. Încercă să stea nemişcată, să o ignore. Mâna o strânse de umăr, apoi coborî în josul braţului, oprindu-se ca s-o pipăie ici şi colo, înainte de a-şi continua alunecarea: aspră şi grosolană, cu unghiile rupte părând capetele despicate ale unor bucăţi de lemn.

Mâna se retrase, apoi reveni, alunecându-i cu mişcări furişe pe şira spinării. Corrie încercă să se răsucească, dar mâna o strânse brusc de omoplat, cu o forţă înfiorătoare. Ea ţipă fără să vrea. Mâna continuă să se târască. O apucă de ceafă, strânse. Ea paraliză de groază. Strânsoarea deveni mai puternică.

– Ce vrei? făcu ea, cu voce sugrumată.

Mâna se destinse încet. Ea îi auzi respirația, apoi un murmur, apoi niște cuvinte psalmodiate rapid, cu voce foarte scăzută. Vorbea din nou cu el însuși. Mâna îi mângâie ceafa, apoi se ridică și o frecă pe creștet.

Ea voia din nou să se răsucească, dar el o împiedică. Mâna continuă s-o frece, coborându-i acum pe frunte. Îi frecă fața, îi dezmierdă obrazul, o trase de buze, încercă să-i deschidă gura, cu degete împuțite și cornoase, ca ghearele unui monstru. Ea se întoarse, dar mâna urmă mișcarea capului, împungând-o, întotdeauna împungând, ca și cum ar fi inspectat o halcă de carne.

– Te rog, încetează! suspină ea.

Mâna se opri, și Corrie auzi un mormăit. Pe urmă degetele lui îi alunecară în jurul gâtului, de data asta prin față, și o strânseră, mai întâi ușor, apoi mai tare. Apoi și mai tare.

Corrie încercă să țipe, dar strânsoarea îi strivise deja traheea. Se zvârcoli, se zbătu, în fața ochilor începură să-i pâlpâie stele.

Iar el continua să strângă. Și, în timp ce totul pâlpâia, dispărându-i când și când din minte, și membrele începeau, involuntar, să i se relaxeze, Corrie se strădui cu disperare să-și întindă brațele, să se agațe de întuneric, să-și împingă agresorul cât mai departe...

Mâna lui se destinse treptat, eliberând-o. Ea se prăbuși, cu respirația tăiată, străduindu-se să tragă aer în plămâni, cu capul zvâcnindu-i. Mâna se întoarse în părul ei, mângâindu-i-l.

Pe urmă, brusc, se opri. Mâna se retrase, și el făcu un pas înapoi.

Corrie rămase întinsă, îngrozită, tăcută. Auzi un fornăit, apoi un altul, apoi încă unul. El părea să adulmece aerul. Corrie observă că în peșteră pătrunsese o adiere ușoară. Simțea mirosul lumii exterioare: aroma de ozon și de umezeală a furtunii, izul de pământ, parfumurile răcoroase ale nopții, toate îndepărtau – deși într-o foarte mică măsură – duhoarea acelui loc de coșmar.

El părea să fie atras de miros, să-i simtă chemarea.

Și plecă.

49

Era 8.11 P.M. – ora firească a apusului. Cu excepţia faptului că, în vestul Kansasului, soarele dispăruse deja, cu patru ore mai devreme.

Încă din primele ore ale amiezii, un front de aer rece cu o lungime de o mie şase sute de kilometri, împins către sud din Canada, îşi forţa pătrunderea în regiunea marii prerii, care, vreme de mai multe săptămâni, fusese pârjolită de soare şi uscată. În timpul deplasării frontului, aerul din faţa sa se ridica, antrenând particule fine de ţărână. Fenomenul începuse să se manifeste curând sub forma unor „diavoli de praf": vârtejuri spiralate, înălţându-se brusc în văzduhul întunecat. Pe măsură ce înainta, mişcarea frontului creştea în intensitate, ridicând stratul uscat de la suprafaţa solului şi, autoalimentându-se astfel, sfârşise prin a da naştere unui zid masiv de praf învârtejit, şuierător. Se ridicase cu repeziciune la o altitudine de trei mii de metri. La suprafaţa solului, vizibilitatea scăzuse la mai puţin de patru sute de metri.

Avertizările asupra furtunii de nisip precedau deplasarea frontului, care traversa Kansasul de la est către vest. Zidul de un cafeniu întunecat ataca oraş după oraş, înghiţindu-le unul după altul. Frontul de aer rece, încărcat de praf, se înşuruba ca un ic în aerul fierbinte, uscat şi stătut care sufocase până atunci marea prerie. În momentul coliziunii, masele de aer de densităţi şi temperaturi diferite îşi disputau supremaţia. Această confruntare genera apariţia unui front de joasă presiune, care se rotea, în sens invers acelor de ceas, deasupra unei zone de aproape două sute şaizeci de mii de kilometri pătraţi de pe platouri. În cele din urmă, aerul

cald care se ridica de la suprafaţa solului penetra masa mai rece de deasupra, clocotind în nori semeţi de furtună care se înălţau tot mai sus şi mai sus, luând în final forma unor munţi mânioşi, întunecaţi, mai mari decât Himalaya, profilaţi pe fundalul cerului. Acest imens lanţ muntos se turtea de tropopauză, spulberându-se sub forma unor nori ameninţători masivi, în formă de nicovale.

Pe măsură ce căpăta amploare, furtuna se diviza în mai multe vârtejuri, care se deplasau împreună, ca un tot, dar în devălmăşie: vârtejuri mature, formate în centrul furtunii, alături de altele, mai recente, conturate la periferie. În grupul de vârtejuri care se apropiau de districtul Cry exista una al cărei vârf cu înfăţişare de nicovală începea să se bombeze în sus. Această „excrescenţă" era un indiciu al faptului că, în centrul furtunii, curentul de aer ascendent era atât de puternic, încât străpunsese tropopauza, ajungând în stratosferă. În partea inferioară a furtunii luau naştere lobi urâţi, ca nişte sâni lăbărţaţi, anunţând ploi torenţiale, grindină, rafale de vânt şi tornade.

Institutul Naţional de Meteorologie urmărea furtuna prin intermediul radarului, al sateliţilor şi al rapoartele piloţilor şi ale observatorilor civili. Comunicatele despre furtuna de praf şi despre vijelia care se apropia fuseseră modificate pentru a include observaţii asupra tornadei. Birourile locale ale Institutului începeau să avertizeze autorităţile în privinţa necesităţii unor măsuri de urgenţă. Şi rămâneau în alertă, aşteptând cel mai rar întâlnit, dar şi cel mai cumplit gen de furtună: furtuna supercelulară. În cazul unui asemenea eveniment mult mai bine structurat, principalul curent ascendent – cunoscut sub numele de mezociclon – poate atinge viteze de trei sute douăzeci de kilometri pe oră. Aceste furtuni pot genera bucăţi de grindină de şapte centimetri, curenţi descendenţi care se deplasează cu o sută treizeci de kilometri pe oră şi tornade.

Şi, deja, ploaia torenţială potopea întreaga zonă, evaporându-se imediat ce atingea solul, pustiindu-l cu microtornade care smulgeau copacii din rădăcini, aplatizau terenul şi smulgeau acoperişurile rulotelor. Grindina se revărsa din văzduh, despuind porumbul de ştiuleţi

și despicând lanurile, sfâșiind tulpinile uscate și reducându-le la niște bețe zdrențuite.

La mai multe mii de metri sub această furtună celulară, aproape pierdut în vijelia care se apropia, un Rolls-Royce vâjâia cu o sută șaizeci de kilometri pe oră – două tone de jumătate de metal prelucrat cu mare precizie despicând întunericul de pe o lungă panglică singuratică de asfalt.

În interior, șoferul ținea o singură mână pe volan și arunca priviri fugare către laptopul de alături. Pe ecran se vedea progresul în timp real al furtunii, un fotomontaj al imaginilor descărcate de pe mozaicul de sateliți meteorologici care orbitau cu mult deasupra sa.

Venind de la Topeka, ieșise de pe Autostrada Interstatală 70 imediat după ce trecuse de Salina, iar acum trecea pe lângă periferia orașului Great Bend. De aici înainte, drumul către Medicine Creek avea să urmeze mai mult șosele regionale. Din acest motiv – și datorită apropierii furtunii – va trebui să reducă dramatic viteza.

Însă timpul era esențial. Criminalul avea să ucidă din nou, în curând. După toate probabilitățile, avea să fie atras de furtună, de violența și de întunecimea ei, și aproape sigur, în noaptea aceea, avea să omoare iarăși.

Șoferul își luă telefonul celular și tastă un număr. Un mesaj înregistrat îl informă, și de această dată, că abonatul cu care încerca să ia legătura se afla în afara zonei de acoperire.

„În afara zonei de acoperire." Medită asupra acelei expresii: „în afara zonei de acoperire".

Acceleră.

50

Tad Franklin era fascinat de tornade încă din copilărie, de când văzuse filmul *Vrăjitorul din Oz*. Deşi trăise toată viaţa în vestul Kansasului, chiar în centrul „Aleii Tornadelor"[1], nu văzuse niciodată una, fapt care era sursa unui sentiment secret de jenă. I se întâmplase mult mai des decât şi-ar fi dorit să le vadă urmările – rulote stâlcite, copaci transformaţi în scobitori, maşini luate pe sus şi azvârlite de-a curmezişul drumurilor –, dar nu văzuse niciodată cu ochii lui un nor-pâlnie.

Era sigur că, în noaptea aceea, lucrurile aveau să se schimbe. Avertizările meteorologice se succedaseră pe toată durata zilei. Intensitatea alertelor părea să crească de la o oră la alta: posibilă declanşare a unei furtuni; avertizare de furtună severă; posibilă declanşare de tornade. O furtună violentă de praf care năvălise şuierând cu o oră mai înainte distrusese pancarte publicitare şi şindrilă de pe acoperişuri, sablase maşinile şi pereţii caselor, doborâse copaci şi redusese vizibilitatea la câteva sute de metri. Iar apoi seara, la ora 20.11, când Tad era singur în biroul şerifului, primise înştiinţarea: pentru întregul district Cry fusese emisă, până la miezul nopţii, avertizarea de tornadă. Era posibilă apariţia unor tornade de magnitudine 2 sau chiar 3 pe scara F[2].

---

[1] Regiune centrală a SUA în care se produc cele mai multe tornade anual şi care cuprinde porţiuni din statele Texas, Kansas, Oklahoma şi Iowa. (n.red.)

[2] Sistemul de clasificare Fujita a tornadelor, bazat pe pagubele provocate structurilor construite de om, a fost conceput de Theodore Fujita, profesor de meteorologie de la Universitatea din Chicago; împarte tornadele în slabe (F0 şi F1), puternice (F2 şi F3) şi violente (F4 şi F5), cu vânturi de până la trei sute douăzeci de kilometri pe oră şi de forţă devastatoare. (n.red.)

Zece secunde mai târziu, șeriful Hazen îi vorbea prin stația radio.

– Tad, spuse el, sunt în Deeper, mă pregătesc s-o iau înapoi.

– Domnule șerif...

– N-am prea mult timp. Ascultă-mă. Am avansat mult în rezolvarea cazului. Credem că ucigașul se ascunde în Cavernele lui Kraus.

– Ucigașul...?

– Lasă-mă să termin, pentru numele lui Dumnezeu! După toate probabilitățile, e McFelty, lacheul lui Norris Lavender. Se ascunde în încăperea aia din fund, unde distilau alcool de contrabandă. Dar trebuie să acționăm repede, pentru cazul în care se hotărăște să părăsească locul la adăpostul furtunii. Alcătuim o echipă cu care pătrundem înăuntru la ora zece. Pe de altă parte, Institutul Național de Meteorologie ne-a dat de știre că pentru tot districtul Cry s-a emis avertizarea de tornadă...

– Tocmai am primit înștiințarea.

– ... Și trebuie să te pun să te ocupi tu de povestea asta. Știi care e procedura?

– Sigur că da.

– Bun. Dă sfoară-n țară și asigură-te că, în Medicine Creek și în împrejurimi, totul e bine protejat. Noi o să sosim în jur de ora nouă, apoi o să se dezlănțuie iadul – și nu mă refer la vreme. Pregătește două oale de cafea tare, proaspătă. Nu vii cu noi, așa că nu-ți face griji. Cineva trebuie să păzească fortul.

Abia în momentul când se relaxă își dădu Tad seama că începuse să devină oarecum nervos. Nu-l deranja să ia măsurile necesare în cazul unei avertizări de tornadă – o mai făcuse destul de des până atunci –, dar gândul de a merge în căutarea criminalului printr-o peșteră întunecoasă era cu totul altceva.

– Am înțeles, domnule șerif, zise el.

– OK, Tad, mă bizui pe tine.

– Da, domnule.

Tad agăță la loc stația radio. Cunoștea procedura foarte bine. Mai întâi avertizează cetățenii. Dacă mai găsești pe cineva afară, trimite-l în casă sau în adăpost.

Ieși afară cu spatele înainte, având grijă să nu stea cu fața în vânt. Îi simțea rafalele încărcate de nisip și de pietriș fin ca pe niște dinți dușmănoși. Deschise portiera mașinii de poliție, se strecură înăuntru,

își scutură praful din păr și de pe față, porni motorul și lăsă ștergătoarele să alunece pe parbriz de câteva ori. Apoi porni sirena și aprinse farurile. Ieși în strada principală și o parcurse cu viteză redusă, vorbind în portavoce:

– Aici biroul șerifului. A fost emisă o avertizare de tornadă pentru întreg districtul Cry. Repet, a fost emisă o avertizare de tornadă pentru întreg districtul Cry. Toți cetățenii se vor adăposti imediat sub pământ sau în clădiri de beton cu structură de rezistență. Stați departe de uși și de ferestre. Repet. A fost emisă o avertizare de tornadă pentru districtul Cry...

Ajunse la marginea orașului, trecu pe lângă ultimele case, se opri și își coborî privirea către șoseaua acoperită de praf. Puținele ferme pe care le putea zări aveau deja obloanele bine trase și nu se vedea, nicăieri, nici o mișcare. Probabil că fermierii stăteau deja de mai multe ore cu urechile lipite de aparatele de radio și știau mai bine decât oricine altcineva ce aveau de făcut: mutau vitele, mai ales animalele tinere, în zone adăpostite; aduceau cât mai multă hrană; se asigurau că au cât mai multe provizii, în cazul întreruperii curentului electric.

Fermierii știau cum să procedeze. Cei pentru care trebuia să-și facă griji erau tolomacii de orășeni.

Tad își lăsă ochii să alunece de-a lungul drumului până la orizont. Deasupra, cerul era negru, de un negru intens; probabil că soarele apusese deja, iar puțina lumină care mai rămăsese nu putea răzbate dincolo de furtună. Vântul sufla în rafale intermitente, purtând bucăți de pănuși și de tulpini pline de praf pe lângă geamurile mașinii. În districtul Cry, tornadele se deplasau întotdeauna de la sud-vest către nord-est. Bezna era atât de deasă încât, dacă ar fi venit tornada, nici măcar n-ar fi văzut-o. Nu puteau ști că se abate asupra lor până nu o *auzeau.*

Se grăbi să întoarcă mașina și reveni în oraș.

Ferestrele restaurantului Maisie's erau dreptunghiuri gemene de lumină veselă, gălbuie, ținând piept întunericului. Tad deschise în fața ușii și coborî, ridicându-și gulerul ca să se apere de vânt. Aerul mirosea a pământ uscat și a rădăcini de copaci. Sfărâmăturile de porumb îi împestrițară haina.

Intră și se uită în jur. În local se lăsă tăcerea când cei de față înțeleseră că nu venise pentru o ceașcă de cafea.

Tad își drese glasul.

– Scuzați-mă, băieți, dar s-a primit o avertizare pentru întreg districtul Cry, e posibil să vină tornade de forța 2 sau chiar 3. E timpul să mergeți acasă.

Reporterii și cameramanii fugiseră deja din calea furtunii, așa că Tad îi văzu acolo doar pe cei obișnuiți. Melton Rasmussen; Swede Cahill și soția lui, Gladys; Art Ridder. Smit Ludwig lipsea, ceea ce era oarecum ciudat. Era persoana pe care se aștepta cel mai mult s-o găsească acolo. Poate că ieșise, cu gândul de a pregăti un reportaj despre furtună. Dacă era așa, ar fi făcut mai bine să-și pună dosul la adăpost.

Rasmussen reacționă primul.

– Ceva noutăți despre crime? se interesă el.

Întrebarea rămase atârnată în aer, și Tad se pomeni că toată lumea se uită la el, așteptând. Fu luat prin surprindere: aici, chiar și sub amenințarea tornadei, crimele continuau să ocupe mintea tuturor. De aceea era plin localul: Tad văzuse vacile făcând așa, strângându-se grămadă când erau înspăimântate.

– Păi, noi... Se întrerupse. Șeriful i-ar fi tras, fără îndoială, o săpuneală pe cinste dacă pomenea ceva despre operațiunea în pregătire. Urmărim niște piste foarte bune, încheie apoi, în nota obișnuită, știind cât de neconvingător suna.

– Asta ni se spune de-o afurisită de săptămână, zise Mel, ridicându-se în picioare, cu obrajii congestionați.

– Ușurel, Mel, interveni Swede Cahill.

– Acum avem o pistă mai bună, ripostă Tad, cu un aer defensiv.

– „O pistă mai bună." Ai auzit, Art?

Art Ridder stătea la bar, sorbind dintr-o cană cu cafea. Era evident că în privirea lui nu exista nici umbră de bunăvoință. Își răsuci fundul pe scaunul cromat, întorcându-se către Tad.

– Șeriful a spus că are un plan, că există o cale de a prinde criminalul și de a aduce cultura experimentală înapoi, în Medicine Creek. Tad, vreau să știu și eu în ce naiba constă planul ăsta sau dacă nu e decât praf în ochi.

– N-am permisiunea să discut despre planurile lui, replică Tad. Și oricum, problema acum e avertizarea de tornadă până...

– La dracu' cu avertizarea, făcu Ridder. Vreau să văd că se face ceva în privința crimelor...

– Șeriful a avansat cu cercetările.

– A avansat? Și el unde e? Nu l-am văzut toată ziua.

– E în Deeper, face niște cercetări...

Ușile batante dinspre bucătărie se deschiseră brusc și Maisie își făcu apariția din spatele tejghelei.

– Tacă-ți fleanca, Art Ridder! se răsti ea. Nu-l mai bate pe Tad la cap. Nu-și face decât datoria.

– Ei, ia ascultă, Maisie...

– Art, nu mă lua tu pe mine cu „ia ascultă"! Îți cunosc apucăturile neobrăzate și n-o să te porți așa aici. Și tu, Mel, ar trebui să te porți mai frumos. Termină!

În încăpere se așternu o tăcere vinovată.

– S-a emis o avertizare de tornadă, continuă Maisie. Știți cu toții ce-nseamnă asta. Aveți cinci minute ca să plecați de-aici. Puteți plăti altădată. Eu trag obloanele și cobor în pivniță. Ar trebui să faceți și voi același lucru dacă nu vreți să vă treziți mâine-dimineață azvârliți cine știe pe unde.

Le întoarse spatele și dispăru în bucătărie, izbind cu putere în ușile batante și făcându-i pe toți să tresară.

– Adăpostiți-vă într-un loc sigur, zise Tad, plimbându-și privirea asupra adunării și reamintindu-și lista din manual. Coborâți în subsol, stați sub un banc de lucru, sub o cadă din beton sau sub o scară. Luați-vă o lanternă, apă potabilă și un radio cu baterii. Avertizarea e valabilă până la miezul nopții, dar s-ar putea prelungi, nu se știe niciodată. Va fi o furtună zdravănă.

În timp ce localul se golea, Tad se duse în spate, în căutarea lui Maisie.

– Mulțumesc, spuse el.

Ea își flutură cu nepăsare mâna. Era mult mai trasă la față decât își amintea s-o fi văzut vreodată.

– Tad, nu știu dacă ar trebui să-ți spun asta, dar Smit a dispărut.

– Și eu mă-ntrebam ce-i cu el.

– Un reporter l-a aşteptat aici azi-noapte, până la închidere. Smit n-a apărut nici la micul dejun, nici la prânz. Nu e în firea lui să se dea la fund aşa, fără să spună nimic. L-am sunat şi acasă, şi la ziar, dar nu răspunde nimeni.

– O să verific, zise Tad.

Ea dădu din cap.

– Probabil nu s-a-ntâmplat nimic.

– Da. Probabil că nu. Tad se întoarse în restaurant, trase toate obloanele, apoi o luă spre uşă. Cu mâna pe mâner, se răsuci către ea. Acum cobori în pivniţă, Maisie, OK?

– Am şi plecat.

Vocea ei se auzea din josul scărilor.

Tocmai când intra în biroul şerifului, Tad primi un apel de la dispecerul districtul. Sunase doamna Fernald Higgs. Băiatul ei văzuse un monstru în camera lui. Monstrul dispăruse când puştiul ţipase şi aprinsese lumina. Băiatul era într-o stare de isterie, la fel şi doamna Higgs.

Tad ascultă, neîncrezător, până când se termină relatarea.

– Cred că glumeşti, spuse el.

– Femeia vrea să vină şeriful la ei, încheie dispecerul cu glas neconvingător.

Tad nu putea să-şi creadă urechilor.

– Avem un criminal în serie în libertate şi un front de tornade pe drum şi tu vrei să umblu după un *monstru?*

Urmă o clipă de tăcere.

– Hei, ripostă dispecerul, eu nu-mi fac decât datoria. Ştii că trebuie să raportez totul. Doamna Higgs a zis că monstrul a lăsat o amprentă de picior.

Năucit, Tad lăsă staţia radio în jos. „Dumnezeule mare!"

Se uită la ceas. Opt treizeci. Putea să ajungă până la locuinţa familiei Higgs şi înapoi în douăzeci de minute.

Ridică din nou staţia, cu un oftat.

– Foarte bine, spuse. O să verific.

51

În momentul sosirii lui Tad la reşedinţa Higgs, tatăl se întorsese acasă şi-şi altoise băiatul, iar puştiul stătea supărat într-un colţ, fără lacrimi şi cu pumnii mici încleştaţi. Doamna Higgs se foia în fundul încăperii, îngrijorată, frângându-şi mâinile, cu buzele strânse. Higgs stătea la masa din bucătărie, cu o figură încremenită, mâncând un cartof.

– Am venit în legătură cu, ăă, anunţul, spuse Tad în timp ce intra, scoţându-şi pălăria.

– Lasă-l baltă, spuse tatăl. Îmi cer scuze că aţi fost deranjaţi.

Tad se apropie de băiat şi îngenunche alături de el.

– Eşti bine?

Puştiul dădu din cap, cu obrajii în flăcări. Era blond şi avea ochii foarte albaştri.

– Hillis, nu vreau să mai aud nici un cuvânt despre monştri, ai înţeles? zise fermierul.

Doamna Higgs se aşeză, apoi se ridică din nou.

– Îmi cer scuze. Tad, bei o cafea?

– Nu, mulţumesc, doamnă.

Se uită din nou la băiat şi i se adresă cu voce blândă:

– Ce-ai văzut?

Puştiul nu răspunse.

– Nu mai discutaţi despre monştri, mormăi fermierul.

Tad se trase mai aproape.

– L-am *văzut*, zise sfidător băiatul.

– Ce-ai spus? zbieră fermierul.

Tad se întoarse spre doamna Higgs.

– Doamnă, arătați-mi, vă rog, urma de picior.

Ea se ridică, nervoasă.

– Sper că nu mai pomenește despre monștri, nu? zise fermierul. Îi mai trag o bătaie, pe legea mea! Auzi, să chemi poliția pentru un monstru!

Doamna Higgs îl conduse pe Tad în micul salonaș din spatele casei și intră grăbită în camera copilului. Arătă spre fereastră.

– Știu c-am închis-o înainte de a-l aduce pe Hill la culcare, dar, când am venit aici, după ce a țipat, am văzut că era deschisă. Și când m-am dus s-o închid am observat o urmă în stratul de flori.

Din bucătărie se auzea vocea ridicată a lui Higs.

– E mai mare rușinea, să chemi șeriful fiindc-ai visat urât.

Tad săltă fereastra. Vântul pătrunse urlând înăuntru, înșfăcând perdelele și agitându-le cu sălbăticie. Tad își scoase capul în afară și se uită în jos.

În lumina palidă care se revărsa din cameră zări un strat de cârciumărese îngrijite cu migală. Câteva fuseseră turtite, conturând o urmă mare, alungită. Era posibil să fie o urmă de picior, dar era posibil și să nu fie.

Tad se întoarse în salonaș, ieși pe ușa laterală și ocoli casa, înclinându-se către perete ca să se adăpostească, până când ajunse în dreptul ferestrei băiatului.

Își aprinse lanterna și îngenunche lângă stratul de flori.

Amprenta era neclară și fusese ștearsă de furtună, dar semăna într-adevăr foarte mult cu o urmă de picior.

Se ridică și îndreptă lanterna în direcția opusă casei. O altă urmă se vedea, apoi alta și încă una. Orientă fasciculul luminos în direcția din care veneau. La vreo patru sute de metri distanță – dincolo de marea de porumb care se zbuciuma nebunește –, se zăreau luminile palide ale fabricii Gro-Bain. Din cauza avertizării de furtună, programul se terminase mai devreme, și acum clădirea era pustie.

În timp ce se uita, luminile se stinseră pe neașteptate.

Tad se răsuci pe călcâie. Se stinseseră și luminile din casa familiei Higgs. Dar strălucirea felinarelor din Medicine Creek continua să se vadă.

Căzuse o linie de tensiune.

Ocoli din nou casa cu pași apăsați și se opri în ușă.

– S-ar părea că, de fapt, a fost într-adevăr un intrus, spuse el.

Fermierul bodogăni furios, dar nu spuse nimic. Doamna Higgs aprindea deja lumânări.

– Am primit și o avertizare de tornadă. Trebuie să vă cer să trageți obloanele și să încuiați bine ușile și ferestrele. Coborâți în pivniță când se întețește vântul. Dacă aveți un radio cu baterii, țineți-l pe frecvența pe care se transmit comunicatele speciale.

Fermierul mormăi, în semn că înțelesese. N-avea nevoie să i se spună ce era de făcut în cazul unei tornade.

Tad se întoarse în automobil și rămase o vreme pe gânduri. Rafalele de vânt legănau încoace și încolo mașina masivă de poliție. Probabil că Hazen și echipa lui ajunseseră între timp în oraș. Își scoase stația radio și stabili legătura.

– Tu ești, Tad?

– Da. V-ați întors la sediu, domnule șerif?

– Nu încă. Furtuna a doborât un copac de pe Deeper Road și a făcut praf două relee de retransmisie.

Tad îi explică în grabă care era situația.

– Monstru, ai?

Hazen chicoti. În fundal se auzeau o grămadă de zgomote.

– Știți cum e la 911, ei trebuie să raporteze totul. Îmi pare rău dacă am...

– Nu-ți cere scuze. Ai procedat așa cum trebuia. Care-i concluzia?

– Se pare că a fost un intrus. Probabil că l-a speriat țipătul copilului. După toate aparențele, a luat-o către fabrica Gro-Bain. Care, apropo, tocmai a rămas fără curent.

– Probabil tot puștiul lui Cahill și prietenii lui. Ții minte bătaia cu ouă de luna trecută? Băieții ăia n-ar trebui să umble pe-afară într-o noapte ca asta. Profită de pana de curent ca să se țină de prostii și ar putea s-o

sfârşească prost, cu ţeasta zdrobită de vreun copac luat de vânt. Dacă tot eşti acolo, ce-ar fi să inspectezi niţel fabrica? Mai ai timp. Ţinem legătura.

– Sigur.

– Şi, Tad?

– Da?

– Nu l-ai mai văzut pe tipul ăla, Pendergast, nu-i aşa?

– Nu.

– Bun. Se pare că şi-a luat zborul din oraş după ce i-am arătat ordinul de interdicţie.

– În mod cert.

– Vrem să intrăm în peşteră la zece. Întoarce-te până atunci, ca să rămâi în birou.

– Am înţeles.

Tad întrerupse legătura şi porni motorul. Simţea o anumită uşurare. Acum avea un motiv şi mai bun pentru a nu merge în peşteră, în căutarea criminalului. Cât despre Gro-Bain, nu mai aveau paznic de noapte de când ultimul trecuse în schimbul de zi. El n-ar fi trebuit decât să verifice intrările: câtă vreme toate erau încuiate şi nu se vedea nici o mişcare, sarcina lui putea fi considerată îndeplinită.

Îndreptă maşina spre sud, către clădirea întunecată şi scundă a fabricii.

52

Tad intră încet în parcare, conducându-şi maşina cu grijă. Pale puternice de vânt izbeau zgomotos asfaltul pustiu, purtând paie rupte şi pănuşi zdrenţuite. Şuvoaiele de ploaie se revărsau ici şi colo, în cascadă, aidoma unor perdele căzute brusc şi la fel de brusc ridicate. Un şir de stropi mari trecu pe deasupra maşinii, din faţă către spate, în cadenţa unei rafale de mitralieră. De dincolo de parcare se auzea vântul, tălăzuind şi învolburându-se prin lanuri. Scrută încordat întunecimea de deasupra lor, pe jumătate sperând şi pe jumătate temându-se de apariţia contururilor ca de pumnal ale vreunui nor-pâlnie.

Şeriful pomenise de Andy Cahill şi de prietenii lui, pe care îi suspecta că ar fi terorizat ferma familiei Higgs. În sinea sa, Tad era de părere că, mult mai probabil vinovaţii erau fiul lui Hazen, Brad, şi gaşca lui. Băgatul copiilor în sperieţi şi aruncatul cu ouă în clădiri era mai degrabă stilul lor. Fiul nu avea să ajungă niciodată un bărbat de talia tatălui. Tad se întrebă ce avea să facă dacă îl găsea pe băiatul şerifului dând târcoale fabricii. Lucrurile s-ar fi putut dovedi destul de stânjenitoare.

Se apropie cu grijă de clădirea joasă a fabricii şi opri maşina, cu motorul în ralanti. Chiar şi prin geamurile închise, vântul urla şi gemea, aidoma unui animal chinuit de durere. Fabrica se detaşa vag din beznă, pierdută în marea de porumb, neagră şi părăsită.

În timp ce privea clădirea scundă, cu aspect sinistru, ceea ce i se păruse o verificare de rutină începu să-i placă tot mai puţin. De ce naiba

nu angajase Gro-Bain un alt paznic de noapte? Nu era corect ca povara securității unei proprietăți particulare să cadă în sarcina șerifului.

Își trecu mâna prin părul scurt. Asta nu se putea rezolva acum. El nu o avea de făcut decât o simplă verificare, ca să se asigure că nici una dintre uși nu fusese forțată. Avea apoi să treacă pe la locuința lui Smit Ludwig și să se întoarcă la sediu.

Întredeschise portiera mașinii și vântul i-o trânti înapoi, cu un urlet furios. Își trase pălăria pe ochi, își ridică gulerul, împinse portiera mai tare, apoi se aplecă și ieși, cu fața în bătaia vântului, croindu-și drum către platforma de descărcare. În vreme ce alerga, auzi ceva pocnind în vânt. Odată ajuns la adăpostul clădirii, își împinse pălăria spre spate și aprinse lanterna, apoi o porni de-a lungul peretelui din blocuri de ciment. Pocnetele se întețiră.

Când ajunse în vârful scării care ducea către platformă, lumina lanternei îi dezvălui ușa deschisă, smucindu-se în balamalele rupte și pocnind.

„La dracu'!"

Ted rămase locului, plimbând raza lanternei peste lacătul spart și peste balamalele deformate. Cineva forțase într-adevăr ușa. În mod normal, ar fi cerut întăriri. Dar unde putea găsi întăriri într-o asemenea noapte? Toți polițiștii care nu mergeau în peșteră, în căutarea criminalului, erau ocupați cu supravegherea tornadei. Poate ar fi trebuit s-o lase baltă, să se întoarcă în dimineața următoare.

Se imagină justificându-și decizia în fața chipului neguros al șerifului și ajunse la concluzia că opțiunea nu era acceptabilă. Hazen îl pisa tot timpul că trebuie să dea dovadă de mai mult curaj, de mai multă inițiativă.

De fapt, nu avea de ce să-și facă griji. Ucigașul era la loc sigur, închis în peșteră. Puștanii de teapa lui Brad Hazen spărgeau întotdeauna ușile și intrau în fabrică doar ca să se distreze, chiar și atunci când exista un paznic. Se întâmplase de mai multe ori până atunci, îndeosebi cu ocazia ultimului Halloween – șase huligani din Deeper se gândiseră că ar fi fost amuzant să umple de hârtie igienică proprietatea celui mai important întreprinzător din orașul rival.

Tad simți o umbră de iritare. Era o noapte infernală, al naibii de nepotrivită pentru asemenea tâmpenii. Intră prin ușa stricată, făcând cât mai mult zgomot cu putință, și roti lumina lanternei prin toată zona de recepție.

– Poliția, strigă, cu cea mai severă voce de care era în stare. Vă rog să vă identificați.

Nu-i răspunse decât ecoul propriului glas, venind din întuneric.

Înaintând cu grijă și balansând fasciculul luminos de la stânga la dreapta, Tad ieși din zona de descărcare și o porni de-a lungul pasarelei care ducea spre fabrica propriu-zisă. Întunericul era foarte dens și mirosea puternic a clor. Trecu printr-un compartiment și simți, mai degrabă decât văzu, plafonul ridicându-se brusc la o mare înălțime. Se opri ca să plimbe raza lanternei de-a lungul benzii transportoare ce șerpuia prin clădire ca o șosea metalică nesfârșită, înainte și înapoi, în sus și în jos, pe cel puțin trei nivele diferite. Ieșind mai întâi dintr-o încăpere mică, placată cu faianță, alăturată zonei în care curcanii erau electrocutați, „linia" trecea prin mai multe construcții separate din interiorul fabricii, clădiri în interiorul altor clădiri: Opăritorul, Jumulitorul, Spălătorul fabricii. Tad ținea minte numele de la vizitele anterioare. Era genul de lucrurile pe care nu le poți uita ușor.

Îndreptă lumina înapoi, către încăperea faianțată. Acel compartiment de mic dimensiuni, primul din fabrică, era Camera Sângelui. Avea ușa întredeschisă.

– Poliția, spuse el, scurt, pentru a doua oară, mai înaintând câțiva pași.

De afară se auzi, drept răspuns, urletul estompat al vântului.

Își mută lanterna în mâna stângă și desfăcu tocul din piele în care avea pistolul de serviciu, lăsându-și palma să se odihnească lejeră pe patul armei. Bineînțeles că nu avea s-o folosească. Dar atingerea ei îi dădea încredere.

Se întoarse și roti din nou lanterna, prelingându-i raza peste banda strălucitoare de transport, peste țevile și furtunurile de presiune care șerpuiau pe peretele acoperit cu vopsea gri. Fabrica era imensă, cavernoasă, iar fasciculul luminos penetra mai puțin de o treime din întregul spațiu. Dar locul era tăcut și, din câte își putea da el seama, pustiu.

Simți o anumită ușurare. Puștii fugiseră, probabil, la primul semn care trădase sosirea mașinii sale.

Se uită la ceas: aproape nouă și un sfert. Hazen trebuia să fi ajuns deja în birou și se pregătea pentru raidul de la ora zece. Tad își îndeplinise misiunea conform instrucțiunilor și nu găsise nimic. De aici înainte n-ar fi făcut decât să-și irosească timpul. Avea să treacă pe la locuința lui Smit Ludwig, după care putea să se întoarcă la birou.

În timp ce făcea stânga împrejur, gata să plece, auzi un zgomot.

Se opri, ascultând. Și-l auzi din nou: un soi de chicotit sau de râs clipocitor. Părea să vină din Camera Sângelui, distorsionat în mod bizar de podeaua din oțel inoxidabil și de pereții faianțați.

O, Doamne, puștanii se ascundeau acolo!

Îndreptă lanterna către ușa deschisă a încăperii. Banda transportoare ieșea dintr-un orificiu mare rotund de deasupra, cu cârligele ce atârnau sub ea clipind în lumină și acoperind intrarea în sală cu umbre crude, hidoase.

– Foarte bine, spuse el, ieșiți de-acolo. Cu toții.

Alt râs zgomotos.

– Număr până la trei și, dacă nu ieșiți, o s-aveți necazuri serioase, v-o promit eu.

Era ridicol să-și piardă astfel timpul, când toată lumea aștepta o tornadă. Avea să le dea o lecție puștanilor ălor. Lepădăturile din Deeper, acum nu mai avea nici o îndoială.

– Unu.

Nici un răspuns.

– Doi.

Așteptă, dar dincolo de ușa întredeschisă nu era decât tăcere.

– Trei.

Cu ghetele răsunând pe podeaua lucioasă de gresie, Tad se apropie grăbit și hotărât spre ușă și o deschise larg, cu o lovitură de picior. Sunetul găunos reverberă sălbatic în interiorul vast al fabricii.

Cu picioarele depărtate, mătură Camera Sângelui cu raza lanternei, trecând-o peste oțelul lustruit, peste scurgerea circulară din mijlocul încăperii, peste pereții faianțați, scânteietori.

Pustiu. Se duse în mijlocul încăperii și rămase locului, scăldat în mirosul de înălbitor.

Deasupra capului său se auzi un zăngănit și Tad se grăbi să îndrepte lanterna într-acolo. Un sunet neașteptat, plin de furie, un zdrăngănit metalic. Cârligele agățate de transportor prinseră să tresalte și să se legene nebunește și lumina surprinse o formă întunecată fugind de-a lungul benzii și dispărând prin deschiderea de deasupra ușii.

– Hei! Tu!

Tad alergă înapoi, către ușă, și se opri. Mișcă brusc lanterna. Nimic, cu excepția balansului și a scârțâitului benzii care se pierdea în întuneric.

De data asta, nici un strop de indulgență, nici o îndoiosare: avea să-i bage pe puști direct la închisoare, să le dea o lecție.

Lăsă lumina să rătăcească asupra benzii. Continua să vibreze și să scârțâie și lăsa impresia că puștanii se cățăraseră pe ea, trecând printr-o perdea de clapete de plastic în compartimentul următor, o cutie supradimensionată de inox. Opăritorul.

Tad înaintă făcând cât mai puțin zgomot cu putință. Clapetele de plastic care mascau intrarea în Opăritor încă se legănau încet.

Bingo!

Tad făcu un ocol, mergând către cealaltă intrare a Opăritorului. Silueta neagră și subțire a benzii ieșea pe acolo, dar clapetele de plastic nu se mișcau.

Îi încolțise înăuntru.

Se trase înapoi, mișcând lumina încolo și încoace, între intrarea în Opăritor și ieșire. Începu să vorbească, nu foarte tare, dar foarte ferm:

– Ascultați-mă, ați dat deja de belea intrând prin efracție. Dar, dacă nu ieșiți imediat de-acolo, o să fiți acuzați de împotrivire la arestare și de multe altele. Fără eliberare condiționată, fără muncă în folosul comunității – o să stați la răcoare. Ați priceput?

Tăcere, preț de o clipă. Pe urmă, din interiorul Opăritorului veni un murmur.

Ted se aplecă înainte, ca s-audă mai bine.

– Ce-i asta?

Mai multe murmure, care se transformară apoi într-o psalmodiere monotonă. Un soi de gângăveală, un sunet umed, ca și cum cineva și-ar fi frecat limba de buzele țuguiate.

Copiii își băteau joc de el.

Într-o răbufnire de furie și de umilință, Tad izbi cu piciorul în peretele exterior al Opăritorului. Peretele bubui, sunând a gol, și zgomotul se rostogoli, reverberând în imensitatea nevăzută a fabricii.

– Ieșiți de-acolo!

Tad respiră o dată, apoi încă o dată. Apoi, mișcându-se cu repeziciune, se aplecă și trecu printre clapetele care acopereau intrarea în Opăritor, având grijă să nu dea cu capul de cârligele atârnate de banda de deasupra. Își timp ce lăsa lumina să se prelingă în interiorul cutiei metalice, surprinse, cu coada ochiului, o siluetă care mergea în patru labe pe banda transportoare pentru a se face nevăzută prin deschizătura din peretele opus. Părea surprinzător de mare și de stângace: probabil imaginile suprapuse a doi băieți în fugă. Dar viteza cu care alerga, îndepărtându-se de el, n-avea nimic stângaci. În beznă, exact dincolo de limita câmpului său vizual, silueta sări de pe bandă; se auzi o bufnitură surdă, apoi lipăitul grăbit al unor picioare care fugeau către partea din spate a fabricii.

– Stai! strigă Tad.

Ocoli Opăritorul și începu urmărirea, cu balta de lumină galbenă a lanternei tresăltând în fața lui. Silueta întunecată trecu de Jumulitor și țâșni către o scară pentru evacuarea de urgență ce urca spre Sectorul de Eviscerare, alergând pe platforma înaltă și dispărând în spatele unui mănunchi gros de furtunuri hidraulice.

– Stai, lua-te-ar naiba! strigă Tad în întuneric. Urcă pe scară, cu arma acum scoasă, și șarjă de-a lungul pasarelei metalice.

În timp ce trecea pe lângă grămada de furtunuri, în câmpul său vizual fulgeră ceva, și Tad simți o lovitură cumplită în antebraț. Țipă, de surpriză și de durere. Lanterna îi zbură din mână și se izbi de podea, alunecând și rostogolindu-se de pe platformă. Lovi podeaua de beton cu o bufnitură sonoră. Urmă un zornăit de sticlă, apoi se făcu întuneric.

De afară se auziră vuietul vântului și răpăitul grindinei pe acoperiș.

Tad se ghemui, cu revolverul ațintit în întuneric, cu durerea zvâcnindu-i în susul și în josul antebrațului strâng. Hristoase, îl durea, nu glumă. Nu putea să-și strângă pumnul sau să-și miște degetele, iar durerea părea să se întețească, până când avu senzația că întregul braț îi luase foc.

Nemernicul îi rupsese mâna. I-o rupsese zdravăn. Cu o singură lovitură. Tad își înăbuși un suspin, strânse din dinți.

Ascultă cu atenție, dar nu se auzea nimic, cu excepția urletului furtunii de dincolo de pereții de beton.

„La dracu', ăsta nu-i un copil."

Furia și umilința pe care le simțise dispăruseră. Durerea și întunecimea neașteptată îl copleșiseră. Acum nu-și mai dorea decât să iasă din fabrică.

Se încordă, încercând să străpungă bezna, străduindu-se să-și amintească încotro să o ia. Clădirea era imensă și, fără lumină, avea să-i fie foarte greu să găsească ieșirea. Poate ar fi trebuit să rămână locului, tăcut și nemișcat, până la revenirea curentului electric?

Nu. Nu putea să stea acolo. Trebuia să se miște, să fugă, să ajungă undeva. Oriunde.

„Pleacă. Pleacă, neapărat!"

Se ridică în picioare și, cu arma scoasă, cu mâna ruptă bălăbănindu-se, încercă să găsească pe bâjbâite drumul înapoi, către scară, abia îndrăznind să respire, îngrozit de ideea că o altă lovitură putea veni oricând din întuneric. Un pas, trei, cinci...

În beznă, cotul i se lovi de ceva.

Cu arma în mână, se întinse cu prudență, atingând o suprafață care părea aspră și solzoasă. Erau furtunurile de înaltă presiune? Dar nu părea să aibă textura unui furtun. Părea să fie altceva.

Dar nu exista nimic cu o asemenea textură; nu acolo, sus, în Sectorul de Eviscerare.

Își mușcă buza, oprindu-și un suspin de spaimă.

Întunericul îl făcea să se poarte astfel. Nu era obișnuit cu un întuneric deplin. Poate ar fi avut destul timp să se orienteze în lumina unui foc de armă. Trăgând către acoperiș n-ar fi stricat nimic.

Ridică revolverul și apăsă pe trăgaci.

Scurta străfulgerare scoase la iveală un om care stătea alături de el, privindu-l și zâmbind. Imaginea era atât de neașteptată, de stranie și de înspăimântătoare, încât Tad nu reuși nici măcar să țipe.

Dar celălalt țipă în locul lui: un vaier prelung, răgușit, gutural, de surpriză și de furie stârnită de împușcătură.

Tad o rupse la fugă. Găsi scara și pe jumătate căzu, pe jumătate se târî de-a bușilea în josul ei, lovindu-și fără milă genunchii de treptele metalice. Aproape de bază se împletici și căzu mototol pe podea, peste brațul rupt. Acum descoperi că putea să țipe, de durere și de groază. Dar, cel puțin, ajunsese din nou la parterul fabricii. Se străduí să se ridice, ametit de durere și suspinând de spaimă, începu să alerge, se împiedică din nou, se săltă cu trudă în picioare. Și abia apoi realiză că încă strângea, cu disperare, pistolul în mână. Putea să-l folosească, și chiar avea s-o facă. Întinse mâna și trase, o dată, de două ori, orbește – și, de fiecare dată, în lumina flăcării de la gura țevii, văzu *creatura* fugind către el, cu gura rozalie larg căscată, cu brațele deschise.

Muh!

Trebuia să țintească, să *țintească,* nu să tragă aiurea. Încă două gloanțe și, în lumina străfulgerărilor îl văzu pe celălalt apropiindu-se, tot mai mult. Tad se împletici înapoi cu pistolul, încă țipând, și mai trase de două ori, cu mâna tremurându-i violent.

Muh! Muh!

Era aproape. De data asta nu putea rata. Ținti drept înainte și apăsă pe trăgaci.

Percutorul lovi o cameră goală. Tad bâjbâi în căutarea încărcătorului de rezervă, dar o a doua lovitură cumplită îl nimeri în stomac, și el căzu, nemaiizbutind să respire, scăpând arma pe podea. O a treia lovitură, de data asta peste brațul în care ținuse arma. Își regăsi răsuflarea, se zvârcoli cu disperare, țipând și lovind cu picioarele, încercând să se târască de-a-ndăratelea, dar, neputându-se folosi de nici un braț, îi era imposibil.

Muh! Muh! Muh!

Tad țipă din nou și se răsuci cu disperare, alunecând pe spate și lovind cu picioarele în direcția din care venea sunetul.

Pe urmă, creatura îi prinse piciorul care se agita. Tad simți o apăsare cumplită pe gleznă, apoi ceva ceda brusc, urmat de pocnetul unui os. Osul *lui.*

O clipă mai târziu, o greutate imensă îi apăsă pieptul și ceva aspru și dur îi cuprinse fața. Mirosea a pământ, a mucegai și a ceva mai puțin pronunțat, dar mai grețos. Pentru o clipă, strânsoarea păru să fie blândă, reconfortantă, liniștitoare.

Dar se înteți imediat, cu o forță cumplită, neînduplecată. Apoi, cu o viteză sălbatică, capul îi fu răsucit către podea.

Urmară un scrâșnet și un pârâit, o răbufnire de foc la baza craniului, și întunericul înspăimântător deveni strălucitor, foarte, foarte strălucitor...

53

Corrie zăcea în întunericul puturos. În bezna aceea înfiorătoare, dezorientantă, îi era imposibil să-şi dea seama cât timp trecuse de la plecarea lui. O oră? O zi? Părea o eternitate. Simţea dureri în tot trupul, dar, în locul unde o strânsese, gâtul o chinuia cumplit.

Totuşi, nu o omorâse. Nu: voise, în schimb, s-o chinuiască. Însă nu „a chinui" părea să fie cel mai potrivit cuvânt. Era aproape ca şi cum ar fi considerat-o o jucărie, ca şi cum s-ar fi jucat cu ea, un joc oribil, inexplicabil...

Dar presupunerile acestea erau inutile. Nu avea cum să înţeleagă ceva atât de neomenesc, de ilogic, atât de străin de experienţa ei. Îşi reaminti sieşi că nimeni n-avea s-o salveze din acea reţea de peşteri. Nimeni nu ştia unde e. Dacă voia să trăiască, trebuia să facă ea însăşi ceva. Şi trebuia s-o facă înainte de întoarcerea lui.

Se strădui din nou să-şi desfacă legăturile, nereuşind decât să-şi irite şi să-şi sfâşie pielea încheieturilor. Frânghiile erau legate cu nişte noduri dure ca nişte nuci.

... Când o să se întoarcă? Gândul îi stârni un val de panică.

„Corrie, vino-ţi în fire."

Rămase o clipă nemişcată, concentrându-se asupra propriei respiraţii. Apoi, încet, cu mâinile legate la spate, începu să exploreze grota, pe jumătate târându-se, pe jumătate rostogolindu-se pe solul în pantă. Terenul era relativ neted, dar observă că, din loc în loc, din podeaua

peșterii se înălțau, în grupuri, pietre aspre. Se opri, pipăind cu mai multe atenție una dintre acele formațiuni. Poate erau cristale.

Își găsi o poziție potrivită și le izbi puternic cu piciorul. Se sparseră și se împrăștiară cu un pocnet strident.

Le pipăi cu degete amorțite, până când găsi o spărtură proaspătă, cu muchia ascuțită. Se așeză cu greutate deasupra ei, sprijinindu-și încheieturile mâinilor pe muchie, și începu să frece frânghiile de ea, înainte și înapoi, înainte și înapoi.

Doamne, era dureros! Sub legături, încheieturile ei erau acum cercuri de carne vie și, în timp ce trudea, își simțea sângele picurându-i în palme. Degetele îi amorțiseră aproape cu desăvârșire.

Dar continuă să frece, apăsând mai tare. Frânghia udă alunecă și piatra ascuțită îi tăie mâinile.

Își înăbuși un țipăt și continuă să frece. Mai bine să-și piardă mâinile decât viața. Cel puțin, frânghia începea să se roadă. Dacă reușea să scape de ea, ar fi putut...

Ce-ar fi putut?

... Când o să se întoarcă?

Corrie se înfioră, cuprinsă de un tremur care amenința să-i scape de sub control. Nu mai fusese atât de înfrigurată, de amorțită și de udă în toată viața ei. Duhoarea părea să impregneze totul și îi simțea gustul pe limbă, o simțea în nări.

„Concentrează-te asupra frânghiei."

Frecă, alunecă, se tăie iarăși și, suspinând zgomotos, continuă să hârșâie frânghia de piatră, din ce în ce mai apăsat. Nu-și mai simțea degetele, dar asta o îndemna să frece cu tot mai multă putere.

Chiar dacă se elibera, ce putea să facă fără lumină? Nu avea nici chibrituri, nici brichetă. Și, chiar dacă ar fi avut o sursă de lumină, el o afundase atât de adânc în peșteră, încât se întreba dacă avea să mai găsească vreodată drumul spre ieșire.

Suspinând, continuă să frece frânghia de muchia ascuțită a pietrei, iarăși și iarăși. Însăși situația lipsită de speranță în care se afla îi întărea, în mod pervers, brațele, umplându-le de forță.

Brusc, își simți mâinile libere.

Se lăsă pe spate, gâfâind, trăgând aerul în piept cu putere. Durerea năvăli ca o mie de ace înțepându-i palmele și degetele. Își simțea sângele prelingându-se mai în voie pe piele.

Se străduí, fără succes, să-și miște degetele. Cu un geamăt, se rostogoli pe-o parte, frecându-și încet palmele una de alta. Încercă să-și miște degetele pentru a doua oară și obținu o ușoară reacție. Începeau să revină la viață.

Se săltă în capul oaselor, încet, dureros. Își aduse picioarele în spate, sprijinindu-se pe ele, întinse mâna și pipăi frânghiile din jurul gleznelor. Păreau legate în cel mai nebunesc mod cu putință, înfășurate în repetate rânduri și strânse cu o jumătate de fabrică de noduri, rudimentare, dar eficiente. Încercă să le dezlege, icni de durere și își lăsă mâinile să cadă. Poate reușea să le taie cu piatra ascuțită pe care o folosise pentru a-și elibera mâinile. Pipăi în jur, în căutarea muchiei...

Un sunet o întrerupse. Se opri, cuprinsă de groază.

Se întorcea.

Îl auzea mormăind, și respirația lui sforăitoare reverbera de pereții grotei, destul de aproape. Părea să tragă ceva după el. Ceva greu.

Hnuf!

Se grăbi să-și ascundă mâinile la spate, se întinse pe podeaua rece și rămase nemișcată. Cu toate că era întuneric beznă, nu voia să riște ca *el* să-și dea seama că se dezlegase.

Zgomotul de pași târșâiți ajunse mai aproape. În întuneric pătrunseră brusc mirosuri noi, urâte: sânge proaspăt, fiere, vomă.

Corrie rămase neclintită. Era atât de întuneric, încât poate că uitase de ea.

Se auzi zgomotul unui obiect târât, apoi un zăngănit care părea de chei. Pe urmă ceva greu lovi solul peșterii, alături de ea. Duhoarea deveni brusc mai puternică.

Corrie își înăbuși țipătul care i se ridica în gâtlej.

El reîncepu să fredoneze și să vorbească de unul singur. Se auzi un zdrăngănit metalic, apoi frecarea unui chibrit, și, brusc, se făcu lumină. Pentru o clipă, Corrie dădu totul uitării – durerea, starea ei disperată – și-și simți sufletul înălțându-se către strălucirea de un galben palid.

Părea să izvorească dintre crăpăturile unui felinar straniu, foarte vechi, cu laturile glisante, din metal ruginit. Lumina era plasată astfel încât *el* rămânea în umbră – o simplă formă întunecată, în mișcare, cenușie pe fond negru. Dispăru după un colț, meșterind ceva într-o nișă, fredonând și vorbind singur.

La urma urmelor, avea și *el* nevoie de lumină, chiar numai de un strop.

Dar, dacă reușea să se descurce în beznă deplină – o adusese acolo, o legase –, pentru ce anume îi trebuia lumina?

Corrie nu vru să gândească mai departe. Era ușor să se lase în voia lucrurilor: împăcarea instinctivă pe care o simțise la vederea luminii o făcea să se simtă apatică, toropită. O parte a ei voia să renunțe, să se resemneze. Se uită în jur. Așa firavă cum era, pâlpâirea lămpii părea să se uite înapoi la ea printr-o mie de cristale, venind de pretutindeni și de nicăieri.

Rămase în așteptare, nemișcată, obișnuindu-și ochii cu semiobscuritatea.

Se afla într-o grotă micuță. Pereții erau acoperiți de cristale albe, de forma unor pene, care scânteiau în lumina sărăcăcioasă a felinarului orb, iar din tavan coborau nenumărate stalactite. De fiecare dintre ele atârna câte un mic ornament bizar, alcătuit din bețe și oase, legate laolaltă cu sfoară. Le privi îndelung, plimbându-și ochii dintr-o parte într-alta, neînțelegând.

În cele din urmă, privirea îi alunecă pe pereți. Îi inspectă încet, dintr-un capăt într-altul, apoi se uită, într-un târziu, pe podea.

Alături de ea zăcea un cadavru.

Își înăbuși un țipăt. Oroarea și spaima se revărsară iarăși asupra ei, ca un val. Cum era posibil ca simpla ușurare adusă de recăpătarea vederii, de lipsa întunericului, să-i îngăduie să uite, fie și numai pentru o clipă...?

Închise ochii. Dar întunericul care o cuprinse era încă și mai cumplit. Trebuia să știe.

La început, fața i se păru mult prea plină de sânge ca să-i poată desluși trăsăturile. Apoi, încet, contururile părură să devină vizibile. Era chipul stâlcit al lui Tad Franklin, holbându-se la ea cu gura deschisă.

Îşi întoarse capul cu o mişcare violentă; se auzi ţipând, o dată şi încă o dată.

Răsună un mormăit, şi Corrie îl văzu acum pentru prima oară, ieşind de după colţ şi înaintând către ea, cu un cuţit lung şi însângerat într-o mână, cu ceva umed şi roşu în cealaltă.

Zâmbea şi cânta pentru sine.

Ţipătul i se opri în gât, sugrumat involuntar de ceea ce vedea în faţa ochilor.

Faţa aceea...!

54

Hazen stătea în faţa grupului de poliţişti. Ceea ce voia să le spună nu avea să dureze prea mult: erau o echipă bună şi planul lor era bun. McFelty n-avea nici o şansă.

Exista o singură problemă. Tad nu se întorsese încă de la fabrică, iar comunicaţiile radio căzuseră. Hazen ar fi preferat să-i predea direct controlul, înainte de plecare, dar nu mai putea aştepta. Medicine Creek era un oraş aflat în siguranţă şi la adăpost. Tad se ocupase deja de asta. Până la ora zece rămăseseră doar câteva minute. Şeriful nu voia ca McFelty să se furişeze afară, sub acoperirea furtunii. Erau nevoiţi să plece. Tad avea să ştie ce era de făcut.

– Unde sunt câinii? întrebă el.

Îi răspunse Hank Larssen, cu voce sonoră:

– Ni-i aduc direct la reşedinţa Kraus. Ne întâlnim acolo.

– La dracu', sper că, de data asta, ne trimit nişte câini adevăraţi. Le-ai cerut să ne-aducă unii din rasa aia specială, pe care-i antrenează la Dodge, câinii ăia spanioli, cum le zice?

– Presa canarios, răspunse Larssen. Le-am cerut. Mi-au spus că n-au trecut prin tot antrenamentul, dar am insistat.

– Bine. M-am săturat de amatorisme, cu câini de salon. Cine e însoţitorul?

– La fel ca ultima dată. Lefty Weeks. E cel mai bun pe care-l au.

Hazen se încruntă, scoase o ţigară, o aprinse.

Pe urmă aruncă o privire grăbită asupra grupului.

– Aţi fost deja instruiţi cu toţii, aşa că voi fi scurt. Mai întâi intră câinii, apoi însoţitorul lor – Lefty –, apoi eu şi Raskovich.

Arătă cu ţigara către şeful securităţii de la KSU.

Acesta dădu din cap, cu maxilarele încordate de seriorizate.

– Raskovich, ştii să umbli cu o puşcă de calibrul doisprezece?

– Da.

– Atunci o să-ţi dau una. În spatele nostru, pe post de întăriri, vin Cole, Brast şi şeriful Larssen.

Arătă cu o mişcare a capului către cei doi membri ai poliţiei statale, îmbrăcaţi în echipamentul complet pentru descinderi: pantaloni negri de camuflaj, bufanţi deasupra bocancilor, veste antiglonţ negre. Nu mai erau nişte simpli cercetaşi – aici avea să fie o confruntare reală. Pe urmă Hazen se întoarse spre Larssen.

– Eşti de acord, Hank?

Şeriful din Deeper încuviinţă din cap.

Hazen ştia că era important să-şi facă jocul politic, să-l implice pe Hank în conducerea operaţiunii, să se asigure că era integrat în echipă. Bineînţeles că acesta nu era prea încântat de toată povestea, dar nu avea încotro: se aflau pe terenul lui Hazen şi, până la încheierea operaţiunii şi restabilirea comunicaţiilor cu exteriorul, regia îi aparţinea în întregime lui. În final, Hazen avea să se asigure că Larssen ieşea şi el bine. Aveau să-şi împartă meritele – inclusiv Raskovich –, şi nici unul n-avea să scoată castanele din foc cu mâna altuia la proces.

– Regulile operaţiunii sunt simple. Sunteţi înarmaţi cu toţii, dar nu faceţi apel la arme decât atunci când viaţa vă este *direct ameninţată.* E absolut limpede?

Toată lumea dădu din cap.

– Îl scoatem pe omul nostru afară *viu* şi *nevătămat.* Pătrundem uşurel înăuntru, îl dezarmăm pe tip, îl scoatem din peşteră în cătuşe, dar îl tratăm cu mănuşi. El e martorul nostru cheie. Dacă intră în panică şi începe să tragă, *staţi deoparte* şi lăsaţi câinii să se ocupe de el. Câinii de genul ăsta sunt eficienţi chiar dacă încasează un glonţ sau două.

Tăcere, gesturi aprobatoare.

– Dacă vreunul dintre voi se gândeşte s-o facă pe eroul, s-o lase baltă. Îl arestez cu mâna mea. Lucrăm în echipă.

Se uită, pe rând, la fiecare dintre ei. Raskovich îl îngrijora cel mai mult, dar, până în momentul acela, se comportase excelent. Merita să rişte. La naiba, era dispus să-l lase pe Raskovich să-şi asume toate meritele dacă asta însemna că plantaţia experimentală avea să fie amplasată în Medicine Creek.

– Shurte şi Williams, voi o să supravegheaţi intrarea peşterii. Vreau să vă asiguraţi loc suficient de acţiune, adică să nu trândăviţi în faţa intrării, unde aţi putea fi surprinşi. Dacă noi îl speriem pe McFelty şi el încearcă să-şi ia zborul, trebuie să fiţi pregătiţi să-l prindeţi. Rheinbeck, tu intri în vila Kraus, să prezinţi mandatul şi să bei un ceai cu Winifred. Fii pregătit să-i ajuţi pe Shurte şi Williams, dacă va fi necesar.

Cu excepţia unei uşoare zvâcniri a maxilarului, chipul lui Rheinbeck rămase impenetrabil.

– Rheinbeck, ştiu că e o sarcină dificilă, dar bătrâna doamnă o să fie întoarsă pe dos. Nu vrem să declanşăm nici un atac de cord, bine?

Rheinbeck încuviinţă din cap.

– Nu uitaţi, acolo, jos, nu vom putea comunica în nici un fel cu lumea exterioară. Şi, dacă ne despărţim, nu vom putea nici să comunicăm între noi. Aşa că rămânem împreună. S-a-nţeles?

Hazen se uită în jur. Înţeleseseră.

– Bun. Cole o să ne explice cum stă treaba cu ochelarii pentru vederea în infraroşu.

Cole făcu un pas înainte. Era domnul Poliţie Statală în persoană, înalt, musculos, tuns scurt, faţă impasibilă. Era ciudat că tipii ăştia nu se îngrăşau niciodată. Poate asta era regula. Purta o cască gri, de care fusese ataşată o pereche de ochelari enormi.

– În peşteră, spuse el, nu există nici un fel de lumină. Absolut nici una. Din acest motiv, ochelarii de noapte obişnuiţi nu ne sunt de nici un folos. De aceea îi vom folosi pe cei cu iluminare în infraroşu. Funcţionează exact ca o lanternă. Aici, în partea din faţă a căştii, e becul. Aici e comutatorul. Trebuie apăsat ca să fie deschis şi să lumineze, exact ca în cazul unei lanterne obişnuite. Radiaţiile nu pot fi percepute cu

ochiul liber, dar, când o să vă puneți ochelarii, o să vedeți o lumină roșiatică. Dacă vi se stinge lampa, ochelarii se înnegresc. Ați priceput?

Toată lumea dădu din cap.

– Acești ochelari ne ajută să nu devenim ținte, ceea ce s-ar întâmpla dacă am avea lanterne. El n-o să ne poată vedea. Vom lăsa becurile din plafon stinse, iar el nu va ști câți suntem.

– Există o hartă a peșterii sau altceva de genul ăsta? se interesă Raskovich.

– Bună întrebare, spuse Hazen. Nu, nu există. În majoritatea sălilor a fost construită o alee de scânduri. Dincolo de alee, în fund, mai sunt câteva încăperi, două sau trei, cel mult. Într-una dintre ele se află vechea distilerie, și acolo îl vom găsi, probabil, pe omul nostru. Aici nu e vorba despre Peșterile de la Carlsbad[1]. Fiți doar rezonabili, stați unii lângă alții, și totul o să fie în ordine.

Șeful securității dădu din cap.

Hazen se duse la rastel, luă o carabină, o încărcă și i-o întinse lui Raskovich.

– Și-a verificat toată lumea armele?

Îi răspunse o foială generală, un murmur aprobator.

Șeriful își inspectă pentru ultima oară centura de serviciu, în sens contrar acelor de ceas: muniție de rezervă, baston extensibil, cătușe, spray cu gaz lacrimogen, armă de mână, toate la locul lor. Inspiră, aranjându-și cât mai confortabil vesta antiglonț, bine închisă până sub gât.

În clipa aceea, luminile din birou pâlpâiră, deveniră mai strălucitoare, apoi se stinseră. Se înălțară un cor de mormăieli și murmure.

Hazen aruncă o privire pe fereastră. Nici o lumină pe strada principală, nici altundeva. Medicine Creek era în pană de curent de la un capăt la celălalt. Ceea ce, de fapt, fusese de așteptat.

– Asta nu schimbă nimic, zise el. Să mergem.

Deschise ușa, și ieșiră în noaptea bântuită de urletele vântului.

55

La intrarea în Medicine Creek, Pendergast își încetini Rolls-ul imens, apoi scoase telefonul din buzunar și făcu încă o încercare de a lua legătura cu Corrie Swanson.

Primi drept unic răspuns un țiuit uniform, nici măcar un mesaj înregistrat. Releele de retransmisie căzuseră.

Puse telefonul la loc. Nici stația radio a poliției nu mai funcționa, iar toate luminile din oraș erau stinse. Medicine Creek era rupt, literalmente, de lumea exterioară.

Merse de-a lungul străzii principale. Sub bătaia înverșunată a vântului, copacii se legănau cu furie, biciuind aerul. Șuvoaiele de ploaie cădeau de-a latul străzii, formând bălțoace noroioase în rigolele care, cu câteva ore înainte, fuseseră pline de praf. Orașul era închis ermetic: jaluzelele trase, obloanele lăsate. Singura activitate părea să se desfășoare în biroul șerifului. În față erau parcate mai multe automobile ale poliției statale, iar polițiștii și șeriful se foiau în jurul lor, încărcând echipamente într-o camionetă și urcându-se în mașini. Se părea că o operațiune era în plină desfășurare – altceva decât măsurile obișnuite luate în caz de furtună.

Pendergast își continuă drumul, virând ca să intre pe poarta complexului Wyndham Parke Estates. În interior, locuințele mobile aveau ferestrele bine astupate cu bandă adezivă și pe acoperișurile unora dintre ele fuseseră așezate pietroaie imense. Totul era cufundat în întuneric, cu excepția licăririi ocazionale a unei lumânări sau a unei

lanterne dincolo de ferestrele camuflate. Vântul gonea pe aleile înguste, neasfaltate, legănând rulotele, smulgând pietricelele și azvârlindu-le în pereții de aluminiu. În curtea de alături, niște leagăne de copii se agitau nebunește, împinse parcă de niște stafii înfierbântate.

Pendergast intră pe aleea familiei Swanson. Automobilul lui Corrie lipsea. Coborî din mașină, se duse în grabă către ușă și ciocăni.

Nici un răspuns. Rulota era întunecată.

Bătu din nou, mai tare.

Din interior se auzi o bufnitură, apoi se zări mișcarea razei unei lanterne.

– Corrie? strigă o voce. Tu ești? Ai dat de belea, domnișoară.

Pendergast împinse ușa; aceasta se deschise cinci centimetri, apoi se opri în lanț.

– Corrie? țipă strident vocea.

Apăru chipul unei femei.

– FBI, zise Pendergast, arătându-i insigna.

Femeia îl studie cu atenție pe sub pleoapele întredeschise. Scoase lanterna prin crăpătura ușii și îi puse lumina în ochi.

– O caut pe domnișoara Swanson, spuse Pendergast.

Chipul răvășit continuă să-l privească, și, prin crăpătura delimitată de lanț, ieși acum un nor de fum de țigară.

– E plecată, spuse femeia.

– Sunt agent special Pendergast.

– Știu cine ești, zise ea. Ești țicnitul ăla de la FBI care avea nevoie de o *asistentă*. Suflă mai mult fum. M-am prins cine-mi ești, domnule, așa că nu-mi vinde mie gogoși. Chiar dacă aș ști unde e Corrie, tot nu ți-aș spune. Asistentă, da, *cum să nu*.

– Știți la ce oră a plecat domnișoara Swanson?

– N-am idee.

– Mulțumesc.

Pendergast îi întoarse spatele și se grăbi către mașină. În acest timp, ușa rulotei se deschise larg și femeia ieși pe veranda șuie.

– Probabil c-a plecat să te caute. Să nu-ți închipui că poți să-mi ascunzi mie adevărul, domnule Fandosit cu costum elegant.

Pendergast se urcă în mașină.

– Oh, și ia-n te uită ce avem aici, un, ce e ăsta, Rolls-Royce? La naiba! Ce mai agent FBI!

Pendergast trânti portiera și porni motorul. Femeia traversă micul petic de iarbă, prin ploaia biciuitoare, strângându-și cămașa de noapte în jurul trupului, strigându-și cuvintele sfâșiate și împrăștiate apoi de furtună.

– Mi-e scârbă de tine, *mister!* Îi cunosc eu pe ăștia de teapa ta și mi-e *scârbă*...

Pendergast vină, ieșind de pe alee și îndreptându-se spre strada principală.

Peste cinci minute opri în parcarea vilei Kraus. Mașina lui Corrie nu se vedea nici aici.

În casă, Winifred stătea pe scaunul ei obișnuit, brodând la lumina lumânării. Își ridică ochii la intrarea lui și pe fața ei ca de hârtie se așternu un zâmbet slab.

– Mi-am făcut griji pentru dumneata, domnule Pendergast, știindu-te afară, în furtună. E o vreme bizară, zău așa. Mă bucur că te-ai întors cu bine.

– Domnișoara Swanson a trecut azi pe-aici?

Winifred își lăsă broderia în jos.

– Păi, nu, nu cred c-a trecut.

– Mulțumesc.

Pendergast se înclină și o luă din nou spre ușă.

– Nu-mi spune că pleci iar!

– Mă tem că da.

Pendergast traversă din nou parcarea, cu o figură îngrijorată. Dacă era conștient de existența furtunii care biciuia și sfâșia totul, nimic nu-l dădea de gol. Ajunse la mașină și puse mâna pe mânerul portierei. Pe urmă se opri și se întoarse, chibzuind. Dincolo de casa cu ferestre slab luminate, marea întunecată de porumb se legăna violent. Firma Cavernelor lui Kraus trosnea în vânt, fără încetare.

Pendergast își retrase mâna și o porni în grabă pe șoseaua care trecea pe lângă casă. După o sută de metri, ajunse la drumul neasfaltat care pătrundea în porumb.

Două minute mai târziu, stătea alături de mașina lui Corrie.

Se răsuci pe călcâie și se grăbi să o pornească înapoi, către șosea, cu pași mari. În momentul acela, în depărtare apăru un șir de faruri, înaintând cu viteză prin întuneric. Când mașinile trecură vâjâind pe lângă el și când stopurile li se aprinseră la intrarea în parcarea Cavernelor, îngrijorarea crescândă i se transformă în certitudine, și-și dădu seama că incredibilul se întâmplase.

Se părea că, printr-o extraordinară și ironică întorsătură a sorții, ajunseseră toți trei – mai întâi el, apoi Corrie și acum Hazen – la aceeași concluzie: ucigașul se ascundea în peșteră.

Se repezi înapoi, intrând în porumb și luând-o pe scurtătura care ducea spre peșteră. Dacă reușea să coboare înaintea lor...

Ajunse cu un minut prea târziu. Hazen, postat în fața potecii care cobora spre peșteră, îl zări ieșind din porumb și se întoarse spre el cu o expresie întunecată pe chip.

– Ia te uită, zău dacă ăsta nu-i agentul special Pendergast. Și eu, care credeam c-a plecat din oraș.

56

Şeriful se holbă la Pendergast. Urmă o clipă de tăcere confuză, timp în care Hazen simţi că plesneşte de furie. Tipul avea o abilitate deosebită de a se ivi din senin, în cel mai nepotrivit moment cu putinţă. Ei bine, avea să-l pună la punct pe ticălosul ăsta, o dată pentru totdeauna. Jigodia asta de la FBI n-avea să-i mai încurce niciodată socotelile.

Se apropie de silueta subţire, reuşind să zâmbească.

– Pendergast, ce surpriză!

Agentul se opri locului. În semiîntunericul furtunii, costumul negru era aproape invizibil şi faţa lui părea să plutească, palidă, spectrală.

– Ce faceţi aici, domnule şerif?

Vorbea cu voce scăzută, dar glasul său avea ceva tăios, pe care Hazen nu i-l remarcase până atunci.

– Îmi aduc aminte că azi-dimineaţă ai primit un ordin de interdicţie. Tocmai l-ai violat. Aş putea ordona să fii arestat.

– Vreţi să intraţi după ucigaş, zise Pendergast. Aţi dedus că e în peşteră.

Hazen se foi, stânjenit. Pendergast făcea, probabil, presupuneri. Nu avea cum să fi aflat ceva; nu încă.

Agentul continuă:

– N-aveţi nici cea mai mică idee în ce vă băgaţi, domnule şerif – nici în privinţa adversarului, nici a locului în care vreţi să intraţi.

Asta întrecea măsura.

– Pendergast, ajunge.

– Sunteţi în mare pericol, domnule şerif.

– Tu eşti în pericol.

– Ucigaşul are un ostatic.

– Pendergast, ne arunci praf în ochi.

– Dacă faceţi vreo boacănă acolo, înăuntru, o să fiţi cauza morţii acestui ostatic.

Hazen se înfioră fără să vrea. Ăsta era coşmarul vieţii oricărui poliţist.

– Da? Şi cine-i ostaticul ăsta?

– Corrie Swanson.

– De unde ştii?

– A lipsit toată ziua. Şi tocmai i-am găsit maşina, ascunsă în porumb, la o sută de metri de aici, spre vest.

Urmă un moment de tăcere stânjenitoare, apoi Hazen scutură din cap cu dezgust.

– Încă de la început, Pendergast, n-ai făcut decât să conduci investigaţia pe piste greşite cu teoriile tale. Dacă nu erai tu, am fi pus deja mâna pe omul ăsta. Va să zică, maşina lui Swanson e parcată în porumb. Probabil că e în lan, cu vreun tip.

– S-a dus în peşteră.

– Încă una dintre deducţiile tale geniale. Peştera are o uşă solidă de fier. Cum a intrat? A deschis cu şperaclul?

– Uitaţi-vă cu ochii dumneavoastră.

Hazen se uită în direcţia indicată de Pendergast, în lungul adânciturii din pământ. Într-adevăr, uşa de fier nu era încuiată: lacătul era aşezat jos, lângă ea, pe jumătate ascuns sub praf şi frunze.

– Pendergast, dacă-ţi închipui că lacătul ăla a fost descuiat de Corrie Swanson, atunci eşti chiar mai prost decât am crezut. Asta nu e opera unei puştoaice; aici e mâna unui criminal înrăit. Bărbatul pe care-l urmărim, de fapt. Dar nu e nevoie să ştii atâtea.

– Din câte-mi amintesc, domnule şerif, dumneavoastră eraţi cel care o acuza pe domnişoara Swanson de...

Hazen clătină din cap.

– Te-am ascultat destul, Pendergast, schimbă placa. Eşti arestat. Cole, pune-i cătuşele.

Cole făcu un pas înainte.

– Domnule șerif?

– Nesocotește în mod deliberat un ordin de interdicție. Împiedică o anchetă de poliție. Încalcă o proprietate particulară. Îmi asum întreaga responsabilitate. *Ia-l* dracului din fața *mea!*

Cole se apropie de Pendergast. În secunda următoare, zăcea la pământ, făcând eforturi disperate să respire, iar Pendergast dispăruse.

Hazen se uita cu ochii holbați.

– *Uff,* făcu Cole, rostogolindu-se în poziția șezând și ținându-se cu mâinile de stomac. Nemernicul m-a lovit prin surprindere.

– Dumnezeule mare, murmură Hazen, rotindu-și lanterna.

Dar Pendergast dispăruse. Câteva clipe mai târziu, auziră vâjâitul unui motor puternic și zgomotul de cauciucuri rulând rapid pe pietriș.

Cole se ridică, roșu la față, și se scutură de praf.

– O să-l acuzăm de împotrivire la arestare și de atacarea unui ofițer de poliție.

– Las-o baltă, Cole. Avem de prins un pește mai mare. Să ne ocupăm de treburile de aici și rezolvăm asta mâine.

– Nemernicul, bombăni din nou Cole.

Hazen îl bătu pe spate și zâmbi.

– Data viitoare când faci o arestare, fii cu ochii pe suspect, bine, Cole?

Auziră zgomotul îndepărtat al unei uși trântite și Hazen deslușI o voce ascuțită înălțându-se și coborând, purtată de vijelie. O clipă mai târziu, silueta palidă a lui Winifred Kraus apăru în fugă pe aleea dinspre vechea vilă. Rafalele sălbatice de vânt îi biciuiau și îi smuceau în toate părțile cămașa albă de noapte și lui Hazen i se păru că prin beznă zbura o stafie. Rheinbeck venea pe urmele ei, protestând zgomotos.

– Ce faceți? țipă bătrâna cu voce stridentă, în timp ce se apropia cu părul răvășit de ploaie, cu picăturile alunecându-i pe obraji. Ce-i asta? Ce faceți pe proprietatea mea?

Hazen se întoarse spre Rheinbeck.

– Pentru numele lui Dumnezeu, trebuia să...

– Am încercat să-i explic, domnule șerif. E isterică.

Winifred se uita la polițiștii din jur cu ochi sălbatici.

– Domnule șerif! Aștept o explicație!

– Rheinbeck, ia-o de...

– Acesta este un obiectiv turistic de primă mână!

Hazen scoase un oftat şi se întoarse spre ea.

– Uite ce e, Winifred, noi credem că ucigaşul se ascunde în peştera ta.

– Imposibil! ţipă femeia. O verific de două ori pe săptămână!

– O să intrăm şi-o să-l scoatem afară. Vreau să stai în casă, liniştită, împreună cu domnul ofiţer Rheinbeck, aici de faţă. O să-ţi poarte de grijă...

– *N-o* să stau în casă. Să nu-*ndrăzniţi* să intraţi în peştera mea! N-aveţi dreptul! Nu-i nici un ucigaş înăuntru!

– Domnişoară Kraus, îmi pare rău. Avem mandat. Rheinbeck?

– I-am arătat deja mandatul, domnule şerif...

– Mai arată-i-l o dată şi ia-o dracului de aici.

– Dar nu vrea să m-asculte...

– Ia-o pe *sus* dacă e nevoie. Nu vezi că pierdem timpul?

– Am înţeles. Îmi pare rău, doamnă...

– Să nu-*ndrăzneşti* să m-atingi!

Winifred îl lovi cu putere pe Rheinbeck, care se trase înapoi.

Apoi se întoarse şi se îndreptă spre Hazen, cu pumnii strânşi.

– Ieşi de pe proprietatea mea! Ai fost întotdeauna un bătăuş! Pleacă de-aici!

Şeriful o prinse de încheieturile mâinilor. Ea se zvârcoli şi îl scuipă. Hazen fu uimit de puterea şi de ferocitatea bătrânei.

– Domnişoară Kraus, începu el iarăşi, încercând să fie răbdător, să i se adreseze cu o voce cât mai liniştitoare. Calmaţi-vă, vă rog. E o acţiune importantă a forţelor de apărare a legii.

– Plecaţi de pe pământul meu!

Hazen se strădui s-o imobilizeze şi simţi o lovitură puternică în fluierul piciorului. Ceilalţi stăteau în jurul lor, căscând gura ca nişte spectatori civili.

– Ce-ar fi să-mi daţi o mână de ajutor? zbieră el.

Rheinbeck o prinse de mijloc, Cole interveni şi reuşi să-i imobilizeze unul din braţele care se zbuciumau în aer.

– Încet, spuse Hazen. Încet. E totuşi o femeie bătrână.

Țipetele ei ascuțite deveniră isterice. Cei trei bărbați o imobilizară pentru o clipă, cu mare efort, apoi Hazen se eliberă, în sfârșit. Cu ajutorul lui Cole, Rheinbeck o săltă pe bătrână de la pământ. Picioarele ei se zbăteau, izbind în gol.

– Diavolilor! urlă ea. N-aveți dreptul!

Țipetele i se stinseră în timp ce Rheinbeck se îndepărta, dispărând în furtună cu povara care i se zvârcolea în brațe.

– Doamne Dumnezeule, ce-i cu ea? întrebă Cole, gâfâind.

Hazen își scutură pantalonii.

– A fost întotdeauna o babornițâ țicnită, dar nu m-aș fi așteptat niciodată la una ca asta. Scăpă de praf cu o ultimă lovitură de palmă. Bătrâna îl pocnise destul de zdravăn în fluierul piciorului și încă simțea usturimea. Își îndreptă spatele. Să intrăm în peșteră înainte să mai apară careva și să ne strice socotelile. Se întoarse spre Shurte și Williams. Dacă ticălosul ăla de Pendergast se întoarce, sunteți autorizați să folosiți orice mijloace ca să-l împiedicați să intre în peșteră.

– Am înțeles.

Cu Hazen în frunte, ceilalți pătrunseră în crăpătura îngustă din pământ. Pe măsură ce coborau, zgomotele furtunii se estompau, îndepărtându-se. Deschiseră ușa deja descuiată, își aprinseră lămpile în infraroșu, își activară ochelarii și începură să coboare scările. Peste câteva clipe, liniștea era deplină, întreruptă doar de sunetul picăturilor de apă. Intrau într-o altă lume.

57

Rolls-ul se hurduca pe drumul desfundat, gata parcă să se facă bucăţi, cu lumina farurilor abia penetrând întunericul plin de zgomotele vijeliei, cu grindina răpăind pe tablă. Când vehiculul nu mai putu să înainteze, Pendergast opri motorul, îşi îndesă harta rulată sub haina costumului şi ieşi în furtună.

Acolo, în cel mai înalt punct din întreg districtul Cry, mezociclonul ajunsese la intensitatea sa maximă. Terenul arăta ca un câmp de luptă, împestriţat de resturi împrăştiate de vânturile nimicitoare: rămurele, fragmente de plante, cocoloaşe de gunoaie aduse de pe câmpii aflate la mulţi kilometri depărtare. Sus, în faţa lui, copacii încă invizibili de la marginea Gorganelor se zvârcoleau şi gemeau, frunzele şi crengile se pocneau unele de altele, frângându-se cu un zgomot de valuri sparte de stânci. Lumea Gorganelor era numai zgomot şi furie.[1]

Cu capul întors şi aplecându-se contra vântului, Pendergast înaintă pe cărarea către movile. Pe măsură ce se apropia, mugetul furtunii devenea tot mai puternic, punctat, din când în când, de zgomotul asurzitor al lemnului sfărâmat şi al crengilor rupte, izbite de pământ.

Odată ajuns la adăpostul relativ al copacilor, Pendergast reuşi să vadă ceva mai limpede. Vântul şi ploaia clocoteau pretutindeni, spălând totul cu pietriş şi cu stropi mari, vijelioşi. Uriaşii plopi negri din jurul

[1] Aluzie la titlul romanului *Zgomotul şi furia* de W. Faulkner (luat el însuşi din Shakespeare). (n.red.)

lui gemeau şi scârţâiau. Pendergast ştia că, în momentul acela, pericolul cel mai mare nu erau ploaia şi grindina, ci apariţia uneia dintre tornadele violente, care se puteau forma în orice clipă de-a lungul flancurilor furtunii.

Dar nu avea timp să fie prudent. Acesta nu era nici momentul, nici locul în care avusese de gând să-l înfrunte pe ucigaş. Dar nu mai avea de ales.

Îşi aprinse lanterna şi o aţinti în întunericul de dincolo de copaci. În aceeaşi secundă, se auzi un zgomot asurzitor: Pendergast sări într-o parte, în timp ce un plop negru uriaş se ivi din beznă, prăvălindu-se cu iuţeala fulgerului, şi se sfărâmă cu un scrâşnet, cutremurând pământul şi azvârlind în aer un vârtej de frunze, de ramuri frânte şi de noroi.

Pendergast ieşi dintre copaci, lăsându-se prins din nou în ghearele furtunii. Înaintă cât putu de repede, privind în toate părţile, până când ajunse la poalele primului gorgan. Cu spatele în vânt, îi cercetă cu atenţie pantele în lumina lanternei, izbutind, în final, să stabilească un punct de reper. Şi apoi – în întunericul de smoală, în mijlocul urletelor furtunii – se îndreptă de spate, îşi încrucişă mâinile pe piept şi rămase neclintit. Sunetele şi orice alte senzaţii îi dispărură din minte şi, dintr-o tainiţă de marmură a palatului gotic al amintirilor sale, scoase imaginea războinicilor-fantomă. Străbătu, o dată, de două ori, de trei ori, scena reconstruită prin „traversarea memoriei" – momentul primei lor apariţii din praf, apoi, din nou, pe cel în care dispăruseră –, suprapunând cu grijă imaginea peste peisajul care îl înconjura în acel moment.

După care deschise ochii şi îşi lăsă mâinile să cadă pe lângă trup. Pe urmă – încet, făcând fiecare pas cu mare precizie – traversă luminişul din centru, mergând către partea opusă a celui de-al doilea gorgan. Se opri, curând, în faţa unui afloriment imens din calcar. Îl ocoli fără grabă, cu spatele către furtună, ignorând vântul şi rafalele ploii, inspectând pietrele cu mare atenţie, atingând una, apoi alta, până când găsi ceea ce căuta: o jumătate de duzină de bolovani mici, desprinşi, părând să fi ajuns întâmplător într-o crăpătură a stâncii. După ce îi studie o clipă, îi îndepărtă, rostogolindu-i unul câte unul, dând la iveală o deschidere. Se grăbi să dea deoparte mai mulţi bolovani. Din gaura zdrenţuită ieşi un val de aer rece şi umed.

Locul de unde apăruseră și unde dispăruseră apoi războinicii-fantomă. Și – dacă nu cumva, din păcate, se înșela –, „ușa din spate" a Cavernelor lui Kraus.

Pendergast se strecură prin gaură, rotind brusc lumina lanternei pe suprafața interioară a stâncilor prăvălite din spatele și de deasupra lui. Așa cum bănuise, mica deschizătură se afla în interiorul a ceea ce fusese cândva o deschidere naturală mult mai largă.

Se întoarse, luminând tunelul în pantă descendentă. Pietrișul răpăi, căzând în întunericul care părea să stea la pândă. Când începu să coboare, furia îngrozitoare a furtunii păli cu o repeziciune remarcabilă. În curând, nu mai fu decât o amintire. Timpul, furtuna, lumea exterioară, totul încetase să existe în interiorul încremenit al peșterii. Trebuia să ajungă la Corrie înaintea șerifului și a micii sale echipe de asalt improvizate.

Tunelul se lărgea din ce în ce mai mult, devenea plan și cotea brusc. Pendergast se apropie cu prudență de cot și rămase în așteptare, ascultând cu atenție, cu arma pregătită. Liniște deplină. Trecu după colț cu iuțeala unui dihor, iluminând cu lanterna puternică spațiul care i se deschidea înainte.

Se afla într-o grotă imensă, lată de cel puțin treizeci de metri. O priveliște uluitoare, dar nu neașteptată, i se deschidea înainte. Singurele lucruri în mișcare din întreaga sală erau ochii săi spălăciți și raza lanternei, alunecând încoace și încolo, luminând spectacolul bizar din fața lui.

Treizeci de cai morți, echipați complet de luptă în stil indian, stăteau, îngenuncheați, descriind un cerc în mijlocul grotei. Se zbârciseră, mumificându-se, în aerul peșterii: oasele le ieșeau prin piele, iar buzele uscate li se retrăseseră de pe dinții îngălbeniți. Erau împodobiți cu toții după obiceiul indienilor cheyenne de sud, cu dungi de un roșu strălucitor trasate pe față, cu amprente albe și roșii de palme de-a lungul gâtului și al greabănului, și cu pene de vultur legate de coamă și de coadă. Unii purtau șei cheyenne, împodobite, cu oblâncul înalt, din piele netăbăcită, alții aveau câte o simplă pătură în spinare sau chiar nimic. Cei mai mulți fuseseră sacrificați printr-o lovitură puternică în cap cu o măciucă ghintuită, care le lăsase între ochi câte o gaură cu margini netede.

Un al doilea cerc, aflat în interiorul primului, era alcătuit din treizeci de războinicii cheyenne.

Războinicii-fantomă.

Se aşezaseră ca spiţele unei roţi – roata sacră a soarelui –, fiecare atingându-şi calul mort cu mâna stângă şi ţinându-şi arma în dreapta. Erau acolo cu toţii: atât cei doi ucişi în timpul atacului, cât şi cei care supravieţuiseră. Cei din urmă fuseseră omorâţi aidoma cailor: o singură lovitură între ochi, cu măciuca ghintuită. Cel care murise ultimul – şi care îi sacrificase pe ceilalţi – zăcea întins pe spate, strângând încă, în mâna mumificată, un cuţit de piatră înfipt în inimă. Cuţitul era identic cu cel rupt găsit odată cu cadavrul lui Chauncy. Şi fiecare războinic avea o tolbă cu săgeţi identice cu cele descoperite alături de trupul neînsufleţit al Sheilei Swegg.

Erau acolo, stând mărturie sub pământul din Medicine Creek, încă din seara zilei de 14 august 1865. Supravieţuitorii atacului îşi sacrificaseră caii şi se sacrificaseră pe ei înşişi în bezna peşterii, alegând să moară cu demnitate, pe pământul lor. Oamenii albi nu aveau să-i mâne niciodată într-o rezervaţie. N-aveau să fie niciodată siliţi să semneze un tratat, să se urce în vagoane de cale ferată, să-şi trimită copiii la şcoli îndepărtate pentru a fi bătuţi fiindcă îşi vorbeau propria limbă, pentru a li se răpi demnitatea şi propriile tradiţii culturale.

Războinicii-fantomă văzuseră înaintarea implacabilă a oamenilor albi pe pământurile lor. Ştiau cum avea să arate viitorul.

Caverna aceea imensă era locul în care se ascunseseră, pregătindu-şi ambuscada. De acolo ieşiseră în timpul furtunii de praf, ca şi cum ar fi apărut de nicăieri, pentru a se răzbuna, aducând prăpădul asupra Celor Patruzeci şi Cinci, nimicindu-i. Şi tot acolo se întorseseră să caute eterna pace şi să-şi salveze onoarea.

Atât în relatările sale orale, cât şi în cea, mult mai amănunţită, din jurnalul său intim, străbunicul lui Jim Părosu' spusese că războinicii-fantomă păruseră să iasă din pământ. Avusese dreptate întru totul. Şi – cu toate că, în 1865, gorganele erau probabil acoperite cu tufişuri dese – Harry Beaumont trebuie să-şi fi dat seama, în clipele dinaintea morţii,

de unde apăruseră războinicii. Blestemase pământul dintr-un motiv foarte bine întemeiat.

Pendergast se opri atât cât era necesar ca să-și studieze harta. Apoi se grăbi să treacă dincolo de tabloul tăcut, îndreptându-se spre tunelul întunecat care se afunda în rețeaua de grote.

Mai era foarte puțin timp – și cine știe dacă, de fapt, mai era.

58

Hazen mergea în urma lui Lefty şi a câinilor săi pe poteca de scânduri din Cavernele lui Kraus. Spre deosebire de ultimii doi câini, cei de acum urmăreau cu înfrigurare urma. Păreau cam prea nerăbdători: trăgeau de lese, se încordau, dornici să înainteze, mârâiau din adâncul pieptului. Lefty abia reuşea să-i ţină sub control, smucit într-o parte şi într-alta, în timp ce se văicărea şi încerca să-i ia cu binişorul. Erau nişte câini mari, urâţi ca naiba, cu anusuri enorme, încreţite, şi cu testicule imense, care atârnau, lăsate în jos, ca ale taurilor. Presa canarios, câini crescuţi ca să ucidă alţi câini. Sau orice altă creatură cu două ori patru picioare. Hazen nu şi-ar fi dorit să-i înfrunte, nici măcar dacă ar fi avut o puşcă Winchester cu două ţevi, încărcată cu gloanţe de calibrul .33. Observă că şi tipii din poliţia statală stăteau cât mai în urmă. Dacă avea vreun pic de minte, McFelty ar fi trebuit să cadă în genunchi şi să ceară îndurare când ar fi văzut câinii ăştia apărând de după colţ.

– Sturm! Drang![1] strigă Lefty.

– Ce nume de câini mai sunt şi astea? se miră Hazen.

– N-am idee. Crescătorul de câini îi botează.

– Spune-le s-o lase mai moale, Lefty. Aici nu suntem la curse.

– Sturm! Drang! Încet!

---

[1] *Sturm und Drang* (în traducere literală, „furtună şi imbold"), mişcare literară protestatară din literatura germană din a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, denumită astfel după o piesă de Friedrich Maximilian Klinger. (n.tr.)

Câinii îi dădură prea puțină atenție.

– Lefty...

– Îi duc cât de *încet* pot, răspunse Weeks cu vocea lui pițigăiată. Nu lucrez cu doi canișI, în caz că n-ai remarcat.

Cum becurile din plafon erau stinse, prin ochelarii în infraroșu peștera părea de un roșu monoton. Hazen nu mai purtase astfel de ochelari până atunci și nu-i plăcea felul în care reduceau lumea la un peisaj monocrom, spectral. Era ca și cum te-ai fi uitat la un televizor vechi. Poteca de lemn din fața lor înota într-o lumină stacojie, aidoma unui drum către iad.

Trecură prin Catedrala de Cristal, prin Biblioteca Uriașului, pe lângă Clopoțeii de Cleștar. Hazen nu mai fusese în peșteră de pe vremea când era copil și mergea în excursie cu școala, dar obișnuiau să vină acolo în fiecare an, și acum fu surprins că își amintea atât de multe. Winifred era întotdeauna ghidul turului. Pe atunci nu era o femeie chiar atât de urâtă. Își aducea aminte de prietenul său Tony, care făcea gesturi vulgare în spatele ei în timp ce ea cânta o melodie, lovind cu ciocănelul în stalactite. Însă se transformase într-o cotoroanță bizară.

Ajunseră la capătul traseului turistic și Lefty struni câinii, cu foarte mare efort. Hazen se opri brusc, menținându-se la o distanță bună, de vreo trei metri, de animale. Câinii se uitau, încordați, în întunericul de dincolo de Bazinul Infinitului, mârâind, cu limbile atârnându-le din gură ca niște șervete roșiatice. Văzute prin ochelari, picăturile de salivă erau roșii ca sângele.

Hazen așteptă ca polițiștii să se adune în spatele lui, apoi vorbi cu voce joasă.

– N-am mai trecut niciodată dincolo de acest punct. De acum înainte, păstrați tăcerea. Și, Lefty, crezi că poți să domolești câinii ăștia?

– Nu, nu pot, bine? Mârâitul ține de instinct.

Hazen clătină din cap și îi făcu semn s-o ia înainte. El însuși îl urmă, alături de Raskovich. Cole și Brast veneau imediat după ei, iar Larssen încheia coloana.

Traversară bazinul împroșcând apa, se urcară pe malul opus, apoi, mergând în spatele lui Lefty, străbătură un tunel care se îngusta, apoi urca

din nou şi cotea brusc la dreapta. La celălalt capăt al curbei se afla o a doua uşă de fier.

Era întredeschisă, iar lacătul zăcea pe jos, alături.

Hazen ridică două degete, semnalând că avusese dreptate, într-un gest aprobator, apoi îi făcu semn lui Lefty să intre.

Câinii scoteau acum mârâituri şi mai insistente, sunete profunde, din adâncul gâtului, care îi zbârleau şerifului părul de pe ceafă. N-o să-l poată lua pe McFelty întru totul prin surprindere, dar poate că asta nu era chiar atât de rău. Mârâitul acela l-ar fi făcut până şi pe Rambo să-şi arunce armele. Dincolo de uşă, tunelul se lărgea, transformându-se într-o cavernă. Câinii adulmecau cu nerăbdare, trăgându-l pe Lefty după ei. Hazen le făcu semn celor din spate, cerându-le să aştepte. El şi Raskovich porniră în paralel, unul pe stânga şi celălalt pe dreapta, cu armele în poziţie de tragere, scanând încăperea în infraroşu.

Bingo! Cuibul foştilor contrabandişti. Şeriful panoramă încăperea cu ajutorul ochelarilor, plimbându-şi încet privirea de-a latul spaţiului vast. O masă veche; capete de lumânări; lanterne stâlcite; vase de lut şi sticle sparte. În capătul opus, încă în picioare în lumina roşiatică, un cazan mare cât să fierbi un cal. Atât de mare, încât fusese probabil adus în peşteră pe bucăţi şi sudat la faţa locului – nu era de mirare că nu fusese scos afară.

Când se convinse că încăperea era goală, îşi flutură mâna, îndemnându-i pe ceilalţi să înainteze, iar el se apropie de alambic. Izul de fum continua să plutească, firav, în aer, amestecat cu alte mirosuri, mult mai puţin plăcute. Se aplecă deasupra cazanului şi se uită înăuntru. Pe fund era ceva, mic şi neclar când îl priveai prin ochelari.

O ureche omenească.

Şeriful se întoarse cu spatele, pătruns de un sentiment de victorie amestecat cu dezgust.

– Să n-atingă nimeni nimic.

Ceilalţi dădură din cap.

Hazen continuă să studieze peştera. Pentru o clipă, crezu că ajunseseră la cap de linie şi că McFelty fugise deja. Însă apoi deslusi o arcadă

scundă într-unul dintre pereții laterali, o simplă pată gri, conducând către o beznă și mai adâncă.

– Se pare că acolo mai e o încăpere, spuse el, arătând cu degetul. Să mergem. Lefty, ia-o înainte cu câinii.

Trecură pe sub arcada joasă, intrând în grota următoare. Locul fusese cândva lada de gunoi a contrabandiștilor și încă era plin de resturi putrezite, sticle sparte, bucăți de hârtie, cutii de conserve și tot soiul de alte mizerii, totul împins lângă un perete. În cavernă era frig și, într-o serie de nișe răcoroase, văzu un stoc de provizii proaspete. Își îndreptă lampa într-acolo și zări saci de zahăr, cereale, fasole, pungi cu cartofi prăjiți și alte gustări, franzele, pachete cu carne uscată de vacă, pachete de unt. Mai erau și un stoc de lumânări, cutii cu chibrituri de bucătărie, o lanternă stricată. În capătul opus, un morman de gunoaie alcătuit din saci goi, ambalaje de unt, cutii de conserve și capete de lumânări, demonstra că McFelty își petrecuse acolo surprinzător de mult timp.

Continuând să panorameze locul, Hazen văzu că tunelul continua, ducând spre o altă grotă. Dacă era în peșteră, McFelty îi auzise probabil venind și se afla acum în încăperea aceea, poate cu arma pregătită, gata să-i ia prin surprindere.

Își puse mâna pe umărul lui Lefty și îi vorbi în șoaptă, la ureche:

– Dezleagă câinii și trimite-i să-l scoată din încăperea următoare. Pot s-o facă?

– Sigur că da.

Șeriful își amplasă oamenii la gura tunelului, gata să ia în primire pe oricine ar fi ieșit din el. Pe urmă dădu din cap către Lefty.

Acesta desprinse lesele de zgărzi și se retrase cu un pas.

– Sturm, Drang! *Dați-i drumul!*

Animalele o rupseră imediat la fugă, dispărând în întuneric. Hazen se ghemui în fața intrării, cu arma pregătită. Auzi câinii în încăperea alăturată, mârâind, adulmecând, lingându-și boturile umede. Trecură câteva clipe. Zgomotele se estompară.

– Cheamă-i înapoi, zise Hazen.

Lefty fluieră pe tonalitate joasă.

– Sturm! Drang! *Înapoi!*

Câinii se auziră iarăşi, adulmecând şi salivând.

– Sturm! Drang! *Înapoi!*

Animalele se întoarseră, fără tragere de inimă. În lumina ochelarilor, păreau să fie câinii iadului.

Hazen era acum convins că McFelty plecase. Totuşi, incursiunea nu era un eşec total; dimpotrivă. Găsiseră suficiente probe materiale care să demonstreze că fusese în peşteră şi să-l lege de crime: amprente, ADN. Iar urechea lui Stott era, fără îndoială, o descoperire extraordinară, meritând, chiar şi numai ea, drumul până aici. Cu asemenea gen de dovezi împotriva lui McFelty, avea să fie floare la ureche să-l convingă pe avocatul apărării să pledeze pentru vinovăţie şi să-l aresteze pe Lavender.

Şeriful se îndreptă de spate.

– Foarte bine, să mergem să vedem ce-i acolo, înăuntru.

Pătrunseră în cea de a treia sală. Era mai mică decât celelalte. Părea să fi fost folosită drept un soi de dormitor, dar, pe măsură ce privirea îi alunecă prin încăpere, Hazen începu să se întrebe cine locuise de fapt acolo. Lângă perete era un pat, putred şi sfărâmat, cu umplutura saltelei revărsându-se, numai că era foarte mic: un pătuţ de copil. Deasupra patului era un tablou spart, înfăţişând un măr, alături de un altul, reprezentând un clovn. Într-un colţ zăceau câteva jucării stricate din lemn. Exista şi un birou, tot de lemn, vopsit cândva în nuanţa de roşu a maşinilor de pompieri, curbat şi înclinat pe-o parte, cu sertarele deschise. Înăuntru se zăreau nişte haine putrede. În capătul opus, grota se îngusta, devenind o crăpătură minusculă.

„Dumnezeule mare, ce loc!" Hazen îşi trase în sus pantalonii şi pescui o ţigară din pachetul de Camel.

– Se pare că pasărea noastră a zburat. Probabil că tocmai am scăpat-o.

– Ce-i toată chestia asta? întrebă Raskovich, plimbându-şi lumina lămpii prin încăpere.

Hazen îşi aprinse ţigara şi puse chibritul în buzunar.

– Probabil rămasă de pe vremea contrabandei.

Se lăsă o tăcere îndelungată. Toţi stăteau nemişcaţi, dezamăgiţi.

Hazen trase prelung din ţigară, apoi suflă fumul.

– Acolo, în cazan, e urechea lui Stott, anunţă el, cu voce scăzută.

Așa cum se așteptase, asta îi readuse la viață.

– Într-adevăr. Am făcut treabă bună. Avem dovezi că ucigașul a fost aici, jos, dovezi că ăsta e locul unde l-a fiert pe Stott. Dovezi că ăsta e cartierul lui general. E o descoperire majoră în evoluția anchetei.

Toată lumea dădu din cap. Se auziră câteva murmure entuziaste.

Câinii începură să mârâie.

– Mâine-dimineață trimitem aici echipa SOC și pe tipii din poliția judiciară, să inspecteze locul. Cred că noi ne-am terminat treaba în noaptea asta. Trase încă o dată cu putere din țigară, strânse vârful strălucitor al chiștocului între degete și îl lăsă să-i cadă în buzunar. Să mergem acasă.

În timp ce se întorcea, observă că Lefty se străduia să îndepărteze câinii de deschizătura din perete. Animalele nu se dădeau duse; se încordau, trăgându-se către crăpătură, mârâind gros, din piept.

– Ce-i cu ei?

Lefty smuci încă o dată de lese, cu sălbăticie.

– Sturm! Drang! *La picior!*

– Lasă-i să vadă ce-i acolo, pentru numele lui Dumnezeu! spuse Hazen.

Lefty le îngădui să înainteze. Cu un lătrat scurt, câinii se înghesuiră în crăpătură, smucindu-l pe Lefty, care protesta, și trăgându-l după ei. O secundă mai târziu, dispăruseră.

Hazen se apropie de deschizătură și se uită cu atenție înăuntru. Văzu că tunelul îngust cotea în unghi drept și cobora abrupt la vale, ajungând apoi în ceea ce părea o fundătură.

Și, cu toate astea, continua. *Trebuia* să continue. Vocea lui Lefty se auzea din întunericul de dedesubt, distorsionată în mod bizar, strigându-le zadarnic câinilor să ia poziția „la picior".

– Câinii au descoperit o urmă, spuse Hazen, peste umăr. Și se pare că e proaspătă!

59

Corrie stătea întinsă, neclintită, cu mâinile la spate. El râsese în timp ce ea ţipa: un râs oribil, strident, care suna aidoma chiţăitului unui cobai. Acum făcea ceva cu cadavrul lui Tad. Ea îşi ţinea capul întors şi ochii închişi. Auzi zgomotul hainelor rupte, apoi un alt zgomot de sfâşiere, umed, oribil. Strânse din ochi cu putere, încreţindu-şi pielea din jur, şi încercă să blocheze mental sunetul. *El* se afla la numai vreo doi metri distanţă, fredonând, vorbind cu el însuşi, fără sens, şi psalmodind în timp ce lucra. Fiecare dintre mişcările lui trimitea către ea o duhoare cumplită: transpiraţie, mucegai, putreziciune şi altele, mult mai rele.

Groaza şi senzaţia de absolută irealitate erau atât de puternice, încât se simţi gata să leşine.

„Rezistă, Corrie."

Dar nu putea să reziste. Nu mai putea. Instinctul de conservare datorită căruia îşi eliberase mâinile pălise când *creatura* reapăruse, trăgând după ea leşul lui Tad Franklin.

Mintea prinse să-i rătăcească, ciudat de amorţită. Prin gând îi treceau fragmente de amintiri: jocul cu mingea, împreună cu tatăl ei, când era mică; mama ei, cu părul pe bigudiuri, râzând în timp ce vorbea la telefon; un puşti gras care se purtase frumos cu ea, cândva, în clasa a treia.

Avea să moară, şi viaţa ei părea atât de pustie, un deşert întinzându-i-se înapoi în timp, cât îşi putea ea aduce aminte.

Își eliberase mâinile, dar ce importanță mai avea asta acum? Chiar dacă fugea, unde ar fi putut să se ducă? Cum avea să găsească ieșirea din peșteră?

Dintre buze îi scăpă un suspin, dar creatura nu-i dădu nici o atenție. Era întoarsă cu spatele. Slavă Domnului, slavă Domnului!

Deschise un ochi și își îndreptă privirea spre felinar. El îl așezase într-un cotlon, între bolovani, unde lumina era aproape complet ascunsă. Obturatoarele vechi de tablă erau închise, lăsând să iasă numai câteva dâre argintii. El părea să aibă nevoie de foarte puțină lumină. Doamne, era atât de *alb*, de un alb atât de bolnăvicios încât părea aproape cenușiu. Și fața aia, imaginea acelui chip, bărbuța aia subțire...

Un val de groază năvăli asupra ei, derutând-o. Creatura era un monstru, în adevăratul sens al cuvântului. Dacă nu fugea, ceea ce i se întâmplase lui Tad Franklin avea să i se întâmple și ei.

Își simți respirația accelerându-se și nevoia disperată de a trece la acțiune reapăru. Mâinile îi erau deja libere. Acolo exista un felinar: avea lumină. Iar în capătul opus al micii caverne se zărea o potecă îndelung folosită, care pătrundea în întuneric. Poate că exista o șansă să ducă afară din peșteră.

O altă amintire îi reveni, cu o claritate aproape perfectă. Era pe terenul de softball, acoperit cu iarbă, din spatele parcului de rulote, învățând, sub supravegherea tatălui ei, să meargă pe bicicleta pe care el i-o făcuse cadou în ziua când împlinise șapte ani. Își pierduse echilibrul și căzuse în iarba înmiresmată, iarăși și iarăși. Își aminti cum tatăl ei îi șterse lacrimile de frustrare, cum îi vorbise cu acea voce mângâietoare care nu părea niciodată furioasă sau supărată:

– Nu te da bătută, Cor. Nu te da bătută. Mai încearcă.

„Foarte bine, îi spuse ea întunericului. N-o să mă dau bătută."

Începu să-și miște trupul, centimetru cu centimetru, în căutarea aflorimentului de pietre ascuțite, având grijă să-și țină tot timpul mâinile la spate. Când îl descoperi, își ridică gleznele legate și începu să le frece încet de muchie, înainte și înapoi, încercând să se miște cu cât mai puțin zgomot și cât mai pe neobservate cu putință. În timp ce freca frânghia care începea să se roadă de muchia ascuțită de calcit, privea

spatele lui printre genele lăsate. Pentru moment, abandonase cadavrul lui Tad, şi era acum aplecat asupra a ceea ce păreau să fie trei saci de pânză, pe care le umplea cu... Corrie se uită în altă parte, hotărând că era mai bine să nu afle mai multe.

Frecă şi iar frecă şi simţi, în sfârşit, că frânghia ceda. Îşi răsuci picioarele într-o parte şi în alta, slăbind-o şi mai mult. Un picior i se eliberă, apoi şi al doilea.

Se întinse din nou, chibzuind. Scăpase de legături. Şi acum?

Să înhaţe felinarul şi s-o rupă la fugă. Avea să urmeze poteca. Trebuia să ducă undeva.

Da, avea să ia felinarul şi să alerge cu disperare. Bineînţeles că el avea s-o urmărească, dar ea era iute, era a doua dintre fetele din clasa ei. Poate reuşea să fugă mai repede decât el.

Stătea întinsă, respirând adânc, cu inima bătându-i speriată de ceea ce îşi pusese în gând. Acum, când era pe punctul de a trece la acţiune, începu să se gândească la o grămadă de motive pentru care ar fi fost mai simplu să continue să zacă acolo, liniştită. El avea altceva care să-l ţină ocupat. Poate că uitase de ea şi...

„Nu." Trebuia să iasă de acolo, într-un fel sau altul.

Îşi roti încă o dată privirea prin încăpere, orientându-se. Inspiră adânc, expiră, inspiră încă o dată, reţinu aerul în piept.

Apoi numără până la trei, făcu un salt, înhăţă felinarul şi fugi. O urmă un urlet puternic, nearticulat.

Patină pe stânca umedă; aproape căzu; îşi regăsi echilibrul; şi alergă cu disperare către gaura întunecată, verticală, din capătul opus al cavernei. Deschiderea dădea într-o crăpătură lungă şi îngustă, care se deschidea într-o galerie stranie de stalactite tubulare, picurând de apă, şi de panglici suspendate din calcar, cu un aer funest. Sub ele era un bazin cu apă puţină, unde tavanul cobora abrupt; Corrie trecu prin apă, împroşcând-o, şi se târî prin spaţiul scund, cu felinarul deasupra capului. Pe urmă ieşi într-o grotă mai largă, plină, din podea până-n tavan, cu stalagmite dispuse în şiruri groase, multe unindu-se cu stalactitele de deasupra capului, formând coloane stranii, galbene sau albe.

Oare *el* o urmărea? Era exact în spatele ei, era pe punctul de a o prinde iarăşi...?

Trecu printre coloanele de o strălucire palidă, ricoşând dintr-una într-alta, gâfâind de spaimă şi de oboseală, cu lumina licărind, reflectată de trunchiurile groase de stâncă. Felinarul se izbi de ceva şi lumânarea pâlpâi, iar Corrie fu cuprinsă de o nouă spaimă: dacă se termina lumânarea, se termina totul.

„Mergi mai încet. Mai încet."

În patru labe, ocolind o altă coloană, se izbi de un bloc spart de calcit care se desprinsese din plafon, tăindu-se serios la un genunchi. Se opri o clipă şi se uită în jur, respirând cu greutate. Ajunsese în capătul opus al grotei. Aici, o potecă presărată cu pietriş ducea în sus. În timp ce se uita în toate părţile, observă că pe pereţi erau semne grosolane, parcă zgâriate cu o piatră: panglici ciudate, concentrice, siluete ca nişte beţe, vălmăşaguri imense de cuvinte indescifrabile, mâzgălite cu frenezie. Dar nu era momentul potrivit pentru o vizită turistică, aşa că se târî în susul pantei, alunecând şi căzând când pietrele desprinse se rostogoleau. Încheieturile jupuite îi sângerau iarăşi. Poteca deveni mai abruptă şi, când săltă din nou felinarul deasupra capului, desluşi un prag de piatră care părea să fie capătul de sus. Se agăţă de el cu mâna liberă şi se săltă deasupra.

În faţa ei se întindea un tunel lung, lucios, de calcar albăstrui ca gheaţa, cu cristale de forma unor pene crescând din plafon. O rupse la fugă înainte.

Tunelul era perfect plat şi şerpuia uşor într-o parte şi-ntr-alta. Prin centru curgea un fir subţire de apă. Pe pereţii albaştri erau incizate, iarăşi, imagini stranii, rudimentare, tulburătoare. Corrie se avântă înainte, lipăind prin apă, umplând tunelul lung cu ecourile stranii ale paşilor ei. Dar nu se auzea nici un sunet care să trădeze paşii unui urmăritor.

Era greu de crezut, dar scăpase. „Alergase mai repede decât el!"

Continuă să înainteze, grăbindu-se cât putu. Intră într-o sală largă, cu solul acoperit de o învălmăşeală de stalactite sparte, fărâmiţate. Se târî pe deasupra şi pe dedesubtul acelei zidării ciclopice, urmărind, ori

de câte ori era posibil, semnele erodate care indicau existența unei poteci. Care continua, aproape vertical, în capătul opus al grotei.

Prinse mânerul felinarului în dinți și începu să se cațere. Punctele de sprijin pentru mâini și picioare erau uzate și foarte alunecoase. Dar frica îi dădea pinteni, o ajuta să uite de durerea din încheieturile mâinilor și din glezne. Cu cât ajungea mai departe, cu atât se afla mai departe de el. Iar poteca trebuia să ducă undeva, era sigură că, mai devreme sau mai târziu, avea să găsească drumul spre ieșire. În cele din urmă, răsuflând ușurată, întinse mâna spre pragul de sus, se săltă...

Și el era acolo. Așteptând-o. Trupul lui monstruos, acoperit cu sânge și cu bucăți de carne, fața incredibilă, de coșmar, încremenită într-un zâmbet stâlcit.

Ea țipă și trăsăturile lui palide se schimonosiră într-un râs strident, ca un schelălăit. Un râs de o încântare copilărească.

Corrie încercă să se strecoare pe lângă el, dar o mână mare coborî și o trânti la pământ, ca o lovitură de ciomag. Ea căzu pe spate, năucită. Râsul reverberă, isteric. Felinarul orb se rostogoli și lumânarea începu să pâlpâie. El stătea în picioare, deasupra ei, bătând din palme și râzând, cu fața desfigurată de veselie.

– Pleacă de-aici! strigă ea, târându-se de-a-n-dăratelea, pe spate.

El se aplecă, o prinse de umeri și o ridică în picioare dintr-o smucitură. Răsuflarea ieșea din gura lui împuțită, duhnind ca un abator. Corrie țipă și el chelălăi din nou. Ea se răsuci, încercând să scape din strânsoare, dar el o țintuia cu brațe de fier, râzând, schelălăind.

– Nu-mi face rău! strigă ea. Mă doare!

– Hooo! spuse el, și vocea ciudat de stridentă irupse odată cu un jet de salivă cu miros fetid.

O lăsă brusc să cadă și dispăru în grabă, făcându-se nevăzut.

Ea se străduí să se ridice, luă felinarul, privi în jur cu disperare. Era înconjurată de o pădure de stalactite. Unde era el? De ce fugise? O porni de-a lungul potecii – și deodată, cu un urlet colosal, el sări din spatele unei stalagmite, se răsuci și căzu asupra ei, trântind-o la pământ și umplând peștera cu râsul lui. Apoi dispăru iarăși.

Corrie se săltă în genunchi, respirând cu greutate, prostită de spaimă şi de imposibilitatea de a pricepe ce se petrecea, aşteptând să se risipească durerea care îi cuprinsese capul. Era linişte şi întuneric. Lumina dispăruse.

– Heee! veni din întuneric vocea lui, odată cu răsunetul unor bătăi din palme.

Ea se ghemui în beznă, trăgându-se înapoi, disperată, neîndrăznind să se mişte. Un hârşâit, flacăra unui chibrit, şi felinarul se reaprinse. Monstrul stătea acolo, deasupra ei, privind-o pieziş, spunând cuvinte de neînţeles, dând la iveală cioturile dinţilor lui cariaţi, cu felinarul aruncând o lumină mată. Râse pe înfundate şi se ascunse în spatele unei coloane.

Şi atunci Corrie înţelese, în sfârşit. *El se juca de-a v-aţi ascunselea.*

Înghiţi în sec, tremurând, străduindu-se să-şi regăsească glasul.

– Vrei să ne jucăm?

El se opri, râse schelălăind, cu bărbuţa subţire tremurându-i, cu buzele groase umede şi roşii, cu unghiile de cinci centimetri licărind când îşi deschidea şi îşi strângea alternativ pumnii.

– Şucăm! strigă, apropiindu-se de ea.

– Nu! ţipă ea. Aşteaptă! Nu aşa...!

– Şucăm! urlă el, cu saliva zburându-i din gură, în timp ce îşi ducea mâna masivă la spate. Şucăm!

Corrie se retrase, ghemuindu-se, aşteptând inevitabilul.

Şi apoi, brusc, creatura întoarse capul. Ochii săi groteşti se rotiră, umezi, în orbite, clipind din genele lungi, maronii. Mâna îi plana în aer, ca şi cum ar fi scrutat întunericul.

Părea să asculte.

Pe urmă o săltă, o aruncă pe umărul lui şi începu din nou să se mişte cu o viteză înfricoşătoare. Corrie nu era decât vag conştientă de defilarea năucitoare de galerii şi grote. Închise ochii.

Apoi îl simţi oprindu-se. Deschise ochii şi văzu o gaură mică, mai degrabă un tub întunecat, la baza unuia dintre pereţii de calcar. Se simţi alunecând de pe umărul lui, îl simţi împingând-o în gaura aceea.

– Te rog, nu...

Încercă să se agațe de pereții laterali, zgâriindu-i, încercând să-și înfigă unghiile și rupându-și-le de piatră. El îi puse mâinile pe umeri, o împinse cu brutalitate, și ea alunecă în jos, căzând pe ultima porțiune de un metru, și aterizând violent pe solul stâncos.

Se săltă în capul oaselor, năucă și plină de vânătăi. Deasupra, el se aplecă, cu felinarul în mână, și ea întrezări, pentru o clipă, marginile netede și sticloase ale găurii în care se afla.

– Hooo! îi strigă el, țuguindu-și grotesc buzele către ea.

Pe urmă, capul îi dispăru odată cu lumina, iar Corrie rămase în fundul puțului, singură în tăcerea umedă și rece a peșterii.

60

Pendergast se strecura în tăcere prin galeriile întunecate de stâncă, mişcându-se cât mai repede cu putinţă şi urmărind urmele vagi ale unei poteci.

Peştera era imensă, iar harta lui nu reprezenta decât o schiţă a adevăratei sale complexităţi. Era greşită în privinţa multor detalii, iar câteva dintre nivelele peşterii lipseau cu totul. Reţeaua de caverne se răsucea în jurul ei înseşi în moduri extrem de complexe, permiţându-i unei persoane familiarizate cu secretele ei – ucigaşul – să se deplaseze în câteva minute între două locuri care, pe hartă, păreau să fie despărţite de mii de metri liniari. Însă, în ciuda lipsurilor, era o lucrare remarcabilă, demonstrând ceea ce nici măcar hărţile de prospectare geologică nu arătau: Cavernele lui Kraus erau doar vârful unui iceberg subteran, al unui amplu sistem de peşteri care se întindea în adânc, ca un fagure de miere, sub Medicine Creek şi sub împrejurimile acestuia – legat, într-un punct al său, cu Gorganele.

Pendergast auzea, în faţa lui, susurul unei ape. Ajunse lângă ea după un minut. Un canal de pânză freatică, format cu ere în urmă sub presiunea colosală a apei, traversa, în lateral, grota calcaroasă pe care o străbătea el. Torentul subteran curgea cu repeziciune de-a lungul peşterii, ca un ultim vestigiu al forţelor care sculptaseră iniţial acele coridoare adânci şi stranii.

Pendergast se opri pe malul apei, îngenunche, îşi umplu căuşul palmei, gustă.

Era aceeași apă pe care o băuse în vila Kraus – apa la care era racordat sistemul de alimentare a orașului. Gustă din nou. Era, așa cum se așteptase, apa pe care *Ch'a Ching, Cartea Ceaiului* scrisă de Lu Yu, o considera perfectă pentru prepararea ceaiului verde: oxigenată, bogată în săruri minerale, provenind dintr-un torent subteran ce curgea în voie, străbătând rocile calcaroase. Ceaiul și apa îl conduseseră la revelația că așa-numitele Caverne ale lui Kraus trebuiau să fie mult mai întinse decât mica porțiune deschisă publicului. Drumul făcut la Topeka îi dovedise că avea dreptate și îl înarmase cu harta pe care o ținea acum în mâini. Dar descoperirile acestea avuseseră prețul lor. Nu se gândise că fosta lui asistentă avea să acționeze pe cont propriu și să ajungă atât de departe în propriile ei deducții – deși, în retrospectivă, era limpede că ar fi trebuit să se aștepte la asta.

Se ridică de pe marginea apei, apoi se opri iarăși. La marginea îndepărtată, neclară, a perimetrului delimitat de fasciculul lanternei sale zăcea ceva, un rucsac de pânză, după toate aparențele sfâșiat cu brutalitate. Traversă torentul și îngenunche, scoțându-și stiloul de aur din buzunar și folosindu-l ca să ridice marginile materialului. Înăuntru erau o hartă rutieră, două mistrii și mai multe baterii pătrate, folosite pentru lanternele de mare putere și pentru detectoarele de metale.

Pendergast lăsă lumina să danseze în jurul rucsacului. Pe solul din jur erau împrăștiate vârfuri de săgeți și cioburi de oală de lut. O pungă din piele netăbăcită era împodobită cu aceleași motive specifice indienilor cheyenne de sud pe care le văzuse în camera mortuară de sub gorgan...

... Și apoi, la nici doi metri distanță, lumina îi căzu asupra unui maldăr răvășit de păr blond, cu rădăcini negre.

Sheila Swegg. Săpând în Gorgane, dăduse din întâmplare peste intrarea din spate a cavernelor. Era bine ascunsă, dar era destul de ușor să intri dacă știai ce pietre să clintești. Probabil că fusese uluită de camera mortuară în care își dormeau somnul de veci războinicii-fantomă și intrase mai adânc în peșteră, căutând și mai multe comori.

Găsise însă altceva. Îl găsise pe *el*...

Pendergast nu avea timp pentru alte examinări. Aruncă o ultimă privire asupra acelor rămăşiţe jalnice, le întoarse spatele şi urmă cursul micului râu subteran de-a lungul curbelor uşoare ale albiei freatice.

După câteva sute de metri, apa se prăvălea într-un hău adânc, umplând grota cu un jet de ceaţă. Pendergast continuă să urce, trecând printre canale mai înguste. Urmele lăsate de parcurgerea repetată a aceluiaşi traseu erau acum mai pronunţate: se apropia de zona locuită a peşterii.

Pendergast crezuse de la bun început că ucigaşul era un localnic. Greşeala lui constase în presupunerea că ar fi fost vorba de un *orăşean.* Dar nu, nu avea cum să-l găsească pe lista de contribuabili a lui Margery Tealander. Trăia *alături de* ei, dar nu *printre* ei.

Odată ce-şi dăduse seama de asta, fusese uşor să descopere identitatea criminalului. Dar această descoperire adusese cu sine înţelegerea – sau un început de înţelegere a – gradului de diformitate şi amoralitate a creaturii cu care se confruntau. Era un ucigaş extraordinar de periculos, şi nici măcar Pendergast, care studiase minţile criminale vreme îndelungată, nu putea să-i prevadă acţiunile.

Intră într-un alt coridor îngust. Pe podeaua acestuia, scurgerile de calcit se recristalizaseră, dând naştere unui râu îngheţat, cu licăriri strălucitoare. În centru, suprafaţa sa moale se tocise, pe o adâncime de câţiva centimetri, sub picioarele care parcurseseră acest traseu vreme de mulţi ani.

La capătul coridorului, tunelul începea să se ramifice iarăşi şi iarăşi, şi pe fiecare dintre ramificaţii părea să se fi umblat în repetate rânduri. Şi pasajele înguste şi joase, şi fisurile verticale păreau să fi fost străbătute: aici un cristal delicat fusese strivit, dincolo se zărea o pată pe o stalactită sau o stalagmită altminteri imaculată – varietatea modurilor în care o fiinţă umană îşi putea trăda trecerea printr-o peşteră era aproape infinită. Pendergast se rătăci în labirintul acela de coridoare – o dată, de două ori –, reuşind de fiecare dată să se reorienteze cu ajutorul hărţii. Când reveni pe traseul principal pentru a doua oară, zări, în lumina lanternei, o strălucire de culoare: pe un soi e raft înalt format de scurgerea apei era o colecţie de fetişuri indiene, lăsate acolo cu sute de ani în urmă.

Alături de ele se vedeau altele, mai recente, făcute din bucăți de sfoară și de piele, din gumă de mestecat și bandă adezivă.

Pendergast se opri un moment, studiindu-le. Erau foarte ciudate, rudimentare și totuși confecționate cu o migală plină de afecțiune.

Pendergast își impuse să se grăbească, alegând întotdeauna traseul cel mai umblat. Când și când, se oprea ca să noteze ceva pe hartă sau, pur și simplu, ca să-și întipărească în minte imaginea tridimensională tot mai extinsă a rețelei de grote. Era un uluitor labirint de stâncă, având pasaje care se împleteau în toate direcțiile posibile: se divizau, se uneau, se despărțeau iarăși. Existau și scurtături, coridoare secrete, tunele, porțiuni în trepte și culoare aproape orizontale care nu putea fi explorate și memorate decât în ani de zile. În mulți ani.

Numărul fetișurilor începuse să crească, completat acum de diverse desene și de imagini complicate și bizare zgâriate pe pereții de piatră. Undeva, în fața lui, se afla bârlogul criminalului, dar Pendergast încă nu știa cât de departe. Și era sigur că acolo avea s-o găsească pe Corrie. Vie sau moartă.

În toate anchetele de până atunci, Pendergast se străduise să înțeleagă și să anticipeze raționamentele și acțiunile adversarului. În cazul acesta, psihologia ucigașului se situa atât de mult în afara curbei de distribuție normală – pentru că exista o astfel de curbă chiar și în cazul criminalilor în serie –, încât anticipările erau imposibile. Acolo, în peștera aceea, avea să se confrunte cu cel mai mare mister judiciar din întreaga sa carieră.

Era un sentiment într-adevăr dezagreabil.

61

Încercând să-i ajungă din urmă pe Lefty şi pe câini, Hazen cobora în grabă, cu paşi mărunţi, prin tunelul în pantă, care se lărgea din ce în ce mai mult. Îl auzea pe Raskovich răsuflând zgomotos în spatele lui şi, mult mai în urmă, bufniturile înfundate ale paşilor celorlalţi şi zăngănitul echipamentului lor. Orice pretenţie de a acţiona prin surprindere dispăruse de mult: lătrăturile se auzeau, probabil, de la câţiva kilometri distanţă. Afurisita de peşteră era cu mult mai lungă decât îşi putuse imagina cineva. Lăsaseră alambicul la cel puţin patru sute de metri în urmă – era greu de crezut că dulăii îl târâseră pe Lefty atât de departe.

O clipă mai târziu, parcă răspunzând gândurilor sale, Lefty îi apăru în sfârşit în câmpul vizual, strângând lesele în mănuşă şi vorbind înfuriat. Reuşise, în sfârşit, să aducă dulăii „la picior".

Hazen slăbi pasul, recunoscător că i se ivea ocazia să-şi tragă sufletul, şi Raskovich apăru alături de el, răsuflând din greu.

– Lefty, opreşte-te o clipă, spuse Hazen. Lasă-i pe ceilalţi să ne ajungă din urmă.

Era prea târziu. Din coridorul aflat în faţa lui se auzi o explozie neaşteptată de lătrături.

– Ce se-ntâmplă? strigă Hazen.

– E ceva aici! răspunse Lefty cu glas strident.

Câinii îşi ieşiseră din minţi, înaintau în salturi şi alergau cu repeziciune, târându-l iarăşi pe Lefty de-a lungul tunelului, în ciuda protestelor sale.

– Lua-te-ar naiba, Lefty, fă-i s-alerge mai încet! zbieră șeriful, înaintând cu pași iuți și mărunți.

– Ai chef să mă-njuri? Du-mă înapoi, la suprafață, și-njură-mă cât vrei. Nu-mi place aici, jos. Și nu-mi plac câinii ăștia. Sturm! Drang! *La picior!*

Câinii lătrau și mârâiau înfiorător, iar sunetele distorsionate de ecou păreau desprinse din iad. Lefty smuci cu brutalitate de lanț și unul din ei se răsuci, arătându-și colții cu sălbăticie. Lefty se trase înapoi, aproape scăpând lesa. Hazen își dădu seama că era înspăimântat. Ispita urmei era acum prea puternică: dacă dulăii aceia îl prindeau pe McFelty, ar fi putut să-l omoare.

Ceea ce ar fi fost un dezastru.

Se străduí să-i ajungă din urmă. Raskovich era alături de el.

– Lefty, strigă el, dacă nu ții câinii ăia sub control, jur că-i împușc, să știi!

– Câinii sunt proprietatea statului...

În timp ce Hazen îi urmărea cu privirea, formele de un roșu palid în care se transformaseră Lefty și câinii dispărură dincolo de curba care se zărea urcând înainte. După o clipă, se auzi un țipăt. Lătrăturile demențiale ale câinilor deveniră și mai puternice: răsunătoare, profunde, înălțându-se tot mai strident.

– Șerifule, exact în față! veni vocea lui Lefty, cu respirația tăiată. Ceva se mișcă...!

Ceva? Despre ce vorbea Lefty? Hazen dădu colțul, trăgând aerul umed al peșterii pe nas și pe gură, în încercarea de a-și recăpăta răsuflarea. Apoi se opri brusc.

Lefty și câinii dispăruseră într-o pădure de coloane de calcar. De-a lungul pereților se întindeau formațiuni ciudate, atârnând în falduri, ca niște draperii. Oriunde s-ar fi uitat, vedea guri de tunel, crăpături, găuri larg căscate. Auzea hămăiturile înnebunite, reverberând prin strania pădure de piatră, dar erau atât de distorsionate, încât n-avea habar de unde veneau.

– Lefty!

Propria sa voce stârni ecouri jur-împrejurul cavernei, părând să se repete la nesfârşit înainte de a se stinge. Hazen se sprijini de o coloană frântă, gâfâind, întrebându-se încotro s-o ia.

Raskovich se opri alături de el, respirând spasmodic. Hazen îi desluşi în ochi un început de panică.

– Unde s-au dus?

Şeriful clătină din cap. Acustica încăperii era diabolică.

Se puse din nou în mişcare prin labirintul de coloane, împroşcând apa puţin adâncă la fiecare pas, îndreptându-se spre locul unde ecoul părea să fie cel mai puternic. Raskovich se ţinea în spatele lui, cât mai aproape. Lătratul câinilor era acum mult mai slab, ca şi cum s-ar fi deplasat în josul unui tunel îndepărtat, însă sunetul devenise de-a dreptul isteric.

Şi apoi se schimbă brusc. Hămăiturile unuia din dulăi se preschimbară în ceva ce aducea cu un scârţâit de frâne. Urletul îndepărtat se contopi cu un alt sunet: grav, gutural, mânios.

Chiar şi în imaginea roşiatică percepută prin ochelarii de noapte, faţa lui Raskovich părea de culoarea cenuşii. Iar corului înspăimântător i se alătură acum urletul de neconfundat al unui om: Lefty.

– Sfântă Fecioară! făcu Raskovich, aruncând priviri în toate părţile.

Era gata s-o rupă la fugă.

– Hei, linişteşte-te, se precipită Hezen. Câinii l-au încolţit, probabil, pe McFelty. Cred că au ieşit din încăperea asta şi au coborât printr-un tunel lateral. Haide, trebuie să-i găsim. Larssen! zbieră el, cu voce mai puternică. Cole! Brast! Suntem aici!

Scrâşnetul şi bolboroseala nearticulată continuau, distorsionate. Lui Hazen îi venea greu să gândească limpede. Acum nu se mai temea pentru câini: se temea pentru McFelty.

– Raskovich, totul e în regulă.

Raskovich dădu înapoi, împleticindu-se, cu faţa flască, strângând cu putere puşca. Hazen înţelese primejdia: Raskovich era pe cale să-şi piardă controlul şi avea o armă încărcată în mâini.

Ţipetele cumplite se amestecară cu sunete sufocate, guturale, punctate de icnete şi de tuse.

– Raskovich, e în ordine, liniştește-te, lasă arma jos...

Puşca se descărcă detunând asurzitor şi de sus se prăvăli o ploaie de pietricele, ricoşând cu un clinchet subţire printre coloanele de piatră înainte de a ajunge în apă.

Urletul strident, îndepărtat, al câinilor... expresia vlăguită, panicată, de pe chipul lui Raskovich... Hazen realiză că operaţiunea îi scăpa cu rapiditate de sub control.

– Larssen! zbieră el. Aici, repede!

Raskovich se întoarse şi o luă la fugă, lăsând arma acolo unde îi căzuse, cu ţeava încă fumegând.

– *Raskovich!* Hazen se luă după el, strigând cât îl ţineau plămânii: Hei! Nu pe acolo!

Şi, în timp ce alerga, înfiorătorul bocet funebru al câinilor şi al omului continua în urma lui – iar apoi, dintr-odată, tăcere, o linişte înspăimântătoare.

62

Pendergast se opri, ascultând. Auzise sunetul reverberând prin galeriile de piatră, atât de distorsionat, încât nu putea fi recunoscut. Aşteptă, încordându-şi auzul, dar îi era imposibil să deslueşească altceva în afara unui foşnet, atât de alterat de proprietăţile acustice ale cavernelor, încât părea zgomotul îndepărtat al unor talazuri sau un şuier de vânt printre copaci.

Mări pasul, mergând în direcţia care i se părea a fi cea potrivită, ocolind stalactite imense, prăvălite, sau strecurându-se printre ele. La capătul grotei, unde drumul se bifurca, se opri din nou, ascultând.

Sunetul continua să se audă.

Se uită pe hartă, identificându-şi poziţia aproximativă. Se afla în mijlocul unei zone labirintice a ansamblului de peşteri, ciuruită de coridoare ce străbăteau mai multe niveluri şi de găuri oarbe. Într-o reţea atât de drăcesc de complicată, localizarea sunetului avea să fie dificilă. Totuşi, ştia că, în astfel de peşteri, sunetul se propagă pe direcţia curentului de aer. Scoase din buzunar o brichetă subţire de aur, o aprinse şi o ţinu la o lungime de braţ, verificând cu atenţie direcţia în care se apleca flacăra. Pe urmă puse bricheta înapoi în buzunar şi îşi continuă drumul, în direcţia vântului, către sunet.

Însă acesta încetase. Peştera se întorsese la liniştea tulburată doar de picăturile de apă.

Pendergast continuă să înainteze, străbătând galerii şi tunele. În absenţa sunetului, se reîntoarse la orientarea pe baza hărţii, îndreptându-se

spre ceea ce părea să fie zona centrală a ansamblului de caverne. La ieşirea dintr-o galerie deosebit de strâmtă, se opri şi îşi îndreptă lanterna către perete opus. Acolo se vedea o despicătură îngustă, inexistentă pe hartă, care părea să răspundă într-o altă grotă. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci era o scurtătură care avea să îl scutească de o distanţă considerabilă. Se apropie de fisură şi ascultă.

Auzi din nou sunete estompate. Curgerea grăbită a unei ape, acoperită de o voce omenească. Cel puţin părea să fie vocea unui om, însă era atât de deformată, încât îi fu imposibil să înţeleagă vreun cuvânt – dacă vocea rostea într-adevăr vreunul.

Lumină solul din faţa sa şi observă că nu era prima persoană care folosea scurtătura.

Se strecură prin crăpătură, care se lărgi în curând destul de mult ca să-i permită să meargă în poziţie normală. Solul se adânci treptat şi dedesubt se deschise o crevasă, dar pereţii continuau să fie suficient de apropiaţi ca să-i permită să înainteze, cu câte un picior de fiecare parte a despicăturii, înghesuindu-se prin tunelul îngust. Era o poziţie care îi dădea, în mod bizar, o senzaţie simultană de claustrofobie şi de acrofobie[1].

În faţa lui, crăpătura se deschidea în întunericul unui spaţiu larg. Stătea pe o bordură îngustă, la o înălţime de treizeci de metri pe peretele unei cavităţi în formă de cupolă. De sus se prăvălea un torent de apă, răsfirându-se către fundul aflat departe, jos, sub picioarele sale, şi umplând caverna cu ecourile stropilor împroşcaţi. Miliarde de sclipiri pâlpâitoare – reflexiile luminii pe cristalele de ghips în formă de pene – împânzeau peştera, aidoma unui roi de licurici.

Raza lanternei lui Pendergast abia dacă putea răzbate până jos.

La intrarea în fisură văzuse urme de paşi. Ceea ce însemna că exista o cale de coborâre.

Lumina scoase la iveală o serie de puncte de sprijin pentru mâini şi picioare, aflate sub buza de stâncă pe care stătea. De jos se auzeau sunete intermitente, acum mai clare.

[1] Teamă patologică de locuri înalte (n.red.)

Oare Hazen şi poliţiştii îi găsiseră pe criminal şi pe Corrie? Gândul era aproape prea neplăcut pentru a fi luat în considerare.

Pendergast se ghemui pe pragul îngust, îndreptând lanterna spre întunecimea de dedesubt. Nu reuşea să deslueşască nimic, cu excepţia unei harababuri imense de stalactite prăbuşite, smulse din plafon de un cutremur din vremuri de demult.

Îşi scoase pantofii şi şosetele, legă şireturile laolaltă şi îşi agăţă totul după gât. Stinse lanterna şi şi-o strecură într-un buzunar: în momentul acela, nu-i era de nici un folos. Pe urmă îşi coborî mâna, întinzând-o în beznă, se agăţă de prima ieşitură a peretelui şi se aruncă în gol, descoperind un sprijin alunecos pentru picioarele sale goale. Cinci minute de coborâre prudentă îl aduseră pe fundul peşterii. Se încălţă pe întuneric, ascultând atent.

Zgomotul venea din negura din partea opusă a grotei. Indiferent cine l-ar fi făcut, nu avea nici o sursă de lumină. Sunetul se înălţa şi cobora în mod straniu, ca o bolboroseală, dar acum nu se putea înşela: acolo era un om şi părea să fie rănit.

Aprinzându-şi din nou lanterna şi scoţându-şi arma, Pendergast reîncepu să înainteze cu repeziciune.

O sclipire de culoare, şi ceva pâlpâi în conul de lumină palidă; roti lanterna şi văzu ceva galben, jos, în spatele unui bolovan spart.

Sări ca o pisică pe bucata de stâncă, îndreptând arma şi lumina în jos, în acelaşi timp. Se uită, încordat, în cavitatea de sub bolovan. Apoi, după ce fixă locul o clipă cu privirea, îşi puse pistolul în toc, se lăsă să alunece în partea opusă şi întinse mâna către bărbatul ghemuit, în poziţie fetală, la adăpostul pietroiului. Era un tip mărunţel, ud leoarcă, bolborosind de unul singur. Alături de el erau o pereche de ochelari de noapte din dotarea poliţiei şi o cască prevăzută cu lampă în infraroşu.

Simţind atingerea lui Pendergast, omul se ghemui mai strâns, acoperindu-şi capul, şi scânci.

– FBI, spuse Pendergast, cu voce scăzută. Unde eşti rănit?

Bărbatul se cutremură la auzul vocii, apoi îşi ridică privirea. De pe o faţă plină de sânge îl scrutară doi ochi înroşiţi, părând să nu pricceapă ce zăreau. Pe haina neagră se vedea insigna galbenă a brigăzii

de antrenament al câinilor polițiști a poliției statale din Kansas. Buzele îi tremurau deasupra unui cioc subțirel, dar dintre ele nu ieșeau decât niște suspine incoerente. Genele palide i se zbăteau.

Pendergast îl examină în grabă.

– Se pare că nu ești rănit, spuse el.

Răspunsul bâlbâit nu reuși să capete o formă inteligibilă.

Pierdeau timpul. Pendergast îl înșfăcă de gulerul uniformei și îl ridică în picioare.

– Vino-ți în fire, domnule polițist. Cum te numești?

Tonul incisiv-sarcastic păru să-l readucă pe bărbat în simțiri.

– Weeks. Lefty Weeks. Robert Weeks. Dinții îi clănțăneau.

Pendergast își retrase mâinile; celălalt se clătină, dar izbuti să-și mențină poziția verticală.

– De unde e sângele, ofițer Weeks?

– Nu știu.

– Weeks, spuse Pendergast, n-am prea mult timp. Aici e un criminal care-a răpit o fată. Trebuie neapărat să-i dau de urmă înainte de a fi ucisă din cauza prietenilor tăi.

– Am înțeles, spuse Weeks, înghițind în sec.

Pendergast recuperă ochelarii în infraroșu, văzu că erau sparți și nefolositori, apoi îi lăsă să cadă la loc.

– Vii cu mine.

– Nu! Nu, te rog...

Agentul FBI îl înhăță de umeri și îl scutură.

– Domnule Weeks, *ai* să te porți ca un ofițer de poliție. E *limpede?*

Weeks înghiți din nou în sec, străduindu-se să se controleze.

– Da, să trăiți!

– Stai în spatele meu, fă ce-ți spun și evită orice zgomot.

– Dumnezeule, nu! Nu, nu în partea aia... vă rog, domnule. Acolo e *ăla.*

Pendergast se întoarse și îi privi cu atenție chipul. Părea traumatizat, distrus.

– Ăla?

– Da, *omul* ăla.

– Descrie-l.

– Nu pot, *nu pot!* Weeeks își îngropă fața în palme, ca și cum ar fi vrut să acopere imaginea. Alb. Uriaș. Parcă făcut din bucăți. Ochi tulburi, încețoșați. Picioare și mâini mari. Și... Și *fața!*

– Ce-i cu fața?

– Oh, Doamne Dumnezeule, fața...

Pendergast îl pălmui.

– Ce-i cu fața?

– Fața unui... oh, Doamne, a unui *bebeluș,* atât de... atât...

Pendergast îl întrerupse:

– Să mergem.

– *Nu!* Vă rog, nu în partea aia...!

– Cum dorești. Pendergast îi întoarse spatele și se îndepărtă cu pași mari. Celălalt scânci și se grăbi să-l urmeze.

Părăsind învălmășeala de coloane sfărâmate, agentul FBI intră într-un tunel larg din calcar, presărat cu mormane uriașe, galbene, de stalagmite. Weeks mergea în spatele lui, temându-se să-l urmeze, dar mult mai speriat să rămână singur. Raza lanternei lui Pendergast rătăcea de la o stalagmită la alta, urmărind din nou o potecă.

Apoi se opri. Fasciculul luminos rămase ațintit asupra unui morman izbitor de diferit de celelalte. Galbenul său intens era brăzdat de numeroase dâre roșii, iar apa băltoacei din jur era de un roșu strălucitor. Pe apă plutea ceva: ceva de mărimea unui om, dar de o cu totul altă formă.

Weeks amuțise.

Pendergast plimbă lumina pe peretele din spatele mormanului de stalagmite. Roca întunecată era împodobită de arce stacojii și ici-colo atârnau bucăți cărnoase, albe, roșii și galbene, picurând de sânge. În cele din urmă, descoperi o porțiune de labă uriașă, ce nu putea fi decât a unui câine, înfiptă într-o crăpătură de la jumătatea peretelui. În apropiere găsi o frântură din maxilarul inferior, iar ceva care ar fi putut fi o parte dintr-o botniță izbise perete înclinat cu suficientă violență pentru a se înfige în el.

– Unul dintre câinii tăi? întrebă Pendergast.

Celălalt dădu din cap în tăcere.

– Ai văzut ce s-a întâmplat?

Bărbatul dădu din cap încă o dată.

Pendergast se întoarse şi îi lumină faţa.

– Ce-ai văzut, exact?

Weeks se sufocă, se bâlbâi şi, într-un târziu, reuşi să articuleze cuvintele:

– *El* a făcut asta.

Se întrerupse, înghiţi în sec. Apoi vocea i se frânse:

– *Cu mâinile goale!*

63

Hazen se opri într-o intersecție de tunele, așteptând să fie ajuns din urmă de polițiști și de Larssen. Trecură cinci minute, apoi zece, și respirația lui gâfâită reveni la normal. După toate aparențele, ceilalți fie nu urmaseră sunetul vocii sale, fie o luaseră, la un moment dat, pe o ramificație greșită.

Înjură și scuipă. Raskovich dispăruse, o tulise ca un iepure. Cu toate că o pornise pe urmele lui pentru scurt timp, Hazen nu reușise să-l găsească. Ținând cont de viteza cu care alerga, probabil că ajunsese deja la jumătatea drumului către KSU.

„La dracu'." Dacă nu se întâlnea cu Larssen și cu ceilalți polițiști, trebuia să plece singur în căutarea lui Lefty și a câinilor. Ceea ce însemna, pentru început, să se întoarcă în pădurea de calcar.

Însă acum, când se uită înapoi, la drumul pe care venise, Hazen nu mai știa din care tunel ieșise. I se păru că era cel din dreapta. Dar nu era sigur.

Înghiți în sec, își drese glasul.

– Lefty?

Tăcere.

– Larssen?

Își duse la gură palmele făcute căuș și zbieră în direcția din care venise:

– Hei! E cineva acolo? Strigați dacă mă auziți!

Tăcere.

– E cineva acolo? Răspundeți!

În ciuda aerului răcoros și a umezelii permanente, Hazen simțea înțepături pe șira spinării. Se uită în partea de unde venise; se uită în jur; se uită înainte. Prin ochelarii de noapte, totul se vedea palid, roșiatic, totul părea ireal, ca și cum s-ar fi aflat pe Marte. Își controlă centura, confirmându-și bănuielile: își pierduse lanterna în timpul urmăririi.

Întreaga operațiune se dusese naibii. Se despărțiseră. Raskovich dispăruse, nu știa unde e Larssen, situația în care se aflau Lefty și câinii era nesigură. Cel puțin, McFelty știa că erau acolo. Dacă murise sau dacă fusese rănit... Hazen își dădu seama că avea destule pe cap și fără să mai născocească tot felul de ipoteze.

Acum trebuia să-i adune pe toți, să obțină un raport asupra stării de fapt, să facă un bilanț.

La naiba, era dificil să-și amintească din care dintre găurile alea ieșise...

Inspectă solul peșterii, în căutarea unor urme de pași sau a altor semne, dar se părea că toate tunelele erau intens circulate. Ceea ce, ca fapt în sine, era foarte bizar.

Trecu în revistă tot ce înregistrase în minte, încercând să-și amintească niște repere. Totul era vag. Se concentrase asupra lui Raskovich, străduindu-se să-l prindă. Însă, punând totul în balanță, i se părea cel mai probabil să fi ieșit din tunelul din dreapta.

Merse de-a lungul lui, parcurgând vreo cincisprezece metri. În locul unde ajunse erau împrăștiate sfărâmături de stalactite, ca niște dinți. Nu-și aducea aminte să le mai fi văzut. Oare alergase, pur și simplu, prea repede pe lângă ele?

„Nenorocitul!"

Își continuă drumul, dar nimic nu i se părea familiar. Înjură, reveni în peștera cu coloane și intră într-unul dintre celelalte tunele. Mergea încet, concentrându-se ca să-și aducă aminte, simțind că inima începea să-i bată puțin cam prea tare. Nimic nu i se părea cunoscut. Rocile picurând de apă, cristalele în formă de pene, movilele stratificate, lucioase – totul arăta ciudat.

Apoi auzi un sunet. Cineva era în fața lui, fredonând.

– Hei!

Grăbi pasul, trecu de un cot, se opri în fața unei bifurcații.

Fredonatul încetase.

Hazen se răsuci în toate părțile, strigând.

– Larssen? Cole?

Nu se auzea nici un sunet.

– Răspundeți, fir-ar să fie!

Așteptă. Nu-l auzeau? El auzise clar sunetul acela; ei de ce nu-l puteau auzi?

Din nou fredonatul, subțire și îndepărtat, venind din tunelul din stânga.

– Larssen?

Hazen își scoase pușca de pe umăr și intră în tunel. Sunetul era mai puternic, mai înalt, mai apropiat. Șeriful merse cu mai multă precauție, cu toate simțurile în alertă, încercând să-și controleze inima, care părea să-i bată cu prea multă putere.

Ceva străfulgeră la periferia câmpului său vizual și el se opri și se întoarse.

– Hei!

Apucă să arunce o scurtă privire înainte ca silueta să dispară în beznă. Dar, așa fugară cum fusese privirea aceea, avusese timp să-și dea seama că nu-l întrezărise pe unul dintre membrii echipei sale.

Și în mod sigur nici pe McFelty.

64

Chester Raskovich dădu un colț și se opri. Goana năvalnică îi fu întreruptă brusc de priveliștea grotescă din fața ochilor. Calea îi era tăiată de o siluetă ghemuită în mijlocul drumului, jerpelită, cu părul șomoiog, care se holba în sus, spre el, cu orbitele goale, cu gura deschisă, gata să muște, cu dinții dezgoliți.

Raskovich se lăsă pe spate, cu un nechezat de groază, vrând s-o ia la sănătoasa și nefiind în stare s-o facă, așteptându-se să vadă creatura aceea sărind asupra lui, să se simtă înhățat în gheare. Era ca un coșmar: avea picioarele țintuite de pământ, paralizate, nu putea să scape cu fuga.

Trase aer în piept, cu lăcomie – o dată și încă o dată –, și, treptat, paralizia și spaima i se potoliră și începu să-și regăsească rațiunea. Se aplecă, uitându-se mai bine. Nu era decât trupul mumificat al unui indian, așezat pe podea, cu genunchii osoși îndoiți, cu gura deschisă, cu buzele zbârcite retrase de deasupra unui șirag de dinți enormi, maronii. Era înconjurat de un semicerc de oale, fiecare cu câte o săgeată cu vârf de piatră în ea. Mumia era înfășurată în zdrențe cleioase, care fuseseră cândva haine din piele de căprioară.

Raskovich se uită în altă parte, înghiți în sec, privi din nou mumia și respirația i se încetini, părând să revină la normal. Ceea ce avea în fața ochilor era un mormânt indian preistoric. Pe labele răsucite ale picioarelor se vedeau rămășițele mocasinilor înzorzonați, alături de care se aflau o pungă din piele netăbăcită, pictată, și câteva pene zdrențuite.

– Fir-ar al dracului, spuse Raskovich, cu voce tare, ruşinat de panica în care intrase şi realizând abia acum ce făcuse.

O dăduse-n bară. Era prima lui însărcinare de poliţist adevărat şi el se pierduse de-a binelea cu firea, exact în faţa şerifului Hazen. O luase la fugă ca un iepure. Iar acum iată-l rătăcit în peştera în care se afla un ucigaş în libertate, neavând idee încotro s-o apuce. Simţi un val de ruşine şi de disperare. Ar fi trebuit să rămână la KSU, ţinând copiii departe de castelul de apă şi eliberând tichete de parcare.

Lăsându-se în voia furiei şi a frustrării, dădu brusc o lovitură sălbatică de picior, ţintind mumia. Îi izbi capul cu un sunet găunos, şi creştetul explodă, înălţând o minge de praf maroniu. Un torent efervescent de insecte albe se revărsă cu iuţeală din el – păreau gândaci de bucătărie albinoşi – şi mumia se răsturnă pe-o parte. Maxilarul se desprinse şi se rostogoli, apoi se opri în mijlocul câtorva bucăţi din craniul sfărâmat. Un şarpe ivoriu, ascuns printre zdrenţe, se descolăci într-o străfulgerare şi se topi rapid în întuneric, ca o stafie deşirată.

– Oh, *la dracu'!* strigă Raskovich, făcând un salt înapoi. Ducă-se *naibii!*

Stătea locului, respirând cu greutate, auzind cum îi hârâia aerul în gâtlej. N-avea idee unde se află, cât de departe fugise, în ce parte să o ia.

„Gândeşte-te."

Se uită în jur, proiectând lumina lămpii în infraroşu pe suprafeţele de piatră jilavă. Venise în fugă printr-o fisură în stâncă, îngustă, înaltă, cu solul nisipos. Era atât de înaltă încât nici măcar nu putea să-i deslueşască partea de sus. Îşi vedea propriile urme în nisip. Ascultă. Nici un sunet, nici măcar al picăturilor de apă.

„Întoarce-te pe acelaşi drum."

Aruncând o ultimă privire asupra camerei mortuare profanate, Raskovich se răsuci pe călcâie şi făcu rapid cale-ntoarsă, străbătând fisura, cu ochii în pământ. Acum observă ceea ce ignorase în timpul fugii sale disperate: aproape în fiecare nişă şi pe fiecare prag de stâncă de pe ambele laturi erau grămezi de oase şi de alte obiecte: oale pictate, tolbe pline cu săgeţi, ţeste găunoase fojgăind de fauna peşterii. Era un mausoleu, o catacombă indiană.

Se cutremură.

Spre ușurarea sa, mormintele rămaseră curând în urmă. Fisura se lărgi și plafonul coborî, iar el reuși să zărească stalactitele rudimentare de deasupra capului. Solul nisipos fu înlocuit de terase acoperite de apă puțin adâncă, stratificate sub forma unor depuneri aluvionare stranii, ca niște lanuri de orez. Amprentele pașilor săi rămaseseră în urmă, așa cum se întâmplase și cu nisipul.

În fața lui se zăreau acum două deschideri, una mai înaltă și parțial blocată cu blocuri prăvălite de calcar, cealaltă liberă. Acum încotro?

„Gândește-te, idiotule. Adu-ți aminte."

Dar, în ciuda tuturor strădaniilor sale, Raskovich nu-și putea aminti pe unde venise.

Se gândi să strige, apoi decise că nu era o idee bună. De ce să atragă atenția? Creatura peste care dăduseră câinii s-ar fi putut afla pe undeva prin preajmă, căutându-l. Peștera era mult mai mare decât crezuseră, dar el putea totuși să-și găsească drumul înapoi dacă nu se grăbea și dacă nu intra din nou în panică. Probabil că și ceilalți îl căutau. Nu trebuia să uite asta. Alese deschiderea mai largă și se simți liniștit la vederea tunelului lung din fața lui. Părea oarecum familiar. Și acum prin ochelari mai deslușea și altceva, o pată roșiatică neclară, sus, pe un prag de stâncă, alături de o gaură întunecată. Un alt mormânt?

Se apropie. Zări o altă țeastă indiană, câteva pene, câteva vârfuri de săgeți și niște oase. Dar erau așezate pe pragul de piatră într-un ansamblu extrem de neobișnuit. Era cumva neliniștitor, nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse în cărți sau în vitrinele muzeelor. Cuprindea și o serie de obiecte care nu le aparținuseră indienilor: două figurine mici, bizare, făcute din sfoară și șnur; un creion rupt; o literă de alfabet din lemn putred; capul fragmentat al unei păpuși de porțelan.

Dumnezeule mare, aranjamentul ăsta îi dădea fiori. Se îndepărtă de-a-ndăratelea. *Ăsta* nu era vechi. Cineva luase oasele și le amplasase alături de celelalte obiecte. Raskovich își simți spatele zguduit de o convulsie.

Din întunericul de deasupra umărului său veni un mormăit.

Raskovich nu se clinti. Sunetele încetară: liniștea se lăsase din nou, desăvârșită. Se scurse un minut, apoi două, timp în care el rămase

împietrit, în vreme ce incertitudinea și groaza puneau stăpânire tot mai completă pe el.

Apoi sosi clipa în care nu mai reuși să-și impună să nu se-ntoarcă. Se răsuci, încet – foarte încet –, până când văzu ce anume făcuse zgomotul acela.

Raskovich încremeni, paralizat încă o dată. Până și răsuflarea îi încremeni pe buze. *Creatura* era acolo, grotescă, diformă, hidoasă. Privelișteа era atât de cumplită, încât fiecare detaliu i se întipări în creier. Picioarele imense, strâmbe, erau într-adevăr acoperite de o pereche de pantaloni scurți, lucrați de mână, cu bretele: bretele împodobite cu căluți de lemn? Cămașa care atârna, zdrențuită, în jurul pieptului cu păr încâlcit avea într-adevăr un model cu comete și rachete? Și, deasupra lor, fața aceea atât de, *într-adevăr* atât de...

Făptura oribilă se apropie cu un pas. Raskovich o privea cu ochii holbați, incapabil să se miște. Un braț cărnos biciui aerul și îl plesni cu putere. Căzu pe podeaua peșterii, cu ochelarii în infraroșu zburând cât colo.

Lovitura rupse vraja spaimei și Raskovich reuși, în sfârșit, să-și miște membrele. Se târî de-a-ndăratelea, orbește, cu un bocet sonor izvorându-i din gâtlej. Îl auzea pe monstru târșâindu-și picioarele către el, scoțând sunete ciudate, ca și cum ar fi supt. Reuși să se ridice în picioare și se retrase cu câțiva pași, făcându-l pe ultimul în gol. Își pierdu echilibrul și căzu pe spate, așteptându-se să se izbească zdravăn de solul tare, de piatră, al peșterii, dar acolo nu era nimic, absolut nimic, doar o rafală puternică de vânt, pe măsură ce se prăbușea în vidul întunecat, căzând la nesfârșit, tot mai jos...

65

Larssen se întoarse către Cole şi Brast. În lumina roşiatică, poliţiştii păreau doi monştri cu ochelari.

– Eu, unul, chiar nu cred c-au luat-o pe aici, spuse Larssen.

Fraza se pierdu în tăcere.

– Ei?

Larssen îşi mută privirea de la Cole la Brast. Cei doi membri ai poliţiei statale păreau să fie gemeni: în plină formă, supli şi musculoşi, tunşi scurt, linia maxilarelor fermă, privire de oţel. Sau, mai degrabă, privire cândva de oţel. Acum, în lumina palidă a ochelarilor în infraroşu, păreau derutaţi şi nesiguri. Plecarea din caverna imensă, cu piloni de calcar, pentru a-l căuta pe Hazen, fusese o greşeală, realiză el. Câinii amuţiseră dintr-odată, iar ei coborâseră printr-unul dintre nenumăratele pasaje laterale, în direcţia de unde păreau să se audă paşi care băteau în retragere. Dar pasajul se bifurcase, o dată, apoi încă o dată, înainte de a se transforma într-o harababură năucitoare de tunele încrucişate. La un moment dat, i se păruse că-l aude pe Hazen strigându-l pe nume. Dar, de cel puţin zece minute, nu se mai auzise nici un sunet. Simpla descoperire a drumului de întoarcere avea să fie o sarcină extrem de dificilă.

Larssen se întrebă cum de ajunsese liderul de facto al acestui mic grup fericit. Atât Cole, cât şi Brast făceau parte din mult lăudata „echipă specială de descinderi" şi fuseseră antrenaţi pentru situaţii deosebite ca aceasta. La sediul central al poliţiei statale aveau o sală de gimnastică, aparate pentru exerciţii fizice, piscină, poligon, seminarii speciale de

antrenament și locuri liniștite pentru petrecerea weekendului. Larssen spera că n-avea să fie nevoit să-i ducă de mână.

– Treziți-vă, amândoi! Ați auzit ce-am spus? Ziceam că, după părerea mea, n-au luat-o pe aici.

– Nu știu, răspunse Brast. Mie mi se pare în ordine.

– Ți se pare în ordine, îl îngână Larssen, sarcastic. Și tu, Cole?

Acesta clătină doar din cap.

– Foarte bine, ne-am lămurit. Facem stânga-mprejur și plecăm de aici.

– Și Hazen? spuse Cole. Weeks?

– Șeriful Hazen și ofițerul Weeks fac parte din personalul antrenat să-și poarte singur de grijă.

Cei doi polițiști se mulțumiră să-l privească.

– Suntem cu toții de acord în privința asta? întrebă Larssen, ridicându-și vocea.

„Idioții naibii."

– Eu sunt pentru, spuse Brast, evident ușurat.

– Cole?

– Nu-mi place idea de a abandona oameni acolo, zise Cole.

„Un adevărat erou", se gândi Larssen.

– Sergent Cole, n-are sens să hălăduim pe-aici. Mai bine mergem după întăriri. În labirintul ăsta, ei ar putea fi oriunde. Nu m-ar mira să fie deja în drum spre ieșire.

Cole își linse buzele.

– Bine, spuse el.

Se învârteau pe drumul de întoarcere către pădurea de calcar de cinci minute și ajunseseră la o răscruce care nu le era cunoscută, când Larssen auzi sunetul pentru prima oară. Probabil că îl auziseră și ceilalți, pentru că se răsuciră odată cu el. Era slab, dar inconfundabil. Zgomotul unor pași în fugă, apropiindu-se cu mare viteză. Dar nu erau pașii unui om, nu: răpăitul masiv era prea rapid.

Era ceva mare.

– Armele! strigă Larssen, lăsându-se într-un genunchi și ridicându-și pușca la umăr.

O îndreptă spre gura tunelului cu care se intersectau.

Zgomotul paşilor se apropie, acompaniat de un zăngănit metalic. Şi din întuneric se materializă o formă uriaşă, roşiatică. Indiferent ce ar fi fost, era uriaş.

– Fiţi gata!

Creatura venea drept înspre ei, cu o viteză înfiorătoare. Trecu în goană printr-o baltă nu prea adâncă, înălţând în urmă o perdea de stropi.

– Aşteptaţi! ţipă brusc Larssen. Nu trageţi!

Era unul din câini.

Animalul se repezi către ei, părând să nu-i fi observat nicicum, cu ochii imenşi şi sălbatici privind fix înainte. Singurul zgomot pe care îl făcea era răpăitul labelor mari pe piatră. Când fulgeră pe alături, Larssen văzu că era acoperit de sânge şi că o ureche îi fusese smulsă, la fel şi o parte din maxilarul inferior. Buzele mari, negre, şi limba îi fâlfâiau flasce, picurând de bale şi de sânge.

După încă o secundă, dispăruse, iar sunetul fugii sale începu să se stingă. Liniştea se reînstăpâni. Episodul se consumase atât de repede, încât Larssen se întrebă dacă nu-şi imaginase totul.

– Ce dracu'? şopti Brast. Aţi văzut?

Larssen înghiţi în sec, dar nu mai avea nici un strop de salivă. Gura i se uscase ca rumeguşul.

– Probabil c-o fi alunecat, o fi căzut.

– Prostii, spuse Cole cu o voce nefiresc de sonoră în acel spaţiu închis. În cădere nu-ţi pierzi o jumătate de falcă. Nu, câinele ăla a fost atacat de cineva.

– Sau de *ceva*, murmură Brast.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Brast, zise Larssen, dă dovadă de un strop de curaj!

– De ce alerga în halul ăla? Era speriat de moarte.

– Haideţi să plecăm de-aici, spuse Larssen.

– Fără discuţie.

Făcură cale întoarsă. Larssen era atent la urmele umede ale câinelui. Probabil se puteau ghida după ele; asta le uşura situaţia.

Vocea lui Brast sparse liniştea:

– Am auzit ceva.

Se opriră încă o dată.

– Ceva a împroşcat apa din băltoaca aia din spate.

– Nu-ncepe iar, Brast!

Pe urmă auzi şi Larssen: clipocitul slab al unui pas prin apă, urmat de un altul. Se holbă în lungul tunelului întunecat din spatele lor, zărind prin ochelari pereţii cavernei, scăldaţi într-o strălucire roşiatică. Nu reuşi să deslueşească nimic.

– Probabil doar apa care cade.

Ridică din umeri şi se întoarse, concentrându-se asupra urmelor câinelui.

Muh!

Brast ţipă şi, în aceeaşi clipă, Larssen simţi o singură lovitură neaşteptată din spate, care îl trimise la pământ, cu braţele şi picioarele răsfirate. Ochelarii de noapte îi zburară cât colo. Brast continua să ţipe, iar Cole scoase dintr-odată un urlet ascuţit.

Larssen era orb. Se târî cu disperare în patru labe, pipăind solul, şi, cu o uşurare enormă, simţi că mâinile îi dau peste ochelari. Şi-i puse din nou, cu degete butucănoase, neîndemânatice, şi se uită în jur.

Cole era la pământ, urlând şi ţinându-şi strâns braţul. Brast era în patru labe, sprijinit de perete şi bâjbâind în jur după ochelari, exact aşa cum făcuse şi Larssen cu o secundă mai înainte, înjurând şi icnind.

– Braţul! zbieră Cole.

Un os îi străpungea carnea într-un unghi straniu şi din rană îi curgea sânge fierbinte, aproape alb în sclipirea ochelarilor.

Larssen îşi desprinse ochii de la priveliştea aceea, uitându-se cu disperare după indiferent ce îi atacase, cu puşca pregătită. Dar acolo nu era nimic – nimic în afară de întunecata strălucire artificială a pereţilor cavernei.

De undeva, din beznă, veni un singur sunet, ca un râs scurt sau, poate, ca un strigăt de triumf. Larssen strânse mai tare carabina. Era imposibil să spui, cu certitudine, de unde se auzise.

Nu era sigur decât de un singur lucru: venea de foarte aproape.

66

Caporalul Shurte din Poliţia Rutieră a autostrăzilor din Kansas îşi plimbă degetele de-a lungul armei şi se legănă înainte şi înapoi pe călcâie. Se uită la ceas. Unsprezece şi jumătate. Hazen şi ceilalţi plecaseră de mai bine de o oră. De cât timp era nevoie ca să-l încolţească pe McFelty, să-i pună cătuşele şi să-l târască afară? Era descurajant să stai acolo, fără posibilitatea de a lua legătura cu cineva. Şi asta, firește, în mare parte din pricina vremii. Shurte locuise toată viaţa în partea aceasta a Kansasului, dar nu-şi aducea aminte să mai fi văzut o asemenea furtună. De obicei, vremea într-adevăr foarte urâtă venea şi pleca destul de repede. Însă acum părea să dureze de ore întregi şi nu făcea decât să se înrăutăţească. Un vânt nemaipomenit, ropotul ploii, fulgere despicând cerul. Înainte de întreruperea comunicaţiilor radio, auzise rapoarte despre o tornadă de gradul F-3 care făcea prăpăd îndreptându-se spre Deeper, despre încercările autorităţilor de a pătrunde în zonă, despre şoselele blocate.

Şi curentul electric: de obicei, nu cădea decât pe un singur segment al reţelei, sau cel mult pe două. Dar, în seara aceea, era ca şi cum o mână gigantică ar fi deconectat orăşelele minuscule unul după altul. După Medicine Creek urmaseră Hickok, DePew, Ulysses, Johnson City, Lakin şi, în final, Deeper, chiar înainte ca staţia sa radio să iasă cu totul din funcţiune, din cauza căderii releelor de retransmisie. Shurte era din Garden City şi se bucura că partea cea mai urâtă a furtunii

părea să afecteze cealaltă jumătate a districtului. Era totuşi îngrijorat pentru soţia şi copiii lui. Era o noapte al dracului de nepotrivită să fii plecat de acasă.

De sub abajurul său, lampa cu propan pe care o instalaseră înconjura gura peşterii cu o lumină palidă. Aflat în capătul celălalt al surpăturii, Williams părea un zombie, cocoşat ca să se apere de ploaie, cu două găuri mari şi negre în loc de ochi. Sigurul lucru care îl făcea să semene cât de cât a om era licărul ţigării spânzurate de buza de jos.

Un alt fulger crăpă cerul, despicându-l aproape de la un capăt la altul al orizontului. Dincolo de peşteră scânteie, pentru o clipă, imaginea vechii şi imensei vile Kraus, stingheră şi pe jumătate în ruină, parcă mai neagră din cauza ploii.

Shurte aruncă o privire spre Williams.

– Cât o să mai stăm în faţa intrării? Vreau să spun că sunt ud până la piele.

Williams aruncă ţigara, o strivi sub călcâi, ridică din umeri.

Un alt fulger. Shurte se uită spre deschizătura întunecată ce conducea în adâncul peşterii. Poate criminalul era ascuns şi ei încercau să-l convingă să iasă...

Apoi, acoperind şuierul vântului, din gura peşterii se auzi zgomotul unui galop.

Shurte făcu un pas înainte, înălţându-şi puşca.

– Auzi? începu el, cu voce ascuţită.

În culoarul care urca spre ei năvăli o formă întunecată: un câine uriaş, alergând înnebunit, cu lanţul zvâcnindu-i şi lovind aerul ca un bici în urma lui, cu labele duduind.

– Williams! strigă Shurte.

Animalul ţâşni din gura peşterii, ieşind în spaţiul deschis. Exact în clipa aceea, un alt fulger cumplit sfâşie cerul, urmat instantaneu de o bubuitură care zgudui pământul. Câinele ezită, derutat, răsucindu-se întruna, muşcând aerul, rostogolindu-şi ochii cu sălbăticie. În lumina lividă a fulgerului, Shurte văzu că era un roşu aprins, ud şi scânteietor.

– Sfinte Sisoe! murmură el.

Câinele se ghemui, cu faţa spre lumină, încă tremurând violent – fără să scoată nici un sunet.

– Ce *ticălos!* spuse Williams. Îi vezi botul? Se pare c-a-ncasat o rafală de alice.

Câinele se clătină, cu sângele băltind sub el, apoi se ridică, cu picioarele tremurându-i necontrolat.

– Prinde-l, zise Shurte. Ia-l de lanţ.

Williams se lăsă pe vine şi apucă încet capătul lanţului.

Câinele stătea acum pur şi simplu nemişcat, tremurând de durere şi de spaimă.

– Încet, băiatule. Încet. Aşa, cuminte.

William trase cu grijă capătul lesei, îndreptându-l către singurul loc de care îl putea lega: un bolţ ce ieşea în afara balamalei uşii. Simţindu-se uşor tras de gât, animalul se răsuci brusc, cu un urlet de furie, şi se repezi la el. Omul căzu cu un ţipăt, scăpând lesa, şi, în secunda următoare, câinele fugise, o formă neagră năpustindu-se în lanul de porumb.

– Ticălosul m-a muşcat! strigă Williams, ţinându-se de picior.

Shurte se grăbi într-acolo şi îndreptă lumina lanternei către poliţistul căzut. Pantalonii îi erau sfâşiaţi şi sângele izvora dintr-o rană adâncă din interiorul coapsei.

– Dumnezeule, Williams! făcu Shurte, clătinând din cap. Şi când te gândeşti că n-avea decât o jumătate de falcă!

67

Larssen se aplecă asupra lui Cole, care stătea pe pământ, legănându-se încoace și încolo și scâncind încet. Avea o fractură deschisă urâtă. Capătul zdrențuit al osului îi ieșea prin piele exact deasupra cotului.

– Nu văd nimic! zise Brast cu voce sonoră, undeva în spatele lui. Nu văd!

– Liniștește-te, răspunse Larssen.

Se uită în jur, scrutând solul prin ochelarii săi. În timpul atacului, își pierduseră cu toții ochelarii. Văzu o pereche într-o băltoacă, cu o lentilă spartă. Cealaltă nu era de găsit. El era singurul care mai vedea? Așa se părea.

– Ajutați-mă să-mi găsesc ochelarii! țipă Brast.

– Nu mai funcționează.

– O, *nu!*

– Brast? Cole e rănit. Vino-ți în fire.

Larssen își scoase cămașa și o rupse în fâșii, străduindu-se să ignore frigul umed din peșteră. Se uită în jur, după ceva pe care l-ar fi putut folosi drept atelă, dar nu văzu nimic potrivit. Era mai bine să lege brațul de trunchi și să-l lase așa. În clipa aceea, cel mai important lucru era să iasă dracului de acolo. Larssen nu era foarte speriat – nu avusese niciodată imaginația necesară pentru a-i fi frică –, dar înțelegea foarte bine gravitatea situației în care se aflau. Indiferent cine ar fi fost cel care îi atacase, cunoștea perfect peștera. Era cineva care stătuse acolo foarte

mult timp. Cineva care putea intra și ieși după bunul său plac, și încă foarte repede. Îi văzuse silueta: voinic, cu mersul târșâit, cu spatele gheboșat ca urmare a anilor petrecuți sub plafoane joase...

Hazen nu avusese decât pe jumătate dreptate. Ucigașul se afla în peșteră, dar cu siguranță nu era McFelty – sau, la drept vorbind, oricine altcineva care ar fi avut vreo legătură cu Lavender. Aici era vorba despre ceva mult mai straniu și mai complicat.

Își impuse să se concentreze asupra problemei pe care o avea de rezolvat pe moment.

– Cole? întrebă el.

– Da.

Vocea lui Cole era slabă și se vedea că transpirase. Era în stare de șoc.

– N-am nimic pe care să-l pot folosi drept atelă, așa că o să-ți imobilizez brațul legându-l de piept.

Cole dădu din cap.

– O să te doară.

Cole dădu din cap încă o dată.

Larssen legă două fâșii de pânză și le agăță de gâtul lui Cole, formând o eșarfă de susținere, apoi, cu multă delicatețe, îi luă brațul și i-l strecură înăuntru. Cole se crispă de durere și țipă.

– Ce-a fost asta? strigă Brast, cuprins de panică. S-a întors?

– Nu e nimic. Stai calm, taci și fă ce-ți spun.

Larssen încerca să vorbească pe un ton cât mai liniștitor. Aproape că ar fi preferat să fi rămas împreună cu Hazen. O fi fost el un ticălos, dar nu putea fi acuzat de lașitate.

Larssen rupse încă două fâșii din cămașă și le legă în jurul trunchiului lui Cole, strângându-le bine și imobilizându-i brațul rupt. Oasele fracturate se frecară unul de altul și Cole se înfioră. Acum transpira din abundență și tremura.

– Poți să stai în picioare?

Cole dădu din cap, se ridică, se clătină.

– Poți să mergi?

– Cred că da, mormăi el.

– Nu plecați, nu-i așa? strigă Brast, orbecăind în căutarea lui Larssen.

– Plecăm cu toții.

– Și ochelarii mei?

– După cum ți-am spus, s-au spart.

– Vreau să-i văd.

Larssen îi luă din apă, sâsâind iritat, și i-i întinse lui Brast. Acesta îi pipăi cu disperare, încercând apoi să-i pornească. Urmă o scânteie, însoțită de un șuierat. Brast îi azvârli și își ridică vocea, panicat.

– Doamne Dumnezeule, n-o să fim niciodată în stare să ieșim de...

Larssen întinse mâna și îi prinse cămașa în pumn, răsucind-o.

– Brast?

– Tu l-ai văzut? *L-ai văzut...?*

– Nu, și nu l-ai văzut nici tu. Acum taci și fă ce-ți spun. Întoarce-te. Trebuie să umblu o clipă în rucsacul tău. Vreau să fac o coardă de salvare din frânghia ta. O să mi-o leg de talie, apoi o să vi-o dau ție și lui Cole. Te ții de ea cu o mână și îl ajuți pe Cole pe traseu. Ai înțeles?

– Da, dar...

Larssen îl zgâlțâi cu putere.

– Am zis *să taci dracului din gură și să faci ce-ți spun!*

Brast amuți.

Larssen întinse mâna spre rucsac, găsi frânghia și și-o legă în jurul taliei. Lăsă disponibil un rest de vreo trei metri și se asigură că Brast și Cole îl apucaseră cu putere.

– Acum plecăm de-aici. Țineți frânghia întinsă, aveți grijă să n-o scăpați și, pentru numele lui Dumnezeu, nu faceți zgomot.

Larssen începu să înainteze încet prin pasajul lung, întunecat. Brațele goale îi tremurau, fapt care nu avea prea mare legătură cu frigul. Acel „L-ai văzut?" rostit cu disperare de Brast îi cutreiera prin minte, în ciuda eforturilor sale disperate de a-l opri. Adevărul era că îl întrezărise numai într-o străfulgerare, o singură străfulgerare, dar fusese suficient...

„Nu te gândi la asta. Ceea ce contează e să ieșim de aici."

Cole și Brast, orbi amândoi, își târau picioarele și se împleticeau în spatele lui. Din când în când, Larssen murmura câte o avertizare în

privința obstacolelor sau se oprea ca să-i ajute să treacă prin locurile periculoase. Se mișcau încet și câteva minute trecură chinuitor de greu până ajunseră la următoarea bifurcație.

Larssen studie răspântia, observând direcția în care mergeau urmele însângerate de labe. Se puseră din nou în mișcare, de data asta înaintând ceva mai repede. Solul era acoperit de pârâiașe și de bălți puțin adânci și ei împroșcau apa, umplând peștera de ecouri. Aici urmele erau puține și distanțate. Dacă reușeau să ajungă înapoi, în caverna imensă cu coloane de calcar, totul avea să fie în ordine. Larssen era convins că, de acolo, știa drumul.

– Ești sigur c-am venit pe aici? întrebă Brast cu vocea ascuțită și încordată.

– Da, spuse Larssen.

– Ce dracu' ne-a atacat? L-ai văzut? *L-ai...?*

Întorcându-se și întinzând mâna pe lângă Cole, Larssen îl plesni violent pe Brast cu dosul palmei peste față.

– Eu l-am văzut! L-am văzut! *L-am văzut!*

Larssen nu răspunse. Se gândi că ar fi fost în stare să-l omoare pe Brast dacă nu tăcea cât mai repede.

– Nu era o ființă umană. Era un soi de om de Neanderthal. Cu o față ca... oh, sfinte Dumnezeule, ca de...

– Am spus să taci!

– *N-o* să tac. Trebuie să mă asculți. Indiferent ce-o fi, nu e ceva *normal*...

– Brast?

Era Cole, vorbind printre dinții încleștați.

– Ce e?

Cu mâna sănătoasă, Cole își îndreptă arma spre solul tunelului întunecat și apăsă pe trăgaci. Glonțul explodă cu un trosnet asurzitor. Pe umeri îi năpădi o ploaie de pietricele desprinse de vibrații, în timp ce sunetul reverbera nebunește, iarăși și iarăși, rostogolindu-se înainte și înapoi prin spațiile din adâncuri.

– Dumnezeule, ce mă-sa a fost asta? Brast urla de-a binelea.

Cole întinse mâna după frânghie şi aşteptă să se stingă ecourile. Pe urmă vorbi din nou:

– Brast, dacă nu-ţi ţii gura, următorul e pentru tine.

O clipă, se lăsă tăcerea.

– Să mergem, spuse Larssen. Pierdem timpul.

Îşi continuară drumul, cu o scurtă oprire la o altă intersecţie. Un set de urme însângerate de câine conducea spre dreapta şi ei le urmară, intrând într-un alt pasaj scund. Câteva secunde mai târziu, tunelul se deschise într-o cavernă imensă, cu două laturi acoperite de draperii de calcar şi plină de coloane masive. Larssen simţi o uşurare imensă. O găsiseră.

Cole se împletici, mormăi şi aproape că se aşeză într-o băltoacă.

– Nu te opri, zise Larssen, înhăţându-l de braţul sănătos şi ajutându-l să se ridice. Acum ştiu unde suntem. Trebuiau să mergem mai departe, până ieşim de-aici.

Cole dădu din cap, tuşi, făcu un pas, se poticni, mai făcu încă unul. „E în stare de şoc profund", se gândi Larssen. Trebuia să iasă toţi din caverne înainte să-l vadă prăbuşindu-se.

Înaintau prin grota ca o pădure. Din peretele opus porneau mai multe tuneluri, părând, în lumina trandafirie a ochelarilor, tot atâtea guri deschise. Larssen nu-şi amintea să fi văzut atât de multe. Privea solul în căutarea urmelor de câine, dar apa care îl acoperea spălase totul.

– Linişte, spuse el, pe neaşteptate. Linişte.

Se opriră. Din spate se auzea un clipocit care nu putea fi pus pe seama ecourilor din galerie. După încă o clipă încetă şi el.

– E în spatele nostru! spuse Brast cu voce puternică.

Larssen îi trase în spatele uneia dintre coloanele groase ca nişte trunchiuri, apoi privi atent prin ochelari. Peştera era goală. La urma urmelor, nu era posibil să fi fost un simplu ecou?

Se răsuci înapoi şi îl văzu pe Cole pierzându-şi echilibrul şi sprijinindu-se, aproape inconştient, de coloana din calcar.

– Cole!

Trase de el, ridicându-l în picioare. Cole tuşi, se clătină. Larssen se grăbi să-l aplece cu capul între picioare.

Cole vomită.

Brast nu scotea nici o vorbă şi tremura, cu ochii dilataţi de spaimă, scrutând zadarnic întunericul.

Larssen se aplecă, luă apă în pumni şi stropi faţa lui Cole.

– Cole? Hei, Cole!

Cole se lăsă pe-o parte, cu ochii daţi peste cap. Leşinase.

– Cole!

Larssen îi aruncă mai multă apă pe faţă, îi dădu câteva palme uşoare.

Cole tuşi şi vomită iarăşi.

– *Cole!* Larssen se străduia să-l ţină în picioare, dar trupul fără vlagă căzu precum un sac de ciment. Brast, ajută-mă, fir-ar să fie!

– Cum? Nu văd nimic.

– Mergi pipăind frânghia. Ştii cum se transportă un rănit peste umăr?

– Da, dar...

– Hai să-l luăm.

– Nu văd nimic şi, în plus, nici n-avem timp. Să-l lăsăm aici şi s-aducem ajutoare de la...

– Te las pe *tine* aici, spuse Larssen. Ce zici de asta?

Prinse mâinile lui Brast şi le încleştă de ale lui, formând un scăunel. Sub coordonarea lui Larssen, se aplecară împreună, cuprinseră trupul încovoiat al lui Cole şi încercară să se ridice din nou.

– Doamne, are o tonă, spuse Brast, gâfâind.

În aceeaşi clipă, Larssen auzi limpede un clipocit, apoi un altul; paşi grei, trecând prin aceleaşi bălţi prin care trecuseră ei înşişi cu doar câteva momente în urmă.

– Îţi spun eu, e ceva în urma noastră, zise Brast în timp ce se încordau cu disperare ca să-l ridice pe Cole. Auzi asta?

– Tu *mişcă-te!*

Cole alunecă pe spate, ameninţând să scape din strânsoarea lor. Reuşiră să-l aducă la loc şi începură să înainteze cu mari eforturi.

În spatele lor, clipocitul continua.

Larssen se uită în urmă şi nu văzu nimic altceva decât tuşe de roz şi de roşu. Privi din nou în faţă, alese un pasaj îngust de pe peretele

opus, care părea să fie cel corect, şi continuă cu încăpăţânare să meargă într-acolo. Dacă ar fi reuşit să ajungă într-un loc uşor de apărat ar fi putut să-şi folosească puşca pentru a opri creatura...

– Doamne! spuse Brast, cu vocea frângându-i-se. Oh, Doamne, oh, Doamne...

Se aplecară şi intrară în pasajul scund, purtându-l pe Cole între ei cât de repede puteau. Larssen se împletici când frânghia i se înfăşură în jurul gleznelor, îşi regăsi echilibrul şi îşi continuă drumul. După o scurtă distanţă, plafonul se înălţă către o formaţiune stranie, alcătuită dintr-o mie de stalactite ca nişte ace, unele subţiri ca firele de aţă.

„Oh, Doamne, nu-mi aduc aminte de asta", îşi spuse Larssen.

Un alt clipocit în întunericul din spatele lor.

Brast se împiedică pe neaşteptate de un bolovan. Cole alunecă din strânsoarea lor şi căzu cu toată greutatea pe braţul rupt. Gemu zgomotos, se rostogoli pe-o parte şi rămase nemişcat.

Larssen îi dădu drumul, îşi căută arma pe bâjbâite şi o aţinti în întuneric.

– Ce s-a-ntâmplat? strigă Brast. Ce-i acolo?

În clipa aceea, o formă monstruoasă se ivi din întuneric, repezindu-se spre ei. Larssen scoase un ţipăt, trăgând şi împleticindu-se de-a-ndăratelea, în timp ce Brast stătea îngrozit în picioare, cu tălpile ţintuite de pământ, încleştându-şi degetele de întuneric.

– Doamne, nu mă lăsa aici...!

Larssen îl înhăţă de mână, trăgându-l după el cu o smucitură. În acelaşi moment, monstrul se năpusti spre Cole, care zăcea întins pe spate. Cele două siluete se învălmăşiră într-o singură pată, care, prin ochelari, luă forma unei încâlceli roşiatice. Larssen se clătină, retrăgându-se iarăşi, trăgându-l pe Brast în urma lui şi străduindu-se, simultan, să-şi înalţe din nou arma. Auzi un sunet ca o sfâşiere, ca şi cum cineva ar fi smuls copanul unui curcan, şi Cole ţipă dintr-odată: un urlet cumplit, ascuţindu-se în falset.

– Ajută-mă! strigă Brast şi se agăţă strâns de Larssen, ca un om gata să se înece, trăgându-l înapoi şi împiedicându-l să ţintească.

Larssen îl îmbrânci cu sălbăticie, străduindu-se să-şi aducă arma în poziţia de tragere, dar Brast veni din nou grămadă peste el, suspinând şi agăţându-se cu putere.

Împuşcătura plecă, dar glonţul rată cu mult ţinta, trimiţând ace lungi de pe pereţii peşterii, apoi se pomeniră cu monstrul în picioare, în faţa lor. Larssen îngheţă de spaimă: creatura ţinea într-un pumn braţul secţionat al lui Cole, cu degetele încă zvâcnind spasmodic. Trase din nou, dar ezitase prea multă vreme şi forma hidoasă se înălţă asupra lor, iar el nu mai fu în stare decât să se răsucească pe călcâie şi să scape cu fuga, alergând prin tunelul rece şi umed, cu Brast scoţând ţipete incoerente şi orbecăind în spatele lui.

Departe, în urmă, Cole continua să urle.

Larssen alerga fără contenire.

68

Corrie zăcu multă vreme în întunericul umed, năucită și absentă, întrebându-se unde era și ce se întâmplase cu camera ei, cu patul ei, cu fereastra ei. Pe urmă se săltă în fund, cu capul bubuindu-i. Odată cu revenirea durerii, își aminti de peșteră, de monstru... Și de puț.

Ascultă. Totul era numai tăcere, cu excepția unui picur de apă. În cele din urmă, se ridică în picioare, legănându-se ușor, și bubuiturile din cap se domoliră. Întinse mâinile, și palmele ei întâlniră pereții netezi și alunecoși.

Îi pipăi de jur împrejur, plimbându-și palmele în sus și în jos pe stânca umedă, căutând un punct de sprijin, o crăpătură, orice ar fi putut-o ajuta să se cațere deasupra. Dar pereții erau din cea mai lucioasă piatră cu putință, netezită de apă, imposibil de escaladat. Și ce-ar fi făcut, odată ieșită? Fără lumină, ar fi fost ca un animal în cursă.

Nu avea nici o speranță. Nu exista nici o cale de ieșire. Tot ce putea face era să aștepte. Să aștepte reîntoarcerea monstrului.

Corrie se simți atât de copleșită de un sentiment de neajutorare și de nefericire, încât i se făcu rău fizic. Disperarea era cu atât mai cumplită după ce speranța i se trezise în timpul scurtei încercări de evadare. Acolo, în puț, îi secase și ultimul strop de speranță. Nimeni nu știa unde e, nimeni nu știa că intrase în peșteră. În cele din urmă, creatura avea să se întoarcă. Gata de *joacă*.

Gândul o făcu să suspine.

Avea să fie sfârșitul vieții ei mizerabile, nefolositoare.

Corrie se sprijini de peretele lucios, lăsându-se să cadă la pământ. Începu să plângă. Anii de suferință reprimată se revărsară. Imaginile îi fulgerau prin minte. Își aminti cum, în clasa a cincea, se întorsese acasă și stătea la masa din bucătărie, privindu-și mama care bea votcă din sticluțe pe care le golea una după alta și întrebându-se de ce îi plăceau atât de mult. Își aduse aminte de ajunul Crăciunului, cu doi ani în urmă, când mama ei venise acasă la două dimineața, beată, împreună cu un bărbat. Nici tu ciorapi, nici tu cadouri, nimic pentru Crăciunul acela. Fusese o dimineață târzie de mahmureală, cu trezirea la amiază, ca în oricare altă zi. Își aminti ziua victoriei, în care reușise să-și cumpere Gremlinul cu banii ei, câștigați lucrând la Book Nook, înainte ca acesta să se desființeze – și cât de furioasă fusese mama ei când își adusese mașina acasă. Se gândi la șerif, la fiul lui, la mirosul de pe holurile înalte ale școlii, la viscolele iernii care acopereau mirиștile cu pături albe, neatinse. Se gândi la cărțile pe care le citea sub stâlpii de înaltă tensiune, în arșița verii, la comentariile supărătoare ale băieților din liceu când treceau pe lângă ea pe holuri.

El avea să se-ntoarcă, avea s-o ucidă și totul avea să dispară, toate amintirile mizerabile care i se îngrămădeau acum în minte. N-aveau să-i găsească niciodată cadavrul. Aveau să întreprindă o căutare lipsită de entuziasm, apoi toată lumea avea s-o dea uitării. Mama ei avea să-i întoarcă toată camera cu susul în jos, găsind în cele din urmă banii lipiți cu bandă adezivă sub sertarele biroului ei, și avea să fie fericită. Fericită fiindcă aveau să-i aparțină în întregime.

Plânse în voie. Hohotele îi reverberau iar și iar deasupra capului.

Gândurile îi hoinăriră, întorcându-se și mai mult în urmă, la primii ani ai copilăriei. Își aminti o dimineață de duminică, când se trezise cu noaptea în cap și făcuse clătite împreună cu tatăl ei, plimbând mai întâi ouăle de colo până colo și cântând precum soldații-maimuță din *Vrăjitorul din Oz*. Toate amintirile legate de el păreau să fie fericite: și-l amintea râzând, glumind, stropind-o cu furtunul într-o zi frumoasă de vară sau ducând-o să înoate în pârâu. Și-l amintea lustruindu-și Mustangul

decapotabil, lustruind şi iar lustruind, cu o ţigară atârnându-i în gură, cu ochii albaştri scăpărând, ridicând-o ca să se poată oglindi în tabla maşinii, apoi ducând-o la plimbare. Îşi amintea, fără efort, atât de limpede de parcă s-ar fi întâmplat cu doar o săptămână înainte, cum se despicau lanurile de porumb la trecerea lor; senzaţia fantastică de viteză de libertate.

Iar acum, în tăcere, în bezna absolută a puţului, simţi că toate zidurile de protecţie pe care şi le ridicase cu grijă de-a lungul anilor începeau să se năruie, unul câte unul. În acel moment, *in extremis*, singurele întrebări care îi stăruiau în minte erau cele pe care îşi îngăduise arareori să şi le pună: De ce plecase tatăl ei? De ce nu se întorsese niciodată s-o vadă? Cu ce greşise atât de mult încât tatăl ei să nu-şi mai dorească niciodată s-o revadă?

Dar întunericul nu-i permitea să se amăgească singură. Avea o altă amintire, nu atât de îndepărtată: venise acasă şi îşi găsise mama arzând o scrisoare în scrumieră. Era de la el? De ce n-o întrebase? De teamă că scrisoarea nu era, de fapt, ceea ce spera ea?

Ultima întrebare rămase să plutească în beznă, fără nici un răspuns. Nu putea avea un răspuns, nu în clipa aceea. Totul avea să se termine curând, acolo, în puţ, şi întrebarea avea să-şi piardă importanţa. Poate tatăl ei n-avea să afle niciodată că ea era moartă...

Se gândi la Pendergast, singura persoană care o tratase vreodată ca pe un om matur. Iar acum îl dezamăgise şi pe el. Intrase prosteşte în peşteră, fără să spună nimănui. Prosteşte, prosteşte, *prosteşte*...

Suspină din nou, sonor, dureros, lăsându-se în voia sentimentelor. Dar sunetul reverberă, în jurul şi deasupra ei, atât de oribil, de batjocoritor, încât Corrie înghiţi în sec, îşi înăbuşi plânsul şi amuţi.

– Încetează să-ţi plângi de milă, spuse cu glas tare.

Vocea stârni ecouri şi se stinse, iar ea îşi ţinu apoi răsuflarea. În întuneric se auzea un murmur clar.

Oare *el* se întorcea?

Ascultă, concentrându-se. Acum se auzeau mai multe zgomote, sunete estompate, atât de îndepărtate şi de distorsionate încât era imposibil

să-ți dai seama ce sunt. Voci? Urlete? Țipete? Își încordă auzul, continuând să asculte.

Și apoi se auzi un sunet prelung, cu nenumărate ecouri, aproape ca rostogolirea unui talaz.

O împușcătură.

Corrie sări brusc în picioare, strigând:

– *Sunt aici! Ajutați-mă! Aici! Vă rog! Vă rog! Vă rog! Vă rog!*

69

Weeks se străduia să țină pasul cu Pendergast, care străbătea grotele în goană. Mișcările bruște cu care agentul își rotea lanterna îl îndemnau pe Weeks să se întrebe dacă îi scăpa ceva. Probabil că nu. Asta îl făcea să se simtă ceva mai liniștit.

Aerul de om care știe ce vrea al lui Pendergast îl ajutase pe Weeks să-și calmeze nervii zguduiți. Simțea chiar că redevine în parte cel care fusese înainte de a fi fost traumatizat. Totuși nu-și putea scoate din minte imaginea câinelui rupt în bucăți, mădular cu mădular, de acel... *de acel...*

Se opri.

– Ce-i asta? întrebă el cu voce ascuțită, tremurătoare.

Pendergast îi răspunse fără să se întoarcă:

– Ofițer Weeks? Vreau să mergi pe urmele mele.

– Dar am auzit ceva...

Mâna albă și subțire a lui Pendergast îi ateriză pe umăr. Weeks avea de gând să mai spună ceva, dar tăcu când apăsarea deveni mai puternică.

– Pe aici.

Vocea i se adresase cu o blândețe melodioasă, dar îl înfiorase, cumva, până la os.

– Am înțeles.

În timp ce își continuau drumul, auzi din nou sunetul. Părea să vină din fața lor, un zgomot prelungit, reflectat în toate direcțiile prin

cavernele nesfârșite, imposibil de identificat. Un țipăt? Un foc de armă? Singura certitudine a lui Weeks era că, indiferent ce ar fi putut reprezenta acel sunet, Pendergast se va îndrepta exact către el.

Își înghiți protestele și îl urmă.

Trecură printr-un furnicar de tunele înguste, cu plafoanele joase acoperite de cristale strălucitoare. Weeks își zgârie țeasta de vârfurile lor ascuțite ca niște ace, înjură și se aplecă mai tare: acesta nu era drumul pe care venise cu câinii. Pendergast plimba lumina încoace și încolo, scoțând la vedere cuiburi de perle de cavernă îngrămădite în aglomerări calcaroase. În cele din urmă, sunetele se stinseră, lăsând în urmă numai pleoscăitul slab al pașilor lor.

Pe urmă Pendergast se opri brusc, cu raza lanternei zăbovind într-un loc. Weeks se uită într-acolo. La început, nu reuși să-și dea seama ce anume era: un aranjament de obiecte pe un prag plat de stâncă, grupat în jurul unui obiect central, mai voluminos. Weeks se aplecă, privind de aproape. Apoi, șocat, făcu ochii mari și un pas înapoi. Era un ursuleț vechi, de jucărie, cu blana plină de mucegai. Fusese așezat într-o poziție care sugera rugăciunea, cu lăbuțele împreunate în față, cu singurul ochi, o mărgea neagră, holbându-se printre filamentele mucegaiului care îl acoperea.

– Ce *naiba...?* începu Weeks.

Pendergast îndreptă lumina asupra obiectului căruia i se ruga ursulețul. În fasciculul galben al lanternei abia dacă se zărea ceva mai mult decât un morman de mucegai mătăsos. Weeks îl privi pe Pendergast aplecându-se asupra lui și curățându-l, pentru a expune privirii un schelet minuscul.

– *Rana amaratis,* spuse el.

– Ce?

– O specie rară de broască oarbă, de cavernă. Oasele au fost rupte perimortem. Broasca asta a fost strivită până la moarte în pumnul cuiva.

Weeks înghiți în sec.

– Știi, îndrăzni el pentru o ultimă oară, e o nebunie să ne afundăm așa în peșteră. Ar trebui să ieșim de aici, să aducem ajutoare.

Dar atenţia lui Pendergast se reîntorsese către obiectele din jurul ursuleţului. Dezvălui, cu băgare de seamă, mai multe schelete mici şi câteva insecte parţial descompuse. Apoi se întoarse la ursuleţ, îl scutură de mucegai şi îl studie cu minuţiozitate.

Weeks se uită nervos în jur.

– Haide, *haide!*

Amuţi când agentul FBI se întoarse spre el. Ochii lui spălăciţi priveau în depărtare, concentraţi asupra unui gând.

– Ce este? murmură Weeks. Ce semnificaţie are asta?

– Să mergem, se mulţumi Pendergast să spună, aşezând ursuleţul la loc.

Agentul FBI înainta acum mai repede, oprindu-se arareori ca să studieze harta pe care o avea asupra lui. Sunetul apei devenise mai puternic şi mergeau aproape tot timpul prin bălţi. Aerul era atât de rece şi de umed, încât îşi zăreau răsuflarea. Weeks se străduia să ţină pasul, se străduia să-şi ţină gândurile departe de ceea ce văzuse. Era o nebunie, unde naiba se duceau? Când avea să se întoarcă acasă – dacă avea să se întoarcă –, primul lucru pe care intenţiona să-l facă era să ceară un concediu pentru incapacitate de muncă, fiindcă se putea considera norocos dacă sindromul de stres posttraumatic avea să fie singura consecinţă a...

Pendergast se opri brusc. Lumina lanternei dezvălui un cadavru întins pe solul peşterii. Omul zăcea pe spate, cu ochii larg deschişi, cu braţele şi picioarele depărtate. Capul era alungit în mod straniu, ca şi cum ar fi fost întins şi apoi turtit, iar partea din spate a ţestei i se crăpase ca un bostan prea copt. Ochii erau ieşiţi în afară, privind în direcţii diferite. Gura era larg deschisă – *prea* larg. Weeks se uită în altă parte.

– Ce s-a întâmplat? reuşi el să articuleze, străduindu-se să pună stavilă groazei care-l cuprindea.

Pendergast îndreptă lanterna în sus. În plafonul grotei era o gaură întunecată. Apoi lăsă lumina să recadă asupra cadavrului.

– Poţi să-l identifici, domnule ofiţer?

– Raskovich. Şeful securităţii campusului de la Universitatea de Stat din Kansas.

Pendergast dădu din cap şi se uită din nou către gaura îngustă de deasupra.

– Se pare că domnul Raskovich a avut parte de o cădere spectaculoasă.

Weeks închise ochii.

– Oh, Doamne!

Pendergast îi făcu semn să înainteze.

– Trebuie să ne continuăm drumul.

Dar Weeks se săturase.

– Nu merg nici un pas mai departe. Oricum, ce-ţi închipui dumneata că faci? Panica îi înălţa vocea, care devenea tot mai puternică. Câinele e mort. Raskovich e mort. I-ai văzut pe amândoi. Aici se află un monstru. Ce vrei mai mult decât atât? *Eu sunt* cel care e încă în viaţă, *eu sunt* cel pentru care ar trebui să-ţi faci griji acum, *eu su*...

Pendergast se întoarse spre el. Şi, văzându-i expresia hotărâtă şi dispreţuitoare, Weeks se opri, involuntar, în mijlocul cuvântului.

După o clipă, Weeks îşi feri privirea.

– Oricum, ceea ce vreau să spun este că-ţi pierzi timpul. Vocea i se frânse. La urma urmelor, ce te face să crezi că fata aia mai e încă în viaţă?

Şi auzi un sunet care părea să răspundă întrebării sale: slab, distorsionat, şi totuşi inconfundabil. Strigătul cuiva care cerea ajutor.

70

Larssen alerga cu disperare, iar Brast era în urma lui, ţinându-se de frânghie, ricoşând în viteză dintr-un perete într-altul şi reuşind cumva să ţină pasul, în ciuda faptului că nu vedea. Ţipetele încetaseră de două minute, dar ceva continua să răsune încă în mintea lui Larssen, repetându-se la nesfârşit, ca într-o înregistrare infernală: ultimul urlet al lui Cole, sfârşindu-se brusc, în sunetul oaselor sfărâmate. Indiferent cine făcuse asta – indiferent cine îi urmărea acum –, nu era om pe de-a-ntregul. Era un soi de monstru.

Nu putea fi adevărat. Dar văzuse cu ochii lui. *Văzuse.*

Nu se sinchisea încotro aleargă, în ce tunel se află, dacă se îndreaptă spre suprafaţă sau spre adâncul grotelor. Nu-i păsa. Tot ce îşi dorea era să pună o distanţă cât mai mare între el şi *creatură.*

Ajunseră în faţa unui lac, care îi licărea în ochelari într-un roşu palid. Intră în el fără ezitare, şi apa rece ca gheaţa îi ajunse, în cele din urmă, până la pieptul gol, apoi se făcu mai puţin adâncă. Brast îl urma orbeşte, străduindu-se din toate puterile. Pe malul celălalt, plafonul grotei coborî foarte jos. Larssen înainta mult mai încet, îndreptându-şi arma în toate părţile şi spărgând stalactitele care îi atârnau în faţă. Tavanul continua să coboare. Se auzi un zgomot hidos, urmat de o înjurătură disperată: Brast se izbise de el cu capul.

Pe urmă plafonul se înălţă iarăşi, dezvăluind o încăpere ciudată, dărăpănată, cu crăpături întinzându-se într-un miliard de direcţii. Larssen se

opri, uitându-se în sus, în jos și în lateral, și îl simți pe Brast, care umbla acum în patru labe, împiedicându-se când nimeri în spatele lui.

– Larssen? *Larssen?*

Brast se agăță de el, ca și cum ar fi vrut să se asigure că era real.

– Liniște.

Larssen ascultă cu atenție. În urma lor nu se auzea nici un clipocit. Creatura nu-i urmărea.

Scăpaseră?

Se uită la ceas: aproape miezul nopții. Numai Dumnezeu știa de cât timp alergau.

– Brast, șopti el. Ascultă-mă. Trebuie să ne-ascundem până când o să fim salvați. N-o să găsim niciodată drumul către ieșire și, dacă rătăcim așa în continuare, o să dăm din nou peste creatura aia.

Brast dădu din cap. Avea fața zgâriată și hainele pline de noroi; ochii îi erau goi, albiți de groază. Sângele îi curgea dintr-o tăietură urâtă a scalpului tuns scurt.

Larssen privi din nou înainte, rotind lumina infraroșie a lămpii. Sus, pe perete, dintr-o crăpătură mai largă se scurgea un râu înghețat de calcar. Părea destul de mare ca să permită intrarea unui om.

– Vreau să verific ceva. Ajută-mă să ajung sus.

– Nu mă lăsa singur!

– Vorbește mai încet. Nu lipsesc decât un minut.

Brast îl ajută cu neîndemânare să se salte și, în câteva clipe, Larssen era în crăpătura de sus. Se uită în jur, cu brațele goale tremurându-i în aerul rece. Pe urmă își dezlegă frânghia din jurul taliei, lăsă un capăt să cadă înapoi, jos, și atrase atenția celuilalt cu un șuierat, îndemnându-l să urce.

Brast se cățără pe bâjbâite pe stânca alunecoasă.

Larssen îl conduse în adâncul fisurii. Solul era accidentat și presărat cu bolovani mari. După câțiva metri, crăpătura se transformă într-un tunel destul de larg ca să le permită să înainteze ghemuiți.

– Să vedem unde duce, șopti Larssen.

Un alt minut de mers în patru labe îi aduse pe marginea unui hău întunecat. Tunelul se termina, pur si simplu, cu un perete ce cobora vertical.

Larssen îl opri pe Brast cu o mână fermă.

– Rămâi aici.

Se uită cu atenţie peste marginea găurii, dar nu reuşi să-i zărească fundul. Întinse mâna după o piatră, o aruncă înăuntru şi începu să numere. Când ajunse la treizeci, renunţă.

Deasupra capetelor lor era un horn vertical, din care cădea asupra lor, spiralându-se, un firişor de apă. Creatura nu avea cum să vină din direcţia aceea. Nu putea intra decât prin fisura prin care intraseră ei înşişi.

Perfect.

– Rămâi aici, îi şopti lui Brast. Nu înainta, în faţă e o groapă.

– O groapă? Cât de adâncă?

– Poţi s-o consideri fără fund. Stai liniştit. Vin imediat.

Se întoarse la intrarea în fisură şi, întins pe burtă, începu să tragă pietrele din preajmă, potrivindu-le în deschizătură. În cinci minute, clădi un morman destul de înalt ca s-o astupe cu totul. Chiar dacă ajungea în caverna de dedesubt, ucigaşul n-ar fi văzut decât piatră. Nici o deschidere. Găsiseră ascunzătoarea perfectă.

Se întoarse la Brast, adresându-i-se cu voce foarte scăzută:

– Ascultă-mă. Nici un sunet, nici o mişcare. Nimic care ne-ar putea da de gol. Aşteptăm aici până coboară în peşteră o echipă SWAT adevărată, ca să-l scoată afară pe nemernic. Între timp, noi stăm liniştiţi şi nu facem zgomot.

Brast dădu din cap.

– Dar suntem în siguranţă? Eşti sigur că suntem în siguranţă?

– Atâta timp cât îţi ţii gura închisă.

Aşteptară. Liniştea şi bezna deveneau tot mai apăsătoare. Larssen se lăsă pe spate, sprijinindu-se de perete, închise ochii şi îşi ascultă propria respiraţie, încercând să nu-şi lase gândurile să zăbovească asupra creaturii demente care cutreiera grotele de dedesubt.

Îl auzea pe Brast alături de el foindu-se fără încetare. Se simţea iritat: chiar şi cel mai mic zgomot i-ar fi putut trăda. Deschise ochii, îşi reglă ochelarii şi privi în jur.

– Brast! Nu!

Era prea târziu; se auzi un scrâşnet minuscul şi flacăra unui chibrit prinse viaţă. Larssen îl plesni, şi chibritul căzu la pământ cu un fâsâit. Mirosul de sulf al măciuliei persistă în întuneric.

– Ce naiba...?

– Tâmpitule, şuieră Larssen. Ce dracu' faci?

– Am găsit chibrituri. Brast plângea acum fără nici o fereală. În buzunar. Ai spus că suntem în siguranţă, că nu ne poate găsi. Şi nu mai pot suporta întunericul ăsta. *Nu mai pot.*

Se auzi un alt scrâşnet firav şi un alt chibrit se aprinse. Brast suspină uşurat, holbându-se în jur cu ochii larg deschişi.

Iar Larssen, pe jumătate dezbrăcat şi tremurând, îşi dădu seama că nu mai avea puterea de a stinge mica flăcăruie galbenă, prietenoasă. În plus, îndesase pietrele destul de adânc în spărtură. Era sigur că lumina plăpândă a unui chibrit minuscul nu se putea prelinge în peştera de dincolo de ele.

Îşi săltă ochelarii pe frunte şi îşi roti privirea, clipind din ochi. Pentru prima oară, vedea limpede detaliile bine definite ale lucrurilor din jur. Oricât de minusculă ar fi fost, flacăra dădea acelui loc îngrozitor o sclipire caldă, plăcută.

Erau într-un spaţiu mic, ca o cabină. De peretele abrupt îi despărţeau un metru şi jumătate, cel mult doi. În spatele lor, de cealaltă parte a plafonului scund, era ieşirea, blocată cu sfărâmături de bolovani. Erau în siguranţă.

– Poate reuşesc să găsesc ceva pe care l-am putea arde, spunea Brast. Ceva care să ne dea puţină căldură.

Larssen se uită la poliţistul care îşi pipăia buzunarele. Cel puţin asta îl ţinea liniştit.

Brast înjură pe şoptite când chibritul îi arse degetele. În timp ce îl aprindea pe al treilea, Larssen auzi în spatele său un sunet slab: zdrăngănitul

unei pietre mișcate. Pe urmă un sunet de cădere, de rostogolire; mai întâi o piatră, apoi o alta.

– Stinge-l, Brast! șuieră el.

Dar Brast se întorsese și se ridicase, cu chibritul în mână, și privea acum dincolo de Larssen, cu fața descompusă de spaimă. Preț de o clipă cumplită, Brast nu se clinti. Apoi se răsuci brusc și o rupse la fugă orbește, irațional, spre marginea gropii.

– Nuuuu...! strigă Larssen.

Dar Brast dispăruse deja în abis, iar chibritul aprins pe care îl avusese în mână pâlpâi, dansând pe un curent ascendent de aer, apoi se stinse.

Larssen așteptă o vreme care i se păru o veșnicie, cu inima bubuind, ascultând, în întunericul ca smoala, răsuflarea aspră care părea ecoul respirației sale. Apoi, cu un deget amorțit, își coborî încet ochelarii și se răsuci, inexorabil, privind el însuși coșmarul în față.

71

Rheinbeck stătea în salonaşul întunecat, legănându-se înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, în vechiul balansoar cu spătar drept. Era aproape bucuros că în casă era atât de întuneric, pentru că se simţea ridicol: stătea acolo, în echipamentul negru pentru razii, cu vestă antiglonţ şi cu pantaloni bufanţi de luptă, înconjurat de huse de dantelă şi milieuri croşetate sau cu volănaşe. Misiunea: bătrânica.

La naiba!

Imensa casă veche continua să geamă şi să scârţâie sub urletul vijeliei, dar cel puţin ţipetele bătrânei aflate în adăpostul împotriva tornadelor de la subsol se domoliseră. Rheinbeck încuiase de două ori uşa masivă antifurtună, şi era cât se poate de clar că femeia nu putea pleca nicăieri. Se afla în siguranţă acolo, jos, mai în siguranţă decât el însuşi, dacă venea o tornadă.

Trecuse de mult de miezul nopţii. Ce naiba făceau în peşteră? Privi flacăra plăpândă a felinarului cu propan, răsucind în gând, pe toate părţile, diverse scenarii. Probabil că îl încolţiseră pe tip şi negociau ieşirea lui din ascunzătoare. Rheinbeck văzuse, la viaţa lui, două negocieri de eliberare a ostaticilor şi ştia că, uneori, durau la nesfârşit. Comunicaţiile căzuseră, copaci zăceau de-a curmezişul majorităţii şoselelor şi nimeni nu avea să-i răspundă dacă solicita o ambulanţă sau un doctor pentru bătrână: nu acum, când Deeper era făcut bucăţi şi întreg districtul se afla sub ameninţarea unei tornade de gradul 3. Asta era o urgenţă medicală, nu o crimă; ar fi fost absolut penibil.

„Doamne Dumnezeule, ce misiune de rahat!"

Un sunet strident și un pocnet neașteptat de sticlă. Rheinbeck sări în picioare, răsturnând violent scaunul în spatele lui, apoi își dădu seama că nu fuseseră decât crengile schingiuite ale unui copac și o altă fereastră spartă de vânt. Exact asta-i lipsea locului ăstuia: mai multă ventilație. Acum, după ce frontul atmosferic cald trecuse, aerul devenise neobișnuit de rece. Ploaia pătrundea deja printr-una dintre ferestrele sparte și băltoacele se întindeau pe podea. Ridică scaunul și se așeză din nou. Băieții de la cartierul general s-ar fi amuzat copios pe seama sperieturii ăsteia.

Lampa cu propan pâlpâia, și el îi aruncă o privire, încruntându-se. Își imagina ce se întâmplase: un dobitoc nu catadicsise să-i monteze un rezervor nou, și acum era pe punctul de a se stinge. Clătină din cap, se ridică și se apropie de șemineu. Era pregătit, focul trebuia numai aprins; Rheinbeck observă că pe polița de piatră de deasupra căminului era o cutie veche cu chibrituri de bucătărie.

Rămase locului un minut, cugetând. „La naiba", se hotărî. Dacă tot era blocat în casa asta veche și sinistră, putea măcar să încerce să se simtă confortabil.

Își vârî capul în șemineu, asigurându-se că era deschis coșul de tiraj. Întinse mâna după cutia de chibrituri, scoase unul, îl aprinse, apoi aprinse și focul. Flăcările linseră hârtia de ziar, și Rheinbeck se simți imediat mai bine: strălucirea prietenoasă a focului avea ceva liniștitor. Pe măsură ce căpăta putere, arunca în salonaș o lumină plăcută, galbenă, reflectată de goblenurile înrămate și de bibelourile din sticlă și porțelan. Rheinbeck stinse lampa cu propan. Avea să-i economisească ultimele minute.

Îi părea oarecum rău de bătrână. Fusese nevoit să se poarte dur cu ea, s-o încuie în subsol. Dar exista o avertizare de tornadă, iar ea nu fusese nicidecum cooperantă, ca să nu spună mai mult. Se instală din nou în balansoar. Probabil că pentru o femeie în vârstă nu era ușor să se trezească, în miez de noapte și în timpul unei furtuni cumplite, cu o ceată de oameni înarmați, însoțiți de câini, descinzând pe proprietatea ei.

Ar fi fost un şoc pentru oricine, darmite pentru o persoană care trăia în izolare, precum bătrâna domnişoară Kraus.

Se lăsă pe spate în balansoar, bucurându-se de căldura focului care pâlpâia. Îşi aducea aminte de rarele după-amiezi de duminică când îşi vizita mama, împreună cu soţia. Iarna, ea le făcea ceai şi li-l servea lângă foc, un foc întocmai ca acela. Iar ceaiul era întotdeauna însoţit de prăjiturele: făcea biscuiţi cu ghimbir după o reţetă veche, de familie, pe care promitea tot timpul că avea să i-o dea soţiei lui, dar reuşea, cumva, să nu i-o dea niciodată.

Îi trecu prin minte că bătrâna era jos, la subsol, de aproape trei ore, fără nici un fel de hrană. Acum, când se calmase, i-ar fi putut duce ceva. Nimeni nu avea să-l acuze, mai târziu, că înfometase o femeie bătrână sau că o lăsase să se deshidrateze. Putea să facă o oală de ceai. Nu era curent electric, dar ar fi putut fierbe apa pentru ceai pe foc. De fapt, îşi dorea să se fi gândit la asta mai devreme.

Se ridică de pe scaun, îşi aprinse lanterna şi se duse în bucătărie. Locul era extraordinar de bine aprovizionat. De-a lungul pereţilor erau stivuite cutii cu diverse articole ciudate: ierburi şi mirodenii de care nu auzise niciodată, oţeturi exotice, borcane cu legume murate. Pe mese stăteau cutii de tablă argintie, acoperite cu inscripţii în limba japoneză – sau poate erau în chineză, nu era sigur. În cele din urmă, găsi un ceainic, aşezat pe maşina de gătit, între un aparat de făcut paste şi o drăcie care semăna cu o pâlnie de oţel supradimensionată, cu manivelă. Scotoci prin dulapuri şi găsi nişte pliculeţe cu ceai bun, de modă veche. Atârnă ceainicul de un cârlig aflat deasupra focului şi se întoarse în bucătărie. Şi frigiderul era bine aprovizionat, aşa că nu avu nevoie decât de câteva minute ca să pregătească o tăviţă cu frişcă şi zahăr, cu brioşe, gem, marmeladă şi pâine. Completă aranjamentul cu un şerveţel de dantelă şi un şervet de olandă, cu o linguriţă şi cu un cuţit. Ceaiul fu gata în scurt timp. Rheinbeck aşeză ceainicul pe tavă şi o porni în josul scărilor.

Se opri în faţa uşii de la subsol, ţinând tava în echilibru într-o singură mână, şi bătu uşor. Auzi o mişcare înăuntru.

– Domnişoară Kraus?

Nici un sunet.

– Am niște ceai și niște prăjiturele pentru dumneavoastră. O să vă facă bine.

Auzi alte foșnete, apoi vocea ei.

– Un minut, vă rog, trebuie să-mi aranjez părul.

Așteptă, liniștit de calmul vocii ei. Era uimitor cât de mult ținea vechea gardă la aparențe. Trecu un minut, apoi bătrâna vorbi din nou, cu o voce afectată:

– Sunt gata.

El zâmbi, scoase din buzunar cheia de fier, o introduse în broască și deschise încet ușa.

72

Şeriful Hazen îşi simţea transpiraţia scurgându-i-se pe mâini şi apoi în josul patului concav al puştii. În ultimele zece minute, auzise o harababură de sunete îndepărtate: focuri de armă, urlete, ţipete – care sugerau o înfruntare serioasă. Păreau să vină din aceeaşi direcţie, iar Hazen se îndrepta într-acolo cât de repede putea. Alţii n-aveau decât să fugă ca iepurii, dar el era hotărât să-l scoată pe tip afară.

Acum putea să deslueşească urme pe solul nisipos: aceleaşi urme de tălpi goale pe care le văzuse înainte.

Îşi îndreptă spatele. Picioarele goale ale ucigaşului.

Îşi dădu seama că se înşelase în privinţa lui McFelty. Privirea pe care i-o aruncase criminalului, aşa scurtă cum fusese, îl convinsese. Şi poate se înşelase chiar şi în privinţa amestecului lui Lavender. Dar avusese dreptate în cea mai importantă privinţă: ucigaşul se ascundea în peşteră. Acolo era baza lui de operaţii. Hazen ghicise unde se afla şi era hotărât să ducă lucrurile până la capăt şi să-l scoată pe ticălos afară.

Se lăsă călăuzit de urmele întipărite în nisip. Oare cine era tipul? O întrebare la care nu trebuia să răspundă deocamdată. Prinde-l pe individ şi scoate-l afară. Era simplu. Odată ce puneau mâna pe el, totul avea să se limpezească: dacă avea sau nu vreo legătură cu Lavender, amplasarea lanului experimental de porumb, şi orice altceva. Totul avea să se clarifice.

Coti brusc, ţinându-se după urme. Pereţii şi plafonul se retraseră deodată, încadrând un spaţiu vast, şi, în lumina infraroşie a lămpii lui,

contururile deveniră neclare. Solul era presărat cu cristale imense, sclipitoare. Hazen își dădea seama, chiar și prin ochelarii monocromatici, că erau de culori diferite. Grota era uriașă, cu mult mai mare și mai spectaculoasă decât mizerabila capcană pentru turiști, formată din doar trei încăperi, pe care o deschisese Kraus. Administrată în mod corespunzător, ar fi putut deveni un obiectiv turistic major. Și camerele mortuare indiene pe care le văzuse ar fi putut capta interesul arheologilor sau poate chiar al vreunui muzeu. Chiar dacă Medicine Creek nu obținea cultura experimentală, peștera era suficient de mare ca să atragă oameni de pretutindeni. Se gândi, în treacăt, că orașul era salvat. Grotele erau mai spectaculoase decât peșterile de la Carlsbad. Orașul stătuse tot timpul pe o mină de aur și ei n-avuseseră habar.

Hazen lăsă meditațiile deoparte. Putea să viseze la viitor după ce nemernicul ăsta oribil avea să ajungă după gratii. Toate la timpul lor.

În fața lui, în podeaua peșterii se căsca o gaură, din care se auzea zgomotul unei ape curgătoare. O ocoli cu prudență și își continuă drumul, ghidându-se după urmele din nisip.

Erau clare. Și păreau proaspete.

Simțea că se apropie de obiectul urmării sale. Tunelul se îngustă, apoi se lărgi iarăși. Hazen observă tot mai multe semne care dovedeau că zona era locuită: desene stranii, zgâriate pe pereți cu o piatră ascuțită; fetișuri indiene în descompunere aranjate cu grijă în nișe și în vârful pilonilor de calcar. Strânse mai tare arma și își continuă drumul. Monstrul, indiferent cine-o fi fost, se afla acolo, jos, de multă vreme.

Tunelul se deschise într-o altă sală. Hazen dădu colțul cu atenție, apoi încremeni, cu ochii holbați.

Caverna era o explozie de ornamente. Nenumărate figurine ciudate, din sfoară și oase, fuseseră legate laolaltă și atârnau, în șiruri, agățate de o mie de stalactite. Animale de peșteră mumificate fuseseră grupate în mici diorame. Se vedeau oase și cranii umane de toate formele și de toate dimensiunile: unele erau înșirate de-a lungul pereților de stâncă; altele stăteau pe podea, alcătuind modele complicate, bizare; altele încă erau îngrămădite în mormane diforme, ca și cum ar fi așteptat să fie folosite.

Lămpi vechi, cutii de tablă, instrumente ruginite de dinainte de sfârșitul secolului, artefacte indiene și roci de toate soiurile zăceau pe rafturi improvizate. Părea bârlogul unui nebun. Ceea ce și era, de fapt.

Hazen se răsuci încet, luminând cu fasciculul infraroșu spectacolul din fața sa. Era straniu; era anormal. Înghiți în sec, își linse buzele și se retrase cu un pas. Poate că făcuse o greșeală venind acolo orbește, ca o poteră alcătuită dintr-un singur om. Poate fusese prea grăbit. Ieșirea din peșteră nu putea fi prea departe. Se putea întoarce la suprafață, putea aduce întăriri, putea aduce ajutoare...

În momentul acela, ochii îi căzură pe peretele opus. Acolo, solul stâncos era foarte accidentat, coborând, în pantă, către un întuneric mai dens.

Pe jos zăcea cineva, nemișcat.

Hazen înaintă, cu țeava puștii înălțată. În apropiere se afla o masă grosolană, de piatră, pe care erau împrăștiate obiecte mucegăite. Alături se vedeau câțiva saci goi din pânză. Iar dincolo de ele, rășchirată pe podea, se zărea o siluetă, poate a unui om adormit.

Se apropie de masa de piatră cu grijă și cu arma gata de tragere. Acum, când se afla mai aproape, observă că obiectele de pe masă nu erau, de fapt, acoperite cu mucegai. Păreau de fapt să fie zeci de mici noduri de păr negru: smocuri întunecate de favoriți; cârlionți de care mai erau încă atașate bucăți de scalp; cocoloașe de păr creț și numai Dumnezeu mai știa ce altceva. În minte îi reveni imaginea capului scalpat și jupuit al lui Gasparilla. O alungă, concentrându-și din nou atenția asupra siluetei, care, la o privire mai atentă, nu mai părea a unui om adormit. Părea a unui mort.

Înaintă tiptil, crispându-se brusc când realiză că trupul fusese eviscerat. Acolo unde trebuia să fie pântecul nu mai exista decât o cavitate goală.

„Oh, Dumnezeule. O altă victimă."

Se apropie, cu mâinile alunecându-i pe țeava puștii, cu picioarele țepene de groază. Cadavrul fusese aranjat, cea mai mare parte a hainelor,

sfâşiate, rămăseseră doar câteva zdrenţe, iar faţa era acoperită de sânge închegat. Era înalt şi subţire.

Hazen se opri şi, cu braţul tremurându-i aproape incontrolabil, îşi scoase batista şi şterse sângele şi murdăria de pe faţă.

Pe urmă încremeni, cu batista pe pielea rece, asaltat de un tumult de senzaţii venite din adâncul fiinţei – de repulsie şi de pierdere covârşitoare. Bărbatul era Tad Franklin.

I se înmuiară picioarele, se simţi clătinându-se.

Tad...

Apoi totul răbufni în aceeaşi clipă şi, cu un urlet de suferinţă şi de furie, Hazen se răsuci, o dată, şi încă o dată, şi încă o dată, trăgând în toate direcţiile, dezlănţuindu-se împotriva întunericului, iar rafalele lui cumplite fură punctate, iarăşi şi iarăşi, de sunetul de stalactite sfărâmate, căzând ca aversele unei ploi de cristal.

73

– Ce-a fost asta? întrebă Weeks, cu faţa răvăşită, clipind cu repeziciune în beznă.

– Cineva trage cu o puşcă de calibrul doisprezece.

Pendergast rămase nemişcat, ascultând. Pe urmă se uită la carabina lui Weeks.

– Ai fost antrenat să foloseşti arma asta?

– Bineînţeles, pufni Weeks. La Academia din Dodge am primit o distincţie de trăgător de elită.

La momentul acela, în unitatea din care făcuse parte Weeks nu studiau decât trei cadeţi, dar Pendergast nu trebuia să ştie totul.

– Atunci bagă-i un glonţ pe ţeavă şi fii pregătit. Stai tot timpul în dreapta mea şi ţine pasul cu mine.

Weeks îşi şterse ceafa; umezeala îi provoca întotdeauna urticarie.

– După părerea mea de om experimentat, ar trebuie să obţinem întăriri înainte de a merge mai departe.

Pendergast îi răspunse fără să se obosească să se uite peste umăr.

– Ofiţer Weeks, spuse el, am auzit strigătele următoarei victime a criminalului. Tocmai am auzit focuri de armă. După părerea dumitale de om *experimentat*, avem într-adevăr timp s-aşteptăm întăriri?

Întrebarea zăbovi pentru scurt timp în aerul rece. Weeks se simţi roşind. Apoi un alt strigăt estompat – ascuţit, subţire, evident al unei femei – stârni ecouri firave în grote. Pendergast se puse în mişcare cât

ai clipi, străbătând tunelul. Weeks se grăbi să-l urmeze, ţinându-şi arma cu stângăcie.

În vreme ce înaintau, strigătele păreau să urce şi să coboare, slăbind din când în când în intensitate, apoi redevenind sonore. Intraseră într-o zonă a peşterii care era mai uscată şi mai spaţioasă. Solul era acoperit, în parte, cu petice mari de nisip, ciuruite de urmele unor picioare desculţe.

– Ştii cine e ucigaşul? întrebă Weeks, nereuşind să-şi mascheze pe deplin tonul irascibil.

– Un om. Dar un om doar în formă.

– Asta ce vrea să-nsemne? Lui Weeks nu-i plăcea că agentul FBI părea să vorbească tot timpul în ghicitori.

Pendergast se aplecă în grabă, studiind amprentele.

– Nu e necesar să ştii decât un singur lucru: *identifică*-ţi ţinta. Dacă e ucigaşul – şi ai să-ţi dai seama de asta, te asigur –, atunci *trage şi ucide-l.* Nu te osteni cu nici un fel de amabilităţi.

– Nu e nevoie să fii răutăcios. Weeks amuţi când văzu ce privire îi aruncă Pendergast.

„Un om doar în formă." Imaginea acelei *creaturi* – lui nu i se păruse că semăna prea mult cu un om – ridicând unul dintre câinii care se zvârcoleau şi smulgându-i labele reveni, nepoftită, în mintea lui Weeks. Se cutremură. Dar Pendergast nu-i dădu nici o atenţie şi continuă să înainteze cu mare viteză, cu arma în mână, făcând arareori câte o pauză, ca să asculte. Zgomotele păreau să se fi stins cu totul.

Peste câteva minute, agentul FBI se opri şi îşi consultă harta. Pe urmă, sub îndrumarea lui, se întoarseră pe acelaşi drum. Sunetele reapărură pentru scurtă vreme, apoi încetară iarăşi. În cele din urmă, Pendergast se lăsă să cadă în genunchi, examinând urmele, şi se foi încoace şi încolo, uitându-se cu atenţie, cu nasul uneori la numai câţiva centimetri distanţă de nisip. Weeks îl privea, simţindu-se din ce în ce mai agitat.

– Dedesubt, spuse Pendergast.

Se strecură printr-o fisură de-a lungul muchia unui perete, apoi coborî într-un spaţiu strâmt, a cărui podea cobora în pantă abruptă.

Weeks îl urmă. O vreme, înaintară greu, puțin câte puțin, dar curând ajunseră într-un adevărat furnicar, cu pereții sfredeliți de elementele naturii, cu râuri încremenite de piatră erupând din gurile câtorva găuri. Pendergast plimbă lumina pe suprafața acelui fagure de miere, alese una dintre găuri, apoi – spre consternarea lui Weeks – se cățără în ea. Deschizătura era rece și umedă, părea să conțină apă, și Weeks se gândi să protesteze, dar renunță când văzu lumina lanternei agentului FBI dispărând brusc. Târându-se în urma lui Pendergast prin pasajul care cobora abrupt, pe jumătate sări, pe jumătate căzu într-un tunel atât de des folosit, încât pașii săpaseră în podeaua din calcar moale.

Se ridică în picioare cu greutate, scuturându-și noroiul de pe haine și verificându-și arma.

– De când trăiește ucigașul aici? întrebă el, holbându-se la urme fără să-și creadă ochilor.

– În septembrie se împlinesc cincizeci și unu de ani, spuse Pendergast.

Se pusese deja din nou în mișcare, urmând poteca prin coridorul îngust.

– Deci *știi* cine e?

– Da.

– Și cum naiba ai aflat?

– Ofițer Weeks, ce-ar fi să amânăm discuția pe mai târziu?

Pendergast alerga în josul tunelului. Strigătele încetaseră, dar el părea să cunoască foarte bine drumul...

Apoi, pe neașteptate, ajunseră într-o fundătură. În fața lor, o draperie imensă de ghips cristalizat curgea de la plafon la podea, blocând complet trecerea. Agentul FBI își îndreptă lanterna în jos și Weeks observă că urma adâncă dispăruse.

– Nu e timp, murmură Pendergast, pentru sine, ațintind lanterna înapoi, în lungul tunelului, apoi în sus, spre pereți și tavan. Nu e timp.

Se îndepărtă cu câțiva pași de draperia de ghips. Părea să numere cu voce scăzută. Weeks se încruntă: poate că avusese dreptate la început, poate că, la urma urmelor, Pendergast nu era omul potrivit căruia să i te alături.

Agentul se opri și își apropie capul de perete.

– Domnișoară Swanson? strigă el.

Spre surpriza lui Weeks, îi răspunse un icnet slab, urmat de un suspin și apoi de un țipăt înăbușit.

– Pendergast? Agent Pendergast? Oh, Doamne...

– Fii calmă. Venim să te luăm. *El* e prin preajmă?

– Nu. A plecat... Nu știu de cât timp. De câteva ore.

Pendergast se întoarse spre Weeks.

– Acum ai șansa să te faci util.

Se întoarse spre draperia de ghips, arătă spre ea.

– Trage un foc de armă în locul ăsta, te rog.

– El n-o să audă?

– E oricum în apropiere. *Execută-mi ordinele, ofițer Weeks.*

Vorbise atât de autoritar, încât polițistul tresări.

– Am înțeles!

Se ghemui, ochi și apăsă pe trăgaci.

În spațiul închis, detunătura îi asurzi. Lanterna lui Pendergast scoase la iveală un lințoliu de praf de ghips scânteietor și, dincolo de el, o gaură în piatra transparentă. Pentru o clipă, nu se mai întâmplă nimic. Apoi draperia se sparse cu un trosnet puternic, prăvălindu-se pe podea și împrăștiind cioburi sclipitoare de cristal, care se prelinseră în toate direcțiile. Dincolo de ea era un alt pasaj și, lângă el, gura îngustă și întunecată a unui puț. Pendergast se grăbi către margine și îi lumină interiorul. Weeks veni în spatele lui și i se uită cu prudență peste umăr.

Acolo, în fundul puțului, văzu o față murdară, cu părul violet, privind în sus cu o față îngrozită, plină de noroi și pătată de sânge.

Pendergast se întoarse spre el.

– Ești însoțitor de câini. Trebuie să ai o lesă de rezervă în rucsac.

– Da...

Weeks se supuse și, cu o singură mișcare rapidă, își scoase rucsacul. Pendergast căută înăuntru și scoase rezerva, un lanț cu o curea de piele. Legă lanțul de baza unei coloane de piatră și azvârli celălalt capăt în puț.

De jos se auzi zăngănitul lanțului, urmat de suspinul fetei.

Weeks aruncă o altă privire încordată înăuntru.

– Nu e destul de lung, spuse el.

Pendergast îi ignoră vorbele.

– Acoperă-ne. Dacă apare, trage și ucide-l.

– Ei, stai puțin...

Dar Pendergast dispăruse deja dincolo de marginea găurii. Weeks rămase deasupra, privind cu un ochi spre tunel și cu un altul în adânc. Agentul FBI coborî în josul lanțului cu o agilitate remarcabilă și, când ajunse la capăt, se atârnă de el, lăsându-și mâna liberă în jos și oferindu-i-o fetei. Ea își întinse brațul, îl balansă, nu reuși să se agațe.

– Dă-te deoparte, domnișoară Swanson, îi spuse Pendergast. Weeks, împinge câțiva dintre bolovanii ăia în puț. Încearcă să nu spargi capul vreunuia din noi. Și fii cu ochii pe tunel.

Weeks împinse cu piciorul o jumătate de duzină de bolovani peste buza puțului. Pe urmă o privi pe fată care, înțelegând imediat, îi îngrămădi lângă perete și se urcă deasupra lor. Pendergast reuși acum să-i prindă mâna. O săltă în sus, își trecu brațul liber pe sub umerii ei, se apucă din nou cu mâna de lanț și urcă încet pe suprafața stâncii. Părea destul de costeliv, dar forța de care dădea dovadă cățărându-se pe lanț în timp ce căra o altă persoană era remarcabilă.

Ieșiră din puț și fata căzu imediat în genunchi, lipindu-se de Pendergast și izbucnind într-un plâns violent. Agentul FBI îngenunche alături de ea. Scoase o batistă din buzunar și îi șterse cu delicatețe sângele și murdăria de pe față. Apoi îi examină încheieturile și mâinile.

– Te dor? întrebă.

– Acum nu. Sunt atât de bucuroasă c-ai venit. Am crezut... am crezut... Restul cuvintelor se pierdu într-un suspin.

El îi luă mâinile.

– Corrie. Știu ce-ai crezut. Ai fost foarte curajoasă. Dar încă nu s-a terminat, și am nevoie de ajutorul tău.

Vorbea cu blândețe, dar foarte repede, într-o șoaptă grăbită, presantă.

Ea amuți și dădu din cap.

– Poți să mergi?

Ea încuviinţă din nou cu o mişcare a capului, apoi izbucni iar în plâns.

– S-a jucat cu mine, hohoti ea. Avea de gând să se joace până când, până când... până când aş fi *murit.*

El îi puse mâna pe umăr.

– Ştiu că-ţi vine greu. Dar trebuie să te ţii tare până când ieşim de aici.

Ea înghiţi în sec, cu ochii în jos.

Pendergast se ridică în picioare şi studie harta în grabă.

– S-ar putea să existe un drum mai scurt către ieşire. Va trebui să ne asumăm riscul încercării. Ţineţi-vă după mine. Pe urmă se întoarse spre Weeks. Eu o să merg înainte. Pe urmă vine domnişoara Swanson. Tu o să ne acoperi din spate. Şi vreau *acoperire,* domnule ofiţer. El poate veni de oriunde, de deasupra, de dedesubt, din faţă, din spate. N-o să facă nici un zgomot. Şi-o să se mişte *repede.*

Weeks îşi linse buzele uscate.

– De ce eşti atât de sigur că ucigaşul o să vină după noi?

Pendergast îi întoarse privirea cu ochii spălăciţi scânteind în întuneric.

– Pentru că n-o să renunţe de bunăvoie la singurul lui prieten.

74

Hazen mergea repede, oprindu-se pentru câte o scurtă recunoaştere la fiecare cotitură şi la fiecare intersecţie din cavernă, fără să se ostenească s-ascundă zgomotele deplasării sale. Îşi strângea arma de calibrul doisprezece cu încheieturile degetelor albite şi cu buricele sprijinite pe trăgaci.

Ticălosul ăsta era ca şi mort.

Trecu pe lângă un alt mic aranjament, apoi pe lângă un altul, cristale minuscule şi animale de peşteră moarte plasate pe o bordură de piatră. Un psihopat. Peştera era locul unde îşi exersa demenţa înainte de a ieşi la suprafaţă ca să şi-o exercite pe oameni adevăraţi.

Nemernicul avea să plătească. Nici o citire a drepturilor, nici un telefon la vreun avocat, doar două gloanţe în piept şi unul în ţeastă.

Harababura de urme era atât de derutantă, încât Hazen nu mai ştia nici pe care o urmărea de fapt şi nici măcar dacă era o urmă proaspătă. Dar ştia că ucigaşul nu putea fi departe şi nu-i păsa nici de cât de mult timp era nevoie ca să-l caute, nici unde avea să-l găsească. Tunelele nu puteau să se-ntindă la nesfârşit. Avea să-l descopere.

Pielea capului îl furnica de furie şi îşi simţea faţa dogorind şi congestionându-se, în ciuda aerului rece şi umed din peşteră. *Tad*... Era ca şi când şi-ar fi pierdut un fiu.

Suferinţa îi era ţinută în frâu, cel puţin pe moment, de un val imens de mânie. Îşi simţea lacrimile şiroindu-i pe obraz, dar nu simţea şi emoţia de dincolo de ele. Nu simţea decât ură. Plângea de ură.

Tunelul se sfârşi brusc, în zona bolovănoasă a unei surpări. Deasupra era o gaură întunecată din care căzuseră bucăţile de stâncă. Lampa în infraroşu scoase la iveală o potecă îngustă, care şerpuia printre dărâmături, pierzându-se în ceea ce părea să fie o galerie la nivelul superior.

Hazen se repezi pe panta plină de sfărâmături, cu capul în piept, cu arma aţintită înainte. Ieşi într-un spaţiu care se avânta vertical. Deasupra capului său, la capătul unor funii lungi de calcar, atârnau cristalele în formă de pene, legănându-se uşor în suflul unui curent subteran de aer. În toate direcţiile se deschideau pasaje şerpuitoare. Studie solul, străduindu-se să-şi ţină răsuflarea şi emoţiile sub control; descoperi ceea ce părea să fie o urmă proaspătă; şi reîncepu să se lase călăuzit de ea printr-un labirint de tunele.

După câteva minute, realiză că nu era ceva în ordine. Tunelul se curba, cumva, în el însuşi şi îl readusese în punctul de plecare. Intră într-un al doilea tunel, numai ca să descopere că se petrecea acelaşi lucru. Frustrarea i se accentuă, până când lumina roşie din ochelari păru să păleasca sub imperiul furiei sale absolute.

După ce se reîntoarse în aceeaşi încăpere pentru a treia oară, se opri, îşi înălţă arma şi trase. Rafala zgudui grota şi o umplu de clinchetul cristalelor în formă de pană, ce cădeau de pretutindeni, aidoma unor fulgi de zăpadă imenşi, ciobiţi.

– *Dobitocule!* zbieră el. Sunt aici, vino să-ţi văd mutra, monstrule!

Trase iarăşi şi iarăşi, strigând obscenităţi în beznă.

Primi drept unic răspuns ecourile împuşcăturilor, rostogolindu-se nebuneşte, în nenumărate rânduri, prin fagurele de încăperi.

Magazia de cartuşe era goală. Respirând spasmodic, şeriful reîncărcă arma. Nu-i folosea la nimic să urle şi să tragă în halul ăla. „Găseşte-l. Găseşte-l. *Găseşte-l.*"

Se afundă într-un alt pasaj. De data asta, părea să fie altfel: un tunel lung şi lucios de calcar, cu mici bălţi de apă, punctate cu perle de cavernă. Măcar scăpase din caruselul tunelelor care se întorceau în acelaşi loc.

Nu mai reuşea să-şi dea seama pe unde mai fusese şi încotro se îndrepta. Se mulţumea să dea buzna înainte.

Şi apoi, cu coada ochiului, văzu o siluetă întunecată, masivă.

Fusese o simplă străfulgerare, doar o umbră zburându-i prin dreptul ochelarilor; dar era suficient. Se răsuci, se lăsă într-un genunchi şi trase – exerciţiile regulate în poligon se dovedeau utile –, şi silueta căzu, rostogolindu-se la pământ cu un trosnet.

Hazen trase imediat pentru a doua oară. Apoi se avântă în fugă, gata să tragă un ultim glonţ.

Se holbă în jos, şi în lumina roşie a ochelarilor nu văzu un cadavru, ci o stalagmită noduroasă, retezată în două de tirul său, zăcând, sfărâmată, pe solul peşterii. Rezistă impulsului de a înjura şi de a împrăştia sfărâmăturile cu o lovitură de picior. Îşi înălţă arma, încet şi calm, şi îşi continuă drumul de-a lungul tunelului plin de ecouri. Ajunse la o bifurcaţie, apoi la o alta, apoi se opri.

Văzu ceva mişcându-se, drept în faţă, şi auzi un zgomot slab.

Îşi continuă drumul, acum cu mai multă prudenţă, cu arma în poziţie de tragere. Sări după un colţ stâncos, se lăsă iute în genunchi şi plimbă ţinta puştii de-a latul şi acoperi tunelul gol care i se deschidea înainte. Nu observă forma întunecată care se apropia cu iuţeală din umbra din spatele său. Simţi o lovitură bruscă în tâmplă şi o răsucire brutală, dar, în clipa aceea, era deja prea târziu, noaptea neagră se năpustise să-l cuprindă, iar aerul rămas în plămâni nu-i mai ajunse nici măcar pentru un singur sunet.

75

Poate totul nu era decât un vis, își spuse Corrie: toată acea goană disperată, cu sufletul la gură, prin nesfârșita galerie de caverne. La urma urmelor, poate agentul Pendergast nu sosise niciodată și ea nu fusese salvată. Poate era încă în fundul puțului, pe jumătate adormită, cufundată într-un coșmar și așteptând să fie trezită de întoarcerea...

Pe de altă parte, durerea din încheieturile mâinilor și din glezne, ca și zvâcnirile dureroase din tâmple îi reaminteau că nu era nicidecum vorba de un vis.

Agentul Pendergast își ridică brațul, făcându-le semn să se oprească. Lumina lanternei tresăltă în timp ce își consulta harta stranie, murdară. Ezitarea lui părea să-l tulbure într-o foarte mare măsură pe bărbatul care îi însoțea. În starea ei de cvasistupoare, Corrie avusese nevoie de câteva minute ca să observe că, în afară de Pendergast, mai alerga cineva alături de ea. Era un tip mărunțel, cu voce pițigăiată, cu părul de culoarea nisipului și cu un cioc nepieptănat. Uniforma de polițist îi era împestrițată de stropi de sânge și de încă ceva, la care nici nu voia să se gândească.

– Pe aici, șopti Pendergast.

Corrie își impuse să-l urmeze, simțind, în același timp, că senzația aceea vagă, de vis, se reîntorcea.

Trecură printr-un tunel jos, rece, care cotea de mai multe ori, mai întâi spre stânga, apoi spre dreapta. Pe urmă plafonul se înălță brusc,

pierzându-se în întuneric. Corrie simți, mai degrabă decât văzu, că înaintea lor se întindea o încăpere imensă. În dreptul intrării, Pendergast ezită din nou, ascultând. Când se convinse că nu se auzea nici un alt zgomot, cu excepția celor făcute de ei înșiși, îi conduse mai departe.

Un pas, apoi încă unul, și pereții se îndepărtară de raza lanternei agentului FBI. În pofida șocului și a epuizării, Corrie privi, minunându-se, extraordinarul spațiu dezvăluit, bucată cu bucată, de fasciculul luminos. Era o grotă de o înălțime imensă, din piatră roșie ca sângele, atât de umedă și de alunecoasă încât părea lustruită. Podeaua era punctată cu băltoace de mică adâncime. În preajma plafonului, suprafața stâncii era întreruptă de o serie de crăpături orizontale, iar apa infiltrată vreme îndelungată prin ele dăduse naștere unor văluri de calcit. Văluri albe, enorme, drapate peste piatra roșie, creând aparența stranie a unei galerii bogat împodobite dintr-un teatru.

Singura problemă era inexistența unei ieșiri în capătul opus. Năucitorul sentiment de ușurare care o cuprinsese pe Corrie dispăru brusc sub un val proaspăt de spaimă.

– Și acum încotro? zise bărbatul în uniformă, gâfâind. Știam eu. Scurtătura asta a ta ne-a adus într-o fundătură.

Pendergast mai studie o clipă harta.

– Nu ne despart decât vreo sută de metri de zona publică a Cavernelor lui Kraus. Dar o porțiune a drumului va fi de-a lungul axei Z.

– Axa Z? făcu bărbatul. Axa Z? Ce tot spui acolo?

– Traseul nostru trece pe acolo, pe sus.

Pendergast arătă către o mică deschidere arcuită, neobservată de Corrie până atunci, plasată la vreo doisprezece metri în susul uneia dintre draperiile de piatră. Din ea curgea un șuvoi de apă, împroșcând îngrămădirile uriașe de sedimente de pe peretele sălii și dispărând într-o fisură căscată în solul cavernei.

– Și cum o să ajungem acolo, sus? întrebă cu agresivitate bărbatul.

Pendergast îl ignoră, studiind peretele de deasupra în lumina lanternei.

– Doar nu te aștepți să ne cățărăm, nu-i așa? Fără frânghie?

– E singura noastră opțiune.

– Tu numeşti asta opţiune? Cu gaura aia imensă pe podea? E de ajuns să alunecăm o singură dată, şi suntem ca şi...

Pendergast nu-i dădu atenţie, întorcându-se spre Corrie.

– Ce-ţi fac încheieturile şi gleznele?

Ea respiră adânc, cutremurându-se.

– O să mă descurc.

– Ştiu c-o să te descurci. Urci prima. Eu vin în urma ta şi-ţi spun ce-ai de făcut. Domnul ofiţerul Weeks o să fie ultimul.

– De ce eu ultimul?

– Pentru că trebuie să ne acoperi de dedesubt.

Weeks scuipă într-o parte.

– Bine.

În ciuda aerului rece şi umed, transpira: pârâiaşele de sudoare trasaseră linii curate prin nămolul care îi acoperea faţa.

Pendergast se îndreptă spre peretele peşterii, iute şi fără zgomot. Corrie îl urma îndeaproape. Îşi simţi inima reîncepând să bată cu putere şi repeziciune şi încercă să nu se uite la suprafaţa stâncii de deasupra lor. Se opriră la câţiva metri de fisura largă din podea. Jetul de apă în cădere alcătuia o cortină de ceaţă, acoperind suprafaţa şi aşa alunecoasă a pietrei. Fără să-i lase timp să se răzgândească, Pendergast o împinse în sus, îndreptând lanterna către primul sprijin pentru picior.

– Sunt exact sub tine, domnişoară Swanson, murmură el. Nu te grăbi.

Corrie se agăţă de stâncă, străduindu-se să-şi controleze durerea din mâini şi povara mult mai mare a spaimei. Ca să ajungă la deschidere, erau nevoiţi să se caţere în diagonală, pe deasupra fisurii largi. Calcarul striat le oferea o mulţime de puncte de sprijin pentru mâini şi picioare, dar roca era jilavă şi lustruită. Încercă să nu se gândească la nimic, la nimic altceva decât la ridicarea unei mâini, apoi a unui picior, pentru a se trage în sus cu încă cincisprezece centimetri. Îşi dădea seama, după zgomotele de sub ea, că şi bărbaţii se căţărau acum pe suprafaţa peretelui. Pendergast îi dădea instrucţiuni în şoaptă şi, din când în când, îşi întindea mâna ca să-i conducă piciorul către o ieşitură sau alta. Era mai

degrabă înspăimântător decât dificil – punctele de sprijin aproape că păreau treptele unei scări. La un moment dat, își coborî privirea și văzu creștetul lui Weeks și abisul aflat acum exact sub ei. Se opri și închise ochii, având senzația că se învârtea, cuprinsă de amețeală. Mâna lui Pendergast o ajută din nou să-și regăsească stabilitatea, și vocea lui blândă, mângâietoare, o îndemnă să urce, să se uite înainte, nu în jos...

Un picior, o mână, celălalt picior, mâna cealaltă. Corrie se târa încet în susul stâncii. Întunericul i se căsca acum atât înainte, cât și în urmă, străpuns cu greu de lumina lanternei lui Pendergast. Inima îi galopa și mai repede, iar brațele și picioarele începeau să-i tremure din cauza efortului impus de o ascensiune cu care nu era obișnuită. Cumva, în mod pervers, cu cât ajungea mai aproape de buza pasajului de deasupra, cu atât se simțea mai disperată. Nu îndrăznea să se mai uite în sus, nu avea idee dacă îi rămăseseră de urcat doar un metru și jumătate sau zece.

– Jos e ceva! strigă pe neașteptate Weeks, de dedesubt, cu voce stridentă. Se mișcă!

– Ofițer Weeks, sprijină-te de stâncă și acoperă-ne, spuse Pendergast. Apoi se întoarse din nou spre ea. Corrie, încă trei metri. Închipuie-ți că urci o scară.

Ignorând durerea care îi săgeta încheieturile mâinilor și degetele, Corrie se prinse strâns de următorul sprijin, găsi un alt reazem pentru picior, se trase în sus.

– E *el!* Îl auzi strigând pe Weeks. Oh, Doamne, *e aici!*

– Folosește-ți arma, spuse calm Pendergast.

Corrie se agăță disperată de o nouă ieșitură, găsi o proeminență aflată mai sus pe care să-și pună piciorul. Alunecă, și inima aproape că-i îngheță de groază în timp ce se clătina, cu piciorul îndepărtat de perete. Dar Pendergast era din nou acolo, sprijinind-o cu mâna, echilibrând-o, conducându-i piciorul către un reazem mai bun. Ea își înăbuși un suspin; însă era, din nou, atât de înspăimântată, încât abia dacă mai era în stare să gândească.

– A plecat, spuse Weeks, cu vocea încordată. Cel puțin, eu nu-l mai văd.

– E încă acolo, zise Pendergast. Suie, Corrie. *Suie.*

Ea se trase în sus, gâfâind de efort și de durere. Cu coada ochiului sesizase că Pendergast se răsucise cu abilitate pe bordura pe care stătea, întorcându-se cu fața spre exterior. Cu lanterna într-o mână și cu pistolul în cealaltă, cerceta caverna de sub ei cu acuratețea unui laser.

– Acolo! zbieră Weeks.

Corrie auzi detunătura asurzitoare a armei, apoi încă una.

– E rapid! strigă Weeks. Prea rapid!

– Te acopăr de deasupra, zise agentul FBI. Găsește-ți o poziție stabilă și *ochește cu atenție.*

Urmă o altă detunătură a armei, apoi încă una.

– Dumnezeule mare, Dumnezeule mare, repeta Weeks întruna, suspinând și gâfâind.

Corrie îndrăzni să privească în sus. În lumina palidă a lanternei lui Pendergast, văzu că ajunsese la un metru și jumătate sub buza arcadei. Dar nu mai vedea nimic de care s-ar fi putut agăța. Pipăi în jur, mai întâi cu o mână, apoi cu cealaltă, dar piatra era netedă.

Un alt țipăt, o altă detunătură sălbatică.

– Weeks! Tragi la întâmplare! îi reproșă Pendergast. *Țintește!*

– Nu, nu, *nu!*

Încă o împușcătură. Corrie auzi apoi un zdrăngănit: Weeks își aruncase arma descărcată și începu să urce cu furie.

– Ofițer Weeks! strigă Pendergast.

Corrie își întinse din nou mâinile, cu degetele răsfirate, în căutarea unui sprijin. Nu găsi nimic. Cu un suspin de groază, se uită în jos, la Pendergast, cerând ajutor. Apoi înlemni.

Din întunericul de dedesubt țâșnise o formă, sărind pe peretele de stâncă precum un păianjen. Arma lui Pendergast tună, dar forma continua să se apropie, cățărându-se în urma lor. Lumina lanternei lui Pendergast căzu exact asupra ei, dar creatura scoase un mormăit de furie și se feri din calea fasciculului. Corrie avu totuși timp să vadă, încă o dată, uriașa figură monstruoasă, inuman de albă; bărbuța atârnând

subțire; ochii mici, albaștri, injectați de sânge, holbându-se pe sub genele lungi, efeminate; același zâmbet straniu, încordat și încremenit; o față ce părea inocentă precum a unui bebeluș, însă atât de nepământeană, răvășită de gânduri și de emoții atât de bizare, încât abia dacă păreau omenești.

În timp ce o privea, silueta urca pe peretele stâncos cu o viteză înspăimântătoare.

Arma lui Pendergast tună din nou, dar Corrie văzu că Weeks, cățărându-se cu disperare, ajunsese exact între el și monstru, așa că agentul FBI nu mai putea ținti. Ea rămăsese întinsă pe suprafața stâncii, cu inima bătându-i în piept ca un ciocan, incapabilă să se miște, incapabilă să privească în altă parte, incapabilă de orice.

Ucigașul ajunse la Weeks, care se cățăra cu frenezie, își trase brațul ca un piston înapoi și îl izbi cu putere în spate, făcându-l să trosnească precum un gândac. Cu un urlet de durere, Weeks se desprinse de stâncă și începu să alunece. Împietrită de groază, Corrie îl văzu căzând pur și simplu în josul peretelui și apoi în fisura imensă de dedesubt, fără ca trupul său să facă vreun zgomot în timp ce pierea din vedere, plonjând prin vălul de ceață în hău!

Din arma lui Pendergast porni imediat o nouă împușcătură, dar criminalul se feri făcând un salt ca de maimuță într-o parte și reîncepu să se urce pe suprafața stâncii cu o agilitate aproape incredibilă. Până când ea apucă să-și tragă răsuflarea se năpusti asupra lui Pendergast. O lovitură, și arma agentului căzu, zăngănind pe solul cavernei de dedesubt. Pumnul ca un ciocan al creaturii se retrase pentru a da o altă lovitură fatală și, regăsindu-și suflul, Corrie strigă:

– Nu!

Dar, când pumnul coborî, Pendergast nu mai era acolo, sărise într-o parte. Apoi își ridică mâna, cu vârfurile degetelor strâns curbate, și îl izbi pe celălalt cu palma peste nas. Un pocnet și un jet de sânge stacojiu. Monstrul mârâi de durere și lovi din nou, desprinzându-l pe Pendergast cu brutalitate de perete. Agentul se legănă, alunecă, apoi reuși să-și

stopeze căderea, reagățându-se de proeminențele stâncii cu vreo doi metri mai jos.

Dar era prea târziu. Însângerată și plină de bale, creatura trecuse de Pendergast și se cățăra acum către Corrie. Ea era neajutorată; nu putea nici măcar să-și elibereze o mână ca să se apere; nu putea decât să se lipească de stâncă.

Ajunse lângă ea cât ai clipi și mâinile mari, bătătorite, i se strânseră încă o dată în jurul gâtului ei, acum fără nici o ezitare, fără nici o urmă de umanitate în ochii încremeniți, fără nimic altceva decât furie și dorință de a ucide. Iar horcăitul ei se pierdu sub mugetul lui brutal:

Muuuuuuuhhhhhhhhhhh!

76

Vântul se înteţise, iar Shurte şi Williams se retrăseseră în adăpostul surpăturii care ducea spre peşteră. Nu era exact locul unde le ordonase şeriful să stea. Shurte ştia, dar la dracu' cu ordinul şerifului: trecuse de unu noaptea, iar ei stăteau deja în frig şi în ploaie de mai bine de trei ore.

Îl auzi pe Williams gemând, apoi slobozind o înjurătură. Îi aruncă o privire. Se înghesuise mai adânc în spărtură, ţinând în mâini lampa cu propan. Shurte apelase la trusa de primajutor din maşina de poliţie pentru a bandaja muşcătura din piciorul partenerului său. O rană urâtă, dar nicidecum atât de gravă precum o făcea Williams să pară. Adevărata problemă era situaţia în care se aflau. Frecvenţa radio de comunicare a poliţiei era tăcută, curentul electric se întrerupsese peste tot; până şi cele câteva posturi de radio comerciale care ajungeau până acolo, pe coclauri, nu mai erau în emisie. Ca urmare, nu mai aveau nici o informaţie, nu mai primeau nici un ordin, nu mai aflau nici o ştire, absolut nimic. Trecuseră trei ore de când Hazen şi ceilalţi intraseră în peşteră şi nimeni nu ieşise de acolo, cu excepţia câinelui cu falca smulsă.

Shurte avea un presentiment foarte urât.

Peştera emana un miros de umezeală şi de piatră. Shurte se cutremură. Nu se putea împiedica să se gândească la modul în care câinele se desprinsese din întuneric, lăsând în urmă o dâră de sânge. Ce ar fi putut sfâşia un câine într-un asemenea hal? Se uită din nou la ceas.

– Dumnezeule, ce naiba fac acolo, jos? întrebă Williams pentru a zecea oară.

Shurte clătină din cap.

– Ar trebui să fiu la spital, spuse Williams. S-ar putea să mă molipsesc de rabie.

– Câinii polițiști nu sunt turbați.

– De unde știi tu? O să m-aleg cu o infecție, cu siguranță.

– Ți-am pus o grămadă de unguent antibiotic.

– Atunci de ce mă arde așa? Dacă se infectează, n-o să uit cine m-a bandajat, domnule *doctor* Shurte.

Shurte încercă să-l ignore. Până și geamătul de ursitoare rea al vântului din gura peșterii era de preferat văicărelilor lui.

– Îți spun eu, trebuie să primesc îngrijire medicală. Câinele ăla a luat o ciosvârtă din mine.

– Williams, pufni Shurte, nu e decât o mușcătură de câine. Acum poți să-ți depui candidatura la Inima Purpurie, fiindc-ai fost rănit în timpul serviciului.

– Nu mai devreme de săptămâna viitoare. Iar asta mă doare *acum,* fir-ar să fie!

Shurte se uită în altă parte. Ce nătărău! Poate ar fi trebuit să solicite o rotație. Când lucrurile se agravaseră, Williams o dădea la-ntors. O mușcătură de câine. Ce glumă bună!

Un fulger tăie cerul în două, colorând pentru scurt timp vila într-un alb fantomatic. Vântul urla, azvârlind picăturile imense de ploaie ca pe niște gloanțe. Pe panta de la intrarea în peșteră apa curgea ca un râu.

– La naiba! Williams se ridică în picioare. Mă duc în casă, să-l schimb pe Rheinbeck. O păzesc eu pe bătrână și-l trimit pe el aici.

– Nu asta era misiunea noastră.

– Dă-o-n mă-sa de misiune! Trebuia să intre-n peșteră și să iasă de-acolo într-o jumătate de oră. Sunt rănit, sunt obosit și ud până la piele. Tu n-ai decât să stai aici, dacă vrei, dar eu mă duc în casă.

Shurte îl privi retrăgându-se și scuipă pe pământ. Ce dobitoc!

77

Mugetul monstrului fu brusc acoperit de o bubuitură, stridentă şi asurzitoare în spaţiul închis al cavernei. Corrie simţi greutatea scârboasă a brutei izbindu-se brusc de ea, strivind-o fără milă de suprafaţa stâncii. Îi răgea violent în ureche, părând chinuit de durere, şi răgetul lui îi umplea nările cu un miros de ouă stricate. Laba uriaşă din jurul gâtului ei îşi slăbi strânsoarea, apoi o eliberă, îngăduindu-i să-şi întoarcă uşor capul, icnind ca să-şi recapete răsuflarea. Întrezări, într-o străfulgerare, faţa aflată la numai câţiva centimetri de a ei: lată, nefiresc de netedă, de un alb bolnăvicios, cu ochi mici, cu fruntea bombată.

O altă detunătură şi, de data asta, Corrie auzi glonţul lovind stânca undeva, în apropiere. Sorbi cu lăcomie o gură de aer, agăţându-se cu putere de proeminenţa alunecoasă a stâncii. Jos era cineva care trăgea în el cu puşca.

Monstrul alunecă de pe stâncă, apoi reuşi să se agaţe iarăşi, coborând cu frenezie şi mormăind ca un urs în direcţia împuşcăturii.

Ea auzi vag vocea lui Pendergast, venind de dedesubt:

– Corrie! Acum!

Se strădui să-şi limpezească mintea. Îşi eliberă o mână, o întinse cu disperare în sus şi găsi sprijinul care păruse să se ascundă de ea până atunci. Plângând şi gâfâind, se trase în sus prin forţa braţelor, îşi mişcă un picior – şi simţi o strânsoare ca de menghină în jurul gleznei.

Ţipă şi îşi scutură piciorul, încercând să-l elibereze, dar bruta o smucea cu sălbăticie, încercând s-o desprindă cu totul de stâncă. Ea se luptă ca să nu-şi desfacă mâinile, dar forţa care o trăgea era prea mare. Degetele, deja umflate şi sângerând de pe urma tentativelor de eliberare din puţ, o dureau prea tare ca să mai reziste. Ţipă de spaimă şi de frustrare, simţind că nu se mai putea susţine, cu unghiile hârjâind pe piatră.

O altă detunătură, şi strânsoarea cumplită slăbi dintr-odată. Corrie simţi o înţepătură usturătoare în pulpă şi ştiu că fusese lovită de una sau mai multe alice.

– Controlează-ţi tirul! strigă Pendergast, acoperind zgomotele.

Dar monstrul amuţise brusc. Detunătura puştii şi ţipetele stridente de durere şi furie reverberară, stingându-se treptat. Împietrită de groază, Corrie aştepta, lipită de stâncă. Aproape împotriva voinţei ei, se pomeni uitându-se în jos.

El era acolo, cu faţa lătăreaţă ca o lună plină transformată într-o mască de sânge. Se holbă la ea o clipă, cu figura oribil de contorsionată, schimonosindu-se, clipind cu repeziciune. Apoi, zvâcnind spasmodic, mâinile i se desprinseră. Ochii îi rămaseră ţintuiţi într-ai ei în timp ce se balansa, lăsându-se pe spate, parcă mişcându-se cu încetinitorul, îndepărtându-se de stâncă. Apoi căzu încetul cu încetul, cu faţa senină în timp ce trupul uriaş i se prăvălea în gol. Îngreţoşată de oroare, Corrie îl privi izbindu-se de stâncă, patru metri mai jos, ricoşând cu un plescăit zgomotos, într-un jet de sânge, apoi rostogolindu-se în aer şi aterizând violent pe marginea fisurii. Zăcu nemişcat o clipă, apoi o altă împuşcătură tună, nimerindu-l în umăr şi răsucindu-l brusc, trimiţându-l, pe jumătate, deasupra abisului. Un bărbat cu o puşcă făcu un pas înainte. Şeriful Hazen. Ţinti direct către capul celui căzut.

Pentru o clipă, una din mâinile uriaşe ale monstrului se încleştă de margine. Pe urmă se desprinse, şi creatura alunecă, pierind din vedere, căzând ca o piatră în gol. Corrie aşteptă, ascultând, dar nu mai urmă nimic: nici un plescăit, nici un ultim strigăt de durere care să marcheze ultima suflare a creaturii. Dispăruse, chemată în măruntaiele întunecate

ale pământului. Șeriful rămăsese locului, fără să fi apucat să-i dea lovitura de grație.

Pendergast vorbi primul:

– Nu te grăbi, îi spuse lui Corrie cu voce joasă și fermă. Lasă o mână s-o urmeze pe cealaltă. De aici văd restul traseului. Reazemele sunt bune și până sus mai ai cel mult un metru.

Corrie suspină adânc, hohotind de plâns și tremurând din tot trupul.

– Poți să plângi când ajungi sus, domnișoară Swanson. Acum urcă.

Tonul pragmatic al lui Pendergast rupse vraja groazei care o împietrise, lipită de stâncă. Înghiți în sec, întinse o mână, găsi un alt sprijin, se agăță zdravăn de el, mișcă un picior. Și, când întinse mâna din nou, atinse buza râpei; reușise. În clipa următoare, se trase în sus și se târî peste marginea stâncii. Se întinse pe solul rece al tunelului, cu fața în jos, și se abandonă plânsului. *Era în viață.*

Rămase așa, singură, timp de un minut sau două. Apoi Pendergast fu lângă ea în genunchi, susținând-o cu brațul, cu vocea joasă, liniștitoare.

– Ai scăpat, Corrie. El nu mai este, iar tu ești în siguranță.

Ea nu era în stare să vorbească. Nu putea decât să plângă de ușurare.

– El nu mai este, iar tu ești în siguranță, repetă Pendergast, mângâindu-i fruntea cu o mână răcoroasă și albă – și, pentru o clipă, imaginea tatălui ei îi reveni în minte, atât de puternică, încât părea aproape o prezență fizică.

O liniștise o dată astfel, când se lovise pe terenul de joacă... Amintirea era atât de vie, încât își înghiți următorul suspin convulsiv, sughiță și se strădui să se salte în capul oaselor.

Pendergast păși într-o parte.

– Trebuie să mă duc jos, după șerif. E grav rănit. Mă-ntorc imediat.

– El...? reuși Corrie să articuleze.

– Da. Ți-a salvat viața. Și pe a mea.

Corrie se întinse din nou pe solul de piatră. Și abia acum o potopi adevărata furtună a sentimentelor: spaimă, durere, ușurare, oroare, șoc. Din întuneric adie o boare, răvășindu-i părul. Aducea o duhoare oribilă, cunoscută: duhoarea cazanului, a încăperii în care o înhățase pentru

prima oară ucigașul. Dar, odată cu ea, veni și un miros firav, un miros pe care aproape îl uitase: mirosul de aer proaspăt.

Poate în clipa aceea adormi sau poate leșină pur și simplu. Dar următorul lucru pe care și-l amintea fu răsunetul unor pași pe piatră. Deschise ochii și îl văzu pe agentul Pendergast uitându-se în jos, spre ea, din nou cu pistolul în mână. Alături, sprijinindu-se cu tot trupul de el, stătea șeriful: plin de sânge, cu hainele rupte, cu numai un ciot de cartilaj acolo unde avusese cândva una din urechi. Corrie clipi, privindu-l cu ochi holbați. Părea frânt de oboseală, dar se ținea totuși pe picioare.

– Haide, spuse Pendergast. Acum suntem aproape. Trebuie să-l ducem amândoi pe șerif.

Corrie se ridică împleticindu-se. Se clătină o clipă, și Pendergast o ajută să se țină pe picioare. Începură să meargă încet de-a lungul tunelului. Și, pe măsură ce mirosul plăcut de aer proaspăt devenea tot mai puternic, ea căpătă certitudinea că se aflau, în sfârșit, pe drumul către ieșire.

78

Williams se târa în susul potecii şi muşcătura îl ustura la fiecare pas. Porumbul din lanurile de pe marginea drumului fusese rupt în fâşii, pănuşile dispăruseră, ştiuleţii erau împrăştiaţi pe drum, tulpinile frânte se loveau nebuneşte unele de altele. Înjură din abundenţă ploaia şi vântul. Ar fi trebuit să se retragă cu o oră în urmă. Era ud leoarcă *şi* rănit. O combinaţie perfectă pentru pneumonie.

Urcă pe verandă cu mare efort. Cioburile unei ferestre sparte de vânt îi scrâşniră sub tălpi. Acum reuşea să deslueşească o strălucire palidă venind din interior.

În cămin ardea focul. Frumos. După toate aparenţele, Rheinbeck se relaxa acolo, sus, în timp ce el şi Shurte stăteau jos, în furtună, păzind intrarea peşterii. Ei bine, acum era rândul lui să huzurească lângă foc.

Williams se opri şi îşi trase răsuflarea, sprijinindu-se de uşă. Îi încercă mânerul şi văzu că era încuiată. Lumina pâlpâitoare a focului se zărea prin ochiurile de geam plumbuit, desenând pe sticlă un caleidoscop de forme prietenoase.

Ciocăni de câteva ori cu inelul.

– Rheinbeck! Sunt eu, Williams!

Nici un răspuns.

– Rheinbeck!

Aşteptă un minut, apoi încă unul. Răspunsul continua să întârzie.

„Doamne, se gândi Williams, probabil că e în baie. Sau poate în bucătărie." Asta era. Stătea în bucătărie, mâncând - sau, mai probabil, bând ceva -, şi nu putea să-l audă din cauza vântului. Ocoli casa şi găsi un alt panou de geam spart, la o uşă laterală. Îşi apropie gura de deschizătură şi strigă:

- Rheinbeck!

Foarte ciudat.

Dădu deoparte cioburile de sticlă din panou, îşi strecură mâna înăuntru şi descuie uşa, apoi o deschise încet, luminând spaţiul din faţa sa cu lanterna.

În interior, întreaga casă părea însufleţită de scârţâielile, gemetele şi murmurele furtunii. Williams se uită în jur, neliniştit. Părea destul de solidă, dar construcţiile vechi ca aceea erau uneori pline de putregai. Speră că nu avea să se prăbuşească peste el.

- *Rheinbeck!*

Iarăşi nici un răspuns.

Williams îşi continuă drumul, şchiopătând. Uşa dintre salonaş şi sufragerie era întredeschisă. O împinse, intră şi se uită în jur. Totul era pus în ordine - pe faţa de masă de dantelă, în mijlocul mesei, stătea o vază cu flori. Îşi îndreptă lanterna spre bucătărie, dar acolo era întuneric şi nu mirosea a mâncare.

Se întoarse la intrarea în salonaş şi rămase locului, nehotărât. Se părea că Rheinbeck plecase cu bătrâna. Poate, în cele din urmă, sosise o ambulanţă. Dar de ce nu-i anunţaseră pe el şi pe Shurte? Până la gura peşterii nu erau decât cinci minute de mers. Tipic pentru Rheinbeck, să-şi poarte lui însuşi de grijă şi să-i lase baltă pe toţi ceilalţi.

Se uită la foc, la strălucirea de un galben vesel pe care o răspândea în încăpere.

„La naiba cu toate", îşi spuse. Dacă tot era blocat în locul ăsta vechi şi sinistru, putea măcar să încerce să stea confortabil. La urma urmelor, fusese rănit grav în timpul serviciului, nu era aşa?

Şchiopătă până la canapea şi se aşeză încet. Ei da, asta mai semăna a viaţă: licărirea prietenoasă a flăcărilor avea întotdeauna ceva liniştitor. Oftă mulţumit, observând cum reflectau lumina focului goblenurile

înră-mate și bibelourile de sticlă și porțelan. Oftă din nou, mai adânc, apoi închise ochii, continuând să zărească lumina caldă prin pleoapele lăsate.

Se trezi brusc, întrebându-se, preț de o secundă înnebunitoare, unde se afla. Apoi amintirile îi reveniră, potopindu-l. Se părea că ațipise câteva clipe. Se întinse, căscă.

Auzi o bufnitură înfundată.

Timp de o clipă înghețată, înainte de a-și da seama că fusese, probabil, vântul, intrând printr-o altă fereastră spartă. Își îndreptă spatele, ascultând.

O altă bufnitură.

Părea să fi venit din interiorul casei. De jos, de la subsol. Și atunci Williams înțelese dintr-odată. Rheinbeck și bătrâna erau în pivniță, din cauza avertizării de tornadă. De aceea părea casa părăsită.

Răsuflă cu iritare. Era nevoit să coboare acolo, să-și anunțe prezența. Se ridică de pe canapeaua confortabilă, aruncă o privire plină de regret către strălucirea caldă a focului și șchiopătă înspre ușa dincolo de care se aflau scările pivniței.

Ezită pe palier, apoi începu să coboare. Treptele protestară sub greutatea lui, scârțâind îngrozitor și acoperind zgomotul dezlănțuit al furtunii. Se opri la jumătatea drumului, întinzându-și gâtul în încercarea de a deslușI ceva în puțul de întuneric.

– Rheinbeck?

Din nou bufnitura aceea, urmată de un suspin. Slobozi și el unul. Dumnezeule mare, de ce se agita atâta? Era rănit, fir-ar să fie!

Îndreptă lumina lanternei în jos, rotind-o, și stâlpii balustradei proiectară o alternanță de dungi galbene și negre peste harababura din jur. Într-un capăt se afla o ușă masivă antifurtună, montată în peretele de piatră. Acolo trebuia să fie.

Un alt suspin. Ăsta se auzea de aproape și, până la urmă, nu părea să fie vântul care pătrundea printr-o fereastră spartă. Părea forțat și era, cumva, un sunet lichid.

Coborî cu încă un pas, apoi încă unul, apoi ajunse jos. Ușa era exact în fața lui. Șchiopătă către ea și o deschise încet – foarte încet.

O lumânare pâlpâia, alături de ceainic, pe o masă mică de lucru, pregătită pentru două persoane: ceştile, frişca, brioşele şi gemul erau aranjate cu grijă. Rheinbeck stătea pe un scaun, cu faţa către masă, prăbuşit, cu mâinile atârnându-i pe lângă trup şi cu sângele scurgându-i-se în gură dintr-o rană adâncă, groaznică, din ţeastă. Cioburile unei statuete de porţelan sparte zăceau pe podea în jurul lui.

Williams se holbă fără să înţeleagă.

– Rheinbeck?

Nici o mişcare. Bubuitura înfundată a unui tunet zgudui casa din temelii.

William nu era în stare să se mişte, nu era în stare să gândească, nu era în stare nici măcar să-şi ducă mâna la revolverul de serviciu. Din cine ştie ce motiv, nu era în stare decât să se holbeze, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Chiar şi acolo jos, vechea casă părea însufleţită de furia furtunii, gemând şi legănându-se, însă Williams nu reuşea să-şi ia ochii de la tava cu ceai.

O altă bufnitură se auzi brusc în spatele lui, rupând vraja. Se întoarse, cu raza lanternei învârtindu-se pe pereţi în timp ce bâjbâia în căutarea armei, şi atunci văzu o siluetă care părea să fi apărut de nicăieri, năpustindu-se către el printre lăzi şi cutii de ambalaj ce se prăbuşeau cu atâta repeziciune, încât formele li se învălmăşeau: o femeie dezlănţuită, fantomatică, în alb, cu zdrenţele cămăşii de noapte fluturându-i în urmă, cu părul cărunt vâlvoi, strângând cuţitul de comando al lui Rheinbeck într-unul din pumnii ei înălţaţi. Avea gura deschisă, o gaură trandafirie, fără dinţi, din care izvora un ţipăt ascuţit:

– *Diavolilor!*

79

Ploaia şi vântul ajunseseră pe o asemenea culme a furiei, încât Shurte începu să se teamă că un front de tornadă s-ar fi putut îndrepta direct spre Medicine Creek. Apa se scurgea acum în josul pantei, pătrunzând în peşteră, iar el tocmai se retrăsese la gura acesteia, când auzi zgomote venind dinăuntru: paşi înceţi, târşâiţi, îndreptându-se către el.

Cu inima bubuind şi înjurându-l în gând pe Williams fiindcă îl lăsase singur, Shurte se plasă de o parte a lămpii cu propan şi îşi îndreptă arma în josul treptelor.

Din beznă prinseră să se materializeze câteva siluete tăcute, neclare. Shurte îşi aduse aminte de câine şi simţi cum i se face pielea de găină.

– Cine-i acolo? întrebă el, străduindu-se să nu-şi lase vocea să tremure. Identificaţi-vă!

– Agent special Pendergast, şeriful Hazen şi Corrie Swanson, veni răspunsul sec.

Shurte îşi lăsă arma în jos cu o uşurare copleşitoare, luă lampa cu propan şi coborî, ieşindu-le înainte. La vederea spectacolului sângeros care îl întâmpină, nu îi veni, pentru început, să-şi creadă ochilor: şeriful Hazen, aproape de nerecunoscut sub stratul sânge. O fată tânără, plină de vânătăi şi de noroi. Apoi realiză că a treia persoană era agentul FBI care îl pocnise prin surprindere pe Cole, dar nu avu timp să se întrebe cum de ajunsese în peşteră.

– Trebuie să-l ducem pe şerif la un spital, spuse agentul FBI. Şi fata are nevoie de ajutor.

– Toate comunicațiile au căzut, răspunse Shurte. Drumurile sunt impracticabile.

– Unde e Williams? întrebă Hazen, cu voce neclară.

– S-a dus în vilă, să, ăă, să-l schimbe pe Rheinbeck. Shurte tăcu, aproape temându-se să pună întrebarea: Ce e cu ceilalți?

Hazen se mulțumi să clatine din cap.

– O să trimitem jos o echipă de salvare, imediat ce se restabilesc comunicațiile, spuse Pendergast, obosit. Ajută-mă, te rog, să-i ducem în casă.

– Da, domnule.

Shurte își puse un braț în jurul lui Hazen și îl ajută cu grijă să urce ultimele trepte. Pendergast venea în urma lui, susținând-o pe fată. Ieșiră din gura peșterii și se încovoiară, ferindu-se de furia naturii. Ploaia pătrundea orizontal în surpătură, biciuindu-i și bombardându-i cu tulpini rupte de porumb și cu pănuși. Vila Kraus se zărea în fața lor, tăcută și întunecată, cu excepția unei lumini palide care pâlpâia în ferestrele salonașului. Shurte se întrebă unde or fi fost Williams și Rheinbeck. Casa părea părăsită.

Străbătură încet aleea și urcară pe treptele verandei. Shurte îl privi pe Pendergast cum încearcă ușa și descoperă că e încuiată. Apoi auzi zgomotul: un trosnet înăbușit, în interiorul casei, urmat de un țipăt și de o împușcătură.

Cu o mișcare rapidă, fluentă Pendergast își scoase arma și, o secundă mai târziu, deschise ușa cu o lovitură de picior. Îi făcu semn lui Shurte să rămână cu șeriful și cu fata și se repezi înăuntru.

Din cadrul ușii, Shurte se uită în jur, cu arma în poziție de tragere. Văzu două siluete care se luptau pe holul din capul scărilor către subsol. Williams și altcineva: un personaj hidos, într-o cămașă de noapte albă, plină de sânge, cu părul lung, cărunt și răvășit. Lui Shurte nu-i venea să creadă: bătrâna domnișoară Kraus. Auzi un alt țipăt, de data asta ascuțit și aproape incoerent:

– *Ucigașilor!*

Și, în același timp, o altă străfulgerare și detunătura unei arme.

Pendergast ajunse lângă ei din trei salturi și o prinse pe femeia în alb. Urmă o scurtă luptă, un țipăt înăbușit. Pistolul alunecă pe podea. Cei doi ieșiră din raza vizuală a lui Shurte, iar Williams se repezi în josul scărilor. Trecură, poate, treizeci de secunde. Pe urmă Pendergast reapăru, ducând-o pe bătrână în brațe și murmurându-i ceva la ureche. Câteva clipe mai târziu, Williams urca scările pivniței, cu un braț în jurul lui Rheinbeck, care se clătina pe picioare și se ținea de capul plin de sânge.

Shurte intră, împreună cu Corrie și cu șeriful, trecând prin hol și pătruzând în salonaș, unde lumina pâlpâitoare pe care o observase de afară se dovedi a fi un foc. Continuând să-i murmure la ureche cuvinte liniștitoare neinteligibile, Pendergast o instală pe bătrână într-un fotoliu cu rezemători pentru cap și îi puse cătușele, fără s-o strângă. Pe urmă se ridică și îl ajută pe Shurte să-l întindă pe șerif pe canapea, în fața focului. Williams se așeză pe o altă canapea, cât mai departe de bătrână, tremurând. Fata se prăbușise pe scaunul din partea cealaltă a focului.

Privirea lui Pendergast cercetă în grabă încăperea.

– Ofițer Shurte?

– Da, domnule.

– Adu o trusă de primajutor dintr-o mașină și ocupă-te de șerif. Are o excizie gravă a urechii stângi, ceva care pare o fractură simplă de cubitus, traume la nivelul faringelui și numeroase abraziuni și contuzii.

Câteva minute mai târziu, când se întoarse cu trusa medicală, Shurte găsi încăperea plină de lumânări aprinse. Pe foc fuseseră puși mai mulți bușteni. Pendergast o înfășurase pe bătrână cu o cuvertură croșetată și ea arunca priviri îndurerate printre șuvițele încâlcite de păr de culoarea fierului.

Pendergast veni spre el cu pași ușori.

– Ocupă-te de șerif.

Apoi se apropie de fată și îi vorbi cu voce scăzută. Ea dădu din cap. Pe urmă, folosindu-se de trusa medicală, el îi bandajă încheieturile mâinilor și îi curăță tăieturile de pe brațe, de pe gât și de pe față. Shurte îl pansă pe Hazen, care mormăia cu stoicism.

Cincisprezece minute mai târziu, făcuseră tot ce putea fi făcut. Shurte realiză că nu le mai rămăsese decât să aştepte sosirea ambulanţei.

Însă agentul FBI părea să nu-şi găsească locul. Măsura încăperea cu pasul, plimbându-şi ochii cenuşii de la un ocupant la altul. Şi, în timp de furtuna zguduia casa veche, privirea i se întorcea iarăşi şi iarăşi către bătrâna plină de sânge, care stătea nemişcată, cu capul plecat, încătuşată de fotoliu.

80

Căldura focului, aburul care se înălța din ceaiul de mușețel, amorțeala datorată sedativului pe care i-l dăduse Pendergast – totul îi dădea lui Corrie o senzație din ce în mai puternică de irealitate. Până și membrele ei învinețite și obosite păreau să fie undeva departe. Durerea devenea aproape insesizabilă. Sorbea întruna din ceai, încercând să se lase condusă de gesturile simple, mecanice, străduindu-se să nu se gândească la nimic. Gândurile nu-i erau de nici un folos, pentru că nimic nu părea să aibă sens: nici apariția de coșmar care o hăituise prin peșteră, nici furia ucigașă care o cuprinsese brusc pe Winifred Kraus, nimic. Totul era irațional ca un vis urât.

Polițiștii Williams și Rheinbeck erau așezați în colțul opus al salonașului, cel din urmă cu capul și piciorul bandajate. Celălalt polițist, Shurte, stătea în picioare lângă ușă, privind pe fereastră în lungul șoselei întunecate. Hazen era întins pe o canapea pufoasă, cu ochii pe jumătate închiși, zdrobit și atât de bandajat, încât era aproape de nerecunoscut. Alături de el stătea Pendergast, uitându-se cu atenție la Winifred Kraus. Bătrâna se holba din fotoliul ei, mutându-și privirea de la unul la altul, cu ochii dușmănoși părând două găuri roșii făcute în fața palidă, pudrată.

În cele din urmă, Pendergast sparse tăcerea îndelungată care se instalase în încăpere. În timp ce vorbea, ochii îi rămaseră ațintiți asupra bătrânei:

– Domnișoară Kraus, cu părere de rău trebuie să-ți spun că fiul dumitale e mort.

Ea tresări și gemu, ca și cum vestea ar fi fost o lovitură fizică.

– A fost ucis în peșteră, continuă Pendergast, cu voce scăzută. Era inevitabil. Nu înțelegea. Ne-a atacat. A făcut o serie de victime. A fost vorba de legitimă apărare.

Femeia se legăna acum într-o parte și într-alta și suspina, repetând, iarăși și iarăși:

– Criminalilor, criminalilor!

Dar tonul acuzator al vocii părea să-i fi dispărut aproape cu desăvârșire: nu mai rămăsese decât tristețea.

Corrie se holbă la Pendergast, străduindu-se să priceapă.

– Fiul ei?

Agentul FBI se întoarse spre ea.

– Tu însăți mi-ai dat un indiciu crucial. Mi-ai povestit că, în tinerețea sa, domnișoara Kraus era notorie pentru, hm, comportamentul ei libertin. Bineînțeles că a rămas însărcinată. În mod normal, ar fi trebuit trimisă să nască în altă parte. Se răsuci spre Winifred Kraus, adresându-i-se cu blândețe: Dar tatăl dumitale nu te-a trimis nicăieri, nu-i așa? A găsit un alt mod de a rezolva problema. De a scăpa de *rușine*.

Pe bătrână o podidiră lacrimile și își lăsă capul în jos. Urmă o tăcere îndelungată. Și, în tăcerea aceea, șeriful Hazen expiră zgomotos, izbit de revelație.

Corrie îl privi. Avea capul înfășurat în bandaje, ude leoarcă și roșii în jurul urechii lipsă. Cearcăne negre îi înconjurau ochii, obrajii erau învinețiți și puhavi.

– Oh, Dumnezeule! murmură el.

– Da, spuse Pendergast, uitându-se la Hazen. Tatăl, cu fanatica și ipocrita lui pietate, a închis-o în peșteră, împreună cu păcatul ei. Se reîntoarse spre Winifred. Ai născut copilul în peșteră. După o vreme, ți s-a îngăduit să revii în lume. Dar fără bebeluș. El, rodul păcatului, trebuia să rămână în peșteră. Și acolo ai fost silită să-l crești.

Făcu o scurtă pauză. Winifred rămase tăcută.

– Şi, după un timp, ideea nici n-a mai părut chiar atât de proastă, nu-i aşa? Departe de lumea aceasta periculoasă. Într-un fel, era visul oricărei mame, transformat în realitate. Vocea lui Pendergast suna calm, mângâietor. Băieţelul dumitale avea să-ţi rămână întotdeauna alături. Atâta vreme cât era în peşteră, nu te putea părăsi niciodată. Nu avea să plece niciodată de acasă, nu avea să cadă niciodată în mrejele lumii; nu avea să te părăsească niciodată pentru o altă femeie; nu avea să te abandoneze niciodată – aşa cum te abandonase mama dumitale. O făceai ca să-l *aperi* de oprobiul lumii, nu-i aşa? Avea să aibă întotdeauna nevoie de dumneata, să depindă de dumneata, să te iubească. Avea să-ţi aparţină... pentru totdeauna.

Lacrimile curgeau acum în voie pe obrajii bătrânei. Capul i se legăna cu tristeţe.

Hazen se holba la ea cu ochii larg deschişi.

– Cum ai putut...?

Dar Pendergast continuă să vorbească pe acelaşi ton liniştitor:

– Pot să te întreb cum îl chema, domnişoară Kraus?

– Job[1], murmură ea.

– Un nume biblic. Bineînţeles. Şi unul foarte potrivit, după cum avea să se dovedească.[2] L-ai crescut acolo, în peşteră. A devenit un bărbat masiv, un bărbat puternic, extrem de puternic, pentru că, în lumea lui, nu se putea mişca decât căţărându-se. Job nu a avut niciodată şansa să se joace cu alţi copii de vârsta lui. N-a mers niciodată la şcoală. Abia dacă a învăţat să vorbească. De fapt, în primii săi cincizeci şi unu de ani de viaţă n-a întâlnit niciodată o altă fiinţă umană, cu excepţia dumitale. Fără îndoială că era un băiat cu o inteligenţă peste medie şi cu impulsuri creatoare puternice, dar a crescut fără a socializa, efectiv, ca fiinţă umană. Îl vizitai din când în când, ori de câte ori o puteai face în siguranţă. Îi citeai. Dar nu destul de mult ca să înveţe altceva decât o limbă rudimentară. Totuşi, în anumite privinţe,

[1] Varianta englezească a numelui Iov (n.tr.)

[2] Aluzie probabil la faptul că Iov a fost greu încercat de Dumnezeu (a rămas singur, sărac şi bolnav). (n.red.)

era un băiat care prindea repede. Un băiat extrem de creativ. Uite câte lucruri a fost în stare să învețe de unul singur – să aprindă un foc, să confecționeze lucruri ingenioase cu propriile mâini, să facă noduri, să creeze lumi întregi din lucrurile mărunte pe care le găsea în jurul lui.

Poate că, la un moment dat, ți-ai dat seama că greșeai ținându-l în peșteră – departe de lumina soarelui, de civilizație, de contactul cu oamenii, de interacțiunile sociale –, dar ți s-a părut, desigur, că era deja prea târziu.

Bătrâna continua să stea cu capul plecat, plângând în tăcere.

Hazen expiră din nou: o răsuflare prelungă, controlată.

– Dar a ieșit afară, spuse el, cu glasul răgușit. Nemernicul a ieșit afară. Și atunci au început crimele.

– Exact, zise Pendergast. Săpând la Gorgane, Sheila Swegg a descoperit acea intrare în peșteră folosită pe vremuri de indieni. „Ușa din spate." Care s-a întâmplat să fi fost folosită și de războinicii-fantomă, când i-au prins pe Cei Patruzeci și Cinci în ambuscadă. Fusese blocată din interior, atunci când războinicii s-au întors în peșteră și au comis sinuciderea rituală de după atac. Însă Swegg, săpând în gorgane, a descoperit-o. Spre ghinionul ei.

Job trebuie să fi avut un șoc enorm când Swegg a început să cutreiere prin peștera lui. Nu întâlnise niciodată o altă ființă umană, în afară de mama lui. Nici măcar nu știa că *exista*. A ucis-o de frică, în mod cert fără să vrea. Și apoi a descoperit deschizătura făcută de ea. Și, pentru prima dată, a ieșit într-o lume nouă, enormă și miraculoasă. Ce moment extraordinar trebuie să fi fost! Pentru că nu i-ai vorbit niciodată despre lumea de deasupra, nu-i așa, domnișoară Kraus?

Ea clătină încet din cap.

– Job a ieșit, așadar, afară din peșteră. Trebuie să fi fost noapte. S-a uitat în sus și a văzut pentru prima oară stelele. S-a uitat în jur și a văzut copacii întunecați de pe marginile pârâului; a auzit vântul străbătând lanurile nesfârșite de porumb; a mirosit aerul dens și umed al verii din Kansas. Ce diferență față de întunecimea îngrădită în care își petrecuse o jumătate de secol! Și poate că atunci a văzut, departe, dincolo de lanurile de porumb, luminile din Medicine Creek. În momentul acela ți-a scăpat de sub control, domnișoară Kraus. I se întâmplă

fiecărei mame. Dar, în cazul dumitale, Job *avea peste cincizeci de ani.* Crescuse, transformându-se într-o ființă umană puternică – dar ireversibil deformată. Și duhul n-a mai putut fi închis în lampă. Job a trebuit să iasă, iarăși și iarăși, a trebuit să exploreze această lume nouă.

Vocea lui Pendergast se pierdu în întunericul rece.

Bătrâna scăpă un scurt suspin. În cameră se lăsă tăcerea. Afară, vântul își pierdea încet puterea. Se auzi bubuitul îndepărtat al unui tunet, ca un post-scriptum. Whifred începu în sfârșit să vorbească:

– Când a fost ucisă prima femeie, n-am avut nici cea mai mică idee că Job al meu era de vină. Dar pe urmă... Pe urmă mi-a *povestit.* Era atât de entuziasmat, atât de fericit! Mi-a *povestit* despre lumea pe care o descoperise – ca și cum eu n-aș fi știut deja că exista. Oh, domnule Pendergast, el n-a vrut să ucidă pe nimeni, chiar n-a vrut. El încerca doar să se joace. Am încercat să-i explic, dar n-a *înțeles...*

Își înăbuși un suspin.

Pendergast așteptă o clipă, apoi continuă:

– Pe măsură ce creștea, n-a mai fost necesar să-l vizitezi atât de des. Îmi imaginez că îi duceai mâncare și provizii en gros, o dată sau de două ori pe săptămână, ceea ce explică de unde avea untul și zahărul. Ajunsese să se descurce deja singur. Rețeaua de peșteri era casa lui. A învățat foarte multe de-a lungul anilor, a căpătat deprinderi care l-au ajutat să supraviețuiască în peșteră. Dar cel mai neajutorat era în domeniul valorilor morale. Nu știa să deosebească binele de rău.

– Am încercat, oh, cât de mult m-am *străduit* să-i explic lucrurile astea! izbucni Winifred Kraus, legănându-se înainte și înapoi.

– Unele lucruri nu pot fi explicate, domnișoară Kraus, spuse Pendergast. Trebuie să fie observate. Trebuie să fie *trăite.*

Furtuna zgudui casa, făcând-o să zăngănească.

– Cum a ajuns să aibă spatele deformat? întrebă în final Pendergast. Pur și simplu din cauza vieții din peșteră? Sau a avut parte de o căzătură urâtă, poate în copilărie? Niște oase rupte care nu s-au vindecat așa cum ar fi trebuit?

Winifred Kraus înghiți în sec, apoi își reveni.

– A căzut când avea zece ani. Am crezut c-o să moară. Am vrut să-l duc la un doctor, dar...

Hazen vorbi pe neașteptate, cu vocea aspră plină de dezgust, de furie, de neîncredere, de durere:

– Dar scenele din porumb? Ce rost au avut?

Winifred scutură din cap, încurcată.

– Nu știu.

Pendergast interveni iarăși:

– S-ar putea să nu aflăm niciodată ce-a fost în mintea lui când a aranjat scenele acelea. A fost o formă de exprimare a sinelui, un fel de joc creativ straniu și poate de neînțeles pentru noi. Ați văzut gravurile zgâriate pe pereții peșterii, aranjamentele de bețe și de sfori, de oase și de cristale. De aceea nu s-a încadrat niciodată în tiparele criminalilor în serie. Pentru că nu *era* un criminal. Nu avea noțiunea uciderii unui seamăn. Era complet amoral, cel mai autentic sociopat cu putință.

Bătrâna continua să-și țină capul plecat, fără să spună nimic. Corrie o compătimi. Își amintea poveștile pe care le auzise despre strictețea tatălui ei; despre cum o bătea la cea mai mică abatere de la regulile lui încâlcite și contradictorii; despre cum fusese încuiată la ultimul etaj al casei și lăsată acolo zile întregi, plângând. Erau povești vechi, și oamenii le încheiau întotdeauna clătinând uimiți din cap și comentând: „Și totuși, e o bătrânică atât de *cumsecade.* Poate că, de fapt, lucrurile astea nu s-au petrecut niciodată".

Pendergast continua să măsoare încăperea cu pasul, uitându-se, din când în când, la Winifred Kraus.

– Puținele exemple de copiii crescuți în acest fel pe care le avem – de pildă, copilul-lup din Aveyron[1], sau cazul lui Jane D., încuiată într-o pivniță în primii paisprezece ani ai vieții ei de o mamă schizofrenică –

[1] Așa-numitul Victor din Aveyron, un copil de aproximativ 12 ani care a trăit, probabil, numai în sălbăticie până când a fost descoperit, în 1797, în pădurile de lângă Toulouse, Franța. Luat în casă de un tânăr student la medicină, Victor a căpătat cu timpul anumite emoții omenești (empatie), dar nu a putut învăța să vorbească. (n.red.)

ne demonstrează că, din cauza simplei absenţe a procesului de socializare şi de dezvoltare a vorbirii, individul suferă deteriorări masive ale structurii sale, neurologice şi psihice. În cazul lui Job situaţia a fost mai gravă: el a fost lipsit de *lumea însăşi.*

Winifred îşi acoperi brusc faţa cu mâinile şi începu să se legene.

– O, sărmanul meu băieţel! plângea ea. Jobie, sărmanul meu micuţ...

În cameră se făcu linişte. Se auzeau doar murmurele sale repetate fără contenire:

– Sărmanul meu băieţel, micuţul meu Jobie.

Corrie auzi, în depărtare, sunetul unei sirene. Apoi, prin fereastra spartă din faţă, farurile unei maşini de pompieri îşi însemnară trecerea cu dungi întinse pe pereţi şi pe podea. O ambulanţă şi o maşină a poliţiei opriră alături, în scârţâitul frânelor. Urmară portiere trântite, paşi grei pe verandă. Uşa se deschise, lăsând să intre un pompier solid.

– Sunteţi teferi, oameni buni? întrebă el cu voce prietenoasă. Am reuşit în sfârşit să eliberăm drumurile şi...

Amuţi când dădu cu ochii de Hazen, acoperit de sânge, de femeia bătrână care plângea încătuşată de fotoliu, de figurile apatice, traumatizate ale celorlalţi.

– Nu, răspunse Pendergast, cu voce scăzută. Nu, nu suntem teferi.

EPILOG

1

Apusul soarelui se contura deasupra localității Medicine Creek, Kansas, precum o binecuvântare. Furtuna împrăștiase valul de căldură; văzduhul era răcoros, sugerând extrem de vag apropierea toamnei. Lanurile de porumb care supraviețuiseră fuseseră recoltate, și orașul se simțea eliberat de povara sa și de sentimentul de claustrofobie. Ciorile se strămutau cu sutele, trecând pe deasupra caselor, aterizând pe câmp, adunând ultimele grăunțe rămase prin mirişte. La periferie se înălța turla bisericii luterane, o săgeată albă zveltă profilată pe verdele și albastrul fundalului. Avea ușile larg deschise și sunetul rugăciunilor de seară plutea, trecând dincolo de ele.

Nu la prea mare distanță, Corrie era întinsă în patul ei cu așternuturi mototolite, încercând să termine *Dincolo de marginea ghețurilor.* În rulotă era liniște și toate ferestrele erau deschise, lăsând să pătrundă un curent plăcut de aer. Nori cumulus pufoși treceau pe deasupra, târându-și umbrele peste mirişti. Corrie întoarse o pagină, apoi alta. Din direcția bisericii se auzea orga, cântând primele note ale unui imn, urmate de sunetul slab al vocilor, cu trilurile lui Klick Rasmussen răsunând, ca de obicei, deasupra tuturor, precum o trâmbiță.

În timp ce asculta, pe buzele lui Corrie se contură un zâmbet slab. Era prima slujbă ținută de noul pastor, tânărul Tredwell, de care orașul se simțea deja atât de mândru. Zâmbetul i se lărgi când își aminti povestea care îi fusese spusă pe când se afla încă în spital: Smit Ludwig,

fără pantofi, învineţit şi mototolit, ieşise din porumb - unde zăcuse aproape două zile, inconştient, cu creierul zdruncinat de o comoţie - târşâindu-şi picioarele drept în biserică, în toiul propriei slujbe de înmormântare. Fiica sa, care venise cu avionul ca să asiste la funeralii, leşinase. Dar nimeni nu fusese mai surprins decât pastorul Wilbur însuşi, care încremenise în mijlocul unui vers de Swinburne[1], cuprins de o criză de apoplexie, convins că vedea o stafie. Acum Wilbur era în convalescenţă, undeva departe, iar Ludwig îşi revenea cât se poate de bine, scriind pe patul de spital primele capitole ale unei cărţi despre întâlnirea sa cu ucigaşul din Medicine Creek, care nu-i luase nimic altceva în afară de pantofi şi îl lăsase în porumb, crezându-l mort.

Corrie lăsă romanul deoparte şi se întinse pe spate, cu ochii pe fereastră, urmărind perindarea norilor. Oraşul făcea tot ce-i stătea în puteri pentru a reveni la normal. Începeau antrenamentele de fotbal, iar prima zi de şcoală avea să fie peste două săptămâni. Se zvonea că KSU se decisese să-şi amplaseze cultura experimentală undeva în Iowa, dar asta nu fusese o pierdere. Trebuiau, mai degrabă, să-i mulţumească lui Dumnezeu: Pendergast părea să creadă că Dale Estrem şi Asociaţia Fermierilor aveau dreptate în privinţa riscurilor implicate de modificările genetice. Oricum, oamenii nici că s-ar fi putut sinchisi mai puţin, acum, când oraşul era însufleţit de specialiştii de la National Park, de experţii în speologie, de o echipă de fotografi de la *National Geographic* şi de grupuri de exploratori înrăiţi ai cavernelor, cu toţii extrem de nerăbdători să arunce o privire în ceea ce devenea cunoscut drept cel mai mare ansamblu de grote descoperit de la Peşterile din Carlsbad încoace. Oraşul părea să se afle în pragul unei noi ere, care avea să-i aducă bogăţie sau, cel puţin, prosperitate. Timpul avea să decidă.

Corrie oftă. Din punctul ei de vedere, nimic din toate astea nu schimba câtuşi de puţin lucrurile. Încă un an şi apoi, din fericire sau din nefericire, Medicine Creek avea să devină, pentru ea, istorie.

---

[1] Algernon Charles Swinburne (1837–1909), poet, dramaturg şi critic, bine-cunoscut pentru atacurile sale violente la adresa moralităţii epocii victoriene. (n.tr.)

Rămase în pat, dusă pe gânduri, în timp ce soarele apunea și se lăsa noaptea. Pe urmă se ridică și se apropie de birou. Deschise un sertar, îi pipăi fundul și desprinse cu atenție bancnotele. O mie cinci sute de dolari. Mama ei încă nu găsise banii și, după cele întâmplate, încetase să o piseze în privința lor. Se purtase frumos cu Corrie, chiar din prima zi de după ieșirea din spital. Dar ea știa că asta nu avea să dureze mult. Femeia se reîntorsese la lucru, și Corrie nu avea aproape nici un dubiu că urma să vină acasă cu obișnuita rație de sticluțe de votcă zornăindu-i în geantă. În câteva zile avea să pună din nou problema banilor pe tapet, și totul avea s-o ia de la-nceput.

Suci bancnotele pe toate părțile, meditând. Pendergast rămăsese în oraș în ultima săptămână, lucrând împreună cu Hazen și cu poliția statală la strângerea de probe pentru susținerea cazului. O sunase ca s-o anunțe că pleca a doua zi, foarte devreme, și-i spusese că dorea să-și ia rămas-bun înainte de a pleca – și să-și recupereze celularul. Corrie știa că telefonul mobil era ceea ce îl interesa de fapt.

Venise deja, de mai multe ori, s-o viziteze la spital. Fusese foarte preocupat de soarta ei și foarte amabil; totuși, ea sperase, într-un fel, la mai mult. Scutură din cap. La ce se aștepta – s-o ia cu el, s-o facă asistenta lui permanentă? În plus, părea din ce în ce mai nerăbdător să plece, tot vorbea despre niște probleme presante care îl așteptau la New York. Îl sunase de mai multe ori, de pe telefonul celular, pe un bărbat numit Wren, dar ieșise întotdeauna din încăpere și ea nu prinsese niciodată vreo vorbă din ceea ce spunea. Oricum, de fapt nu avea nici o importanță. El urma să plece, iar școala începea din nou peste două săptămâni. Ultimul an de liceu, ultimul ei an în Medicine Creek. Ultimul an în iad.

Cel puțin, șeriful nu avea să-i mai facă necazuri. Era ciudat, el îi salvase viața și acum părea s-o înconjoare cu un soi de interes patern. Corrie trebuia să admită că Hazen se purtase excelent când îl vizitase, în ziua ieșirii ei din spital. Își ceruse chiar și scuze – nu în prea multe cuvinte, bineînțeles, dar ea fusese totuși surprinsă. Corrie îi mulțumise pentru că îi salvase viața. El reacționase vărsând câteva lacrimi și

spunând că făcuse prea puțin, că nu făcuse nimic. Bietul om! Încă avea inima zdrobită din cauza pierderii lui Tad.

Se uită în jos, către bani. A doua zi, înainte de plecare, avea să-i spună lui Pendergast cum plănuia să-i folosească. Ideea se cristalizase încet, în timpul zilelor petrecute în spital. Într-un fel, era surprinsă că nu se gândise la asta mai de mult. Avea la dispoziție două săptămâni înainte de începerea școlii, avea bani și era liberă; șeriful anulase toate acuzațiile. Nimic nu o reținea acolo: nu avea prieteni cu care să stea de vorbă, n-avea o slujbă și, dacă rămânea în oraș, mama ei avea s-o convingă, mai curând sau mai târziu, să-i dea banii.

Nu-și făcea iluzii, nu-și făcuse nici măcar când îi venise ideea pentru prima oară. Știa că, atunci când avea să-l găsească, tatăl ei urma probabil să se dovedească a fi unul dintre aceia care nu sunt în stare să lege nimic în viață: un ratat. La urma urmelor, se însurase cu mama ei și apoi fugise, le părăsise pe amândouă, exact atunci când aveau mai multă nevoie de el. Nu plătise niciodată pensie alimentară, nu le vizitase niciodată, nu scrisese niciodată – cel puțin din câte știa ea. Nu era un Fred MacMurray[1].

Dar n-avea importanță. Era tatăl ei. În adâncul sufletului, simțea că asta era ceea ce trebuia să facă. Acum avea bani și timp.

N-avea să-i fie greu să-i dea de urmă. Văicărelile necontenite ale mamei ei avuseseră efectul secundar neintenționat de a o ține la curent cu evoluția lui. După ce se foise de colo-colo prin Midwest, se stabilise în Allentown, Pennsylvania, unde lucra ca mecanic auto specializat în întreținerea frânelor. Câți Jesse Swanson puteau fi în Allentown? Drumul până acolo dura două zile cu mașina. Banii primiți de la Pendergast urmau să acopere costul benzinei, al taxelor, al camerelor de motel, cu o rezervă frumușică pentru cazul foarte probabil în care mașina ar fi avut nevoie de reparații neprevăzute.

[1] Actor (1908–1991) foarte popular, interpretul patriarhului familiei Douglas din serialul de televiziune *My Three Sons (Cei trei fii ai mei).* (n.tr.)

Chiar dacă se dovedea un ratat, amintirile lui Corrie despre el erau amintiri frumoase. Cel puțin, nu era un ticălos. Cât stătuseră împreună fusese un tată bun, o dusese la filme și la minigolf, întotdeauna râzând, întotdeauna distrându-se. Și, oricum, ce însemna să fii un ratat? Colegii de școală o considerau pe ea o ratată. El o iubise, nu se îndoia de asta... chiar dacă o lăsase singură cu o vrăjitoare bețivă odioasă.

„Nu-ți face prea multe speranțe, Corrie", își reaminti în sinea ei.

Împături bancnotele, îndesându-le apoi în buzunarul pantalonilor. Își scoase de sub pat valiza de plastic, o trânti pe pat, o deschise și începu să-și arunce hainele înăuntru. Avea să plece dis-de-dimineață, înainte de a se trezi mama ei, să-și iasă rămas-bun de la Pendergast și s-o pornească apoi la drum.

Valiza fu în curând gata. Corrie o îndesă la loc, sub pat, se întinse și adormi imediat.

Se trezi în liniștea nopții. Totul era cufundat în întuneric. Se săltă în fund, privind în jur, năucă. Ceva o trezise. Nu putea fi mama ei, lucra la club în schimbul de noapte și...

De dincolo de fereastră se auzi un gâlgâit, apoi un țăcănit și o ușoară bufnitură. Năuceala i se risipi imediat, înlocuită de groază.

Urmă o bolboroseală, însoțită de un șuierat, și o rafală de stropi se lovi de peretele lateral al rulotei.

Corrie se uită la ceas: două dimineața. Se afundă la loc, în așternuturi, aproape râzând în gura mare, ușurată. De data asta, *era* într-adevăr sistemul de aspersoare al domnului Dade.

Coborî din pat, se duse să închidă fereastra. Se opri o clipă, trase în piept o gură de aer răcoros, cu miros proaspăt, de iarbă umedă. Pe urmă se apucă să tragă geamul în jos.

Din întuneric se desprinse brusc o mână, care se încleștă de marginea ferestrei, împiedicând-o să se închidă. Era o mână însângerată, cu unghiile rupte.

Corrie își lăsă brațele să cadă și se trase înapoi, fără grai.

În cadrul ferestrei apăru acum o față albă, ca o lună plină: învinețită, tăiată, brăzdată de murdărie și de sânge, cu o bărbuță subțire și având

ceva pufos, straniu, ca de copil. Mâna înfricoşătoare deschise fereastra încet, la maximum. O duhoare cumplită – devenind încă mai cumplită din cauza amintirilor pe care le stârnea – se scurse înăuntru, inundându-i lui Corrie nările.

Ea se retrase către uşă, bâjbâind cu degete amorţite prin buzunar, în căutarea telefonului mobil. Îl găsi şi apăsă de două ori butonul de apel, direcţionând convorbirea către ultimul număr format, numărul lui Pendergast.

Mâna imensă smulse dintr-o singură smucitură rama ieftină, din aluminiu, spărgând sticla.

Corrie îi întoarse spatele şi ieşi în goană din cameră, alergând pe hol în picioarele goale, alergând prin camera de zi către...

Uşa din faţă se deschise cu un trosnet. Şi în cadrul ei stătea Job: Job, încă viu, cu un ochi spart din care se prelingea un lichid galben, cu hainele lui supradimensionate de băieţel rupte şi murdare, acoperite de o crustă de sânge, cu părul încâlcit, cu pielea pământie. Un braţ îi atârna, rupt şi inutil, dar celălalt se întindea spre ea.

Muuuh!

Braţul se repezi, pregătit s-o înşface, şi *el* făcu un pas înainte, cu chipul desfigurat de furie, revărsându-şi duhoarea în încăpere.

– Nu! ţipă ea. Nu, nu, pleacă...!

El înaintă, zguduind rulota şi mugind cuvinte incoerente.

Corrie se întoarse şi străbătu din nou holul, alergând înapoi, spre camera ei. El o urmărea, bâjbâind pe coridor. Ea trânti uşa şi trase zăvorul, dar el intră cu un trosnet care zgâlţâi încăperea, lipind tăblia din placaj subţire de perete. Fără să se lase întreruptă de vreun gând, Corrie se aruncă pe fereastră cu capul înainte, se rostogoli prin cioburile de sticlă şi prin iarba jilavă, se ridică în picioare şi o rupse la fugă către oraş. În spatele ei se auzi un trosnet, un răcnet de frustrare, apoi un alt trosnet. În rulotele din jur începeau să se aprindă luminile. Ea aruncă o privire peste umăr şi îl văzu pe Job mugind, croindu-şi literalmente drum cu ghearele prin fereastră, spărgând şi smulgând.

Dacă reușea să ajungă pe strada principală, poate avea o șansă. Alergă prin parcul de rulote. De poartă o despărțeau doar câteva sute de metri.

Auzi un urlet și se uită într-o parte, dând cu ochii de silueta încovoiată, rănită, alergând prin iarbă precum un crab, cu o viteză înspăimântătoare, tăindu-i drumul către oraș.

Se încordă, respirând zgomotos, dar el se apropia acum pieziș, nelâsându-i altă posibilitate decât să cotească spre partea din spate parcului de rulote, către întunecimea de pe câmpul despuiat. Își îndesă mâna în buzunar și scoase telefonul, apăsându-și-l pe ureche în timp ce alerga. Auzi vocea lui Pendergast, vorbindu-i calm:

– Vin, Corrie, vin imediat.

– O să mă omoare, te rog...

– Voi fi acolo cât de curând posibil, cu poliția. Fugi, Corrie. *Fugi!*

Ea alergă din răsputeri, sărind gardul din spate și gonind apoi pe câmp, cu tălpile goale sfâșiate de cioturile de porumb.

Muh! Muh! Muuuuuh!

Job era în spatele ei, apropiindu-se cu pași strani, brutali, ca de maimuță, propulsându-se în salturi cu încheieturile degetelor mâinii sănătoase. Corrie continuă să fugă, sperând că el ar fi putut obosi, că ar fi putut să renunțe, că n-ar mai fi putut suporta durerea – dar el ținea pasul, urlând precum în chinurile morții.

Ea își dublă eforturile, cu plămânii arzându-i în piept. Zadarnic. El câștiga teren, se apropia întruna. Avea s-o prindă. Avea s-o prindă, indiferent cât de repede ar fi alergat ea.

Nu...

Ce era de făcut? N-avea cum să ajungă la pârâu. Și, chiar dacă ar fi reușit, ce-ar fi putut face apoi? Alerga exact în direcția opusă orașului, către nicăieri. Pendergast n-avea s-ajungă niciodată la timp.

Muuuh! Muuuh!

Auzi sunetul îndepărtat al unei sirene. Confirmându-i că Pendergast era mult prea departe. Corrie era pe cont propriu. *El* avea s-o prindă, s-o înșface de spate și s-o ucidă.

Acum îi auzea paşii bubuind, ca un acompaniament frenetic al urletelor lui de agonie. Nu putea fi la mai mult de zece metri în urmă. Îşi adună fiecare strop de energie, dar se simţea deja clătinându-se, picioarele îşi pierdeau puterea, plămânii păreau gata să-i plesnească din cauza efortului. Iar el continua să se apropie, micşorând distanţa. Peste o secundă avea să fie grămadă peste ea. Trebuia să facă imediat ceva. Trebuia să existe o cale de a ajunge la raţiunea lui, de a-l face să înţeleagă, de a-l face să se oprească.

Se răsuci pe călcâie.

– *Job!* strigă ea.

El se apropia, urlând, surd la vorbele ei.

– Job, aşteaptă!

În clipa următoare simţi lovitura, lovitura cumplită care o trânti pe spate, în ţărâna moale. Şi apoi el fu deasupra ei, mugind, împroşcând-o cu salivă; cu pumnul imens ridicat, gata să-i zdrobească ţeasta.

– Prieten! ţipă ea.

Închise ochii, întorcându-se ca să nu vadă lovitura aşteptată, şi vorbi din nou:

– Prieten! Vreau să fiu prietena ta.

Se sufocă, suspină, repetă cuvintele iarăşi şi iarăşi.

– Prietena ta, prietena ta, prietena ta...

Nu se întâmplă nimic. Aşteptă, înghiţi în sec, deschise ochii.

Pumnul era acolo, încă ridicat, dar chipul care o privea se schimbase cu desăvârşire. Dispăruse mânia, dispăruse violenţa. Faţa era acum contorsionată de o emoţie nouă, puternică, de nepătruns.

– Tu şi cu mine, murmură Corrie. Prieteni.

Chipul lui continua să fie oribil de schimonosit, dar ea avu impresia că vedea speranţa, ba chiar înflăcărarea, strălucind în ochiul lui teafăr.

Pumnul uriaş se descleştă încet.

– Plieteni? întrebă Job, cu vocea lui piţigăiată.

– Da, prieteni, gâfâi ea.

– Şucăm cu Job?

– Da, o să mă joc cu tine, Job. Suntem prieteni. O să ne jucăm împreună.

Se bâlbâia, sufocându-se de spaimă, străduindu-se să-şi vină în fire.

Braţul căzu. Gura se întinse într-o strâmbătură oribilă şi Corrie realiză că era, probabil, un zâmbet. Un zâmbet plin de speranţă.

Job se ridică de deasupra ei cu stângăcie, reuşind să stea în picioare clătinându-se, dar păstrându-şi zâmbetul grotesc.

– Şucăm. Job şucăm.

Corrie icni şi se săltă în capul oaselor, încercând să nu-l sperie.

– Da. Acum suntem prieteni. Corrie şi Job, prieteni.

– Plieteni, repetă Job, tărăgănat, parcă amintindu-şi un cuvânt uitat de multă vreme.

Sirenele răsunau acum mai puternic. Ea auzi scrâşnetul îndepărtat al frânelor, portierele trântite.

Încercă să ridice, descoperi că picioarele se înmuiau sub ea.

– Da. N-o să fug; nu trebuie să-mi faci rău. O să stau aici şi-o să mă joc cu tine.

– Şucăm!

Şi Job ţipă cu încântare pe câmpul întunecat şi pustiu.

2

Rolls-Royce-ul stătea în parcarea de lângă Maisie's Dinner, plin de praf, cu suprafața cândva lucioasă mătuită de furtuna de nisip. Pendergast se sprijinea de automobil, îmbrăcat într-un nou costum negru, cu mâinile în buzunare, nemișcat în răcoarea dimineții.

Corrie vină, ieșind de pe șosea, și își încetini Gremlinul, aducându-l alături de el și parcându-l. Motorul se opri azvârlind un jet negru de gaze de eșapament și ea coborî.

Pendergast își îndreptă spatele.

– Domnișoară Swanson, o să trec prin Allentown în drum spre New York. Ești sigură că nu vrei să te duc până acolo?

Corrie clătină din cap.

– E un lucru pe care vreau să-l fac de una singură.

– Aș putea căuta numele tatălui tău în baza de date și te-aș putea anunța dinainte dacă există, ceva, să zicem, *neobișnuit* în situația lui actuală.

– Nu. Prefer să nu știu dinainte. Nu m-aștept la nici un fel de miracol.

Pendergast o privi cu atenție, păstrând tăcerea.

– O să mă descurc, zise ea.

O clipă mai târziu, el dădu din cap.

– Știu c-o să te descurci. Totuși, dacă nu vrei s-accepți o călătorie cu mașina, poate c-o s-accepți măcar asta. Veni cu un pas mai aproape, scoase un plic din buzunar și i-l întinse.

– Ce e? întrebă ea.

– Consideră-l un cadou anticipat pentru absolvire.

Corrie deschise plicul, din care alunecă un carnet de economii. Suma de douăzeci şi cinci de mii de dolari fusese depusă, pe numele ei, într-un cont bancar pentru studii.

– Nu, spuse ea imediat. Nu, nu pot.

Pendergast zâmbi.

– Nu numai că poţi, dar trebuie s-o faci.

– Îmi pare rău, dar, pur şi simplu, nu pot accepta.

Agentul FBI păru să ezite o clipă. Apoi vorbi din nou:

– Dă-mi voie să-ţi explic de ce trebuie să accepţi, spuse el, cu voce extrem de scăzută. Din întâmplare şi în circumstanţe despre care aş prefera să nu dau amănunte, am primit o moştenire din partea unei rude îndepărtate, foarte bogate. Nu-ţi pot spune decât că ruda mea n-a câştigat banii din opere de caritate. Încerc să şterg, măcar în parte, pata pe care a lăsat-o pe numele familiei Pendergast, folosind banii pentru cauze mai bune. În sinea ta, cred că înţelegi. Tu, Corrie, eşti exact o astfel de cauză. De fapt, o cauză excelentă.

Ea îşi coborî o clipă ochii. Nu reuşea să găsească un răspuns. În toată viaţa ei, nimeni nu-i dăduse, niciodată, nimic. Era straniu să ştie că îi păsa cuiva de ea – mai ales cuiva atât de distant, de retras, de diferit de ea însăşi cum era Pendergast. Însă carnetul de economii de acolo, din mâna ei, era dovada palpabilă.

Îl privi încă o dată. Apoi îl strecură din nou în plic.

– Ce înseamnă cont bancar de studii? întrebă.

– Mai ai de făcut un an de liceu.

Ea dădu din cap.

În ochii lui Pendergast apăru o sclipire.

– Ai auzit vreodată de Phillips Exeter Academy?

– Nu.

– E o şcoală particulară, cu internat, din New Hampshire. La cererea mea, îţi păstrează un loc.

Corrie se holbă la el.

– Adică banii nu sunt pentru facultate?

– E important să pleci de aici acum. Oraşul ăsta te ucide.

– Dar o şcoală *cu internat?* În Noua Anglie? N-o să mă pot adapta.

– Draga mea Corrie, de ce contează atât de mult dacă te adaptezi sau nu? *Eu* n-am făcut-o niciodată. Sunt sigur c-o să-ţi meargă bine acolo. O să găseşti alţi neadaptaţi ca şi tine – neadaptaţi inteligenţi, curioşi, creativi, sceptici. O să trec prin zonă la începutul lunii noiembrie, în drum spre Maine. Am să vin să văd cum te descurci.

Tuşi cu delicateţe în pumn.

Spre propria surprindere, Corrie făcu un pas înainte, cedând impulsului de a-l îmbrăţişa. Îl simţi crispându-se, apoi, după o clipă, relaxându-se şi desprinzându-se cu delicateţe din îmbrăţişare. Ea îl privi curioasă: părea din cale afară de stingherit.

El îşi drese glasul.

– Iartă-mă, nu sunt obişnuit cu manifestările fizice de afecţiune. N-am fost crescut într-o familie care... Vocea i se opri în gât şi se îmbujoră uşor.

Ea se retrase cu un pas, năpădită de un amestec confuz de emoţii, în primul rând un sentiment de jenă. Pendergast continuă s-o privească încă o clipă şi pe chip i se înfiripă din nou un zâmbet firav, criptic. Pe urmă se înclină, îi luă mâna, îi aduse degetele aproape de buzele sale, după care se întoarse iute cu spatele şi se urcă în automobil. În câteva secunde, Rolls-ul ieşise în stradă şi accelera în direcţia soarelui abia înălţat, cu o scurtă scânteiere de lumină pe suprafaţa rotunjită, înainte de a dispărea în lungul panglicii de macadam.

Corrie aşteptă o clipă, apoi se urcă în propria maşină. Se uită în jur – valiza, casetele, micul teanc de cărţi –, asigurându-se că nu uitase nimic. Puse plicul cu carnetul de economii în torpedoul pe care îl închise cu sârmă. Apoi porni Gremlinul şi tură motorul, accelerând, până când se asigură că n-avea să se oprească. În timp ce ieşea încet din parcarea localului lui Maisie, ochii îi căzură pe staţia de benzină Exxon a lui Ernie, aflată vizavi. Acolo se afla Brad Hazen. Fiul şerifului făcea plinul automobilului lui Ridder, un Caprice gri-albăstrui, cu o mână pe furtun şi cu o alta sprijinită de rezervor. Blugii îi alunecaseră, şi Corrie îi zări chiloţii decoloraţi, bătând în gri, şi începutul liniei dintre fese, exact deasupra curelei. Se holba, cu gura căscată, în direcţia în care dispăruse

Rolls-ul lui Pendergast. Peste un minut, se întoarse scuturând uimit din cap şi întinse mâna după spălătorul de parbriz.

Corrie simţi un val subit de milă pentru şerif. Era ciudat că se dovedise a fi un tip atât de cumsecade. N-avea să uite niciodată imaginea lui în patul de spital, cu capul în formă de glonţ sprijinit pe o pernă tare, părând cu zece ani mai bătrân, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji când vorbea despre Tad Franklin. Se uită din nou la Brad, întrebându-se dacă nu cumva exista o fărâmă de cumsecădenie îngropată şi în adâncul fiinţei acestuia.

Pe urmă scutură din cap şi acceleră. N-avea de gând să zăbovească să afle.

În timp ce drumul părea să se ridice, ieşindu-i în întâmpinare, se întrebă unde avea să fie ea în anul următor, sau peste cinci ani, sau peste treizeci. I se întâmpla pentru prima oară în viaţă să-i treacă prin minte un asemenea gând. N-avea habar care putea fi răspunsul. Era un sentiment deopotrivă minunat şi înfricoşător.

Oraşul se micşoră în oglinda retrovizoare până când Corrie nu mai văzu decât miriştea de porumb şi cerul albastru. Realiză că nu-l mai ura pe Brad Hazen, aşa cum nu mai ura nici Medicine Creek. Şi unul, şi altul se mutaseră din prezent în trecutul ei şi aveau să-şi piardă treptat însemnătatea, până când n-aveau să mai reprezinte nimic. Plecase în lumea largă, la bine şi la rău, pentru a nu se mai întoarce niciodată.

3

La sosirea lui Pendergast, şeriful Dent Hazen, cu capul încă plin de bandaje şi cu o mână în ghips, stătea în capătul unui culoar scurt, discutând cu doi poliţişti. Îi părăsi brusc şi ieşi în întâmpinarea agentului FBI, întinzându-i mâna stângă.

– Ce vă face braţul, domnule şerif? întrebă Pendergast.

– N-o să fiu în stare să pescuiesc înainte de închiderea sezonului.

– Îmi pare rău s-aud asta.

– Pleci acum?

– Da. Am vrut să trec pe-aici pentru ultima oară. Eram sigur că vă găsesc. Vreau să vă mulţumesc, domnule şerif, pentru că m-aţi ajutat să-mi petrec concediul într-un mod atât de, hm, interesant.

Hazen dădu din cap, distrat. Pe faţa plină de amărăciune şi de suferinţă îi apăruseră riduri adânci.

– Ai venit exact la timp ca s-o vezi pe bătrâna doamnă luându-şi rămas-bun de la bebeluşul ei.

Pendergast dădu din cap. Venise şi pentru asta. Deşi nu aştepta nimic special de la această vizită, nu-i plăcea să lase în urmă o problemă nerezolvată, de fapt, *nici un fel* de problemă nerezolvată. Iar în cazul acesta exista încă o întrebare extraordinar de importantă rămasă fără răspuns.

– Poţi să asişti la duioasa despărţire privind prin geamul semitransparent. Toţi psihiatrii sunt deja acolo, îngrămădiţi ca muştele. E în partea asta.

Hazen îl conduse pe Pendergast dincolo de o uşă neetichetată, într-o încăpere întunecoasă. Pe peretele opus se vedea o singură fereastră, un dreptunghi lung, alb. Dădea în „camera silenţioasă" a unităţii de izolare din Secţia de psihiatrie a Spitalului Luteran din Garden City. În faţa geamului stătea deja un grup de psihanalişti şi de studenţi la medicină, vorbind cu voci joase, cu blocnotesurile pregătite. Camera din partea cealaltă era goală, cu luminile estompate. Tocmai când Pendergast şi Hazen se apropiau de geam, două uşi duble se deschiseră şi doi poliţişti în uniformă îl aduseră pe Job înăuntru, într-un scaun cu rotile. Avea faţa şi pieptul acoperite de bandaje, iar un braţ şi un umăr erau în ghips. În ciuda semiîntunericului din încăpere, Job clipi din ochiul teafăr, ferindu-şi-l de lumină. O curea uriaşă de piele îi înfăşura strâns pulpele, iar lanţul prins de cătuşele de la încheieturile mâinilor trecea printr-un inel din partea din faţă a acesteia. Ambele picioare erau imobilizate de scaun cu cătuşe de fier.

– Uită-te la el, nemernicul, spuse Hazen, mai mult pentru sine însuşi decât pentru Pendergast.

Agentul FBI urmări cu atenţie cum poliţiştii îl opriră pe Job în mijlocul încăperii, postându-se de o parte şi de alta a scaunului.

– La naiba, aş vrea şi eu să aflu de ce-a făcut tipul tot ce-a făcut, continuă Hazen cu voce scăzută, monotonă. De ce tăia luminişurile alea în porumb? Ciorile aranjate. Stott gătit ca un porc, coada câinelui cusută în burta lui Chauncy... Înghiţi în sec, cu greutate. Şi Tad. L-a omorât pe Tad. Ce naiba a avut în nenorocitul ăla de cap?

Pendergast păstră tăcerea.

Uşile se deschiseră din nou şi intră Winifred Kraus, sprijinindu-se de braţul unui poliţist. Purta un halat de spital şi se mişca foarte încet. Ţinea sub un braţ o carte jerpelită. Avea faţa palidă şi suptă, dar, imediat ce dădu cu ochii de Job, se înviora, strălucind parcă, şi întreaga ei înfăţişare păru să se metamorfozeze.

– Jobbie, scumpule? E mămica.

Glasul ei pătrundea în camera întunecată de supraveghere printr-un difuzor de deasupra ferestrei şi, în liniştea lăsată brusc, părea aspru şi suna aidoma unei voci electronice.

Job își săltă capul și fața i se schimonosi într-un zâmbet.

– *Mamica!*

– Ți-am adus un cadou, Jobbie. Uite, e cartea *ta*.

Job scoase un sunet nearticulat de încântare.

Bătrâna se apropie și își trase un scaun lângă fiul ei. Cei doi polițiști se încordară, dar nici Winifred, nici Job nu băgară de seamă. Ea se așeză alături de el, îi înconjură trunchiul cu un braț plăpând și îl trase mai aproape. Începu să murmure încet un cântec, în vreme ce Job radia, sprijinindu-se de ea, cu fața lui de viței iluminată de bucurie și de fericire.

– Doamne Dumnezeule mare, murmură Hazen. Uită-te la ei! Îl leagănă ca pe-un copilaș.

Winifred Kraus așeză cartea în poala lui și o deschise la prima pagină. Era o carte cu poezii pentru copii.

– O să citesc de la-nceput, nu, Jobbie? susură ea. Exact așa cum îți place ție.

Începu să citească lent, cu voce copilărească, monotonă.

Cântec de două parale,
Portofel plin de secară,
Păsări douăzeci plus patru
În plăcint-am copt aseară.
Când plăcinta e tăiată,
Păsările negre cântă.
Nu-i plăcinta asta bună
De dat regelui la nuntă?[1]

Job dădea din capul lui imens în ritmul vocii ei, scoțând dintre buze un „oooooooo" care se înălța și cobora în cadența cuvintelor.

– Doamne apără-mă! făcu Hazen. Monstrul și mama lui. Mă trec fiorii numai când mă uit.

[1] *Sing a Song of Sixpence* („Cântec de două parale") este o veche poezie populară englezească pentru copii, datând cel puțin din secolul al XVIII-lea. (n.red.)

Winifred Kraus termină poezia şi întoarse încet pagina. Job radia, râdea. Şi ea începu din nou:

Gelu Gelu Gălușcă,
Pune-l în oală la fiert;
Dă-l cu zahăr, dă-l cu unt,
Şi mănâncă-l la desert.[1]

Hazen se întoarse şi luă mâna lui Pendergast.

– Plec de-aici. Ne vedem în purgatoriu.

Pendergast îi strânse mâna fără să răspundă, fără să-i acorde atenţie. Ochii îi erau pironiţi asupra scenei din faţa sa, asupra mamei citindu-i poezioare copilului ei.

– Uită-te la poza asta frumoasă, Jobie. Uită-te!

Când Winifred Kraus săltă cartea, agentul FBI întrezări ilustraţia. Cartea era veche, pagina fusese ruptă şi pătată, dar poza se deslușea încă.

Pendergast recunoscu imediat imaginea. Revelaţia îl izbi atât de brusc, încât avu senzaţia că primise efectiv o lovitură şi se clătină pe picioare. Se retrase de lângă geam.

Job era radios şi continua să spună „oooooooo", legănându-şi capul în toate părţile.

Winifred Kraus zâmbi, cu o figură senină, şi mai întoarse o pagină. Vocea nefirească, amplificată electronic, a mamei, continuă să pârâie în difuzor:

Din ce-s făcuţi micii băieţei, făcuţi ei?
Din ce-s făcuţi aceşti mici băieţei?
Din şerpi şi din melci şi din cozi de căţei,
Din asta-s făcuţi aceşti mici băieţei...[2]

---

[1] *Davy Davy Dumpling*, tot un cântec tradiţional pentru copii. (n.red.)

[2] *What Are Little Boys Made of?* („Din ce sunt făcuţi băieţii?"), poezioară pentru copii, datând de la începutul secolului al XIX-lea, parte dintr-un text mai mare, intitulat *What Folks Are Made of* („Din ce sunt făcuţi oamenii"). (n.red.)

Dar Pendergast nu mai stătu să asculte. Psihiatrii și studenții îngrămădiți lângă geam nici măcar nu remarcară silueta întunecată și suplă care se îndepărta, preocupați de întrebarea în ce capitol al *Manualului de diagnostic al tulburărilor mentale* putea fi găsit diagnosticul – sau dacă putea fi găsit într-adevăr acolo.

MULȚUMIRI

Lincoln Child ține să-i mulțumească agentului special Douglas Margini, pentru sfaturile pe care i le-a oferit și continuă să i le ofere atât în privința modului de aplicare a legii, cât și în materie de chitare electrice. Vreau să le mulțumesc, de asemenea, vărului meu Greg Tear și prietenilor mei Bob Wincott și Pat Allocco, pentru sfaturile lor înțelepte referitoare la manuscris. Victor S. mi-a fost de mare folos, oferindu-mi o sumedenie de amănunte necesare. Pentru că m-au ajutat să fac în așa fel încât viața mea de scriitor să nu semene cu a unui călugăr, doresc să le mulțumesc următoarelor persoane: Chris și Susan Yango, Tony Trischka, Irene Soderlund, Roger Lasley, Patrick Dowd, Gerald și Terry Hyland, Denis Kelly, Bruce Swanson, Jim Jenkins, Mark Mendel, Ray Spencer, Malou și Sonny Baula. Îi mulțumesc lui Lee Suckno pentru variatele și numeroasele sale servicii. Mai presus de toate, țin să le mulțumesc părinților mei, Nancy și Bill Child, fratelui meu Doug și surorii mele Cynthia, fiicei mele Veronica și, mai ales, soției mele Luchie, pentru dragostea și sprijinul lor. Vreau să menționez, de asemenea, cu recunoștință, numele orașului meu adoptiv, Northfield, din Minnesota, care – sub lupa nostalgică a amintirii – păstrează tot farmecul și toată grația orășelelor de provincie din America, reușind în același timp să le evite îngustimea de spirit.

Douglas Preston dorește să-și exprime deosebita recunoștință față de Bobby Rotenberg, care a citit manuscrisul și i-a oferit sugestii excelente. Îi mulțumesc fiicei mele, Selene, pentru sfaturile ei neprețuite, mai ales

în privința personajului Corrie. Îi sunt profund îndatorat lui Karen Copeland, pentru ajutorul și extraordinara ei susținere morală. Și îi mulțumesc lui Niccolò Capponi, pentru nenumăratele și fascinantele conversații pe teme literare pe care le-am avut împreună și pentru ideile sale excelente. Mulțumirile mele se îndreaptă și către Barry Turkus, care m-a purtat *in bici*[1] în susul și în josul dealurilor din Toscana, și către soția sa, Jody. Vreau să le mulțumesc, totodată, câtorva dintre prietenii mei din Florența, a căror companie a compensat numeroasele ore petrecute de unul singur în fața computerului. Aceștia sunt: Myriam Slabbinck, Ross Capponi, Lucia Boldrini și Riccardo Zucconi, Vassiliki Lambrou și Paolo Busoni, Edward Tosques, Phyllis și Ted Swindels, Peter și Marguerite Casparian, Andrea și Vahe Keushguerian și Catia Ballerini. Îi sunt îndatorat, de asemenea, traducătorului nostru italian, Andrea Carlo Cappi, pentru prietenia sa, pentru promovarea cărților noastre și pentru că ne-a oferit un sfat excelent pentru acest roman în particular. Și cum aș putea să-l uit pe inegalabilul Andrea Pinketts? În fine, vreau să-mi exprim imensa recunoștință față de soția mea, Christine, și față de ceilalți doi copii ai mei, Aletheia și Isaac, pentru dragostea și sprijinul lor neîntrerupt.

Și, ca întotdeauna, vrem să le mulțumim în mod deosebit acelor oameni fără de care romanele lui Preston și Child nu ar fi existat: Jaime Levine, Jamie Raab, Eric Simonoff, Eadie Klemm și Matthew Snyder.

Deși am plasat acțiunea acestui roman în partea de sud-vest a Kansasului, atât orașul Medicine Creek, cât și comitatul Cry și multe alte localități menționate în roman sunt fie imaginare, fie folosite în mod fantezist, ca și personajele care le populează. Nu am ezitat să modificăm geografia din sud-vestul statului Kansas pentru a o adapta scopurilor ficțiunii noastre. Cititorii care cunosc detaliile vieții de fermier vor observa că ne-am permis, totodată, o serie de libertăți în tratarea chestiunilor de agricultură. De exemplu, în sud-vestul Kansasului se cultivă mai ales grâu, nu porumb, iar unele detalii ale coacerii și recoltării acestuia din urmă au fost modificate pentru a servi mai bine narațiunii.

---

[1] Cu bicicleta